

Giới thiệu Bác Sĩ Thú Y Không Đơn Giản

Khi đọc thấy tên truyện Bác Sĩ Thú Y Không Đơn Giản chắc hẳn là lời văn sẽ có cầu huyệt, nhưng người đàn ông đó trót yêu thương cô. Anh không dám nghĩ rằng trong tương lai yêu một ai khác nữa ngoài cô gái đó mà thôi.

Tình yêu ấy trong anh chưa bao giờ phai nhạt đi chút nào, chỉ là em đã quên, còn anh thì vẫn nhớ. Mất trí nhớ không đáng sợ, đáng sợ là, sau khi mất trí nhớ lại gặp phải con sói từng giam mình trong hang ổ.

Cuộc đời của này vì anh chỉ còn cô, dù cô đi lạc lối đến đâu anh vẫn nguyện dắt cô về. Về con đường tình yêu mà anh đã tạo nên.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Không Đơn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Thẩm Thiên là một cô gái bị mất trí nhớ. Những việc trước năm hai mươi tuổi cô đều quên sạch. Cô chỉ nhớ lúc cô mới tỉnh lại trên giường bệnh, có một người phụ nữ trung niên nhào tới, không ngừng gọi cô là "Thiên Thiên".

Người phụ nữ đó tự xưng là mẹ cô. Thẩm Thiên nói với người phụ nữ đó là cô bị mất trí nhớ, mẹ cô lại chỉ mỉm cười, nhìn có vẻ không vì Thẩm Thiên mất trí nhớ mà hoảng hốt.

Thẩm Thiên không có ba, sau này ở trong trí nhớ của cô cũng chỉ có cô và mẹ sống nương tựa vào nhau. Hoàn cảnh gia đình của Thẩm Thiên cũng không được tốt, Thẩm mẹ không có việc làm ổn định, hơn nữa còn phải liên tục đóng viện phí nên đã gần như là khánh kiệt. Thẩm Thiên từ sau khi tỉnh lại, dưỡng bệnh được một tháng thì lại một lần nữa nhập sách giáo khoa lên, làm một học sinh cấp ba, không hề tạp niệm nghiêm túc học một năm. Có điều, Thẩm Thiên tuổi đã lớn, nhưng trong trí nhớ của cô chỉ còn lại một năm, năm cô hai mươi tuổi.

Thẩm Thiên cũng từng tò mò muốn biết vì sao mình bị mất trí nhớ, Thẩm mẹ hơi gượng gạo nói là cô đi xuống cầu thang, sợ ý bị té. Thẩm Thiên nghe vậy cũng thấy tin. Thẩm Thiên có hỏi về chuyện của mình trước kia, nhưng Thẩm mẹ cũng chỉ từ từ kể cho cô nghe mấy chuyện vụn vặt, trong nhà lại không hề có một tấm ảnh nào cho cô nhìn mà nhớ lại.

Mấy năm đầu, Thẩm Thiên vẫn còn tò mò về bản thân mình trong quá khứ, chủ yếu là về chín cái lỗ tai sắp hàng ngay ngắn trên tai trái của cô, từ vành tai đến xương sụn, có vẻ là đã bám cùng lúc, lại còn bám đã lâu, nhưng bên tai phải lại chỉ có đúng một cái lỗ tai nằm hiền lành ở trên vành tai. Dần dà, lòng hiếu kỳ của Thẩm Thiên cũng dần vơi, cô nghĩ, cái đã qua thì cứ để nó trôi qua, mất trí nhớ thì mất trí nhớ, chỉ cần sống tốt là được. Đúng vậy, cô sống cũng không tệ lắm, thành tích cá nhân không tốt vẫn thi đậu vào trường đại học hạng hai, chỉ là ngành học đó ít được chú ý nhất thôi.

Thẩm Thiên tương lai sẽ là một bác sĩ thú y, chuyên chữa trị cho động vật. Cô bé Tinh Tinh sống cùng trong con ngõ nhỏ với Thẩm Thiên vẫn thường nói cô đúng là bi kịch, không thể khám bệnh cho người ta thì thôi đi, lại còn lưu lạc đến mức phải đi khám bệnh cho động vật.

Thẩm Thiên quả đúng là rất bi kịch, lúc đầu là cô muốn làm nông dân, đăng ký thi vào đại học nông nghiệp, nào ngờ thành tích không thể đạt yêu cầu nên chỉ có thể bị trường phân vào ngành thú y. Như thế thì cũng được đi, làm thú y thì làm thú y, sao lại còn đề cô bị một thầy giáo chuyên "phối giống" nhìn trúng, nhận làm đệ tử, ngày ngày nghiên cứu lai giống khác loài vậy cơ chứ.

Qua mấy năm nghiêm túc vừa học tập vừa thực hành, Thẩm Thiên xem như là cũng có chút bản lĩnh. Vì thế vừa tốt nghiệp, cô liền xin vào một bệnh viện thú y nhỏ làm một bác sĩ thú y chuyên khoa phụ sản, chuyên môn đỡ đẻ và bảo mẫu cho các con thú.

Năm Thẩm Thiên 25 tuổi, cô rốt cuộc cũng không chịu nổi cô đơn mà nhận nuôi một chú chó được ba tháng tuổi. Lý Mỹ Lệ, đồng nghiệp kiêm bạn cùng phòng kiêm bạn đại học của cô nói Thẩm Thiên thật không tinh mắt, nuôi giống nào không nuôi lại đi nuôi một con chó chặn cừu lai.[1]

Nên biết tuy chó chặn cừu rất quý, nhưng giống lai của nó lại là loại thấp kém nhất, chỉ có thể lưu lạc thành thịt chó cho người ta ăn mà thôi. Thẩm Thiên lại không nghĩ vậy, cô rất thích chú chó lai này, còn cưng chiều gọi nó là "Lông Xù".

Chắc là chó càng thấp cấp, càng biết lấy lòng chủ nên Lông Xù lúc nào cũng ngoan ngoãn lê lét, nằm rạp dưới chân Thẩm Thiên. Lúc cô đi làm nó sẽ nằm bò ra trước cửa bệnh viện, Thẩm Thiên tan ca nó sẽ đi theo cùng về nhà, chẳng khác nào như chân với tay, như hình với bóng.

Một người một chó chẳng khác nào là đang "yêu nhau". Lý Mỹ Lệ năm trước cũng đã kết hôn, còn giống đực duy nhất ở bên cạnh Thẩm Thiên vẫn chỉ có chú "Lông Xù" kia. Lý Mỹ Lệ đã từng tình ý sâu xa hỏi một câu: "Mình nói này Thiên Thiên, cậu có thể xem đàn ông như chó, nhưng cậu đừng mong chó có thể làm đàn ông nha, cậu vẫn nên tìm một anh chàng nào đó mà lập gia đình đi."

Thẩm Thiên nhẹ nhàng cười, một cô gái 25 tuổi, ngay cả một người bạn khác phái cũng không có, mà không có lúc này đã bi kịch lại càng bi kịch. Cao Trường Phong, ông xã của Lý Mỹ Lệ là bạn học lớp cấp ba mà Thẩm Thiên đi học lại, cũng có thể nói là một trong những người tồn tại trong trí nhớ của Thẩm Thiên lâu nhất. Quan hệ giữa hai người cũng không tệ, ngay cả Lý Mỹ Lệ và Cao Trường Phong cũng là do Thẩm Thiên giới thiệu mới quen biết, hơn nữa cô còn tác hợp cho bọn họ yêu nhau rồi kết hôn.

Bình thường Lý Mỹ Lệ mà khuyên Thẩm Thiển tìm một người để đi xem mắt, quen thêm nhiều bạn khác phái thì Cao Trường Phong sẽ cười hớ hớ nói: "Muốn đàn ông, cứ tìm đội bạn anh này." Cao Trường Phong là đặc công, chuyên cầm súng ngăn chặn tội phạm nguy hiểm.

Vừa nói đến đàn ông, Long Xù ngồi ở bên cạnh Thẩm Thiển liền không vui, bay thẳng tới Cao Trường Phong mà "Gâu Gâu" gào thét, cái âm thanh đó khỏi nói cũng biết là rất to. Tính chiếm hữu của chú chó này cũng không phải là mạnh bình thường ha.

"Được rồi, con chó này cứ xem cậu ấy như là mẹ nó đó." Lý Mỹ Lệ về mặt bắt đắ dĩ.

Thẩm Thiển lập tức chỉ vào Lý Mỹ Lệ, ra lệnh cho Long Xù, "Đi kéo váy cô ấy đi."

"Gâu gâu..." Long Xù phóng bốn chân lên khỏi mặt đất, chạy như bay về phía Lý Mỹ Lệ, Lý Mỹ Lệ sợ tới mức kéo váy chạy thẳng ra ngoài. Thẩm Thiển thấy thế liền cười ha ha.

Thẩm Thiển làm việc ở bệnh viện House Pet hai năm, bệnh viện này có một trụ sở chính đặt tại thành phố phó tỉnh bên cạnh (một đơn vị hành chính cấp địa khu của Trung Quốc), mà trụ sở chính lúc này lại tạm thời thiếu nhân lực nên muốn điều vài bác sĩ thú y qua đó.

Thẩm Thiển và Lý Mỹ Lệ đều nằm trong danh sách. Lý Mỹ Lệ tất nhiên là rất vui, mà chủ yếu là vì đơn vị của Cao Trường Phong đóng ở ngay tại thành phố bên cạnh, tuy rằng Cao Trường Phong phải thường xuyên chạy án, nhưng ít ra thời gian gặp nhau cũng nhiều hơn trước kia. Còn Thẩm Thiển trong ký ức 5 năm qua, dường như cho tới bây giờ vẫn chưa từng rời khỏi chỗ này. Một thành phố nhỏ, kinh tế bình thường, con người bình thường, nhưng ấm no, nương tựa vào thành phố bên cạnh.

Thẩm Thiển cũng muốn trải việc đời liền về nhà bàn bạc với mẹ, nào ngờ lại bị Thẩm mẹ kiên quyết phản đối. Trong nhận thức của Thẩm Thiển, Thẩm mẹ là một người phụ nữ bình tĩnh kiên cường, bà phản đối như thế khiến Thẩm Thiển phải im lặng thật lâu mới bắt ngờ hiểu ra.

Chẳng lẽ ký ức của cô ở thành phố bên cạnh sao? Về mặt bình tĩnh ăn sâu trong mắt Thẩm mẹ kia chính là bằng chứng: Đúng vậy, ký ức của Thẩm Thiển có liên quan đến thành phố bên cạnh.

"Mẹ, mẹ không chịu nói cho con biết thì còn sẽ tự đi tìm, vậy cũng không được sao?"

"Thiển Thiển, nơi đó không thuộc về con."

Thẩm Thiển hơi giật mình, nhìn nét mặt bắt đắ dĩ lại đau thương kia của Thẩm mẹ. Cô chỉ nghe thấy Thẩm mẹ nói: "Thành phố bên cạnh là thành phố tuyến trên, đầu tiên, con sẽ không thể sống được với đồng lương có thể kiếm được từ bằng cấp của mình; thứ hai, ký ức ở thành phố bên cạnh không cần phải tìm lại."

Thẩm mẹ đã rõ ràng chỉ ra ký ức của cô quả nhiên có một phần ở thành phố bên cạnh. Thẩm Thiển trở mắt nhìn về phía Thẩm mẹ, Thẩm mẹ lại từ dưới cái vò ủ rượu lấy ra một tấm ảnh đã ố vàng, trên đó là hình một người đàn ông, đầu đội mũ lính chính tề, quần hàm có lót một lớp màu lam, phía trên khuôn có thể nhìn thấy rõ một ngôi sao vàng lớn. Người đó ngồi thẳng tắp trên ghế, cẩn thận tỉ mỉ nhìn về phía ống kính.

Thẩm Thiển nghi hoặc nhìn Thẩm mẹ, Thẩm mẹ nói: "Đây là ba con, ông ấy ở ngay thành phố bên cạnh."

Thẩm Thiển biết vậy nên kinh ngạc, "Vậy vì sao..." Vì sao bọn họ phải ở đây?

"Bởi vì ba con là một quân nhân, mà quân nhân thì không được phép phạm sai lầm." Thẩm mẹ cười nói: "Con là do mẹ với ông ấy phong lưu một đêm mà có."

Thẩm Thiển gần như sắp hít thở không thông, cô nhìn Thẩm mẹ, người phụ nữ ấy nhất thời vứt bỏ đi lớp mặt nạ nguy trang nhiều năm, im lặng rơi lệ. Thẩm Thiển không biết trước khi cô hai mươi tuổi đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô biết đó nhất định là chuyện không dễ chịu gì, ít nhất là chuyện làm Thẩm mẹ khó chịu khiến cô cũng không chịu nổi. Cô yếu đuối ôm Thẩm mẹ, "Con sẽ không tò mò về ký ức trước kia nữa."

Thế là chuyện này cũng vì thế mà bị bỏ mặc nhiều ngày. Nhưng Thẩm Thiển thực sự muốn đi gặp người đó, rốt cuộc ông ấy là người thế nào mà có thể làm cho mẹ cô âm thầm chịu đựng, một mình sinh hạ cô như vậy? Làm trái đạo lý và tự tôn? Chịu cả đời vất vả?

Cho nên, cô để lại một tờ giấy cho Thẩm mẹ, đi theo Lý Mỹ Lệ đến thành phố bên cạnh, gặp người đàn ông đó một lần.

Tờ giấy Thẩm Thiển để lại cho mẹ chỉ đơn giản có mấy chữ, "Con đến chỗ người đã cho con sinh mệnh kia một chuyến. Mẹ, mẹ yên tâm, con sẽ không đi tìm ký ức trước kia, vĩnh viễn không."

Thẩm mẹ nhìn thấy tờ giấy này lại cảm thấy có một số việc, dù thế nào cũng tránh không được, sinh mệnh của Thẩm Thiển từ lâu đã ràng buộc với một người nào đó ở thành phố bên cạnh cả một đời.

"Minh nói này Thiển Thiển, cậu đến thành phố lớn còn mang theo con chó lai này làm gì hả!" Lý Mỹ Lệ ngồi ở trên ghế lái, nhìn một người một chó ngồi dưới ghế sau chơi đùa với nhau qua kính chiếu hậu mà muốn học máu.

Thẩm Thiển lôi từ trong túi ra một cây kẹo sữa, cho vào miệng Long Xù, Long Xù liền há cái mồm to như chậu máu nhai "rôm rốp", biểu tình vừa hưởng thụ vừa lười biếng. Lý Mỹ Lệ cứ nhìn chú chó nhỏ này là lại khó chịu, thấy cậu chàng cứ bày ra cái dáng vẻ hưởng thụ đáng đánh đòn ấy là cô lại trừng mắt thờ phỉ phò, "Con chó này, sớm muộn gì mình cũng bắt nó đi làm thịt."

Lông Xù hình như có thể nghe hiểu tiếng người nên bị lời này làm cho mắc nghẹn, cứ nôn khan lắc đầu mãi, lỗ tai cũng phát lên phát xuống, lắc đầu vài cái, cây kẹo sữa kia đột nhiên từ trong cổ họng nó bay vọt ra, dính thẳng lên tóc Lý Mỹ Lệ. Thẩm Thiên nghẹn họng nhìn trần trời, không dám hé răng.

Lý Mỹ Lệ hình như vẫn chưa phát hiện ra, vẫn liến thoắng nói một hồi: "Thẩm Thiên, cậu muốn mua cũng nên mua một con giống thuần ấy, như vậy sau này con nó phối ra cũng có thể bán được giá tốt."

"Nhưng mà chó giống phối khác loài sẽ có khả năng miễn dịch mạnh hơn mà cũng dễ nuôi hơn giống chó thuần chủng."

Lý Mỹ Lệ lắc đầu, cây kẹo đang dính trên tóc kia cũng theo cú lắc đầu ấy mà bay theo dính ra đằng sau ót, Lý Mỹ Lệ vẫn không hề phát giác, tiếp tục nói, "Nhưng mà kiếm không được tiền thì cũng chẳng ai thèm"

Thẩm Thiên không nói lời nào, giả bộ đáng thương nhìn Lý Mỹ Lệ. Lý Mỹ Lệ thấy cô bày ra cái bộ dạng đáng thương này liền thấy bó tay, lần nào Thẩm Thiên giả vờ vô tội là cô lại hết cách đối phó. Lý Mỹ Lệ nói: "Đưa cậu đến ký túc xá bệnh viện thú y phân cho cậu xong mình sẽ về phòng mình thuê mà ngủ."

"Ừ..." Thẩm Thiên vẫn lo lắng nhìn Lý Mỹ Lệ, tưởng tượng đến phản ứng của Lý Mỹ Lệ lúc biết sau ót cô dính cây kẹo sữa mà Lông Xù đã ăn, chắc lúc đó cô ấy sẽ lái thẳng qua đâm chết một người một chó bọn cô mất.

Vừa đến ký túc xá, Thẩm Thiên liền vội vàng kéo Lông Xù nhảy xuống xe, làm như không có việc gì say goodbye Lý Mỹ Lệ.

Ở dưới lầu ký túc xá, Thẩm Thiên nhìn khắp bốn phía xung quanh cũng không tìm thấy chỗ cho Lông Xù có thể ở tạm. Thẩm Thiên chán nản gãi gãi đầu Lông Xù: "Lông Xù, phải làm sao với mày đây? Ký túc xá không cho nuôi chó."

Lông Xù mở to đôi mắt đen lúng liếng nhìn Thẩm Thiên. Thẩm Thiên nhìn Lông Xù đáng thương lại vô tội như thế, đành phải mếu máo, dắt Lông Xù về chỗ cũ gọi điện thoại cho Lý Mỹ Lệ, đầu bên kia điện thoại là Lý Mỹ Lệ nghe máy, "Alo?"

"Mỹ Lệ, nhờ cậu giúp một việc."

"Sao?"

"Cho cậu hai lựa chọn. Hoặc là tìm cho mình một phòng trọ, hoặc là... cậu giúp mình nuôi Lông Xù."

Thẩm Thiên thật ra cũng không nhớ xa Lông Xù, cô biết rất rõ là Lý Mỹ Lệ không thích giống lai như Lông Xù, mà Lông Xù cũng không thích Lý Mỹ Lệ giới thiệu bạn trai cho Thẩm Thiên. Một người một chó cứ nhìn thấy nhau là ghét, Thẩm Thiên nhìn hai năm nay cũng đã quen.

"Thẩm Thiên, cậu muốn ăn đòn đấy hả?" Lý Mỹ Lệ lúc này đang rít gào vùng dậy, đối với cô gái không biết xấu hổ như Thẩm Thiên, cô chỉ có thể lấy rít gào để tỏ rõ kháng nghị.

Thẩm Thiên hắc hắc cười. Lý Mỹ Lệ là một người tốt bụng, hay mềm lòng, tuy tính tình có hơi cáu kỉnh, nhưng đối với bạn cùng phòng lúc nào cũng hữu cầu tất ứng (cứ xin là được), cho nên cô lập tức hạ giọng nói, "Được rồi, ngày mai mình sẽ tìm phòng cho cậu, cậu cứ để bạn đồng hành của cậu ở dưới lầu một đêm trước đi."

Thẩm Thiên cúp điện thoại, bày ra tư thế thắng lợi với Lông Xù.

Thẩm Thiên dắt Lông Xù xuống dưới cầu thang ký túc, vỗ vỗ đầu nó, dịu dàng dặn dò, "Ngoan ngoãn ở dưới này nhé, sáng mai lại theo chị đi làm ha."

Lông Xù lắc lắc đuôi, mở to đôi mắt đen lúng liếng xinh đẹp nhìn Thẩm Thiên, Thẩm Thiên rất hài lòng, xách hành lý đi lên lầu. Đây là lý do mà Thẩm Thiên thích Lông Xù, ngoan chết đi được.

Thế nhưng hôm sau Thẩm Thiên xuống dưới lại phát hiện Lông Xù của cô đã đi đâu mất. Thẩm Thiên nhát thời hoảng hốt, tìm khắp bốn phía, mãi đến khi vào công viên gần đó mới thấy Lông Xù nhà cô đang chơi cùng với một chú chó Labrador lông vàng[2] vô cùng xinh đẹp, nhìn rất phong độ, cảnh tượng đó nhìn tương đối vui vẻ.

Thẩm Thiên là bác sĩ thú y nên chỉ liếc mắt một cái liền nhìn ra chú Labrador kia là chó thuần chủng, hơn nữa nhìn thân hình cùng màu lông của nó thì có thể nói là cực phẩm nha. Thẩm Thiên nghĩ, chủ nhân nó chắc hẳn là rất cưng con Labrador này, nhìn lông của nó mà xem, chải rất gọn gàng. Thẩm Thiên nhìn mà cũng muốn sờ vào đó.

Lông Xù dường như cũng cảm nhận được ánh mắt của Thẩm Thiên, cuối cùng cũng từ trong rãnh rồi đùa giỡn mà nhìn về hướng Thẩm Thiên, cái đuôi bông nhún nhảy thật mạnh, phốc về phía Thẩm Thiên. Con Labrador cực phẩm cũng đuôi theo sau.

Thẩm Thiên ngồi xổm xuống vuốt ve Lông Xù, con Labrador cực phẩm kia cũng dùng mũi húc húc, nịnh nọt nhìn về phía Thẩm Thiên. Thẩm Thiên lúc này mới phát hiện con Labrador này là con cái, nói như vậy là nó đang nịnh nọt "mẹ chồng" sao? Lúc Thẩm Thiên vừa mới chuẩn bị đưa tay ra vuốt ve lại nhìn thấy một cái vòng cổ lấp lánh trên cổ nó. Vừa thấy cái tên kia, Thẩm Thiên thiếu chút nữa là học máu. Thẩm Thiên... Tên mẹ của cô mà lại trùng với tên của nó.

"Mau nhìn xem, đó không phải là con Thẩm Thiên nhà Vụ tư lệnh sao?" Một người qua đường đi qua bọn họ, chỉ vào con Labrador nói, lại tiện dãi dùng ánh mắt cổ quái nhìn về phía Thẩm Thiên, cứ như cô sẽ lừa bán con chó này vậy.

Sau khi người qua đường đã bỏ đi, Thẩm Thiển tới chỗ xe bán bữa sáng ở ngoài cửa mua ba cái bánh bao thịt, đi theo phía sau là hai chú chó to cao. Thẩm Thiển quay người lại, cho mỗi con một cái, còn mình một cái.

Lông Xù nhà Thẩm Thiển vừa cạp được bánh bao liền nhai ngấu nghiến. Còn con Labrador tên Thiển Thiển kia thì chỉ ngửi ngửi một cái rồi ngậm cái bánh bao đưa đến miệng Lông Xù. Lông Xù lại cạp một miếng, vô cùng hưởng thụ, vô cùng bình tĩnh.

Thẩm Thiển đang sùng sốt thì bỗng nhiên từ phía sau có một chiếc Rolls-Royce Phantom chạy tới, đây là lần đầu tiên Thẩm Thiển nhìn thấy nó, nhưng không bởi vậy mà cô quan tâm. Mà con Labrador Thiển Thiển ở đằng trước lại nhảy bốn chân lên chạy bon bon đến bên dưới chiếc xe kia rồi kêu lên hai tiếng. Bỗng nhiên, cửa xe mở ra, kéo con Thiển Thiển nhảy lên xe.

Thẩm Thiển đang kinh ngạc thì bỗng nhiên nhìn thấy người đàn ông mặc áo somi trắng ngồi ở ghế sau, hàng lông mày khá thanh tú, dưới sóng mũi anh tuấn là một bờ môi hơi mỏng. Sắc mặt anh ta tái nhợt, ngay cả như vậy, Thẩm Thiển vẫn không thể không nói, vẻ ngoài của anh đúng là rất đẹp, ít nhất là người đàn ông đẹp nhất mà cô đã từng gặp. Cửa xe tự động đóng lại, chiếc Rolls-Royce Phantom cũng theo đó mà đi mất.

Thẩm Thiển nhún nhún vai, cúi đầu nhìn Lông Xù, chỉ thấy cậu chàng vừa ăn cái bánh bao còn lại, vừa nhìn theo chiếc xe sang trọng đang càng lúc càng xa.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Không Đơn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Thẩm Thiển không hề biết trụ sở chính của cái bệnh viện thú y nơi cô làm việc lại lớn đến vậy. Báo hại ngày đầu tiên đến trình diện cùng Lý Mỹ Lệ, đứng ở ngay trước mặt bệnh viện cô đã phải hét to một tiếng. Giọng của cô tuy không chói tai, chỉ một tiếng không thô không nặng, nhưng bởi vì cô không thuộc loại người hay bị ngạc nhiên nên "một tiếng kêu kinh hoàng" này của cô lại khiến Lý Mỹ Lệ ở bên cạnh sợ hết hồn, trực tiếp kích hoạt bom nguyên tử bùng nổ. Lý Mỹ Lệ cũng cất giọng hét lên, cái âm thanh đó vừa cao lại vừa bén khiến mấy người ở quanh đó cũng phải đưa mắt nhìn.

Lý Mỹ Lệ nhất thời đỏ mặt, thúc tay Thẩm Thiển: "Thần kinh à, làm quái gì mà hét lớn vậy."

Thẩm Thiển kỳ thật muốn nói, rốt cuộc là giọng ai lớn? Ai có vẻ thần kinh hơn? Nhưng căn cứ vào uy quyền của Lý Mỹ Lệ, cô ráng nhìn không dám nói. Hai người đi vào bệnh viện, dẫn đường cho hai bác sĩ thú y bọn họ là một chị gái hơn ba mươi tuổi. Chị gái họ Giang, tên chỉ có đọc nhất một chữ Bình, mọi người thường gọi là Giang tỷ.

Giang tỷ là người tốt bụng nhưng tính lại vô cùng thích bắt quái. Mới đi làm ngày đầu tiên mà Thẩm Thiển và Lý Mỹ Lệ đã hoàn toàn cảm nhận được trình độ bắt quái của Giang tỷ, đó quả thực là trình độ của kẻ đã dày công tôi luyện.

"Nói cho hai đứa biết cái này nè, viện trưởng của chúng ta là phụ nữ, đã hơn bốn mươi tuổi rồi mà vẫn chưa kết hôn, vì sao hai đứa biết không?" Rảnh rồi, Giang tỷ lại bắt đầu tám.

Thẩm Thiển cùng Lý Mỹ Lệ đồng loạt lắc đầu, vẻ mặt nhìn rõ là ngây thơ.

"Viện trưởng có một thân phận khác đó là mối tình đầu của một vị quan lớn, cũng vì vị quan lớn đó mà viện trưởng thế cả đời không lấy chồng."

"..."

"Có người đồn vị quan lớn này còn có thể là có mang quân hàm, còn là cấp sư trưởng nữa."

Thẩm Thiển đối với người có mang quân hàm ít nhiều cũng có chút để ý, gương mặt người đàn ông đội mũ lính nét mặt nghiêm túc trong tấm ảnh đó cô vẫn còn nhớ rất rõ. Nhất là cái cảm nhận cùng với đôi môi mỏng ấy nhìn cứ có chút cảm giác thương cảm.

"Ồ thành phố này hình như có căn cứ hải quân mà." Lý Mỹ Lệ thêm vào một câu.

"Cả căn cứ không quân nữa." Giang tỷ lại thêm một câu.

Thẩm Thiển không biết gì nên chỉ có thể ngồi nghe. Cô chỉ biết duy nhất một tin đồn bắt quái nào đó là trong thành phố này có một đội phi công rất có tiềm chất, tất nhiên, "tiềm chất" ở đây không phải chỉ là cần nắm chắc kỹ thuật bay mà trong đó còn bao hàm đủ các yếu tố, gia thế bối cảnh, gần như đều là con em cán bộ cao cấp, chiều cao đều trên 1m80, ngoại hình nghe nói so với ngôi sao còn bắt mắt hơn, mà quan trọng nhất là tất cả đều là quý tộc độc thân. Thẩm Thiển nhớ cái đội đó tên là...

"Nhắc tới căn cứ không quân thì phải nhắc đến tiểu đội Phi Long." Lý Mỹ Lệ cũng phụ họa theo. Thẩm Thiển cũng thán thành, đúng đúng, cái đội đó tên là tiểu đội Phi Long. Lúc ấy cô thấy kinh ngạc vô cùng, tự nhiên tưởng tượng nhóm phi công này quê mùa thế nào.

"Ha ha, tiểu đội Phi Long này đúng là đóng quân ở thành phố này, với thêm một nhóm ở thành phố bên cạnh nữa, năm đó cả đội biểu diễn trên tivi làm không biết bao nhiêu cô gái say mê." Giang tỷ hơi cao giọng lên một chút, rồi lại hạ thấp xuống, có chút luyến tiếc nói: "Đáng tiếc là không có đội trưởng nên cả đội cũng giải tán."

Lý Mỹ Lệ chớp chớp mắt, "Ồ, thế còn cái người đội trưởng đẹp trai nhất nhóm đó thì sao ạ?"

"Em không biết gì à?" Giọng Giang tỷ lập tức lại cao vút, "Người đội trưởng đó là con trai bảo bối của Vụ tư lệnh, ba năm trước cũng không biết xảy ra chuyện gì mà phóng xe thẳng từ trong căn cứ ra đường cao tốc, kết quả là bị tai nạn xe cộ, thân kinh thị giác bị thương dẫn đến mù luôn rồi."

Lý Mỹ Lệ ghen hòng nhìn trần trời: "Bất cần quá vậy. Đáng tiếc cho một dòng giống."

"Nói cũng lạ, bác sĩ điều trị của anh ta nói có thể chữa lành mà anh ta lại không chịu điều trị."

"Ừa?" Lý Mỹ Lệ lập tức kích động hẳn, "Vì sao ạ? Có thể trị mà còn không trị?"

Giang tỷ kéo ống tay áo Lý Mỹ Lệ, ý bảo cô đừng kích động, thào thào bất tuyệt nói: "Nghe nói người đội trưởng có một cô bạn gái bảo bối, chết được gần một năm anh ta mới biết."

Ly kỳ dữ vậy? Ngay cả Thẩm Thiên cũng bắt đầu bất quái. Cô hơi nhích đến gần, định bụng bắt đầu nghe Giang tỷ phân tích tỉ mỉ. Nào ngờ Giang tỷ cả hồi lâu cũng không phun thêm được nửa câu. Lý Mỹ Lệ nôn nóng: "Sao chị lại không nói tiếp?"

"Chị cũng chỉ biết đến đó thôi hà, đây đều là do nghe ông xã chị nói hết á." Giang tỷ cười hớ hớ, "Ông xã chị là đầu bếp ngự dụng của căn cứ đó mà."

"Mà nói thật, năm đó xem bọn họ thao diễn trên tivi, người đội trưởng đó khí chất thật sự là rung động lòng người, lại còn có cái vẻ sừng sững bất động của quân nhân nữa, đã là thiếu niên có chất lượng tốt lại còn lãnh đạm không màng khói lửa nhân gian."

Thẩm Thiên cũng thích hợp chêm thêm một câu: "Thật là chua xót, chị nên tham gia vào văn nghệ đi?"

Lý Mỹ Lệ cười ha ha. Giang tỷ che miệng cười trộm.

Thẩm Thiên được phân đến tầng thứ nhất và tầng thứ hai của bệnh viện thú y, chịu trách nhiệm về phụ khoa kiêm nhi khoa. Nhớ ngày còn ở trấn nhỏ ấy, cái bệnh viện kia chỉ có một tầng mà cô đã bị giầy vò đến thế nào chứ? Thẩm Thiên chịu trách nhiệm chính ở phần phụ khoa, đứng ở lầu một tiếp đón không biết bao nhiêu em cậu lớn bụng.

Làm được vài ngày cũng hơi chút thích ứng. Mất thấy mùa hè thịt ắn thịt hiện cũng sắp tới, quần áo mặc trên người lại càng ngày càng ít đi. Thẩm Thiên thân hình có hơi đầy đặn, nhất là bộ ngực cup E luôn làm cô đau đầu kia, mỗi lần mua nội y là mỗi lần cô thấy phiền lòng. Bra đẹp thì quá nhỏ, Bra mặc được thì quá quê. Đến hè, có khi muốn mặc váy hai dây sexy một chút cũng chịu, ngực lớn quá nên Bra bình thường đều là kiểu đai liền cup áo, muốn lộ vai cũng khó.

Đến khi mùa hè thịt ắn thịt hiện thật sự đến, Thẩm Thiên cũng chỉ có thể mặc một cái áo T-shirt cỡ lớn, hơi che đi cái chỗ đặc biệt "gợn sóng" nhất của mình. Bệnh viện thú y miễn là không có người kiểm tra, bình thường đều không chú trọng việc phải mặc cái gì mà áo blouse trắng.

Đang lúc ve trên cành bắt đầu cất tiếng kêu ra rả, mùa hè lại đến những ngày nóng chưa từng thấy. Ngày nào nhiệt độ cũng lên đến 38 độ mà điều hòa trong phòng khám của Thẩm Thiên lại bị hỏng. Cô ngồi ở trong phòng khám dưới tầng một, cầm vạt áo T-shirt trắng cỡ bự lên mà quạt phành phạch. Cứ tưởng lúc này sẽ chẳng có ma nào tới, nhất là lại vào 2 giờ chiều ngày hè nóng nhất này.

Ai ngờ, Lông Xù đang ngồi ngoài cửa đột nhiên chạy vào, đến bên cô dùng cái mũi hầy hầy cô, có vẻ như là có chuyện gì đó. Thẩm Thiên vừa kéo vạt áo lên quạt, bụng có hơi hơi lộ ra cũng không thèm để ý, nào ngờ ở ngoài cửa đột nhiên có người chạy vào. Thẩm Thiên hoảng hốt, vội vàng buông vạt áo, vội vàng đứng lên, đầu gối lại vô tình đập vào cạnh bàn bên cạnh, đau đến mức cô phải trợn mắt nghiến răng.

Người đến là một chú đã trung niên, vừa nhìn thấy Thẩm Thiên thì có hơi sừng sốt, có lẽ là bị sự thô lỗ của Thẩm Thiên hù dọa. Trong tay ông nắm một cái dây xích chó mà bên kia đầu dây lại là một con Labrador lông vàng.

Thẩm Thiên nhìn vẫn chưa nhận ra chú chó đó, mà lại nhận ra cái vòng cổ đeo trên cổ nó ngay. Thẩm Thiên, trùng với tên mẹ của cô. Lông Xù gặp được tình nhân liền vô cùng ân cần, sấn tới bên cạnh nó, cọ cọ. Thẩm Thiên hình như cũng rất vui, rất hưởng thụ để cho nó cọ. Thẩm Thiên thầm mừng Lông Xù ở trong lòng, may đúng là chỉ có được chút đó.

"Cô là bác sĩ?" Chú trung niên hỏi.

Thẩm Thiên lúc này mới đem ánh mắt chuyển hướng về chú ấy, gật gật đầu.

"Cô lại khám cho nó đi, gần đây nó không chịu ăn gì mà chỉ thích ngủ thôi."

Thẩm Thiên cẩn thận quan sát, làm một số kiểm tra cho nó, rồi lại không khỏi kinh ngạc: "Con chó này có bầu."

"Cái gì? Đứa nào cưỡng gian Thẩm Thiên của thiếu gia nhà tôi?" Chú trung niên đột nhiên gào lên, vẻ mặt vô cùng phẫn nộ. Thẩm Thiên hoảng hốt, cô nghe lời này dù thế nào cũng thấy kỳ quặc sao ấy? Nên biết chó với chó giao... phổ thì không gọi là cưỡng gian, cái này nên gọi "Lai giống không rõ nguồn".

"Chú à, chú bình tĩnh một chút." Thẩm Thiển vốn định nói thêm mấy câu thì Long Xù ở bên cạnh cô bỗng nhiên rống to lên từng tiếng với chú trung niên kia, cứ như là phát uy vậy. Thẩm Thiển bị phản ứng này của Long Xù làm cho có chút mơ hồ, lạ quá ta.

"A, nhất định là mày, Thiển Thiển của thiếu gia nhà tao chỉ tiếp xúc với một mình mày. Lần trước ở công viên, chính là mày đã dụ Thiển Thiển của thiếu gia nhà tao bỏ chạy." Chú trung niên chỉ vào Long Xù, không ngừng chỉ trích.

Thẩm Thiển trở mặt lên nhìn một chút. Chó của cô trưởng thành đã hơn một năm, rất ít khi phát dục, ngay cả Thẩm Thiển cũng nghĩ Long Xù của cô chỉ cần một cô gái là cô, ai ngờ lần này phát dục lại làm người ta vác bụng lớn như vậy?

Chú trung niên đột nhiên chuyển ánh mắt về hướng Thẩm Thiển, "Con chó là của ai?"

"Của cháu..." Thẩm Thiển cất giọng rõ ràng mà hơi run run.

Chú trung niên nhủ mày: "Cô đi theo tôi, việc này cô phải theo tôi về nhà mà nói với thiếu gia. Thiển Thiển là bảo bối của thiếu gia, cô lại là người giám hộ cho tên tội phạm cường gian này, chắc là cô biết phải làm gì đúng không."

Thẩm Thiển sợ hãi nói: "Đòi tiền một xu cũng không có."

Chú trung niên liếc xéo cô một cái, dẫn đầu đi ra cửa. Thẩm Thiển đứng im ngây ngốc, cùng với Long Xù nhà cô vô tội nhìn nhau một cái. Chú trung niên kia bỗng nhiên xoay lại nói: "Còn ngần ra đó làm gì, mau lại đây."

Thẩm Thiển mấp máy môi, đành phải đi theo, tiện đà quay đầu trừng mắt nhìn Long Xù... Nếu phải đền tiền, thì đem mày đến lò sát sinh cũng chẳng đáng bao nhiêu. Lúc đi qua cái hành lang dài thật dài kia, Thẩm Thiển đã nghĩ rất nhiều lời xin lỗi. Vào lúc ánh nắng càng lúc càng gắt, trong tầm mắt Thẩm Thiển bất ngờ xuất hiện một bóng dáng cao to, anh đứng ở cuối hành lang tầng một, đầu hơi hơi ngước lên, hướng mặt về phía mặt trời, ánh mặt trời vàng rực chiếu thẳng vào mặt anh làm toát lên một sự bình thản khó tả. Nắng gắt như vậy mà anh ta vẫn dám nhìn thẳng vào như thế? Thẩm Thiển ngăn người. Đến lúc nhìn lướt qua sườn mặt anh tuần kia của anh ta cô mới nhận ra người đàn ông này. Chẳng phải là anh chàng đẹp trai mặc áo somi trắng đó sao.

"Thiếu gia..." Chú trung niên dắt Thiển Thiển đi đến bên anh ta.

"Kiểm tra thế nào rồi?" Mỹ nam somi trắng hơi cúi đầu. Thiển Thiển cọ vào chân anh ta, nhìn khá là ngoan.

"Có bầu." Chú trung niên nhẹ nhàng ho khan một cái, liếc xéo Thẩm Thiển, dùng ánh mắt dường như là bảo cô lo chuẩn bị.

Mỹ nam somi trắng hơi hơi nhủ đôi mày xinh đẹp, rất đơn giản, coi như vô ý. Thẩm Thiển dừng cảm bước ra, cất giọng nhận lỗi nói: "Xin lỗi anh, là Long Xù nhà tôi đã cưỡng gian Thiển Thiển nhà anh."

Thẩm Thiển đang cụp mắt lại nên không phát hiện ra trên gương mặt quá mức bình tĩnh của người đàn ông bình thản đó hiện lên vẻ vô cùng kinh ngạc, anh thì thầm tự nói, "Thiển Thiển..."

Thẩm Thiển theo phản xạ có điều kiện nâng mí mắt lên, nhìn về phía mỹ nam somi trắng trước mắt.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: == trời ạ

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Không Đơn Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3

Lúc Thẩm Thiển nhìn mỹ nam somi trắng kia, trong đôi con ngươi thâm thúy không hề có chút ánh sáng, Thẩm Thiển thâm kinh ngạc. Cô đưa mắt nhìn chú trung niên, muốn chứng thực suy đoán của mình. Chú trung niên kia chỉ hơi lắc lắc đầu với cô, lông mày cũng cau lại. Thẩm Thiển lập tức hiểu ra, ánh mắt thăm dò nhìn về phía mỹ nam trước mắt.

Mỹ nam somi trắng vẫn chưa mở miệng, trong đôi mắt rõ ràng không có tiêu cự lại có chút thâm ý, anh hơi hơi vươn tay đến, mặt mày rạng rỡ, "Xin chào, tôi tên là Vuư Nhiên."

Thẩm Thiển ngăn người, nhìn chằm chằm bàn tay anh vươn đến, xương ngón tay dài nhỏ, hình dáng tay rất đẹp. Thẩm Thiển vội vàng cuống quýt vươn tay bắt lấy tay anh, tự giới thiệu, "Xin chào, tôi tên là Thẩm Thiển."

Bàn tay Vuư Nhiên nhất thời siết chặt, Thẩm Thiển bị anh đột nhiên siết chặt tay thì hơi kinh ngạc, theo phản xạ có điều kiện lại muốn rút ra. Vuư Nhiên lại buông ra trước, mỉm cười: "Tên rất dễ nghe."

Thẩm Thiển cười ha ha, cụp mắt xuống, nhìn Thiển Thiển đang cọ dưới chân Vuư Nhiên, "À... Về chuyện Thiển Thiển nhà anh có bầu..." Thẩm Thiển

vốn định nói, Long Xù nhà cô không cùng giống, chó con sinh ra cũng không giá trị gì... Nào ngờ Vụ Nhiên lại tự chêm vào một câu: "Vậy sau này tôi và Thiên Thiên sẽ nhờ cô vậy."

"Hả?" Thẩm Thiên cứ tưởng cô nghe lầm, chớp chớp mắt, mũi môi gì cũng đều run lẩy bẩy, "Anh vừa rồi nói cái gì vậy?"

Vụ Nhiên chỉ cười nhẹ, "Thiên Thiên lần đầu tiên mang thai mà mấy chuyện này tôi lại không biết gì hết. Vừa khéo có cô đây nên tất nhiên phải nhờ cô chiếu cố rồi."

Thẩm Thiên cũng cảm thấy việc này rất hợp lý. Hắng giọng ho khan một tiếng, cô nuốt nuốt nước miếng, "Vây..."

"Mất tôi có tật, Thiên Thiên là chỗ dẫn đường chuyên dụng của tôi, chắc cô biết chỗ dẫn đường đối với người mù mà nói quan trọng đến dường nào đúng không." Vụ Nhiên tiếp tục mỉm cười, rất thân nhiên, nhìn khá là bình tĩnh. Nhưng đối với Thẩm Thiên mà nói, lời này không thể nghi ngờ là đã làm cho cô không thể tiêu hóa.

Chủ trung niên ở bên cạnh về mặt cũng ngó cả ra. Ông khá hiểu thiếu gia Vụ Nhiên. Từ lúc anh bắt đầu mù, ông đã đi theo anh. Vụ Nhiên rất thích sạch sẽ, anh không thích có người đụng vào anh, trừ một số trường hợp cần thiết còn bình thường anh đều cố gắng không tiếp xúc với ai. Còn hành vi vừa rồi, không những là Vụ Nhiên chủ động, mà còn cả nụ cười rất ít khi nhìn thấy kia cũng đủ khiến chủ trung niên ghen hòng nhìn trân trối, bây giờ lại còn bày ra cái lý do miễn cưỡng như vậy, không thể không khiến ông đắn đo.

Thẩm Thiên khẽ cắn môi, nhất thời cũng không biết trả lời như thế nào. Gương mặt Vụ Nhiên lại bình tĩnh, khóe môi nhếch lên một hình cung thật đẹp, tuy rằng ánh mắt không tiêu cự, nhưng dù sao cũng làm cho người ta có ảo giác là anh đang nhìn cô...

"Nhất định, nhất định." Thẩm Thiên gật gật đầu, nét mặt có chút xấu hổ, hiếm khi có cảm giác miễn cưỡng. Vụ Nhiên dường như cũng cảm nhận được, chỉ nhẹ nhàng cười tiếp ứng, "Vây cô Thẩm Thiên cho xin số điện thoại, để tiện sau này liên lạc."

Thẩm Thiên sợ hãi rút cổ, mím môi thì thầm, "Tôi không có danh thiếp."

Vụ Nhiên vươn tay ra, "Viết lên đây đi."

"Không có bút." Thẩm Thiên nhìn chằm chằm bàn tay ngón dài nhỏ có chút gầy yếu đặc biệt thích hợp chơi đàn dương cầm trước mắt này mà ngậm ngẩn.

"Không sao, cô cứ vẽ ra dấu trên đó là tôi biết rồi." Vụ Nhiên mỉm cười đáp.

Thẩm Thiên bực mình, khinh bỉ anh, sau đó lại ý thức được tuy rằng anh là người mù, nhưng bên cạnh anh còn có vệ sĩ. Thẩm Thiên nhìn không được lên liếc nhìn chủ trung niên bên cạnh một cái, quả nhiên... Ông đang trợn mắt trừng trừng. Thẩm Thiên run run, đưa ngón trỏ lên, vẽ lên trên bàn tay Vụ Nhiên số di động của mình.

"Đã biết, lần sau lại liên lạc." Dứt lời, Vụ Nhiên đã bị Thiên Thiên dắt lên xe. Thẩm Thiên nhìn qua, lại có cảm giác như trời đổ sụp xuống, cô luôn cảm thấy bản thân đối với thiếu niên xinh đẹp luôn có một loại kháng thể bẩm sinh, vậy mà khi ngón tay cô vừa chạm vào bàn tay anh, trái tim cô lại đập bình bịch không ngừng.

Dưới chân Thẩm Thiên, Long Xù bắt đầu cọ cô, coi như là đang nhắc nhở còn có nó ở đây không được phép nghĩ đến người đàn ông khác. Thẩm Thiên theo tầm mắt nhìn về phía Long Xù, thờ phỉ phỉ chỉ vào nó nói: "Đều là tại mày, phát xuân cưỡng gian ai không được lại đi cưỡng gian chó của mỹ nam làm gì hả? Làm hại lão nương cũng phát xuân theo."

Long Xù về mặt vô tội ngẩng đầu, cặp mắt to ngập nước kia nhìn thật vô tội đáng thương.

Thẩm Thiên giương nanh múa vuốt, thời tiết khô nóng lại càng làm cho cô giận dữ vỗ lên đầu mỹ nam cầu. Lý Mỹ Lệ nhón chân từ trong toilet đi ra, khom người lên vào phòng Thẩm Thiên, kêu lên: "Thiên Thiên..."

Thẩm Thiên vừa ngồi xuống, lúc này nhìn thấy Lý Mỹ Lệ lại có dự cảm chẳng lành, cô neho mắt lại nói: "Có chuyện mau nói, có rắc mau phóng."

"Bùm..." Lý Mỹ Lệ lúc này lại phóng ra một cái rắc thật to.

Thẩm Thiên nhú chặt mày, "Nói phóng là phóng à."

"Cũng hết cách, mới từ trong toilet đi ra, bị tiêu chảy." Lý Mỹ Lệ có chút thẹn thùng, mới vừa đi vào được vài bước lại liên tục thả tiếp mấy cái rắc nữa. Thẩm Thiên chống trán nói: "Hay là lát nữa cậu lại đến đi. Cậu cứ thả tiếng liên hoàn thế này nghe chả khác nào nhạc chuông điện thoại đâu."

Lý Mỹ Lệ lúc này cả người run rẩy đứng lên, Thẩm Thiên vô cùng sợ hãi, "A, cậu tính làm gì?"

"Khí vận đàn điền, cái vì chấn động." (Khí tụ đàn điền, chuyển thành chấn động) Lý Mỹ Lệ hít sâu một hơi. Mặt Thẩm Thiên đầy hắc tuyến, "Thua."

Lý Mỹ Lệ trợn mắt liếc cô một cái, "Ai bảo cậu ghét bỏ mình?" Sau đó lại phát hiện mình mải đùa mà quên mất chuyện chính, cô nhanh chóng lùi lại hỏi: "Chủ nhân chiếc Rolls-Royce Phantom lúc này là ai vậy?"

"Hỏi làm gì?" Thẩm Thiên ngồi trên ghế của mình, tiện tay thả mấy cuốn sách về vắc-xin phòng bệnh trong tay xuống.

"Muốn biết kẻ có tiền thôi, người có thể lái được loại xe này, không phú cũng quý."

"Phải không? Ờ mà chiếc xe đó đúng là tốt đã lắm." Thẩm Thiên thuận miệng nói: "Mình cũng không biết là nhân vật số má thế nào, chỉ biết tên là Vuur Nhiên."

"Bùm..." Lý Mỹ Lệ lại thả một cái rầm lớn, rồi đứng lên, vô cùng kích động nói: "Gi, Vuur... Vuur Nhiên? Đội trưởng đội Phi Long?"

Thẩm Thiên cũng theo đó mà mở to mắt, có chút tỉnh tỉnh mê mê.

"Đồ chết tiệt, vậy mà cũng không báo cho mình đến gặp người tình trong mộng." Mặt Lý Mỹ Lệ vậy mà lại đỏ ửng, sau đó chạy tán loạn ra ngoài, chỉ kịp bỏ lại một câu, "Mình đi toilet cái đã."

Thẩm Thiên lại dở khóc dở cười. Trong đầu lập tức lại nghĩ đến câu Lý Mỹ Lệ nói "Đội trưởng đội Phi Long"? Vuur Nhiên khí chất nhọt nhọt lại làm cho người ta có cảm giác nhìn không thấu, thể trạng anh cũng không to đến mức có cảm giác cao lớn vĩ đại, tuy rằng mắt không nhìn thấy, nhưng dù sao vẫn làm cho người ta có cảm giác an toàn. Thẩm Thiên cứ nghĩ anh là một công tử nhà giàu, ai ngờ người đàn ông như vậy lại là người con trai đã làm cho biệt danh Báo hoang của Vuur tư lệnh vang danh lẫy lừng, chỉ nghĩ đến là kinh người trong truyền thuyết đó?

Có lẽ phụ nữ đều là những con mèo tò mò. Mọi người đều biết, con trai Vuur tư lệnh ba năm trước bị tai nạn xe cộ bị thương ở mắt, bác sĩ điều trị nói có thể chữa khỏi nhưng anh lại cố tình không muốn điều trị. Đó là một câu đố mà không ai có lời giải. Mà đã có câu đố thì ắt có người muốn giải đáp, Thẩm Thiên chính là một trong số đó. Một người đàn ông tiền đồ rực rỡ như vậy, vì sao không đi chữa hai mắt của mình? Có điều Thẩm Thiên cũng không tự ti, cô có thể có khả năng biết được đáp án này. Cô cũng đã nghĩ như vậy, nhưng qua chiều hôm đó Thẩm Thiên lại quên bống.

Đến tối, Lý Mỹ Lệ dẫn Thẩm Thiên đi xem phòng. Thẩm Thiên yêu cầu không cao, chỉ cần có thể sinh hoạt cơ bản là được, ai ngờ giá phòng ở thành phố này lại cao dữ vậy, Thẩm Thiên nhăm tính tiền thuê như vậy thì cô có thể thuê được phòng thế nào.

Chỗ này là một cái gác xép, ở trong khu dân cư ở một khu vực cũ, đi từ đây đến chỗ cô làm phải chuyển ba lần xe bus, đi đến nơi cũng phải mất nửa tiếng. Đi tàu điện ngầm cũng chẳng thể nhanh hơn được bao nhiêu.

Lý Mỹ Lệ nhấn mạnh, với cái giá mà Thẩm Thiên đã đưa ra thì chỉ có thể tìm phòng ở trong phạm vi khu vực cũ, mà cũng chỉ có gác xép là có tỷ lệ lớn nhất. Thẩm Thiên lúc này mới cảm thấy áp lực cuộc sống lớn đến vậy. Tiền cô tích lũy trong hai năm đi làm, cũng chỉ đủ để thuê phòng một năm, lại còn là ở cái khu ổ chuột thế này. Đúng như lời Thẩm mẹ đã nói, tiền lương cô có thể kiếm được từ bằng cấp và kinh nghiệm của mình mà sống ở thành thị thì thế nào cũng túng thiếu.

Cô biết vậy nên bắt lực nhìn Long Xù ngồi ngoan ngoãn dưới chân. Cô đành ở ký túc vậy, có thể tiết kiệm được tiền. Nhưng con chó này thì phải làm sao? Lúc cô đang rối rắm thì điện thoại trong túi lại reo lên. Cô cầm lấy đi động nhấc máy, "Alo?"

"Alo, là cô Thẩm Thiên đúng không?" Đầu bên kia điện thoại là một chất giọng hơi trầm trầm. Thẩm Thiên nghe là nhận ra ngay, Vuur Nhiên?

"À vâng, chào anh Vuur Nhiên."

"Bây giờ cô có thời gian không?"

"Ờm." Thẩm Thiên ngẩng đầu nhìn về phía Lý Mỹ Lệ, chỉ thấy Lý Mỹ Lệ đang híu hủu mắt nhìn cô thăm dò, cô đành phải uyển chuyển nói: "Ngại quá, hiện tại tôi đang đi xem phòng."

"Phòng?"

"Ha ha, tìm phòng ờ." Thẩm Thiên cười gượng vài cái.

Đầu dây bên kia im lặng trong chốc lát, mới nói: "Tìm được chưa?"

Thẩm Thiên trầm ngâm một chút, "Chưa."

"Vậy cô đến tiểu khu Giang Hạ ở khu Tân Hồ đi."

"Hờ? Làm gì?" Thẩm Thiên có chút mơ hồ, cô không biết gã này đang tính làm gì.

"Cô tới xem phòng ở chỗ này đi, cam đoan là cô sẽ thích." Đầu dây bên kia là một chất giọng đàn ông thực dịu dàng, dịu dàng đến mức chọc cho lòng Thẩm Thiên cũng nóng sốt, vì thế đầu óc cũng tăng nhiệt, lại còn nói: "Uhm, tôi sẽ qua xem."

Thẩm Thiên cúp máy, nói với tài xế Lý Mỹ Lệ: "Đến tiểu khu Giang Hạ ở khu Tân Hồ xem thử đi."

"Gi?" Lý Mỹ Lệ chớp chớp đôi mắt to, không thể tin nói: "Cậu tới chỗ đó xem cái khi gì, ở đó là khu cao cấp chỉ cho người không giàu thì cũng có địa vị ờ, không cho người ngoài thuê, nếu có thể thuê thì cũng là giá trên trời."

Thẩm Thiên nghe Lý Mỹ Lệ nói như vậy thì lại dao động, nhất thời cũng không biết có muốn đi hay không, nhưng nếu đã nói vậy, nhìn một chút cũng chẳng sao.

"Đi xem đi." Thẩm Thiên lại nói.

Lý Mỹ Lệ nhún vai, "Tùy thời, coi như đi hóng gió cũng được." Ở trong nhận thức của Lý Mỹ Lệ, tiểu khu Giang Hạ là một chỗ không dám tưởng tượng đến.

Thẩm Thiên tùy ý cười, cô cũng mang cái thái độ không sao cả đó mà đi, mà nói đúng hơn là trong lòng mang may mắn đến đó xem rốt cuộc là như thế nào. Cái gã tên Vu Nhiên kia muốn cô đến chỗ đó rốt cuộc là xuất phát từ mục đích gì? Cái bản tính tò mò của cô lại ùn ùn kéo tới.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Không Đơn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Tiểu khu Giang Hạ này nổi tiếng khắp cả thành phố, không chỉ vì giá phòng đắt nhất mà còn có một nguyên nhân đặc biệt chính là không phải cứ có tiền là có thể mua được nhà trong tiểu khu này. Không có mạng lưới quan hệ nhất định thì cũng không thể nào mà cạnh tranh mua được một căn.

Cửa tiểu khu có quy định ra vào rất chặt, ô tô muốn vào phải quẹt thẻ, người ra vào cũng có hạn chế nhất định. Ví như Thẩm Thiên và Lý Mỹ Lệ, xe của hai cô nàng vừa chạy đến cửa tiểu khu Giang Hạ, barrier đã chặn ngang cửa chính, không thể không dừng xe lại.

Hai người một chó vừa bước xuống, bảo vệ ở phòng thường trực từ bên trong đã đi ra, quan sát hai người từ trên xuống dưới vài lần, sau đó tập trung ánh mắt vào Thẩm Thiên, "Cô là Thẩm Thiên?"

"Ồ? Sao anh biết?" Thẩm Thiên có chút kinh ngạc.

Bảo vệ cười thật thà, "Cô có một đặc trưng rất lớn vừa nhìn là biết ngay."

Thẩm Thiên nhất thời vẫn chưa hiểu đầu cua tai nheo nhưng Lý Mỹ Lệ miễn cảm liên lập tức nhảy dựng lên, hai tay ôm ngực, xoay người đi từ từ quanh anh ta, "Ai phái anh tới?"

"Ồ..." Bảo vệ liên tục lui ra sau, giọng nói rõ ràng là có xu hướng nhỏ dần đều, "Là anh Vu, Vu Nhiên ở trong khu chúng tôi."

Lý Mỹ Lệ đột nhiên trừng to mắt, "Hắn ta nói thế nào?"

Bảo vệ ho khan hai tiếng, lùi xa khỏi phạm vi bộ ngực của cô, hơi xấu hổ nói, "Anh Vu, Vu Nhiên nói, trong vòng một tiếng, nếu có một cô gái bộ ngực rất... rất gì đó tới, thì đúng là cô Thẩm Thiên."

"Gì đó?" Đốt ngón tay của Lý Mỹ Lệ bắt đầu kêu răng rắc, đối với Lý Mỹ Lệ vô cùng sùng bái mô hình chữ S duyên dáng mà nói, ngực to không bằng người khác là một điều vô cùng hổ thẹn.

"Anh Vu, Vu Nhiên bảo, bảo tôi chú ý, lát nữa trong khoảng chừng một tiếng sẽ có một cô gái ngực lớn vô địch xuất hiện, người đó chính là cô Thẩm Thiên." Bảo vệ bị khí thế ép người của Lý Mỹ Lệ đánh cho không còn mảnh giáp, đành phải thủ nhận toàn bộ.

Lời này vừa nói ra, Lý Mỹ Lệ cùng Thẩm Thiên đều sững sờ. Cũng là Lý Mỹ Lệ lấy lại tinh thần trước nhất, kéo Thẩm Thiên qua một bên, một tay nắm chặt cánh tay Thẩm Thiên, một tay chỉ vào ngực Thẩm Thiên, ánh mắt có mùi chất vấn, "Nói, chỗ này bị sờ rồi đúng không?"

"Đùa... đùa cái gì vậy." Thẩm Thiên nhún mày phủ nhận.

"Vậy Vu Nhiên đại thiếu gia làm sao có thể biết cậu ngực bự vô địch? Mắt anh ta lại còn không thấy đường nữa."

Lời này vừa nói ra đến Thẩm Thiên cũng chẳng biết tại sao. Số lần cô cùng Vu Nhiên chính thức gặp mặt tính gộp hết lại cũng chỉ có một lần, hơn nữa từ chi tiếp xúc cũng chỉ là tay bắt tay, làm sao anh ta lại biết cô ngực bự?

"Cô Thẩm Thiên." Bảo vệ ở phía sau lại gọi. Thẩm Thiên quay đầu qua nhìn. Bảo vệ tiếp tục nói: "Anh Vu, Vu Nhiên vẫn đang ở bên trong chờ cô."

Thẩm Thiên gật đầu rồi nói với Lý Mỹ Lệ: "Việc này để sau từ từ phân tích, đi vào chào hỏi trước cái đã."

Lý Mỹ Lệ nửa tin nửa ngờ, tuy rằng biểu hiện của Thẩm Thiên rất bình tĩnh, nhưng cô không thể nghĩ đến chuyện một gã mù làm sao có thể biết chuyện này? Thẩm Thiên trong lòng thật ra cũng rất bồn chồn, chẳng lẽ chỉ bắt tay mà đã biết cô ngực bự?

Mang theo nghi vấn trong lòng, Thẩm Thiên cùng Lý Mỹ Lệ đi vào trong. Bảo vệ dẫn hai cô đi bộ vào tiểu khu Giang Hạ, bên đường không chỉ có hồ sen phản chiếu ánh trăng mà còn có cả rừng liễu đu đưa. Ánh đèn đường sắc trắng mờ ảo rọi trên đường, làm cho người ta có cảm giác an nhàn buồn ngủ. Thẩm Thiên không kèm được mà hít sâu một hơi, cảm thấy không khí ở nơi này thực trong lành.

Tiểu khu Giang Hạ không phải là một khu dân cư bình thường, mà nó được tạo thành từ mấy căn biệt thự lớn liên kết lại với nhau. Mỗi căn lại chiếm một diện tích lớn nhất định, hầu như đi ngang qua căn biệt thự nào cũng thấy có một vườn hoa nhỏ, bên trong trồng đủ loại hoa xinh đẹp rực rỡ, nhìn rất tao nhã. Chỗ này, thật sự là không còn gì để nói.

Lúc này, ở dưới ngọn đèn đường ngay trước mặt Thẩm Thiển, có một anh chàng áo sơ mi trắng, quần dài vàng nhạt, dưới chân là một đôi dép lê màu cà phê. Anh dắt theo một con chó đứng im lặng dưới ngọn đèn, sườn mặt anh tuấn thực bình thản, ánh mắt trống rỗng xa xăm, không biết là đang nhìn đi đâu.

"Anh Vưu." Bảo vệ trước tiên gọi một tiếng.

Vưu Nhiên ở đằng trước hơi hơi nghiêng mặt, thực thần kỳ chuyển ánh mắt về hướng Thẩm Thiển, mỉm cười với cô. Thẩm Thiển không khỏi kinh ngạc, thậm chí quên cả bước đi, may là Lý Mỹ Lệ liếc nhìn cô một cái, cô mới đi theo lên.

"Cô đến rồi." Vưu Nhiên lại chuẩn xác đem ánh mắt tập trung vào Thẩm Thiển không sai một li.

"Xin chào." Thẩm Thiển gật đầu, hơi mất tự nhiên.

Vưu Nhiên chỉ nhẹ nhàng cười. Bảo vệ đã hoàn thành nhiệm vụ, hoàn hảo rời khỏi sân. Ở dưới ngọn đèn chỉ còn lại ba người. Lý Mỹ Lệ lần đầu tiên nhìn thấy tình nhân trong mộng của cô nàng ở khoảng cách gần như thế. Cô cảm thấy người đàn ông đang đứng trước mặt này màu da tái nhợt quá đáng, đây có đúng là anh chàng khuôn mặt hồng hào xinh đẹp cùng nụ cười mỉm ngọt ngào mà hút hồn năm đó cô thấy ở trên tivi không vậy? Có điều, Lý Mỹ Lệ vẫn đề ý thấy là cho dù lúc này anh ta nhìn hơi giống người bệnh, nhưng toàn thân anh ta vẫn toát lên một cảm giác trong lành y chang như chàng thiếu niên đẹp rạng ngời năm đó trên TV.

"Này, cho tôi hỏi, sao anh biết Thiển Thiển của chúng tôi ngược lớn? Anh có quan hệ gì với Thiển Thiển nhà tôi?" Lý Mỹ Lệ say mê trong chốc lát liền định đặc hỏi vấn đề mình vốn đang tính hỏi.

Thẩm Thiển vừa nghe liền đỏ mặt, liều mạng nhủ mày, lúc đầu với Lý Mỹ Lệ. Lý Mỹ Lệ dời ánh mắt, không nhìn đến Thẩm Thiển đang ngượng ngùng lúng túng.

"Ha ha, ngược to nào bé ấy mà." Vưu Nhiên nói như thế.

"Phốc..." Lý Mỹ Lệ nhịn không được bật cười. Thẩm Thiển vốn đang thẹn thùng nhất thời xanh mặt, trợn mắt trừng trừng anh, vẻ mặt nhìn như nuốt phải ruồi vậy, muốn nhổ ra lại nhổ không được, muốn nuốt xuống lại nuốt không trôi, tóm lại, cô vô cùng rối rắm.

Thiển Thiển ở dưới chân Vưu Nhiên lại cùng Long Xù dưới chân Thẩm Thiển cọ cổ vào nhau rất tình cảm. Sợi xích trên cổ Long Xù không ngừng lắc lư, Thẩm Thiển kéo một cái, thầm thì nói: "Long Xù, muốn đau trứng cũng phải chờ đến lúc không có ai chứ."

Âm lượng của Thẩm Thiển không lớn, nhưng người khác vẫn có thể nghe thấy. Vưu Nhiên tiếp một câu, "Thiển Thiển, muốn đau vú cũng phải chờ lúc không có ai chứ."

Bởi hai câu này của hai người mà Lý Mỹ Lệ đứng ở bên cạnh 囧.

Vệ sĩ của Vưu Nhiên từ đằng sau đi đến, dắt Thẩm Thiển đi vào một căn biệt thự. Lúc Thẩm Thiển vừa mới đi vào liền cảm thấy thực rộng lớn. Nhưng nhờ ánh đèn màu vàng kim rọi khắp đại sảnh mà lại có cảm giác rất ấm áp. Ở trung tâm phòng khách rộng lớn là một bộ sofa dài màu vàng nhạt, kê cùng với một bàn trà thủy tinh kiểu dáng mới lạ, tự nhiên mà hào phóng, trên tam cấp còn có một chiếc piano màu trắng khiến căn phòng càng có vẻ tao nhã. Thẩm Thiển ngồi ở trên sofa, có chút dè dặt. Lý Mỹ Lệ thì ngược lại cười hi hi kể tai nói nhỏ với Thẩm Thiển: "Cái phòng khách này còn lớn gấp ba nhà mới của mình, đúng là số mệnh mà."

Thẩm Thiển trợn mắt liếc cô nàng một cái, "Đây là hãm mộ mà không được."

Ngồi ở đối diện Vưu Nhiên lại cười nói: "Cô thấy phòng này thế nào?"

"Hả?" Thẩm Thiển không hiểu ý của Vưu Nhiên cho lắm.

Vưu Nhiên lại nói: "Phía bên phải phòng khách có phòng giải trí, bên trong có thiết bị tập thể dục, bên trái là phòng bếp. Trên lầu có ba phòng ngủ, mỗi cái đều có toilet riêng. Lầu 3 là gác xép, nhưng trên đó chỉ để một cái kính viễn vọng, dùng để ngắm sao trời thiên văn."

Thẩm Thiển trợn mắt cứng lưỡi, ý của Vưu Nhiên cô lại không hiểu được, muốn cho cô thuê chỗ này?

"Vậy tiền thuê nhà..."

"Cô có thể ở đây miễn phí ba tháng." Vưu Nhiên không đợi Thẩm Thiển hỏi lại liền nói thẳng: "Xem như là thù lao, Thiển Thiển nhà tôi có bầu, thời gian mang thai chắc cũng tầm ba tháng, ba tháng này vẫn phải làm phiền cô rồi."

Thì ra là thế. Thẩm Thiển lúc này mới hiểu được dụng ý của Vưu Nhiên. Nếu như thế, Thẩm Thiển lại có cảm giác mình vừa chiếm được tiện nghi rất lớn. Ở đây ba tháng, cô có đủ thời gian để tìm phòng, không cần thiết phải vội vã như vậy.

Thẩm Thiển thực không biết xấu hổ dao động: "Tôi không biết phải cảm ơn anh thế nào, anh Vưu."

Vưu Nhiên mỉm cười, lấy từ trong túi ra hai cái chìa khóa đưa cho cô, "Mau dọn đến nhé, mấy ngày nay Thiển Thiển ăn không nhiều nên tôi có hơi lo."

"Anh Vưu không cần lo lắng, đây là phản ứng bình thường khi có bầu thôi."

Nói chuyện chưa được bao lâu, Thẩm Thiển liền muốn cáo từ. Vưu Nhiên mỉm cười gật đầu, ngồi ở trên sofa, "Về sau xin chăm sóc cho chúng tôi nhiều hơn."

"Hử?" Thẩm Thiển nhất thời không rõ ý của lời này, bọn họ muốn chăm sóc cái gì?

"Tôi không thể xa Thiển Thiển nhà tôi được." Anh cười chẳng khác nào thiên sứ, nhưng ở trong mắt Thẩm Thiển anh lại là Thiên Lôi vừa giáng cho cô một búa. Anh vừa thân thiện lại vừa nghiêm túc nói với cô một câu mà chẳng khác nào là đang tỏ tình với cô vậy, không thể xa Thiển Thiển.

Nhưng Thiển Thiển này lại không phải là cô. Có điều những lời này lại ẩn chứa một thông điệp khác, Thẩm Thiển phải chăm sóc cho Thiển Thiển, mà Vưu Nhiên không thể rời xa Thiển Thiển, ngoằn ngoèo vậy chẳng phải là chỉ trong ba tháng sắp tới Thẩm Thiển ở đây là sẽ sống chung Vưu Nhiên?

Thẩm Thiển lúc này mới ý thức được mình ham tiện nghi mà quên cân nhắc. Muốn đổi ý nhưng nhìn thấy gương mặt mỉm cười kia của Vưu Nhiên, cô lại phải nuốt xuống. Người ta có thể làm gì cô cơ chứ? Điều kiện anh ta tốt như vậy, muốn người nào chả được, cần gì phải để mắt đến cô?

Thẩm Thiển vừa nghĩ như vậy liền hít sâu một hơi, cười hi hi đáp: "Tôi sẽ chăm sóc cho Thiển Thiển nhà anh thật tốt."

"Cám ơn."

Sau khi vệ sĩ của Vưu Nhiên tiễn bọn họ ra khỏi tiểu khu Giang Hạ, Lý Mỹ Lệ vẫn im lặng rút cuộc cũng nhịn không chịu nổi mà hỏi Thẩm Thiển: "Sao mình cứ có cảm giác có gì đó mờ ám vậy nhỉ?"

Thẩm Thiển tùy ý quay mặt qua liếc cô nàng một cái.

Lý Mỹ Lệ nhún mày trầm tư, "Vô sự hiển ân cần, phi gian tức đạo." (Không có việc gì mà đi bợ đỡ thì không gian cũng cướp) Qua một lát, cô nàng lại cau kính vò đầu, "Tình nhân trong mộng của mình cái gì cũng có, sao lại có thể để mắt đến cô gái ngực bự mà não ngắn này cơ chứ?"

Thẩm Thiển thiếu chút nữa vấp ngã, có bạn bè tổn hại thể này, phụ nữ còn cần gì nữa?

Thẩm Thiển sáng sớm hôm sau đã gọi điện thoại cho vệ sĩ của Vưu Nhiên, vốn chỉ muốn báo khi nào thì cô đến, ai ngờ đồ cô còn phải thu dọn quá nhiều, anh vệ sĩ nghe vậy liền cấp tốc chạy qua, im lặng đợi cô ở dưới lầu.

"Oa lại đây mà xem này, có chiếc Rolls-Royce Phantom đậu dưới lầu kia." Bạn cùng phòng qua cửa sổ nhìn xuống dưới. Thẩm Thiển co đầu rút cổ đi xuống lầu, vô cùng mất tự nhiên nhìn bảo vệ, "Anh cũng chuyên nghiệp quá rồi."

"Sắp bị sa thải, ít nhất phải chuẩn bị mọi thứ cần thiết." Vệ sĩ nhận hành lý trong tay cô, đặt vào trong cốp, đóng lại, sau đó đưa cô lên xe.

Thẩm Thiển vừa lên xe, vừa kỳ quái nhìn anh ta.

"Có người lên ngựa lại có người bị xuống ngựa." Bảo tiêu cười hớ hớ đóng cửa xe lại, tự mình cũng lên xe, hai người ngồi trên chiếc xe tuyết trần mà rời đi.

Bạn cùng phòng của Thẩm Thiển nhìn theo bọn họ rời đi mà đưa mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng gật đầu, tỏ vẻ mình đã hiểu. Hóa ra là ở bên người giàu có...

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Không Đơn Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Lúc Thẩm Thiển lần thứ hai đi vào trong căn biệt thự, Vưu Nhiên mặc áo T-shirt trắng, quần vải lanh ngồi trên xích đu ở trong vườn hoa, hai tay xiết hòa đan vào nhau đặt trên đầu gối. Trên tay là sợi dây xích chó, đầu bên kia dây xích buộc vào cổ con Labrado Thiển Thiển lúc này đang nằm rạp trên bãi cỏ, nhắm mắt dưỡng thần, nhìn rất hưởng thụ.

Thẩm Thiển đứng ở bên ngoài hàng rào, nhìn cảnh tượng một người một chó vô cùng hài hòa ở bên trong mà không khỏi làm cô nhớ tới một người, người đó cũng là một trong những người khắc sâu nhất trong trí nhớ kéo dài năm năm của Thẩm Thiển. Lúc bọn họ mới gặp mặt, người nọ toàn thân mặc đồng phục trắng, dắt theo một con chó Afghanistan, ở phía đối diện mỉm cười với cô. Thẩm Thiển năm ấy nói với Lý Mỹ Lệ, thằng nhóc này đúng là sạch sẽ.

Còn cảnh tượng lúc này, Thẩm Thiển thầm nghĩ, cô lại gặp phải một người sạch sẽ rồi.

Vệ sĩ đứng ở bên cạnh Thẩm Thiển, nhẹ nhàng ho khan một tiếng, "Thiếu gia."

Vưu Nhiên ngồi trên xích đu ngẩng mặt lên, hàng mi thật dài khẽ rung, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước. Thiển Thiển dưới chân anh nhanh chóng đứng lên, nhìn thấy Long Xù dưới chân Thẩm Thiển liền chạy tới.

Vưu Nhiên cũng qua theo, mỉm cười nói, "Cô đến rồi à?"

Thẩm Thiển gật đầu, "Đã để anh đợi lâu."

Vưu Nhiên không đáp, chỉ tiếp tục mỉm cười. Bởi vì khoảng cách giữa hai người tương đối gần nên Thẩm Thiển có thể ngửi thấy một mùi chanh thoang thoảng mà thơm ngát, đây là mùi Thẩm Thiển rất thích, mà nó lại đúng là tỏa ra từ trên người Vưu Nhiên.

"Lão Trương, giúp cô Thẩm chuyển hành lý vào đi." Vưu Nhiên kéo sợi xích, Thiển Thiển liền thôi cộ cô Long Xù, quay đầu đi trước dẫn đường đi vào. Thẩm Thiển nhìn dáng người cao lớn của Vưu Nhiên mà không khỏi tiếc nuối, người đàn ông như vậy mà bị mù thì thật đáng tiếc.

Lão Trương giúp Thẩm Thiển mang hành lý lên căn phòng nằm trong góc lầu hai, ông vừa buông hành lý xuống, Thẩm Thiển liền nói cảm ơn: "Cảm ơn chú, phiền chú quá."

Động tác khom người của Lão Trương hơi khựng lại, quay mặt nhìn về phía Thẩm Thiển, nét mặt có kinh ngạc, lập tức cười khổ, "Cô là khách quý của thiếu gia, đây cũng đều là việc phải làm." Thẩm Thiển cười cười ha ha, có chút không được tự nhiên, cô "quý" ở chỗ nào nhỉ?

Lão Trương lại nói: "Cô Thẩm, thiếu gia nhà tôi sau này nhờ cô vậy."

"Dạ?" Thẩm Thiển kinh ngạc không thôi, "Chú đây là có ý gì ạ?"

"Tôi... à, cáo lão hồi hương." Lão Trương nghiêng răng cười ngây ngô, "Cô lên ngựa thì tôi tất nhiên phải xuống ngựa."

"Đợi chút, tôi chỉ là chăm sóc cho Thiển Thiển, nhân tiện chăm sóc cho thiếu gia nhà chú thôi." Đầu óc Thẩm Thiển lập tức tri tri bết bết, đối với câu nói bắt ngờ của lão Trương, cô thực sự không biết phải làm sao.

"Tôi tin cô nhân tiện sẽ làm cho thiếu gia của chúng tôi có sức sống hơn." Lão Trương thông thả đi ra khỏi cửa phòng, Thẩm Thiển lập tức đi theo ngay sau đuôi.

Hai người tới phòng khách, Vưu Nhiên đã yên lặng dựa ở trên sofa chờ. Dưới chân là hai con chó lớn đang nằm phủ phục, đầu lưỡi thè ra, thờ phỉ phò.

"Thiếu gia, đồ đạc đã dọn xong hết rồi."

"Uhm, chú đi đi."

"Vâng." Lão Trương gật đầu xoay người, vừa vặn bắt gặp vẻ mặt vô tội của Thẩm Thiển, lão Trương chớp mắt một cái, trong mắt có gì đó vừa mờ ám lại vừa không. Điều này lại càng khiến Thẩm Thiển ngơ ngác nghi ngờ.

Lão Trương đi rồi, trong phòng khách chỉ còn lại có hai người hai chó. Thẩm Thiển dè dặt lại xấu hổ cười nói: "Lão Trương đi đâu vậy?"

"Tôi bảo chú ấy đến chỗ ba tôi rồi, tôi không thích trong nhà có nhiều người quá." Vưu Nhiên nhẹ nhàng nhắm mắt lại, ngửa cả người ở trên sofa, về mặt nhìn không một chút cảm xúc. Thẩm Thiển lúc này lại xấu hổ, đưa mắt nhìn xung quanh, nhân tiện nhìn đến cái đồng hồ treo tường, thời gian vừa vặn là vào giờ ăn trưa, Thẩm Thiển lập tức tìm được đường sống, "Tôi vào bếp làm cơm trưa."

"Đợi chút." Vưu Nhiên tự rời khỏi chỗ ngồi, vô cùng tron tru đi về phía cô, nhưng lại vượt qua cô, đi về hướng chiếc piano phía sau Thẩm Thiển, anh vuốt ve cây đàn, quyền luyến không thôi. Thẩm Thiển nghi hoặc nhìn anh, không biết anh muốn làm gì.

"Ngày nào cũng chạm vào nó một chút, nhưng lại chưa bao giờ đánh." Vưu Nhiên giống như là đang tự thì thầm, lại giống như là đang nói với Thẩm Thiển. Anh sờ soạn ngồi trước cây đàn, ngón tay bấm vài phím, chân đạp bàn đạp, điều chỉnh thang âm.

Từ từ, chậm rãi, một chuỗi nhạc bắt đầu vang lên, anh đánh rất nhuần, gần như là lướt trên phím đàn vậy. Thẩm Thiển sững sờ bất động, lẳng lặng lắng nghe khúc nhạc tặng kèm này.

Đây là một đoạn trong bài "Dream Wedding"[3] nổi tiếng thế giới. Hồi mới vào đại học học tự chọn nhạc, cô giáo vì một câu chuyện cảm động đã đánh bài này, rồi kể cho bọn cô nghe về câu chuyện động lòng người ấy.

Chàng dũng sĩ rời xa công chúa của chàng sáu năm, sáu năm đó, chàng ở bên ngoài vẫn luôn tin tưởng là sẽ quay trở về kinh thành cưới công chúa. Đến khi chàng khai hoàn trở về, mang theo kỷ ức cùng tình yêu tươi đẹp đi đón công chúa thì tin dữ cũng đến, nàng công chúa của anh vì bất mãn với hôn ước của quốc vương đã lựa chọn phương thức dứt khoát nhất. Chàng dũng sĩ vô cùng đau đớn, chàng ta xuôi ngược cả nước tổ chức một hôn lễ long trọng cho công chúa, cuối cùng chàng dũng sĩ cũng uống rượu độc tự sát. Quốc vương cảm động đem hai người an táng cùng một chỗ.

Lúc trước, Thẩm Thiển nghe xong câu chuyện này liền nói với Lý Mỹ Lệ, câu chuyện cổ tích này quá giả dối. Nhưng sau đó cô giáo lại nói một câu khiến

Thẩm Thiển phải ghi tạc bài nhạc này, cô giáo nói, đây là chuyện có thật. Tác giả cũng bởi vậy mới sáng tác ra bài nhạc này để tưởng nhớ một câu chuyện tình vui buồn lần lộn.

Phải yêu sâu đậm thế nào mới có thể ở vào lúc thành công nhất lại đi tự tử? Thẩm Thiển vì thế mà nhớ rõ về đoạn nhạc này. Đã ba năm qua đi, giờ lại được nghe bài nhạc này, còn là do một anh chàng say mê diễn tấu, Thẩm Thiển lại càng thêm nghi ngờ về quá khứ của Vu Nhai.

Quá khứ của anh nhất định là có chuyện gì đó, không những thế chắc chắn chuyện đó cũng khiến người ta thổn thức như câu chuyện làm bối cảnh cho bài nhạc này. Thẩm Thiển tĩnh tâm lại mà lắng tai nghe, trong đầu dần hiện ra một gian phòng cũ tối tăm, đồ dùng bên trong đều bị phủ một lớp vải trắng, chỉ chừa lại duy nhất một cây đàn piano bằng gỗ kê ở ngay chính giữa, ánh nắng xuyên qua cửa sổ chiếu vào, tụ lại thành một vầng sáng trên mặt cây đàn.

Một cậu thiếu niên sạch sẽ ngồi ở trước cây đàn đánh bài Dream Wedding, gương mặt mỉm cười ấm áp tựa nắng mai, nét mặt tươi như hoa. Cậu ta thỉnh thoảng lại nghiêng đầu nhìn về phía bên cạnh, ánh mắt vô cùng dịu dàng. Thẩm Thiển cố gắng nhìn cho rõ bên cạnh cậu ta là ai, nhưng phía bên đó lúc nào cũng mờ hồ không thể nhìn rõ được.

Thẩm Thiển trở về với hiện thực, bài nhạc cũng đã đánh xong, anh lặng lẽ ngồi yên trước cây đàn, ánh mắt lần đầu tiên trống rỗng, nhìn thẳng về phía trước. Thẩm Thiển biết anh đang nhớ cái gì đó, là một đoạn nào đó trong quá khứ của anh? Hay là... anh đột nhiên đói bụng? -_-|||

"Cô Thẩm, tôi đột nhiên thấy đói bụng." Vu Nhai hơi nghiêng mặt, thản nhiên phun ra một câu như vậy.

Thẩm Thiển bỗng nhiên thấy được ba đường hắc tuyến, trực giác của cô sao lại chính xác quá vậy?

"Anh chờ chút, tôi vào bếp xem sao." Thẩm Thiển lập tức bước đi, chạy vào bếp. Trong lòng ảo não không thôi, sau này cô sẽ làm bảo mẫu vô điều kiện như vậy sao. Điều duy nhất đáng mừng là, trước kia cô toàn làm bảo mẫu cho thú lần này mới được thăng cấp lên làm bảo mẫu cho người.

Thẩm Thiển khá tự lập, từ năm học lại cấp ba, cô đã tự mình cảm nôi cảm xeng bắt đầu xuống bếp. Mặc dù không thể cam đoan đầy đủ sắc hương vị, nhưng hương vị khi cho vào miệng vẫn có thể được khen ngợi.

Thẩm Thiển từ trong bếp đi ra, lúc mang đồ ăn lên, nhìn thấy Vu Nhai trên bàn cơm cũng là lúc cô phải dờ khóc dờ cười. Trước mặt Vu Nhai đặt một hộp sôcôla cỡ bự, anh đang bóc vỏ giấy, ăn từng cục một, xem ra đúng là đói lắm rồi...

Thẩm Thiển vừa bước vào một cái, Thẩm Thiển dưới chân Vu Nhai liền lập tức nhảy dựng lên. Phản ứng lớn như vậy thì Vu Nhai tất nhiên biết Thẩm Thiển đã đến, cộng thêm mùi đồ ăn khiến Vu Nhai càng thêm chắc chắn.

"Đói quá nên ăn chút sôcôla lót dạ." Vu Nhai lịch sự thả sôcôla xuống, dẹp cái hộp sang một bên, nghiêm chỉnh ngồi chờ đồ ăn. Thẩm Thiển lại cuống quýt đi xới cơm, sau đó đưa cho anh.

Vu Nhai cảm thấy trước mặt có hơi nóng. "Tôi nhìn không thấy, cô dứt tôi ăn đi."

"..."

Thẩm Thiển cũng hết cách, tự động tiếp tục thăng cấp cho mình từ bảo mẫu lên kiêm vú em. Lúc Thẩm Thiển dứt anh ăn cơm, ban đầu chỉ là tiện mắt nhìn lướt qua, vừa khéo bởi vì khoảng gần mà cô lại nhìn thấy trên vành tai trái của Vu Nhai có một cái lỗ tai, tuy rằng trên đó không đeo gì, rất dễ bị bỏ qua, nhưng Thẩm Thiển vẫn chú ý tới. Thật không ngờ, anh chàng sạch sẽ như Vu Nhai mà cũng bấm lỗ tai?

Bởi vì tâm tư đã chạy đến Thái Bình Dương, lo là việc dứt cơm mà Thẩm Thiển đưa tay trực tiếp dứt thẳng cơm vào mũi Vu Nhai.

"Áy da, xin lỗi." Thẩm Thiển luống cuống rút khăn giấy ra lau cho Vu Nhai, Vu Nhai lại bình tĩnh cầm lấy bàn tay bối rối của Thẩm Thiển, không một chút để bụng: "Vừa rồi nghĩ gì vậy?"

Thẩm Thiển hơi khựng lại, cũng không biết mình có thay đổi được tất bát quái hay không. Vu Nhai cũng không hé răng, yên lặng chờ cô mở lời. Thẩm Thiển bị sự bình tĩnh này của anh làm cho nôn nóng bất an, đành phải thử hỏi câu: "Anh không ngại tôi hỏi vấn đề bát quái, nhưng lại có khả năng làm anh mất hứng chứ?"

Vu Nhai cười khẽ, "Cứ hỏi."

Thẩm Thiển hít sâu một hơi, ấp úng phun ra vấn đề cô vẫn muốn hỏi, "Nghe người ta nói mắt anh có thể chữa lành, vì sao anh lại không chịu điều trị? Thế giới này đẹp biết mấy!"

"Muốn nghe lý do quan trọng hay không quan trọng?" Rõ ràng, Vu Nhai nhìn chẳng có vẻ gì là mất hứng, hơn nữa nét mặt còn có chút gì đặc biệt cung chiêu. Thẩm Thiển thấy anh rộng lượng như vậy ngược lại thấy có chút ngượng ngùng, "Có thể nói được bao nhiêu thì cứ nói bấy nhiêu đi."

Vu Nhai dừng lại một chút, "Thế giới của tôi không còn thấy được cô ấy thì còn nhìn thấy làm gì?"

Thẩm Thiển kỳ thật cũng biết chữ "cô ấy" ở đây chắc là cô bạn gái bảo bối bên ngoài vẫn đồn đại. Thẩm Thiển ha ha cười nói: "Anh Vu à, anh phải nghĩ thoáng chút chứ."

Vu Nhai lại không cho là đúng, rồi sau đó hỏi: "Cô Thẩm, cô còn nhớ mối tình đầu của mình không?"

"Ó..." Thẩm Thiên mấp máy miệng, vô cùng mất tự nhiên, "Tôi không nhớ được những việc xảy ra trước khi tôi hai mươi tuổi nên không biết có hay không. Sau đó, yêu đơn phương có tính không?" Thẩm Thiên nói xong lại thấy như mình đang nói một đồng thứ vô nghĩa, yêu đơn phương sao có thể xem như mối tình đầu được chứ?

Vưu Nhiên im lặng, không nói nữa. Phải một lúc lâu sau, Vưu Nhiên mới mở miệng nói: "Tôi nghĩ đã đến lúc nhìn lại thế giới này." Anh đột nhiên đối mặt với Thẩm Thiên, "Tôi muốn nữa." Giọng điệu lại có mùi vị làm nũng.

Thẩm Thiên thiếu chút nữa là nghẹn thở, múc một muỗng cơm, đút vào miệng anh.

"Thế giới này lại trở nên tươi đẹp biết bao." Vưu Nhiên bỗng nhiên nhoẻn cười. Thẩm Thiên kỳ quái liếc mắt nhìn Vưu Nhiên có chút bất thường. Vừa rồi còn thâm trầm, bây giờ lại tươi roi rói? Còn nói ra mấy lời ㄟ như vậy.

"Vì sao đột nhiên lại nói thế giới này tươi đẹp?" Thật ra Thẩm Thiên muốn hỏi là, vì sao đột nhiên tinh thần lại phấn chấn dữ vậy, thần kinh cảm xúc bị kích động à?

"Bởi vì có thể thấy Thiên Thiên nhà tôi." Vưu Nhiên bỗng nhiên cúi đầu, cười với con chó đang cọ ở dưới chân anh. Thẩm Thiên tiện đà liếc mắt nhìn con chó kia, lại lên trợn mắt liếc một cái, con chó này đã theo anh nhiều năm như vậy rồi mà giờ mới muốn nhìn thấy nó? Quả nhiên là thần kinh "tinh thần" phấn chấn.

"Tôi muốn nữa."

"..."

Lại làm nũng, lại thần kinh "tinh thần" phấn chấn, ㄟ mất.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thi Y Không Đơn Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Thiên Thiên có thai phản ứng so với những chú chó bình thường mạnh hơn rất nhiều khiến Thẩm Thiên buồn bực mãi, kết quả là phải lấy lý do bất đồng chủng tộc mền nhau là phải trả giá cay đắng mà qua loa gạt Vưu Nhiên.

Phụ nữ mang thai phải thường xuyên vận động, vậy thì chó mang thai tất nhiên lại càng phải nhích tới nhích lui. Thời gian làm việc của Thẩm Thiên là luân phiên làm một ngày nghỉ một ngày, xem như cực kỳ thoải mái, có điều làm nhiều hưởng nhiều, làm ít hưởng ít. Thẩm Thiên vì tiền mà muốn tăng ca đến chết, đáng tiếc viện trường "thâm mền" cô đã lâu, sợ cô vất vả, mỗi lần có việc tăng ca, đều bị người khác lấy hết, Thẩm Thiên đáng thương chỉ có thể rảnh đến đau ngực thay người khác đau trứng.

Mùa hè trời sáng rất sớm, hơn sáu giờ là nắng đã chiếu rọi khắp phòng. Thẩm Thiên sáng sớm ngủ dậy, lười biếng duỗi thắt lưng, ngáp hai tiếng rồi nhìn đồng hồ báo thức hình cậu bé trên đầu giường, thấy mới hơn sáu giờ lại lăn xuống giường ngủ tiếp.

Thẩm Thiên đặt chuông báo là bảy giờ, không thể từ bỏ một chút thời gian thừa, cho nên tiếp tục ngủ. Thẩm Thiên dần dần tiến vào trong cơn buồn ngủ thì cửa phòng của cô lại bị người ta gõ từng hồi từng hồi, ồn ào khiến người ta không thể không thức dậy.

Thẩm Thiên bị quấy nhiễu liền rời giường, lông mày nhăn nhúm lại, trèo ra khỏi giường đi mở cửa, chuẩn bị cầu nhàu với vị khách quấy rầy giấc ngủ của người khác này. Cô mở cửa ra, nhưng đằng trước lại chẳng có ai? Cô cúi đầu, chỉ thấy Long Xù của cô ngồi chồm hổm ngoài cửa, ngẩng đôi mắt to đen lúng liếng tội nghiệp của cậu chàng lên, cái đuôi phía sau quét tới quét lui trên mặt đất.

Mọi sự cáu kỉnh tích tụ lúc đầu đều vì nhìn thấy tiểu súc sinh này mà hoàn toàn tan biến. Thẩm Thiên vẫn biết mềm lòng là điểm yếu trí mạng của mình, ngay cả chó cũng không ngoại lệ. Lý Mỹ Lệ từng rõ ràng chỉ ra cái bản tính mềm lòng này của cô, bảo cô thỉnh thoảng phải ác độc một chút, nhưng Thẩm Thiên vẫn làm không được, bản thân cô cũng không có cách nào.

"Mày muốn làm gì?" Thẩm Thiên hai tay chống nạnh, làm ra vẻ bà la sát, nhưng giọng điệu lại mềm nhũn, đúng là không đủ hơi.

Long Xù phe phẩy đuôi, lắc lắc mông dẫn cô đi. Thẩm Thiên mặc dù có chút nghi hoặc, nhưng vẫn đi theo. Long Xù ngừng lại ở trước phòng Vưu Nhiên. Thẩm Thiên dừng một chút, còn đang ngơ ngác thì thấy Long Xù vurun một chân, bắt đầu đập cửa.

Thiên Thiên ở trong phòng với Vưu Nhiên còn Thẩm Thiên thì ghét Long Xù buổi tối có thói quen cào giường cho nên làm thế nào cũng không chịu cho Long Xù vào ở chung phòng. Vưu Nhiên thâm minh đại nghĩa (người công bằng, hiểu lẽ phải), vừa khéo trong nhà có ba phòng ngủ nên phòng còn lại để cho Long Xù ở.

Long Xù muốn vào phòng Vưu Nhiên rõ ràng là muốn nhìn mẹ của con nó. Thẩm Thiên nhàn nhả nhìn cậu chàng đuổi móng vuốt lần lượt đập cửa, hiển

nhien là không có ý giúp. Nào ngờ, qua vài lần Lông Xù cào đập, đẩy đẩy vài cái, cánh cửa lại tự động mở ra.

Lông Xù lập tức chui ngay vào. Thẩm Thiên hoảng hốt, muốn kêu Lông Xù ra, nhưng con chó dê xồm này chỉ lo chạy thẳng vào, hoàn toàn bỏ lơ cô. Sắc mặt Thẩm Thiên lúc này trắng bệch, tự nhiên xông vào phòng ngủ của người khác là cực kỳ không tốt, nếu như bị Vu Nhiên ghét, cô có còn được lẫn lộn ở đây nữa hay không?

Đang lúc lo lắng vạn phần, lại không nghe thấy bên trong có động tĩnh gì, Thẩm Thiên chớp chớp mắt, vừa nghi hoặc lại vừa tò mò, cô đứng ở cửa tròn mắt ngó vào nhưng không thể nào nhìn thấy được bên trong.

Thẩm Thiên là người hay nghĩ vớ vẩn, dựa theo hiểu biết của cô đối với Vu Nhiên trong mấy ngày sống chung này thì Vu Nhiên là anh chàng cực kỳ im lặng, phần lớn thời gian anh đều thích im lặng, nhưng cũng không đến mức vô thanh vô tức đó? Trong đầu Thẩm Thiên vì thế trôi lên một hình ảnh, một vị mỹ nam anh tuấn không cần thận đi đường bị trượt chân, đầu đập xuống đất, hiện thời đang nằm trong vũng máu. Vừa nghĩ vậy, Thẩm Thiên liền kích động, vọt vào trong nhưng chỉ thấy Thẩm Thiên nằm rạp trên thảm, Lông Xù ngồi bên cạnh liếm mặt cô nàng. Thẩm Thiên nhìn khắp nơi trong phòng ngủ thế nhưng lại chẳng thấy Vu Nhiên đâu?

Ồ? Mắt mũi bất tiện sao lại tự đi một mình ra ngoài? Lại còn không mang theo chó dẫn đường? Thẩm Thiên nghi hoặc đẩy mình. Thẩm Thiên nằm ở trên thảm nâng đuôi mắt lên nhìn về phía người tới, biết là người quen liền phe phẩy lông tai, nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Phụ nữ có thai đều lười biếng, không thích động đậy như thế. Có lẽ Vu Nhiên chỉ là đi xuống dưới lầu mà thôi.

Thẩm Thiên lại nghĩ nếu anh đột nhiên đi lên thì phải làm sao? Cô tự nhiên xông vào khu vực riêng tư như vậy là không đúng. Thẩm Thiên vội vàng ngoác Lông Xù, ý bảo nó chạy lại. Lông Xù bỗng nhiên quay đầu, không thèm nhìn cô, lại bắt đầu chăm sóc mẹ của con nó.

Thẩm Thiên thở phì phì muốn kéo nó đi, Lông Xù gần đây tính tình rất bướng, lập tức chui xuống dưới giường. Con tức của Thẩm Thiên lập tức bùng lên, con chó này được chiều quá nên bắt đầu kiêu căng rồi đây. Cái đồ tiểu tạp chủng như mày mà cũng bắt đầu kiêu ngạo? Thẩm Thiên nghĩ, nhất định phải giáo huấn cho thẳng rang con không biết trời cao đất rộng này một chút, cho nó biết cái lời chủ sẽ có số kiếp như thế nào? Vì thế Thẩm Thiên cũng chui xuống dưới giường theo nó.

Lông Xù nghĩ gầm giường có thể cho nó phát huy toàn bộ, Thẩm Thiên chỉ có thể phát huy 10%, vì thế bắt đầu vòng qua lượn lại lưu luyến cái gầm giường không chịu chui ra. Thẩm Thiên nghiêng răng nghiêng lợi, đụng đầu mấy lần. Rốt cuộc mẹ của con Lông Xù giật mình, Lông Xù nhìn thấy liền chạy ra khỏi gầm giường. Thẩm Thiên thở hồng hộc ra khỏi gầm giường, còn chưa kịp đứng lên, trước mắt liền xuất hiện một đôi chân. Thẩm Thiên hơi kinh ngạc, từ đôi chân kia nhìn lên, lại nhìn thấy Vu Nhiên khỏa thân đứng ở trước mặt mình. Anh hiển nhiên là vừa tắm xong, tóc hăn còn ướt, cả người cũng ướt sũng, bên hông quấn một cái khăn tắm mà hình như cũng lung lay sắp đổ, lợi lông nghiêng ngả như muốn rơi đến nơi. Thẩm Thiên lần đầu tiên thấy đàn ông trỏ trỏ như thế đứng ở trước mặt mình nên một hơi nghẹn lại nơi cổ, trực tiếp nấc lên một tiếng, phát hiện mình gây ra tiếng động liền lập tức lấy tay bịt miệng lại.

"Thẩm Thiên?" Vu Nhiên sùng sốt, không chắc chắn lắm nói.

Thẩm Thiên không dám lên tiếng, mở to hai mắt, sắc mặt nở hoa nhìn màn trần như nhộng trước mắt. Vu Nhiên thấy không có ai trả lời lại bước tới một bước, Thẩm Thiên kinh hãi, còn chưa kịp lui về phía sau, Vu Nhiên đã vấp phải cô, cả người lao tới đè về phía cô, Thẩm Thiên thậm chí còn không kịp la lên...

Thẩm Thiên bị Vu Nhiên đè ngã xuống đất, đầu đập trực tiếp xuống sàn, phát ra một tiếng "bốp" nặng nề. Thẩm Thiên nghe rằng tròn mắt xoa xoa gáy, liếc mắt nhìn đến vị trí đặc biệt trên người mình. Ở trên bộ ngực lớn vô địch của cô có một bàn tay, cái tay kia tuy rằng rất lớn, nhưng vẫn không thể hoàn toàn nắm hết bộ ngực cỡ lớn của cô. Thẩm Thiên chắc là vừa rồi bị đập đầu đến choáng váng, thế mà lại chỉ nhìn chăm chăm cái tay kia... Cho đến khi... cái tay kia néo néo mặt cô, chủ nhân đôi tay còn thân nhiên cười nói: "Vẫn to như vậy, chẳng thể nắm được."

Đầu óc Thẩm Thiên lúc này cứ như là bị một tia sét đánh thẳng vào, nhanh chóng rụng người lại, ngồi xồm xuống trong góc phòng, như là để phòng đề xồm hai tay bảo vệ ngực, kỳ quái nhìn anh. Vu Nhiên cũng đang chỉnh đốn lại tư thế, cười nói: "Sao cô Thẩm lại đến phòng tôi?"

Ánh mắt vốn ghét bỏ của Thẩm Thiên lập tức mềm hẳn, đây không phải là phòng của cô, không phải anh cố ý muốn mạo phạm, mà là cô đưa đến tận cửa bảo anh mạo phạm? Những lời này lập tức làm cho cô đánh mất quyền chủ động, chuyển thành bị động.

Cô lắp bắp nói: "À... Lông Xù muốn nhìn mẹ của con nó, mà đi vào một mình thì nó ngại nên kêu tôi vào cùng."

"Vậy chắc là cô đã gõ cửa." Gương mặt Vu Nhiên vẫn mỉm cười như trước, nhìn không ra một chút tức giận. Nhưng Thẩm Thiên không hiểu sao lại có cảm giác sợ hãi, dù thế nào vẫn thấy đằng sau nụ cười của anh lúc nào cũng có một chút tâm tư.

"Lần sau tôi sẽ gõ cửa." Thẩm Thiên lập tức trả lời.

Vu Nhiên cười tủm tỉm, "Nói cách khác là sau này còn đến phòng tôi nữa, vậy lần sau là lấy cớ gì để đến vậy?"

"..." Thẩm Thiên trầm mặc. Cái này chỉ là nhất thời buột miệng mà thôi, cô dám cam đoan, cô một chút ý nghĩ không an phận cũng không có. Thẩm Thiên không thể dùng từ ngữ nào để diễn đạt, chỉ có thể liều mạng lắc đầu chứng minh mình vô tội. Nhưng người đang căng thẳng thế nào cũng sẽ quên một việc, ví dụ như, Thẩm Thiên quên mất là mất Vu Nhiên không nhìn thấy.

Vu Nhiên chỉ cười, nụ cười chẳng khác nào một đóa bách hợp tươi mát, long lánh mà lại thuần khiết.

"Hôm nay chuẩn bị đồ ăn gì cho Thẩm Thiên?"

"Thịt bò, bổ sung protein, còn có một chút vi chất." Thẩm Thiển bị Vuur Nhiên đột nhiên nói sang chuyện khác mà có chút mơ hồ, câu trả lời cũng tương đối máy móc.

Vuur Nhiên chỉ nhẹ nhàng gật đầu: "Vậy phiền cô Thẩm đi ngoài một chút, tôi muốn thay đồ."

"Á?"

"Nếu cô không ngại, tôi cũng có thể tự nhiên thay trước mặt cô."

Vuur Nhiên còn chưa nói xong, Thẩm Thiển đã nhanh như chớp chạy bay ra ngoài. Vuur Nhiên cúi đầu mỉm cười, nâng cái tay mình vừa rời phi lễ Thẩm Thiển lên, nhẹ nhàng mở ra nắm vào, trong đầu lại hiện lên một đoạn đối thoại.

"Vợ ơi, hồi trước em ăn gì mà lớn vậy?"

"Ăn sữa bột."

"Hèn gì mà giống như trâu."

"Vuur Nhiên, anh đi chết đi."

Một cậu thiếu niên thuận lợi né được đòn đá chân của một cô thiếu nữ, nhanh chóng chạy trốn, cô gái đuổi theo phía sau, bám riết không tha.

"Chồng ơi, anh chạy nhanh như ngựa ấy."

"Đừng vậy."

"Anh có biết vì sao anh lại chạy nhanh như vậy không?" Cô gái cười hề hề nói.

"Vì sao?"

"Ngựa khỏe dòn roi." Cô gái bắt đầu cười phóng dãn.

Cậu thiếu niên nhất thời đỏ mặt, rống giận, "Thẩm Thiển, em đi chết đi." Cô gái lại lắc lắc đầu, nhún người một cái, leo lên trên lưng cậu, tựa vào lưng cậu nói: "Nếu em chết thì sao?"

"Anh sẽ tìm một cô khác, cô ấy sẽ ở trong phòng của em, tiêu tiền của em, ngủ với chồng em, đánh con em. Xem em còn dám chết hay không." Cậu thiếu niên cười đến thực vui vẻ.

Cô gái lập tức cắn lỗ tai cậu: "Anh đang uy hiếp em."

"Ai bảo em dám đòi chết trước anh, đây là sự trừng phạt đối với em."

Tình yêu vẫn không phai màu theo thời gian, chỉ có anh còn nhớ, cô đã quên mà thôi. Sắc mặt Vuur Nhiên tái nhợt, từng ký ức ấy đã thấm sâu vào xương cốt anh, muốn gạt đi cũng không được. Anh đã từng muốn tìm cô gái đó để trừng phạt sự ra đi của cô, nhưng cuối cùng, vẫn là anh tự trừng phạt mình, không chăm sóc tốt cô, bảo vệ cô cả đời.

Ở trong cuộc sống không có cô, mỗi lần bay nhìn lên bầu trời, dù thế nào vẫn thấy bầu trời xanh lam ấy ẩn chứa quá nhiều điều luyến tiếc, nhưng trong lòng lại không ngừng tin tưởng rằng dưới bầu trời này cô vẫn đang sống cùng anh. Mãi cho đến khi có người nói với anh là cô đã mất. Anh biết, khoảnh khắc đó, bầu trời của anh hoàn toàn sụp đổ, anh đã mất đi cả thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Không Đơn Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Mùa hè thịt ắn thịt hiện vẫn tiếp tục trôi qua, giữa trưa mặt trời đứng bóng Thẩm Thiển lại phải đi làm, kỳ thật cô rất muốn bữa trưa không về, tuy rằng bệnh viện không có căn tin nhưng lại có một đường dây nóng đặc biệt có thể dùng để đặt com hộp. Bình thường bác sĩ thú y đi làm khoảng giờ trưa đều đặt com giải quyết một bữa còn Thẩm Thiển thì lại chọn giữa trưa nắng gắt đi chợ mua đồ ăn về tiểu khu Giang Hạ nấu com. Cũng chẳng có cách nào khác, trong nhà có hai chó một người đang đợi cô, nếu cô không đi nấu com thì bọn họ sẽ không có com mà ăn.

Lý Mỹ Lệ thấy Thẩm Thiển tận tụy như vậy thì không khỏi khó chịu, "Cậu cố gắng như vậy làm gì?"

Thẩm Thiên đang thu dọn túi, chuẩn bị đi chợ mua đồ ăn về nhà vừa liếc cô một cái, "Cậu không hiểu cái gì là ăn của người ta thì nói chuyện phải mềm mỏng à."

"Mình thấy không phải vậy, là cậu đau lòng cho mỹ nam trong biệt thự kia thì có? Không nỡ để người ta chịu đói chứ gì?" Lý Mỹ Lệ liếc mắt chằm chọc. Thẩm Thiên cũng lườm lại một cái, lười đáp trả cô nàng, tiếp tục thu dọn đồ của mình xong liền xách túi đi khỏi.

"Im lặng chính là thừa nhận?" Lý Mỹ Lệ chu miệng lên, "Ui cha, mẫu nam sinh cậu thích vẫn không thay đổi nhì, năm đó chịu đau khổ còn chưa đủ nhiều sao?"

Thẩm Thiên quay đầu giận dữ tròn mắt, "Lý Mỹ Lệ, cậu đang cố ý chọc tức mình phải không?"

"Thẩm Thiên, gã đó không hợp với cậu đâu. Ba anh ta là Vụ tư lệnh đó, cậu hiểu không? Anh ta là cháu ngoại của đại gia Tần Chính, muốn tiền có tiền, muốn thế lực có thế lực, cậu nghĩ cậu sẽ hạnh phúc sao?"

Thẩm Thiên liếc một cái xem thường, "Mình thề, mình đối với anh ta một chút cảm giác cũng không có, chút xiu xiu xiu cũng không."

Lý Mỹ Lệ rất hiểu Thẩm Thiên, cô đã nói không thích thì chính là không thích. Lý Mỹ Lệ lúc này mới yên tâm, "Cậu mau kiếm anh chàng nào đó mà kết hôn để mình đỡ phải lúc nào cũng lo lắng nữa đi."

Thẩm Thiên cười mím chi.

Lý Mỹ Lệ nhìn thấu sự miễn cưỡng này của cô, "Sao? Vẫn còn nhớ đến 'trắng nõn nà' à?"

Thẩm Thiên lại tròn mắt lườm Lý Mỹ Lệ một cái, "Cậu không nhắc tới cậu ta là sẽ chết à?"

"Ai đó chết thì có." Lý Mỹ Lệ nhếch miệng cười, "Một hoạt động trại hè đó mà cũng khiến cho cậu từ đấy về sau chỉ yêu mình cậu ta, cậu nói xem cậu có ngốc không?"

Thẩm Thiên im lặng, trong lòng rầu rĩ, kỳ thật nghĩ lại thì đúng là cô ngốc thật. Cô cũng không biết vì sao lại nhất kiến chung tình với cậu thiếu niên kia, là vì tư thế cậu ta một tay dắt chó một tay đút vào túi, hay là vì trên khuôn mặt trắng nõn kia của cậu ta thỉnh thoảng lại xuất hiện vết hồng mắt tự nhiên? Hay là nụ cười của cậu ta giống như đã từng quen biết, ấm áp đến tận đáy lòng?

Lý Mỹ Lệ thấy Thẩm Thiên ngẩn ngơ thì thờ dài, "Cậu nói xem cái tên Tần Hạo đó giờ đang ở đâu?"

Tần Hạo... Hai chữ này đối với Thẩm Thiên mà nói đột nhiên có cảm giác thật xa lạ. Cô ở bên cậu ta cũng chỉ một kỳ nghỉ hè, số lần nhớ đến tên cậu ta cũng chỉ đếm trên năm đầu ngón tay, nhưng duy chỉ có người này là làm cô nhớ mãi không quên.

Thẩm Thiên kỳ thật hiểu rất rõ, cô chỉ thích diện mạo của anh ta, trắng nõn trắng nõn, mặt mũi sáng sủa, lại là con lai, lúc cười rộ lên sẽ có cảm giác giống như ở trong đêm tối nhìn thấy ánh mặt trời. Cô thừa nhận mình nông cạn, số người vì diện mạo mà thầm mến Tần Hạo nhiều đếm không xuể, xếp hàng vào là có thể bao trọn một vòng trái đất.

Thẩm Thiên nhắc ba lô, chuẩn bị bỏ đi. Lý Mỹ Lệ ở sau lưng hét to, "Này, bộ tính trốn cả đời sao?"

Thẩm Thiên không đáp lại cô, tiếp tục đi. Cô cứ thích làm con rùa, nhìn những việc đã trải qua tốt hay không tốt cũng chỉ cứ rúc đầu trong mai, ngàn vàng cũng không mua được sự bằng lòng của cô. Thẩm Thiên trong lòng hừ lạnh hết lần này đến lần khác.

Sau khi về đến nhà, toàn thân Thẩm Thiên đã ướt đẫm, theo dự báo thời tiết nói, hôm nay nhiệt độ lên cao đến ba mươi tám độ. Thẩm Thiên vừa về nhà liền cởi phắt quần áo ướt, lười biếng đi lên lầu, cô vớ tạp dề khoác vào rồi đi thẳng vào bếp. Nồi lửa nấu cháo, thái rau, xào rau, bận rộn luôn tay luôn chân.

"Thơm quá. Hôm nay lại là món mới à." Bỗng nhiên, Vụ Nhiên xuất hiện đứng tựa vào cửa, mỉm cười nói.

Thẩm Thiên đang nóng muốn chết bởi vì sự xuất hiện đột ngột của Vụ Nhiên mà sợ đến toát mồ hôi lạnh, kèm theo đó là một tiếng hét thật to. Vụ Nhiên ngay lập tức vọt tới, "Sao vậy?"

"Đừng... Đừng tới đây." Thẩm Thiên hai tay ôm ngực, mặt đỏ rực. Đột nhiên tỉnh lại, cô mới phát hiện thấy mình lại vừa làm trò ngớ ngẩn. Lúc ấy cô cả gan không thèm để ý gì mà cởi phăng áo ngoài chỉ mặc đúng nội y, không phải là biết Vụ Nhiên sẽ không nhìn thấy sao? Bây giờ còn kêu cái gì cơ chứ?

Cô lập tức ra về thực bình tĩnh, ho khan một tiếng, "Không có gì. Vừa rồi thấy một con gián."

"Trong nhà tôi có gián? Vệ sinh không đạt tiêu chuẩn quá rồi, tôi đi gọi điện cho công ty giúp việc khiêu nại đây."

"Khoan." Thẩm Thiên vội vàng ngăn lại, "Vừa nãy tôi nhìn nhầm, cái đó không phải con gián, là miếng ớt đỏ tôi vừa mới cắt thôi."

Vụ Nhiên nhếch đuôi lông mày, không nói gì nữa, chỉ gật gật đầu xoay người chuẩn bị rời đi, trước khi đi lại đột nhiên quay đầu, ngữ khí rất nhẹ nói: "Về sau đừng ngạc nhiên quá như vậy, cô không bị hù chết thì tôi cũng bị hù chết."

"Xin lỗi." Thẩm Thiên cảm thấy vô cùng ân hận.

Vưu Nhiên cười khẽ, trực tiếp đi ra ngoài. Thẩm Thiển nhìn theo bóng anh, vuốt vuốt ngực, cô là đang ở trần trước mặt anh đấy, anh còn không biết xảy ra chuyện gì đâu? Thẩm Thiển nghĩ như vậy tự nhiên lại thấy mừng thầm. Mùa hè tất nhiên là mặc càng ít càng tốt, trước kia ở nhà, cô vẫn thích mặc quần tam giác, áo ba lỗ thả rộng chạy lăng quăng, mẹ già của cô thấy vậy liền nói, "Con gái phải dè dặt, dè dặt."

Cô lại cười hớ hớ nói: "Sợ gì chứ, không có gã nào thấy là được."

Bây giờ, cho dù có gã nào đó, cũng không nhìn thấy. Thẩm Thiển vui tươi hơn hờn nghĩ về sau có thể thả rộng đi loanh quanh trong nhà.

Bưng đồ ăn lên, nhìn thấy Vưu Nhiên trên bàn cơm, Thẩm Thiển không biết là nên khóc hay nên cười. Anh nằm bò ra bàn ngủ ngon lành, hàng mi thật dài khẽ rung rung, sóng mũi cao thẳng gồ lên thành đường cong rất đẹp mắt, tron nhẵn xuôi tới môi, bờ môi chu chu lại hơi nhếch lên kia vừa có chút đáng yêu vừa gợi cảm. Thẩm Thiển nhẹ nhàng đặt đồ ăn lên bàn, kéo ghế ngồi xuống, hai tay chống cằm, lẳng lặng ngắm anh.

Không biết vì sao, Thẩm Thiển cứ thấy gương mặt anh có nét gì đó giống như đã từng quen biết. Làn tóc mái che trên trán không có gió vẫn tự động đập, lại còn bị Thẩm Thiển nhìn thấy anh nhúm mày, có vẻ ngủ không yên ổn lắm.

Vưu Nhiên quá gầy, Lý Mỹ Lệ từng nói dáng người Vưu Nhiên trước kia khá hoàn mỹ, tuy cũng gầy nhưng vẫn làm cho người ta có cảm giác cao lớn, vững chãi, khiến nữ sinh không thể kìm được mà nảy sinh cảm giác an toàn như chim nhỏ nép vào người. Còn Vưu Nhiên hiện tại thật sự quá gầy, cằm cũng rất nhọn, gò má hóp tẹp, tuy rằng chính thể khuôn mặt vẫn khôi ngô nhưng những đường nét còn lại trên ngũ quan của anh chỉ khiến người ta thấy đẹp kiểu những anh chàng hotboy chứ không còn có cái cảm giác an toàn của một người lính như trước.

Anh gầy như vậy chắc là do ngủ không được tốt. Là cái gì khiến anh không thể đi vào giấc ngủ, có ngủ cũng không yên ổn như thế? Hơi lạnh từ chung quanh cứ từng cơn từng cơn tấp vào cơ thể "nhẫn nại" của Thẩm Thiển, thân nhiệt trên người Thẩm Thiển cũng không cao nên ớn lạnh mà rùng mình, nhân thể hắt hơi một cái.

"Hắt xì..." Thẩm Thiển dùng ngón trỏ quét nhanh qua phía dưới chóp mũi, hít hít mũi.

Vưu Nhiên bỗng nhiên bừng tỉnh, bổi rối kêu lên, "Thiển Thiển." Thiển Thiển đang chơi ở một bên hông phòng khách liền ba chân bốn chân chạy vội đến, cò ở dưới chân anh. Thẩm Thiển nhìn thấy cảnh này thì nhẹn không được mà bất đắc dĩ, anh vì sao cứ gọi "Thiển Thiển" hoài vậy? Thật sự là không rời nó được à.

"Anh Vưu, xin lỗi, vừa rồi đã hắt hơi làm anh bị giật mình."

Vưu Nhiên nghe xong thì nhúm chặt mày, chất vấn nói: "Mặc nhiều áo một chút, đừng có ham mát mẻ."

Thẩm Thiển kinh hãi, gương mặt cũng lúc trắng lúc hồng, chẳng lẽ anh biết cô chỉ mặc nội y bên ngoài khoác tạp dề? Sẽ không thần kỳ dữ vậy chứ? Thẩm Thiển nghĩ vậy liền làm đủ loại mặt quỷ với Vưu Nhiên, lại nhìn khuôn mặt Vưu Nhiên vẫn không có biến động nào như trước. Phù, Thẩm Thiển đại thờ phào nhẹ nhõm, may mà không bị phát hiện.

Vưu Nhiên đột nhiên đứng lên, chậm rãi đi đến bên sofa, mò tìm remote ở trên bàn trà, nâng nhiệt độ điều hòa lên một chút, "Về sau đừng có vì mát mà hạ xuống thấp như vậy, dễ bị cảm lắm."

"Uhm." Thẩm Thiển nhếch miệng, ngập ngừng nói: "Anh tự ăn cơm trước đi, tôi đi thay đồ rồi sẽ xuống."

Vưu Nhiên mỉm cười gật đầu. Anh chàng này cho dù mất mù nhưng vẫn giữ được sự cao quý tao nhã, Thẩm Thiển không thể không bội phục anh, do đó càng tiếc là anh bị mù.

Thẩm Thiển xuống dưới lại phát hiện Vưu Nhiên đang ngồi ở bên cây đàn piano, dựng thẳng ngón trỏ gõ một vài nốt nhạc. Thẩm Thiển không hiểu nhạc khí, không biết đây có phải là nhạc dạo hay không, chỉ thấy Vưu Nhiên mỉm cười, từ một ngón tay chuyển thành cả hai bàn tay nhẹ nhàng lướt trên những phím đàn đen trắng, tiếp đó những giai điệu cứ liên tục nối gót nhau xuất hiện. Bản nhạc này Thẩm Thiển không biết, cũng chưa từng nghe qua. Cô chỉ có thể lẳng lặng đứng ở cách đó không xa, lắng nghe.

Vóc dáng anh cao to ngồi ở trên ghế, bóng dáng gầy yếu ấy làm cho tận đáy lòng Thẩm Thiển có cảm giác đau lòng, cô bỗng nhiên cảm thấy người đàn ông này thực cô độc, hoặc giả anh muốn một mình cô độc, đứng ở chân trời góc bể, tưởng nhớ lại quá khứ của mình. Đây là thâm tình hay là cố chấp? Có lẽ tình cảm của anh chính là sự cố chấp thâm thấu vào tận máu thịt, không muốn người khác đụng vào, cũng không muốn mình đi ra. Cô gái được anh yêu là người hạnh phúc nhất, nhưng đồng thời nếu ai vào lúc này mà yêu người đàn ông như vậy thì nhất định sẽ kết thúc trong bi kịch. Thẩm Thiển tự chích cho mình một mũi ngăn ngừa, đồng cảm với anh thì được nhưng dù sao cũng không được yêu anh.

Bản nhạc kết thúc, Thẩm Thiển vội vàng vỗ tay, đi đến bên anh cười nói: "Đây là bài gì vậy?"

"Lần đầu nghe."

Thẩm Thiển sững sốt, có vẻ có chút xấu hổ, "Ai, thiệt quê mùa quá, chưa từng nghe qua, hắc hắc." Tự ngây ngô cười gượng vài cái, thấy Vưu Nhiên không mỉm cười như bình thường, cô muốn cười cũng không nổi, mắt tự nhiên thu hồi nụ cười, "Anh sao vậy?"

"Đây là bài lần đầu tiên tôi đã đánh cho cô ấy."

Thẩm Thiển chớp chớp mắt, cũng không biết trả lời như thế nào.

Vưu Nhiên bỗng nhiên lại cười rộ lên, "Cô nghe xong, thấy bài này thế nào?"

"Hay lắm." Thẩm Thiên không chút suy nghĩ, trực tiếp trả lời.

Vưu Nhiên bật cười: "Tính nét vẫn kém như vậy."

"Hả?" Thẩm Thiên nhú mày, cô nghe không rõ anh chàng đang nói gì. Vưu Nhiên bỗng nhiên đứng lên, vui tươi phóng khoáng, "Chúng ta đi ăn cơm đi."

"Ồm..." Thẩm Thiên trong lòng rất buồn bực, kỳ thật cô rất tò mò, cô ấy của anh rốt cuộc đã trả lời như thế nào. Nhưng anh chàng trước mắt này cứ giống như từ trong u buồn bước ra nên cô không tính để anh hỏi tương nữa.

Quên đi, cô vẫn nên bớt lo chuyện bao đồng đi.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Không Đơn Giản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Thời tiết nắng nóng liên tục, ve trên ngọn cây cũng không ngừng kêu, càng lúc càng inh ỏi. Dưới bầu trời cao xanh không một gợn mây là nắng gắt như đổ lửa, nam nữ già trẻ gì cũng gần như là áo ngắn quần ngắn, chả khác nào con nít.

Thẩm Thiên vào giữa trưa lại phải đến bệnh viện, điều hòa trong phòng đã sửa xong, cô đứng ở trong phòng điều hòa tất nhiên là dễ chịu YY. Mùa hè đám chó cũng không nổi hứng giao... phối loạn cào cào lên nữa, công việc cũng vì thế mà ít hẳn, ít đến nỗi Thẩm Thiên rảnh rỗi phải lấy điện thoại ra chơi trò địa chủ.

"Cốc cốc." Có người rất lễ phép gõ cửa.

"Mời vào." Thẩm Thiên tắt game, thả di động vào trong túi áo blouse, vừa đứng lên lại thấy là Lý Mỹ Lệ đi vào, Thẩm Thiên lập tức nhú mày, "Hôm nay cậu trúng gió gì mà lễ phép dữ vậy?"

"Xì." Lý Mỹ Lệ vẫy vẫy tóc, "Chị đây lúc nào cũng thực nữ phong độ đây được chưa?"

Trên mặt Thẩm Thiên nhất thời xuất hiện ba đường hắc tuyến, ngoài cười nhưng trong không cười, "Cậu lại tới đây làm gì? Đang giờ làm thì bớt đi lang thang chút đi."

"Mình đến chính là để chào cậu một tiếng, mình sắp đi hẹn hò đây!" Lý Mỹ Lệ nháy mắt, vẻ mặt cười xấu xa. Thẩm Thiên bĩu môi, đưa mắt nhìn trần nhà vừa lườm vừa than nhẹ một tiếng, "Ông xã tới rồi thì cứ đi theo đi, khỏi phải báo cáo."

"Hắc hắc, không phải là sợ cậu tan ca tìm không thấy bọn mình lại sốt ruột đó sao?"

"Ngất mất thôi, cậu đi được rồi đó." Thẩm Thiên lại đặt mông ngồi về chỗ cũ. Lý Mỹ Lệ thấy Thẩm Thiên không coi trọng mình như thế liền có giả vờ vừa vẫy vẫy vừa gạt nước mắt, "Cái trắng hìx, cái vàng hìx, hai ba năm nay hìx, bị phản bội rồi hìx, chỉ một lòng nhớ, yêu Thẩm Thiên hìx, ai ngờ Thẩm Thiên chỉ yêu anh ta hìx..." Lý Mỹ Lệ che mặt làm ra vẻ bi thương, ním miệng chả khác nào con chó Nhật nhìn Thẩm Thiên.

Thẩm Thiên khước miệng co rút, âm thầm đếm ba tiếng, một, hai, ba...

"Lý Mỹ Lệ, nói đi riêng rồi còn hát bài đau thương?" Cao Trường Phong phá cửa vào, trên mặt đầy mồ hôi, tuy rằng da anh ngăm đen, nhưng vẫn có thể nhìn ra làn da đỏ rồ rồ bị phơi nắng đến đỏ rực. Lý Mỹ Lệ này thật là không biết đau lòng cho ông xã mình, còn để anh phơi mình dưới nắng.

Lý Mỹ Lệ lập tức bỏ nhào vào trong lòng Cao Trường Phong, "Ông xã, Thẩm Thiên không yêu em"

"Được rồi, anh yêu em." Cao Trường Phong hết kiên nhẫn, trực tiếp kéo Lý Mỹ Lệ ra ngoài. Thẩm Thiên nhìn hai vợ chồng này mà dở khóc dở cười, lúc thì đánh lúc thì âm ỉ, hôm nay thật ra cũng không khác biệt là mấy.

Thẩm Thiên tiện đà ngẩng đầu nhìn lên cái đồng hồ trên tường, còn hơn nửa tiếng nữa là tan ca, cô liền nghiêm nghiêm túc túc ngồi ở bên bàn đọc sách về vắc-xin phòng bệnh. Đọc sách có vẻ dễ giết thời gian, Thẩm Thiên dần dần cũng quên luôn cả thời gian.

"Hình như sắp mưa." Mấy đồng nghiệp ở phòng bên cạnh tan ca, lúc đi ngang qua phòng Thẩm Thiên lại bắt đầu thảo luận ồn ào.

Thẩm Thiên nghe thế cũng nhìn về phía cửa sổ bên kia, quả nhiên, bầu trời ban đầu cao trong không một gợn mây giờ đã bị mây đen bao phủ toàn bộ, phía xa đường chân trời tối đen, vừa nhìn đã thấy là điềm báo sắp sửa mưa to.

Thắm Thiển lập tức buông sách, hốt hoảng cởi áo blouse, xách ba lô để trên sô pha lao ra khỏi phòng, vội vàng đi mua đồ ăn. Hôm nay cô đã nói với Vuur Nhiên là sẽ nấu món ngon kiểu mới. Chạy ra đến bên ngoài cô mới phát hiện trời còn tối hơn cả lúc nhìn qua cửa sổ. Cô thật ra cũng không sợ trời mưa vì cô đã có cái dù hoa nhỏ của mình đây rồi.

Bỗng nhiên, một tia chớp sáng lóe lên trước mắt khiến cô giật bắn lên. Ngay sau đó, cả bầu trời vang rền một tiếng sấm. Thắm Thiển nhìn tình huống hiện tại, thầm kêu không ổn, trận này chắc là sẽ mưa rất to đấy.

Khu chợ ở rất gần tiểu khu Giang Hạ lại tiện đường. Thắm Thiển leo lên xe bus ngồi qua năm trạm lại xuống xe, đi đến chợ. Nhưng còn chưa đi được nửa đường, những tia chớp sáng lóe lại luân phiên xuất hiện, xé rách chẳng chịt trên bầu trời xám đen, kèm theo đó là những tiếng sấm đùng đoàng.

Thắm Thiển vừa cất bước, những hạt mưa lớn như hạt ngọc bắt đầu trút xuống chậm chậm, Thắm Thiển sờ soạng tìm cây dù hoa trong ba lô, nhưng tìm khắp cái ba lô lớn có chút xúu đó cũng tìm không thấy bóng dáng cây dù đâu. Cô dừng lại một chút, bỗng dưng nhớ ra chiều hôm nay lúc đi làm cô đã để quên cây dù trên ghế, không bỏ vào trong ba lô. Thắm Thiển biết vậy nên bất lực, cô đứng là bất cần, giờ thì sắp thấm rồi.

Thắm Thiển còn chưa kịp nghĩ tiếp theo sẽ làm gì thì mưa đã ào ào trút xuống, hạt mưa vừa to vừa rơi nhanh, Thắm Thiển đi mà có cảm tưởng như có ai hắt nguyên một chậu nước vào người vậy, tóc tai ướt nhẹp mà quần áo cũng ướt lem nhem.

"Xui quá đi." Thắm Thiển muốn chạy tới chợ, mà không biết phải làm thế nào với khoảng cách khá xa giữa chợ và trạm xe bus, Thắm Thiển đi dọc theo đường này có thể nói là được một trận tắm rửa thoải mái, dù thấy ông trời thương cô đến nhường nào?

Người đang xúi quẩy thì làm việc gì cũng không xong, cô vốn định vào chợ tránh mưa một lát, ai ngờ trên cửa chợ lại viết rất rõ ràng "Đang sửa chữa..." Mà bên ngoài cửa đều là các quầy hàng đang vắng Thắm Thiển qua đó. Trên nóc quầy bọn họ đều che bạt. Thắm Thiển muốn qua đó tránh mưa trước, nhưng vừa tới gần thì có một chú nào đó ở bên cạnh bất thần dùng gậy chọc lên nóc bạt đang tích đầy nước mưa, và thế là Thắm Thiển vừa qua khỏi đường cái liền hứng trọn cả một bông nước trút thẳng từ đầu đến chân.

"Lão già kia, ông dúi rồi hà, trời ơi, cô bé, con không sao chứ." Bác gái bán rau vội vàng đứng lên, đưa cho cô một đồng khăn giấy. Thắm Thiển qua quýt lau một lượt rồi khoát tay chạy vào trong màn mưa.

Bây giờ cô đã ướt chả khác gì con chuột lột rồi nên cũng chẳng cần phải trú tránh gì nữa cứ thế mà đi thẳng thôi. Cô thì vô cùng bình tĩnh, an nhàn mua đồ ăn chẳng khác nào lúc này trời đang tạnh ráo. Còn các cô các bác bán hàng thì ngạc nhiên trở mắt mà nhìn một cô gái đội mưa đi mua thức ăn, đúng là rất đặc biệt.

Thắm Thiển mua đồ ăn xong liền đi bộ về nhà. Những hạt mưa cứ thi nhau quất vào mặt cô nghe rất rạc, nước mưa tụ trên đỉnh đầu không ngừng chảy vào trong mắt khiến cô không thể nào mở mắt ra được. Cả con đường, gần như chỉ có một mình Thắm Thiển dám thản nhiên tản bộ trong mưa mà về nhà như vậy. Trận mưa này quá lớn, lại còn có cả gió, muốn che dù cũng che chẳng được nên mọi người đều lủ lượt bắt taxi mà về.

Thắm Thiển vừa định qua đường thì lại xui xẻo trúng ngay đèn đỏ. Thắm Thiển bất đắc dĩ tự nhủ, dầm mưa thêm chút nữa cũng chẳng sao. Vất vả lắm mới đến đèn xanh, trong giây phút cô vừa đặt chân qua bên kia đường thì một chiếc Maybach lách lên lao về phía Thắm Thiển, Thắm Thiển kinh hãi lùi ra sau, bởi vì quá đột ngột khiến cô ngã sấp xuống, may mà chiếc xe kia cũng dừng lúc phanh lại, dừng cách Thắm Thiển nửa mét. Cổ tay Thắm Thiển hơi bị trật, vừa động đấy là vô cùng đau đớn. Cô đành phải dùng tay trái nhặt đồng túi rơi vãi khắp nơi lên, đứng dậy, tiếp tục đi qua đường.

Một anh chàng từ trong chiếc Maybach bước ra, trên tay cầm một cây dù màu đen la lên ở sau lưng Thắm Thiển: "Cô gì ơi, cô không sao chứ?"

Thắm Thiển khoát tay với người sau lưng, đầu cũng không thèm quay lại mà tiếp tục đi.

Người nọ thân hình cao gầy, thẳng tắp, đường nét khuôn mặt sắc sảo, nhất là đôi mắt màu xanh đậm kia, sóng mũi cao thẳng, vừa nhìn đã biết là con lai. Mà thứ đáng để người ta chú ý là anh ta lái một chiếc Maybach 6.0T62 Zeppelin nhập khẩu trị giá hơn 1.200 vạn tệ, cây dù anh ta cầm trong tay cũng là của hãng Billionaire Couture, sản xuất với số lượng có hạn, giá của nó cũng lên đến 50.000 USD, được chế tạo hoàn toàn bằng da cá sấu. Cái đồng hồ Patek Philippe đeo trên tay cá thể giới chỉ có đúng hai cái. Một cái được Patek Philippe tặng cho thái tử Anh, một cái khác được một thương gia giàu có mua với giá 10.000.000 USD.

Chàng trai nghiêng đầu nhìn theo bóng dáng Thắm Thiển, bất đắc dĩ cười, rồi quay lại xe, tiếp tục chờ đèn đỏ.

Thắm Thiển cắn răng chịu đựng cổ tay phải đang rất đau, cô chỉ cần động đấy các đốt ngón tay là ngay lập tức thấy đau. Lúc cô vừa vào đến cửa tiểu khu Giang Hạ, bảo vệ đã chờ ở cửa một lúc lâu, anh ta bất chấp mưa to chạy đến trước mặt Thắm Thiển, kéo Thắm Thiển chạy đến phòng thường trực, "Chị Thắm, chị chạy đi đâu vậy? Di động cũng không liên lạc được, anh Vuur đang lo lắng muốn chết rồi kìa."

Thắm Thiển sững sốt lục tìm di động trong túi, bỗng nhiên phát hiện di động cô lại không có trong đó? Vậy cô để di động ở đâu nhỉ? Sau đó cô lại sực nhớ hình ảnh lần cuối cùng cầm di động, lúc đó cô vừa chơi đầu đĩa chủ xong, liền bỏ di động vào trong túi áo blouse.

Thắm Thiển hoàn toàn nhụt chí, thói quen vứt đồ bữa bãi này của cô đến khi nào mới sửa được đây? Thắm Thiển vô cùng áy náy nói: "Ngại quá, giờ tôi mới về."

"Cô cầm dù mà đi." Bảo vệ đưa cho cô cây dù. Thắm Thiển cười nói: "Cũng đã dầm mưa lâu vậy rồi, không cần mất thời gian vậy đây." Dứt lời, cô liền hóa tốc đi ra khỏi phòng thường trực, tăng tốc chạy về nhà Vuur Nhiên.

Tay phải đau như lửa đốt nhưng Thắm Thiển vẫn cắn răng chịu đựng. Phải chịu đựng gian khổ mới có thể thành người xuất sắc. Lúc cô về tới nhà liền nhìn thấy một người hai chó ngồi bên trong hàng rào, người đàn ông ngồi ôm gối, cụp mí mắt, chiếc áo T-shirt màu trắng sạch sẽ càng làm gương mặt anh

trắng bệch, ngồi im lặng mà chăm chú trong ngày mưa tầm tã. Bên cạnh anh là hai chú chó, đều đang nằm bò trên đất, nhìn về phía xa xa.

Hai chú chó nhìn thấy Thẩm Thiển đứng ở bên ngoài hàng rào liền đứng lên, rung rung sủa liên tục mấy tiếng. Người đàn ông đang ôm gối bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt tìm không thấy điểm tụ, nhưng vẫn nhanh chóng nhoẻn cười, "Thiên Thiển. Cô về rồi đấy à?"

Thẩm Thiển ngẩn ra một chút, đây là lần đầu tiên cô nghe anh gọi cô là Thiên Thiển, gọi rõ ràng như vậy?

"Thiên Thiển, tôi biết là cô mà, cô trả lời tôi một tiếng đi." Vu Nhai vừa muốn cất bước đi vào trong mưa, Thẩm Thiển đã vội vàng bước lên ngăn lại, "Tôi về rồi, anh đừng đi ra, mưa lớn lắm."

Vu Nhai bắt lấy cánh tay Thẩm Thiển, vừa vặn bắt trúng cái tay phải đang bị thương, cô hít vào một hơi, nhưng lại không muốn làm anh lo lắng nên không dám kêu đau. Nhưng Vu Nhai thông minh như vậy làm sao có thể không cảm nhận được? Trên mặt anh hơi lộ ra vẻ giận, "Sao lại thế này?"

"Chạy vội đi tránh mưa quá nên bị ngã." Thẩm Thiển cũng không biết vì sao cô phải nói dối.

Vu Nhai không nói hai lời, bỗng nhiên bế thốc Thẩm Thiển lên, Thẩm Thiển hoảng hốt ôm chặt anh, sợ anh một người còn lo không xong làm cô ngã thì đúng là chó ăn... cứt. Thẩm Thiển kích động hỏi: "Làm gì vậy?"

"Cả người đã ướt nhẹp như vậy rồi, chẳng lẽ còn muốn để nguyên thế nữa?" Vu Nhai vậy mà lại bước đi như bay bế cô vào trong nhà, đưa cô lên lầu. Lúc ấy Thẩm Thiển vẫn chưa chú ý đến chi tiết này, chỉ tự hỏi làm thế nào uyển chuyển từ chối ý tốt của Vu Nhai.

"Cái đó... Cơ thể tôi khỏe lắm, người khác đều bảo tôi là Thiết Kim cương (Kim cương sắt) nữa đấy."

"Vậy cô đang muốn Thiết Kim cương rỉ sét?"

"Hả?"

"Sắt ngâm nước một thời gian dài sẽ bị oxy hóa."

Nói đùa hay quá ha, Thẩm Thiển cười gượng hai tiếng, quyết định câm miệng.

Vu Nhai bế Thẩm Thiển đi thẳng đến phòng của cô, nhẹ nhàng đặt cô ở trên giường, hỏi: "Tìm quần áo thay đi."

Thẩm Thiển ngoan ngoãn gật gật đầu, thấy Vu Nhai không định đi ra ngoài, cô nhẹ nhàng ho khan nói: "Tôi thay quần áo, vậy..."

"Tay cô bị thương, cô nghĩ cô mặc được không? Hơn nữa mắt tôi nhìn không thấy, sẽ không chiếm tiện nghi của cô."

Thẩm Thiển bị anh nói như vậy liền lập tức hết lời kháng cự. Tình trạng của cô hiện tại quả thật không thể tự mình cởi sạch từ trong ra ngoài, nhất là khuy áo ngực ở sau lưng, càng không thể cởi được, mà cô thì lại ướt toàn bộ từ trong ra ngoài cần phải cởi đi hết!

Thẩm Thiển khế cắn môi, lén nhìn về phía Vu Nhai, vẻ mặt anh quá mức bình thản, nhìn không ra trong lòng anh đang nghĩ cái gì. Thẩm Thiển cân nhắc trái phải, cùng lắm thì cũng chỉ chạm vào một chút thịt, không có gì đáng lo. Hơn nữa lúc này cô quả thật đang rất không thuận tiện nên chuyện cởi đồ này một mình cô không thể mà hoàn thành được.

"Vậy... Vậy làm phiền anh." Thẩm Thiển vừa nói xong thì mặt cũng không nhìn được mà đỏ ửng.

Vu Nhai gật đầu, "Cô Thẩm, cô chỉ tôi cởi thế nào đi."

"..." Sao câu này nghe mất tự nhiên vậy nhỉ?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: của đồng á a của đồng ==

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Không Đơn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Căn phòng mà Vu Nhai chuẩn bị cho Thẩm Thiển được sơn một màu xanh dương, lần đầu Thẩm Thiển bước vào gian phòng này đã thấy vô cùng thích, cảm giác thực trùng hợp, màu cô thích nhất chính là màu xanh dương.

Thẩm Thiển lấy từ trong tủ quần áo ra một bộ đồ ngủ màu xanh dương đưa cho anh, "Đây là đồ phải thay." Thẩm Thiển hiện tại thậm chí không dám nhìn anh. Vu Nhai nhận lấy đặt ở bên tay phải, rồi lại bắt đầu im lặng.

"Trước tiên... Trước tiên giúp tôi cởi cái áo T-shirt này đi." Cứ nói một câu là Thẩm Thiển lại thấy tim mình cũng như muốn nhảy ra ngoài, mặt đã nóng đỏ đến tận đỉnh. Khóe miệng Vu Nhaien cố nén một nụ cười, đuôi lông mày xinh đẹp hơi hơi nhướng lên, "Cô phải chỉ tôi, chứ không là tôi cũng không giúp được cô."

Thẩm Thiển mím chặt miệng, nhìn anh chàng vẻ mặt thản nhiên trước mắt này. Cô cực lực giữ bình tĩnh, hít sâu một hơi, tay trái hơi hơi giật giật, muốn đưa tay chạm vào bàn tay to chỉ đàn ông mới có đang ở cách cô không xa kia.

Thẩm Thiển đưa đến rồi rút lại, chậm chạp không dám mạo muội nắm lấy. Qua một hồi đấu tranh tâm lý mãnh liệt, bàn tay trái đang lưỡng lự của Thẩm Thiển kiên quyết nắm chặt, sau đó lập tức buông ra nắm tay Vu Nhaien. Tay Vu Nhaien rất lạnh, ngay cả Thẩm Thiển cả người bị mưa ướt sũng mà dù sao vẫn ấm hơn tay Vu Nhaien.

Thẩm Thiển đặt tay Vu Nhaien lên eo mình, thần kinh nhất thời căng thẳng, các chức năng trong cơ thể dường như cũng đình chỉ, cô cứng ngắc nói: "Cởi được rồi đó."

Vu Nhaien vươn tay kia qua, đặt lên bên eo còn lại, cười khi khi nói: "Eo thùng phuy."

"Anh..." Thẩm Thiển nghiêng răng nghiêng lợi, chiếm tiện nghi của cô, lại còn dám cười nhạo cô? Sao lại có kẻ xấu xa như vậy chứ? Hơn nữa, Lý Mỹ Lệ đã từng nói đáng người Thẩm Thiển đứng tiêu chuẩn chữ S, đáng người cao gầy, đường cong lồi lõm đúng chỗ, dùng "đáng đẹp" để hình dung Thẩm Thiển thì vẫn không đủ. Eo 37 thì sao có thể là thùng phuy cơ chứ?

"Giờ tay lên, áo kiểu chui đầu không dễ cởi đâu." Vu Nhaien hơi nâng góc áo bên hông Thẩm Thiển lên, để trần một khoảng da, hơi lạnh từ điều hòa lùa vào khiến cho Thẩm Thiển rùng mình, lập tức giờ hai tay lên như đang đầu hàng.

"Được rồi." Thẩm Thiển càng lúc càng có cảm giác cô là miếng thịt bò để mặc cho người ta xâu xé quá...

Vu Nhaien vô cùng thành thạo giúp cô cởi áo T-shirt. Thẩm Thiển xoay người, đưa lưng về phía anh, "Giúp tôi cởi khuy áo ngực."

"Lần này lại không chỉ tôi, tôi có thể được chiếm tiện nghi à?" Vu Nhaien nhướn miệng cười, biểu hiện có chút vô tội.

Nhưng đây rõ ràng là biết còn có hỏi. Chẳng lẽ tay Thẩm Thiển có thể đưa ra sau lưng chỉ dẫn cho anh? Thẩm Thiển cố gắng ráng nhìn, "Tha hồ sờ đi." Dù sao cũng chỉ là sờ đằng sau lưng, chả có gì ghê gớm.

Vu Nhaien chỉ cười ha ha, bàn tay khe khẽ chạm vào da thịt lạnh lạnh phía sau lưng Thẩm Thiển, hai vật thể lạnh chạm trán nhau, nhưng vẫn là tay Vu Nhaien lạnh hơn một chút, tất nhiên người bị kích thích nhiều hơn là Thẩm Thiển. Ngay lúc Vu Nhaien chạm vào, Thẩm Thiển đã nhìn không được mà run lên.

Vu Nhaien có một đôi tay được chăm sóc rất kỹ nên cho dù lạnh buốt khi vuốt ve trên lưng Thẩm Thiển vẫn có cảm giác rất trơn mềm. Cảm giác mát lạnh nơi lòng bàn tay ấy ở vào cái hè nóng bức này khiến người ta nhìn không được mà muốn giữ lấy lâu một chút. Vừa mới bắt đầu, Thẩm Thiển đã thấy rất mâu thuẫn, trong lòng lại càng ngượng ngùng, nhưng cuối cùng vẫn bị cái cảm giác mát mẻ ấy chinh phục, lại còn tham lam muốn nhiều hơn.

Cuối cùng thì cái khuy cũng được cởi ra, Thẩm Thiển lập tức che ngực, cuộn mình lại. Vu Nhaien sờ soạng áo ngủ để ở bên cạnh, mò mẫm rồi lại mò mẫm, cuối cùng phát hiện ra đó cũng là một bộ đồ kiểu chui đầu, anh không khỏi cười khỏ, "Lại là đồ kiểu chui đầu, còn cần tôi giúp cô mặc không?"

Thẩm Thiển nghe thấy mà đỏ mặt muốn xoay người đi, tuy cô biết Vu Nhaien không nhìn thấy, nhưng vẫn thể nào mà tự nhiên "phanh ngực lộ nhũ" ngay trước mặt đàn ông, tùy tiện kéo chăn quấn lên người, cô lại xoay người, giật lấy cái áo ngủ, "Tôi tự mặc được."

Vu Nhaien buồn cười nói: "Cổ tay cử động được sao? Thôi cứ để tôi giúp vậy." Vu Nhaien bỗng nhiên cúi người xuống, vây Thẩm Thiển vào trong lòng ngực rộng lớn của anh, mặc dù không chạm vào nhưng ở khoảng cách gần như vậy, Thẩm Thiển thậm chí có thể cảm nhận được hơi ấm trên người anh. Cô lập tức tránh ra, ôm chặt lấy chân, hoảng sợ nhìn người đàn ông đột nhiên tới gần cô, "Anh tính làm gì vậy?"

"Tôi có muốn 'làm' gì đâu, tôi chỉ muốn lấy bộ đồ kia thôi, cô Thẩm ạ." Vu Nhaien nghiêm trang nói.

"..." Tâm tình vốn hoảng sợ của Thẩm Thiển học máu bò mình để cảm giác thất bại thay thế, vừa rồi là cô muốn hỏi anh muốn làm gì? Còn Vu Nhaien thì lại hiểu là "Làm" sao? (Tác giả: 'Làm' ở đây là tiếng lóng ở chỗ nào đó thường dùng, có nghĩa là sex)

Thẩm Thiển thở dài, "Anh lại đùa thiếu muối nữa rồi."

Vu Nhaien không đáp, chìa tay ra với cô, "Quần áo."

"Tôi đã mặc áo ngực đâu."

"Phụ nữ khi ngủ tốt nhất là đừng mặc, không tốt cho ngực, dễ gây ung thư vú."

"..." Thẩm Thiển hoàn toàn cứng bái Vu Nhaien rồi, nói chuyện này với đàn bà con gái mà vẫn bình thường như vậy, tuy rằng cô cũng biết việc này...

Cũng chẳng còn cách nào, Thẩm Thiển ngoan ngoãn giao quần áo, bởi vì cổ tay hiện tại thực sự không thể động đậy, lại còn phanh ngực lộ nhũ ở trước mặt đàn ông, cô yêu cầu xoay lưng về phía anh, Vu Nhaien không sao cả nói: "Dù sao cũng không phải là chưa từng thấy, hơn nữa mắt tôi cũng không nhìn thấy."

Thẩm Thiển dưới đáy lòng thầm khinh bỉ Vu Nhiên, gã này trước kia nhất định là thường xuyên xem phim đồi trụy, không ít lần nhìn thấy cảnh phụ nữ nude rồi, nhìn mặt anh ta mà xem, bình tĩnh tự nhiên biết chừng nào. Có lẽ khả năng thực hành cũng sẽ rất mạnh. Nói theo lời của Lý Mỹ Lệ là: "Đàn ông giàu có là không đáng tin nhất, không lo ăn không lo mặc nên nhàm chán là lại đi của gái. Bọn họ bình thường đều là cao thủ trên giường hết." Vu Nhiên này nhìn cũng giống một cao thủ trên giường lắm.

Vu Nhiên sau khi mặc đồ xong cho Thẩm Thiển liền tự giác đứng lên, "Cô nghỉ ngơi đi, tôi ra ngoài."

Thẩm Thiển đáp: "Uhm, tạm biệt."

Vu Nhiên sau khi gật đầu liền đi ra ngoài. Thẩm Thiển nhìn anh rời đi, mặt không nhìn được lại bắt đầu nóng ran. Cô lại thấy buồn bực, bình thường cho dù cô đồ mặt cũng chỉ một hồi là hết, sao lần này cứ đồ mãi vậy nhỉ? Hơn nữa còn đồ không ngừng. Thẩm Thiển thấm mệt, vừa nằm xuống là lăn ra ngủ, chẳng còn biết trời trăng mây gió.

Đêm càng lúc càng khuya, sau cơn mưa to, sao trên trời cũng trốn hết vào trong những tầng mây. Vầng trăng cong cong treo lơ lửng trên bầu trời đêm xanh thẫm, thỉnh thoảng lại có một áng mây nhẹ vắt qua như mạng che mặt, kéo ánh trăng từ từ mờ xuống.

Thẩm Thiển xoay người, toàn thân rét run, dù đã quấn chặt trong chăn nhưng vẫn thấy rất lạnh. Cô nuốt nước miếng một cái, phát hiện ngay cả nước miếng cũng khô ran, khát quá. Thẩm Thiển vốn định xuống giường đi rót chén nước, nhưng vừa ngồi dậy thì trước mắt đã tối đen, đầu óc quay cuồng, cô choáng váng lại ngã nhào xuống giường.

Lúc này cả người đều xụi lơ, lúc nóng lúc lạnh, cô biết mình đang sốt. Ở chỗ này cô không có sẵn thuốc, cũng không biết Vu Nhiên có chuẩn bị một ít thuốc trị bệnh thông thường hay không. Cô khẽ cắn môi, đứng lên, lê bước đi ra khỏi phòng, gõ cửa phòng Vu Nhiên.

Vu Nhiên đi ra mở cửa, nghi hoặc hỏi, "Cô Thẩm làm sao vậy?"

"Anh Vu, nhà anh có thuốc không?"

Vu Nhiên sững sững sốt sốt, thẳng tay kéo Thẩm Thiển vào phòng, đưa cô ngồi lên sofa, sờ sờ trán, rồi thử lại trên mình, nhú mày nói: "Nóng hơn tôi rồi."

Thẩm Thiển cười ha ha, cảm giác phản ứng này của Vu Nhiên hơi lớn, không giống như lúc bình thường núi Thái Sơn có sụp đổ trước mặt cũng không biến sắc, sức lực vừa rồi kéo cô vào đúng là rất lớn, may mà không làm tay phải của cô bị thương, nếu không thì thật đúng là không dám tưởng tượng. Quả nhiên người từng làm lính, thể năng vẫn có nền tảng chắc chắn.

Vu Nhiên đi đến bên điện thoại bàn, bấm số, "Chú qua đây một chuyến đi, mang theo ít thuốc hạ sốt, với một chút cháo nữa. Uhm, cháo loãng một chút." Vu Nhiên cúp máy, ngồi ở bên cạnh Thẩm Thiển, "Còn chỗ nào không khỏe không?"

"Làm sao tôi biết có chỗ nào không khỏe, tôi có phải bác sĩ đâu."

"Cô không phải là bác sĩ thú y sao?"

"..." Thẩm Thiển hết chỗ nói rồi, bác sĩ thú y với bác sĩ là hai khái niệm khác nhau đấy, một bên khám bệnh cho người, một bên khám bệnh cho động vật, hai bên vẫn có những khác biệt nhất định, hơn nữa cô lại chỉ chuyên về mảng phổi giống cho động vật mà thôi.

Không thể không nói, Vu Nhiên nói đùa thiếu muối đúng là đạt tới trình độ đỉnh cao.

Thẩm Thiển lại thấy mệt mỏi, dựa cả người vào sofa, đầu nặng trĩu. Vu Nhiên khẽ cắn môi, "Cô chờ chút, tôi đi rót ly nước ấm cho cô." Vu Nhiên bỗng nhiên đứng lên.

"Cám ơn." Thẩm Thiển cũng không nghĩ nhiều, cô quả thật rất muốn uống một ly nước.

Nhìn Vu Nhiên đi ra ngoài, Thẩm Thiển lại nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Cô mệt mỏi khắp người, đầu nặng trĩu, rất khó chịu. Thẩm Thiển thở dài, cơ thể cô thể chất yếu hơn so với người khác, bình thường cảm lạnh một cái là sẽ sốt ngay, lúc ngã xuống thì chắc chắn sẽ lại đụng hổng chỗ nào đó, chả khác nào một con búp bê sứ. Thẩm mẹ từng búi ngùi cảm thán, đều là do cái đạo ngoài ý muốn kia mà cơ thể cô mới như vậy, trước kia cơ thể cô khỏe chẳng thua gì trâu bò.

Trâu bò...

Cô ấy bây giờ vẫn là một con trâu bò, nhưng mà là bò sữa. -_-||| Lý Mỹ Lệ đưa ra kết luận cuối cùng với Thẩm Thiển.

Một lát sau, Thẩm Thiển lại bắt đầu buồn ngủ, nhưng cách giấc ngủ vẫn có chút khoảng cách, thuộc loại trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

"Xoảng!!!" Một tiếng động ầm ầm vang lên, Thẩm Thiển lập tức choàng tỉnh hơn nửa cả người cũng giật nảy lên, cô vội vàng chạy ra, từ trên lầu nhìn xuống dưới, chỉ thấy Vu Nhiên ngơ ngẩn nhìn lên, còn dưới chân anh là những mảnh sứ vỡ còn có cả cái đèn bàn bằng sứ lẫn lông lốc.

Xảy ra chuyện gì? Thẩm Thiển lập tức chạy xuống, đến trước mặt Vu Nhiên hỏi: "Sao vậy?"

Vuru Nhiên vẫn không nhúc nhích, mí mắt buông xuống, hàng mi hình quạt phủ bóng xuống khiến Thẩm Thiển nhìn không ra ánh mắt phức tạp trong mắt anh, vẻ mặt anh nhìn lại khá bình tĩnh, nhưng lại có cảm giác chỉ là đang kiềm nén ngọn núi lửa đang sắp bùng nổ.

"Không có việc gì." Anh cả hồi lâu mới phun ra hai chữ này, mặc cho ai đều biết câu không có việc gì này là nhất định có việc. Thẩm Thiển nghi hoặc nhìn anh, từ trên xuống dưới đánh giá anh không ổn chỗ nào, rốt cuộc thì thấy ngón tay phải anh đều đỏ rực.

Thẩm Thiển đi qua, "Đưa tay cho tôi xem."

"Không có việc gì." Vuru Nhiên rút bàn tay phải ra sau, Thẩm Thiển vẫn cầm lấy cánh tay anh nhìn thật kỹ, làn da anh quá trắng, giờ lại đỏ như vậy, rất nổi bật, hơn nữa cái màu đỏ này vừa nhìn là biết bị phỏng. Thẩm Thiển đưa mắt nhìn về phía đồng mảnh sứ vỡ, hóa ra là cái ly sứ bị rơi vỡ cùng lúc cái bóng đèn lấp trong cây đèn bàn rơi xuống đất cũng vỡ tan, cho nên mới phát ra tiếng động lớn như vậy.

Vuru Nhiên nắm tay rút lại, tự giễu cười nói: "Tôi thật vô dụng, cô bị bệnh, tôi rót có chén nước cũng không làm được, lại còn làm chỗ này be bét thành vậy."

Thẩm Thiển hơi sững sờ, cô biết hiện tại anh chàng này đang bị tổn thương lòng tự tôn, không biết an ủi thế nào, cô chỉ có thể cười cười, "Không sao, tôi tự rót được mà." Thẩm Thiển nói xong liền lấy một cái ly từ trên bàn trà, đến bên bình nước rót một ly nước ấm ra uống, "Phù phù..." Đầu lưỡi Thẩm Thiển suýt nữa là phỏng, cô có chút xấu hổ nói, "Nước này nóng quá đi, bỏng hết cả miệng rồi."

"Đây là nước vừa mới nấu." Ánh mắt Vuru Nhiên tuy rằng không có tụ điểm, nhưng vẫn rất lấp lánh, mà giờ phút này ánh mắt anh lại u ám hẳn, nghĩ đến sự vô dụng của mình vừa rồi trong lòng lại ngổn ngang.

Anh xuống lầu nấu nước, đây là lần đầu tiên anh nấu nên không biết nấu bao lâu thì nước ấm, chỉ có thể dựa theo cảm giác của mình khi chạm vào nước, lại không thể biết khi nào thì nước sẽ đầy. Anh phát hiện trước kia anh không hề lo lắng bất cứ thứ gì, đến khi bước vào cuộc sống tự lập mới biết một chi tiết nhỏ cũng làm anh khó giải quyết như vậy. Hiện tại trong mắt anh chỉ còn cảm nhận được ánh sáng và một số hình ảnh quá mức mơ hồ, căn nhà này anh đã quá quen thuộc, cho nên anh mới có thể đi mà không bị vấp, bình thường chẳng khác người bình thường, những việc vặt trong sinh hoạt đều do mấy nhân viên làm việc theo giờ hoặc là lão Trương làm hết. Cho đến bây giờ, anh mới biết anh vẫn an nhàn sống cuộc đời "đuôi mù" là vô dụng như thế, ngay cả rót ly nước cho cô cũng không làm được, vậy anh còn có tư cách gì mà đi ngăn con sóng dữ? Cô đã xuất hiện, vậy anh sẽ không thể lại cứ tiếp tục như vậy nữa.

"Cô Thẩm, tôi phải ra ngoài vài ngày."

Thẩm Thiển sững sốt, bị lời nói đột ngột này làm cho mơ hồ, "Anh muốn đi đâu?"

"Có việc." Vuru Nhiên hàm hồ trả lời. Thẩm Thiển biết anh không muốn nói, cũng sẽ không hỏi, chỉ lễ phép dặn dò một chút, "Đi đường cẩn thận."

Vuru Nhiên mỉm cười, nét mặt lại trở về thói quen mỉm cười thân thiết như bình thường. Thẩm Thiển thực sự không hiểu người đàn ông này, tự thối thối nước trong ly, thật cẩn thận uống mấy hớp, giải khát giải khát...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: của đồng của đồng ==

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Không Đơn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Về chuyện Vuru Nhiên đột nhiên muốn đi, Thẩm Thiển làm như không có gì, nhưng lúc Vuru Nhiên đem cái phòng to dùng giao cho Thẩm Thiển thì cô mới bắt đầu thấy áp lực trở nên rất lớn. Tối hôm đó, lão Trương mang theo một hộp cháo và thuốc hạ sốt đến. Vuru Nhiên trước tiên là đo nhiệt độ cơ thể cho Thẩm Thiển, xác định nhiệt độ không cao, cảm giác sẽ không nghiêm trọng lắm mới liền tính rời đi theo lão Trương.

Thẩm Thiển còn nhớ Vuru Nhiên đã nói gì đó ở bên tai lão Trương khiến nét mặt lão Trương vô cùng chấn động, giống như nghe thấy cái gì đó khó tin vậy. Sau đó lão Trương liền hỏa tốc thu dọn đồ cho Vuru Nhiên rồi chuyển lên xe, còn ở ngay trước mặt Thẩm Thiển mà điên cuồng cúi đầu, khiến Thẩm Thiển thật sự không biết phải làm sao.

Vuru Nhiên trước khi đi còn cười khê: "Lông Xù, mày thay tao chăm sóc tốt cho Thiển Thiển của tao nhé."

"Anh yên tâm, Lông Xù sẽ chăm sóc tốt cho nó." Thẩm Thiển vui tươi hơn hờ cười khúc khích.

Vuru Nhiên gật đầu cười, nụ cười vừa thần nhiên vừa thoải mái, cứ như là mây bay. Cũng không biết trong lòng anh đang nghĩ gì, cuối cùng vẫn nhìn không được quay đầu nói với Thẩm Thiển: "Nhất định phải chờ tôi về, Thiển Thiển."

Thẩm Thiển kéo Thiển Thiển đang nằm dưới chân, đứng đưa tay của nó rồi nói với Vuru Nhiên: "Tạm biệt ba Vuru Nhiên."

Miệng Vuur Nhiên cong lên thành một đường cong duyên dáng, đóng cửa xe, không nhìn bọn họ nữa. Lão Trương khởi động xe, thân xe phát ra tiếng rùm rùm, khởi thoát từ đuôi ra càng lúc càng nhiều rồi chậm rãi rời đi.

Thẩm Thiên nhìn Vuur Nhiên rời đi, nhẹ nhàng thở ra một hơi, tự đưa tay lên trán, cảm giác tình hình đã khá hơn, cô quay vào trong nhà uống thuốc rồi đi ngủ.

Căn nhà Thẩm Thiên ở có ba tầng, tầng một rộng gần ba trăm mét vuông, tầng hai tầng ba rộng hơn hai trăm mét vuông một chút. Trước kia Thẩm Thiên chỉ cần tan tằm là sẽ có bác gái đến quét tước, Thẩm Thiên cũng vì vậy mà miễn được việc dọn vệ sinh. Vuur Nhiên đã đi được vài ngày, Thẩm Thiên vẫn đi làm như bình thường, tinh thần gào thét thật là tốt, đi làm chữa bệnh cho chó mẹ, tập cho chó con sửa trông nhà, trấn an chó mẹ tinh thần bất an gắt gỏng. Đối với Thẩm Thiên mà nói cái loại bí quyết làm bà mẹ cho động vật này là do cô biết dùng tám thứ tiếng mà nói, lừa hí, mèo kêu, gà gáy, dê kêu... nhưng sở trường nhất vẫn là tiếng chó. Tan tằm trở về nhà quét dọn vệ sinh, dọn dẹp mọi thứ ngăn nắp, sạch sẽ.

Sau khi Vuur Nhiên đi được một tuần, buổi tối Thẩm Thiên làm thêm ca đêm, đến gần mười hai giờ đêm mới chuẩn bị hết giờ, một người đàn ông béo núc trông có vẻ là đầu bếp kéo một con chó to màu đen đi vào phòng Thẩm Thiên. Thẩm Thiên hít vào một hơi, háng háng cổ họng, "Xin hỏi con chó này bị sao vậy?"

"Hình như là lớn trứng, gần đây cứ thấy cái là co chân chạy theo sau mông chúng, đuôi cũng đuôi không kịp, cô xem xem thế nào?"

Thẩm Thiên đi lên trước, nói với anh đầu bếp: "Anh buông nó ra đi."

Anh đầu bếp buông dây xích ra, ngay lập tức, con chó to lớn giơ bốn cái chân, như vũ bão nhào về phía Thẩm Thiên, Thẩm Thiên giả tiếng chó kêu một tiếng, con chó kia liền chùn bước.

"Con chó này bệnh không nhẹ." Thẩm Thiên nghiêm mặt nói. Nhưng mà, anh đầu bếp đã bị tiếng chó kêu vô cùng có sức gây khiếp sợ kia đàn áp.

"Con chó này bình thường có làm động tác nhảy cái không, chính là cái động tác hai chân đứng thẳng dậy rồi co rút ấy?" Thẩm Thiên rất chuyên nghiệp bắt đầu ghi chép.

Anh đầu bếp sững sốt, "Có, nó thường ôm tôi làm động tác này."

"Con chó này đúng là như lời anh nói đấy, lớn trứng, bắt đầu động dục, nên tìm một con chó cái cho nó chơi đùa, hoặc là thiến nó."

Anh đầu bếp cúi đầu nhìn con chó to lớn, cắn chặt răng, đáng vẻ nghiêm túc suy nghĩ, "Còn có lựa chọn nào khác không?"

"Có, tiêm hoóc-môn, làm chậm kỳ động dục, trị phần ngọn không trị phần gốc." Thẩm Thiên nghiêm túc gật đầu nói. Anh đầu bếp ần ần nhìn con chó, sau đó rút đi động bấm máy con số, "Boss, Hắc cầu cảnh trưởng đúng là lớn trứng, muốn động dục. Bác sĩ nói hoặc là phải thiến hoặc là tìm chó cái cho nó phát thú tính, uhm, anh nói phải làm sao? À, hiểu rồi."

Anh đầu bếp cúp điện thoại, "Bác sĩ, một đêm bao nhiêu tiền?"

"..." Thẩm Thiên co giật khóe miệng, "Anh nói gì vậy?"

"Bao một con chó cái một đêm hết bao nhiêu tiền?"

"..." Thẩm Thiên hít sâu, "Tôi có phải là tú bà cho chó đâu mà biết?"

Anh đầu bếp túm con chó đen to kia, "Đi, cho mày tìm một cô chó nhé."

Thẩm Thiên nhìn một người một chó rời đi mà thở phào nhẹ nhõm, chuẩn bị thay áo ra về. Áo blouse vừa cởi xong liền nghe thấy tiếng anh đầu bếp đang gào lên trong hành lang, "Hắc cầu cảnh trưởng, bình tĩnh bình tĩnh."

Sau đó lại nghe thấy tiếng con Hắc cầu cảnh trưởng kêu thảm thiết. Thẩm Thiên nhanh như chớp chạy ra khỏi phòng, nhìn về phía hai con chó đang cắn nhau trong hành lang, Thẩm Thiên ngồi bên cạnh cụp đuôi không ngừng run lên. Thẩm Thiên sững sốt chạy tới trấn an Thẩm Thiên, lại nhìn anh đầu bếp ở bên vô cùng lo lắng, đầm ngực dậm chân. "Sao lại thế này?"

"Hắc cầu cảnh trưởng muốn phát tình với con Labrado này, kết quả là bị con chó lai căng này ngăn cản nên chúng nó cắn nhau." Anh đầu bếp vẻ mặt lo lắng, "Ày, đừng cản Hắc cầu cảnh trưởng bị thương, nó mà bị thương thì tao bồi thường không nổi đấy."

Thẩm Thiên vội vàng ngoắc, "Lông Xù, không được can thiệp."

Đây là lần đầu tiên Lông Xù không nghe lời Thẩm Thiên, nổi điên lên cắn xé con Hắc cầu cảnh trưởng kia một cái, con Hắc cầu cảnh trưởng này vừa nhìn đã biết là thú cưng được nuông chiều từ bé nên liên tục bị cắn mà không thể phản kích, chỉ có thể cụp đuôi lại mà chạy, Lông Xù ở phía sau liền nhào theo, bị cắn đau con Hắc cầu cảnh trưởng kêu gào thảm thiết.

Anh đầu bếp sợ tới mức đầu đổ đầy mồ hôi, lại rút đi động ra gọi: "Boss, boss, không ổn rồi, Hắc cầu cảnh trưởng chộc phải gái đã có chồng, bị chồng người ta cắn cho sợ chết khiếp rồi... Tôi ngăn không được, cắn rất dữ. Tôi hiện tại đang ở bệnh viện thú cưng thành phố, vâng vâng."

Anh đầu bếp cúp điện thoại, vẻ mặt như khóc nhìn Thẩm Thiên, "Chó nhà ai vậy chứ, bác sĩ ơi, mau ngăn lại đi."

"Lông Xù nổi giận rồi, ai bảo chó nhà anh ý đồ muốn làm trò cường gian vợ nó trước mặt nó? Đây không phải là muốn chết sao?" Thẩm Thiên khinh thường ngoảnh lại nhìn, anh đầu bếp cúi đầu khom lưng, "Bác sĩ ơi, nếu Hắc cầu cảnh trưởng mà có gì sơ xuất, boss sẽ xử tôi mất."

Thẩm Thiên hơi mềm lòng, cúi đầu nhìn về phía Thẩm Thiên, phát hiện Thẩm Thiên chỉ gục đầu, lì dừ, đuôi cũng cụp lại, cả người run bắn, quả nhiên là chưa hết sợ. Con Hắc cầu cảnh trưởng này cũng quá to gan, ban ngày ban mặt mà dám cường gian? Muốn học cũng phải học Lông Xù nhà cô kia, phải thân không biết quý không hay mới được, đúng là chó ngu. Nói vậy chủ nó cũng có thể là một kẻ ngốc. Thẩm Thiên về mặt như xem kịch vui nhìn Lông Xù nhà cô oai hùng, trở tài cán xé.

"Gâu gâu." Lông Xù sủa lên một tiếng, dồn con Hắc cầu cảnh trưởng đến góc tường, mở to cái miệng chà bá ra thở dốc. Anh đầu bếp vỗ đùi, làm ra vẻ anh hùng vì đại nghĩa nói với Thẩm Thiên, "Bác sĩ, lát nữa chuẩn bị cho tôi một liều vắc-xin phòng đại."

"Hả?" Thẩm Thiên nhất thời còn chưa kịp hiểu thì đã thấy anh đầu bếp chạy về phía Lông Xù, trong tay lại còn cầm một con dao gọt hoa quả mang theo bên mình. Thẩm Thiên vô cùng sợ hãi, "Gà chết tiết kia, anh muốn làm gì?" Thẩm Thiên lập tức chạy qua, hung hăng cắn anh đầu bếp một cái, ngay sau đó mà một tiếng hét cường độ cũng phải mấy trăm đề-xi-ben phát ra từ anh đầu bếp, xé toang màn đêm yên tĩnh, vụt sáng như một ngôi sao băng...

"Xảy ra chuyện gì?" Từ phía sau một người đàn ông cất giọng trầm thấp nói.

Hắc cầu cảnh trưởng đang bị dồn trong góc cụp đuôi chạy đến bên người đàn ông đó, Thẩm Thiên cũng á khẩu, sững sờ nhìn về phía người vừa tới. Anh đầu bếp ngoác miệng, nhìn thấy boss nhà mình liền lập tức bước qua, về mặt uất ức đến cực điểm: "Boss, boss..."

Người đàn ông tuy rằng đang đứng khuất sáng, đường nét trên mặt cũng không được rõ ràng, nhưng đối với Thẩm Thiên mà nói, anh ta có hóa thành tro, cô cũng nhận ra được. Anh chàng cô thầm mến nhiều năm đang sống động đứng ở trước mặt cô?

Anh chàng kia tùy ý liếc mắt về phía Thẩm Thiên một cái liền có chút kinh ngạc, rồi sau đó trở nên vô cùng hoảng hốt, "Thẩm Thiên?"

Thẩm Thiên nhẹ nhàng ho khan một cái, giảm bớt sự xấu hổ, "Ừ, Chuột nhất."

Anh chàng kia dở khóc dở cười, "Nhiều năm không gặp, cậu vẫn thích cắn người như thế! Tôi cứ nghĩ là cậu chỉ đặc biệt thích cắn tôi thôi đấy."

Thẩm Thiên ngoài cười nhưng trong không cười, bỗng nhiên quay đầu nói với Lông Xù, "Lông Xù, qua chào chú Chuột nhất đi." Tần Hạo hạ tầm mắt xuống nhìn Lông Xù, chỉ thấy Lông Xù chả có chút biểu hiện thân thiện nào, cái miệng thì nhe ra, cái mũi thì phát ra tiếng hừ hừ không thân thiện, lông trên người còn dựng đứng lên, thù địch nhìn anh ta.

"Con chó này cũng hơi giống cậu đấy, Thẩm Thiên." Tần Hạo bật cười, hiển nhiên không đồng ý với sự thù địch của Lông Xù. Thẩm Thiên tròn mắt, "Là sao?"

"Chẳng lẽ cậu không nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau sao?"

Thẩm Thiên làm sao mà không nhớ chứ? Đó là một đoạn quá khứ cực kỳ bi thương thôi thúc. Lúc cô có ký ức thì cũng đã hai mươi tuổi, đi học lại cấp ba. Năm ấy có mấy trường tổ chức trại hè, bởi vì cô lớn tuổi nên cô giáo có ý để cô đi tiếp đón các học sinh từ trường trung học trọng điểm ở thành phố bên cạnh đến. Ngày đó mưa to tầm tã, Thẩm Thiên lại không mang theo dù, đội mưa to đi đón đám học sinh này. Thành phố của Thẩm Thiên là một trấn cổ, tràn ngập mùi rêu xanh còn cả mùi thối nát của gỗ mục. Cô bị mưa xối cho ướt sũng, vất vả lắm mới đón được đám học sinh đó, nhưng bọn họ lại khăng khăng không chịu đi, bởi vì trưởng nhóm của bọn họ cũng chính là Tần Hạo bởi vì cảm hứng nhiếp ảnh nhất thời bộc phát mà đi ra ngoài chụp ảnh.

Thẩm Thiên lúc đó nổi trận lôi đình, tên công tử này thật đúng là có phong cách quá. Bất đắc dĩ Thẩm Thiên đành hỏi qua đặc điểm của vị trưởng nhóm này thì biết cậu ta cầm một cái dù đen to, mặc quần bò màu xanh đậm, giày chơi bóng hàng hiệu màu trắng. Thẩm Thiên hỏi thăm xong, đành phải đội con mưa tầm tã đi tìm Tần Hạo bỗng dưng phát hứng, chạy khắp bốn năm con phố cuối cùng chạy đến bên dưới trạm cứu hỏa mới nhìn thấy một thiếu niên che cây dù to màu đen, an nhàn đứng dưới ô, cầm cái máy ảnh hàng hiệu điên cuồng chụp. Áo T-shirt thể thao màu trắng, quần bò xanh thẫm, giày thể thao hàng hiệu.

Thẩm Thiên liền gào rách cổ họng, "Con chuột lộn xộn kia, về đội ngũ."

Tần Hạo bỗng nhiên quay đầu, Thẩm Thiên há miệng đứng sững sờ tại chỗ, mỹ nam con lai. Gần như đồng thời, một chiếc xe hơi chạy như bay qua bên người cô, bọt nước bắn khắp nơi, tung tóe hết lên người cô, còn cả cái miệng đang mở lớn quá mức kia nữa... Bị kích liên như vậy xảy ra.

"Xi." Tần Hạo nhẹ nhàng cười, "Nước ngọt không?"

Thẩm Thiên hít sâu, "Ngọt hơn nước miếng cậu." Gương mặt vốn đang cười của Tần Hạo, không hiểu sao trong nháy mắt mà đỏ dần.

Anh đầu bếp chớp chớp mắt, đầu óc lập tức trì độn hẳn.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: không phải tình yêu tay ba đâu, đừng hiểu lầm ha ~~~

Nam thứ xuất hiện chỉ là vì ta thích bắt lương mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Không Đơn Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11

Cô gái nào thời niên thiếu cũng sẽ có một loại tình cảm đặc biệt có cái tên rất đẹp là mối tình đầu. Mối tình đầu trong trí nhớ của Thẩm Thiên là khi đã là một người trưởng thành, vừa chuẩn bị bốn ba. Nhưng mà cho dù tuổi đã khá lớn nhưng với cô vẫn là mối tình đầu.

Thẩm Thiên chưa bao giờ phủ nhận mình nông cạn, quả thật, cô đã vì vẻ ngoài của Tần Hạo kia mà nhất kiến chung tình. Tuy rằng mới gặp đã phải uống một ngụm nước bẩn, nhưng trong ấn tượng của cô con mắt cười khuyếch thành dưới tán dù đen kia từ đó về sau chẳng thể nào quên đi được.

Thế nhưng cậu thiếu niên này lại không hề biết thương hương tiếc ngọc, thấy Thẩm Thiên đội con mưa to tầm tã cũng không kêu cô qua trú dưới dù của cậu ta, mà chỉ hỏi ngược lại một câu, "Cậu nói ai là chuột nhất?"

Đến nay Thẩm Thiên vẫn còn canh cánh trong lòng câu đầu tiên Tần Hạo nói với cô này, một người như cô nếu không bởi vì gặp phải cậu ta thì làm gì mà phải bi thảm đội con mưa to tầm tã như vậy, chẳng qua chỉ là gọi đại một cái biệt danh thôi mà lại lập tức chỉ trích cô? Bụng dạ hẹp hòi quá vậy, đáng khinh.

Ghi hận trong lòng, Thẩm Thiên từ đó trong một tháng gặp nhau chỉ gọi Tần Hạo là Chuột nhất.

Tần Hạo nghe Thẩm Thiên nhắc đến chuyện nước miếng đổ thì đầu tiên là mặt không hiểu sao lại đỏ ửng, sau khi nhớ lại chuyện cũ thì lại trắng bệch. Về chuyện nước miếng đổ, thực sự nói ra cũng dài. Lần đầu gặp đã như nước với lửa, Tần Hạo bức bối với cái biệt danh Thẩm Thiên đặt cho cậu ta, Thẩm Thiên lại ghét Tần Hạo lúc nào cũng ngạo mạn.

Trại hè tổ chức cắm trại trên núi một tuần, thử nghiệm khả năng sinh tồn. Đề gia tăng tính hữu nghị trong trường, trại hè chia làm N tổ, một tổ hai người. Ban đầu là chia tổ theo giới tính, nhưng lần nào cũng còn dư lại một nữ một nam. Trong tình huống bất tiện này, Tần Hạo làm trưởng nhóm tất nhiên chỉ có thể chịu thiệt để chu toàn. Còn Thẩm Thiên với tư cách chị hai lớn tuổi nhất lớp cũng chỉ có thể nghiêng răng nhận lấy. Vì thế, hai người có thành kiến với nhau, lại trở thành "đôi bạn" sống chết có nhau.

Thẩm Thiên sức khỏe yếu, đứng nhìn cô thân hình "bò sữa" mà nghĩ là cường tráng, thực ra chỉ là mập giả tạo. Leo núi đúng là mệt chết khiếp, đi cũng không nổi. Cô thấy tên con lai ở phía trước bước đi như bay mà chép chép cái miệng khô rát đến nước bọt cũng chẳng còn, thật đúng là vừa tức vừa bất đắc dĩ.

Cô chỉ có thể tập tễnh leo lên núi, cố gắng không chịu thua. Thẩm Thiên vốn đang cảm cúi đi, nào ngờ Tần Hạo đã leo lên trước một bước đột nhiên ở trên đó hét to, "Bò sữa, ở đây có cái hồ nước lớn lắm này."

Thẩm Thiên tròn to mắt, có hồ nước thì có gì lạ lắm à? Có phải là trên núi xuất hiện biển lớn đầu cơ chứ. Thẩm Thiên tiếp tục di chuyển với tốc độ rùa bò của cô, có điều, cô an tâm đi chưa được mấy bước, liền nghe thấy Tần Hạo ở trên đó lại hét lên, "Cứu với, tôi không biết bơi."

"..." Đầu Thẩm Thiên liền thấy ong ong, gia tăng mã lực trèo lên, vừa đến nơi thì đã thấy Tần Hạo đang ở trong hồ đập nước rầm rầm la cứu mạng. Thẩm Thiên lập tức nôn nóng, luống cuống không biết phải làm sao, mắt thấy Tần Hạo càng lúc càng mệt, bắt đầu không la lên nữa mà từ từ chìm xuống, tự sâu trong đáy lòng Thẩm Thiên bỗng nảy lên chí khí thấy việc nghĩa là hăng hái lắm, tùm một tiếng nhảy xuống nước. Vừa xuống nước, Thẩm Thiên liền phát hiện ra là cô biết bơi...

Kéo Tần Hạo lên bờ, cậu ta nằm thẳng đơ như xác chết. Thẩm Thiên án ngực sợ cứu cho cậu ta, cậu ta liền giật lên hai cái nhưng vẫn không phản ứng. Thẩm Thiên nhìn chằm chằm mặt cậu ta hơn mười giây, cuối cùng hạ quyết tâm, tiến hành miệng đối miệng hô hấp nhân tạo.

Nếu không phải là nhìn mặt Tần Hạo quá đẹp thì Thẩm Thiên sẽ kiên quyết không nở hi sinh "huyền hôn đầu". Chuyện vừa đáng buồn lại vừa ghê tởm cũng xảy ra. Trong quá trình Thẩm Thiên làm hô hấp nhân tạo cho Tần Hạo, bởi vì cung cấp khí cho Tần Hạo quá nhiều khiến cậu ta buồn nôn, nước nghẹn ở trong cổ họng cũng vì thế mà hơi phun ra một chút, Thẩm Thiên bất hạnh lại uống phải... đồng thời đối diện với vẻ mặt kinh ngạc của Tần Hạo.

Từ đó về sau, Thẩm Thiên gặp Tần Hạo là chùn bước, còn Tần Hạo đối với Thẩm Thiên thì trở nên ngoan ngoãn phục tùng.

Tần Hạo nhớ đến đây thì có chút bất đắc dĩ, nhìn về phía Thẩm Thiên ở đối diện, "Mấy chuyện cũ này chúng ta đừng ôn cố tri tân (ôn cũ biết mới) nữa."

Thẩm Thiên chau mày, cảm thấy việc này quả thật không đáng để nhớ, rồi sau đó cười nói sang chuyện khác, "Sao Chuột nhất lại về nước vậy?"

Tần Hạo hơi kinh ngạc, "Sao cậu biết tôi xuất ngoại?"

À, vấn đề này Thẩm Thiên thực khó trả lời. Dù sao cũng không thể nói với Tần Hạo là cô rất quan tâm đến chuyện của anh ta, rành rỏi là lại muốn hỏi thăm chuyện của anh ta? Nếu Thẩm Thiên mà nói như vậy, không chừng Tần Hạo sẽ thoải mái cười sảng sặc nói "đây có phải là Thẩm Thiên không vậy?"

Thẩm Thiên cố tình lạnh lùng: "À, cũng không biết là nghe được ở đâu."

Tần Hạo cười nói, "Thật ra tôi vốn tính cả đời không trở lại." Hình như sau đó còn có một câu, nhưng Tần Hạo lại không tính nói tiếp, mà hỏi lại Thẩm Thiển, "Cậu hết giờ làm rồi đúng không? Tôi đưa cậu về."

Thẩm Thiển theo đó đáp, "Okie."

Lúc Thẩm Thiển nhìn thấy đến chiếc Maybach vô cùng chói mắt đó thì không khỏi có chút kinh ngạc, cô không hiểu về xe lắm nhưng cô biết thương hiệu này. Giá của Maybach chưa bao giờ rẻ, cô đúng là vẫn không biết Tần Hạo là cái kẻ có tiền.

"Nhà cậu ở đâu?" Đây là câu đầu tiên khi hai người lên xe.

Thẩm Thiển tùy ý đáp một câu, "Tiểu khu Giang Hạ."

Tần Hạo sững sốt, ánh mắt không nhịn được lướt nhìn qua ngón áp út của Thẩm Thiển, không thấy cái mình dự kiến sẽ thấy thì không khỏi mỉm cười, "Hóa ra bác sĩ thú y có thể kiếm nhiều tiền như vậy."

"Một tháng tiền lương không đến bốn ngàn mà cũng nói là có thể kiếm nhiều tiền?"

Tần Hạo không nói tiếp, chỉ là đột nhiên đưa điện thoại cho Thẩm Thiển, "Lưu số điện thoại vào."

Thẩm Thiển nhận điện thoại, bất ngờ nhìn thấy trên ngón áp út của anh ta đeo một chiếc nhẫn kim cương. Cô vừa nhập số vào, đưa cho anh, vừa nói, "Cậu kết hôn rồi?"

Tần Hạo không nói lời nào, trực tiếp nhét điện thoại vào túi áo, nghiêm túc lái xe. Thẩm Thiển cảm thấy bản thân hỏi câu hơi nhảm nên giữ im lặng không nói. Xem ra, Tần Hạo đã kết hôn, nhưng Thẩm Thiển lại không hề có chút cảm giác khó chịu hay là không cam lòng, chỉ là trong lòng hơi hồi hộp còn trái tim thì lại vô cùng bình tĩnh.

Tần Hạo dừng xe trước cửa tiểu khu Giang Hạ rồi nói với Thẩm Thiển: "Hôm nay không thể lên thăm nhà được rồi, tôi còn có chút việc."

Thẩm Thiển gật đầu, dứt khoát gọn gàng xuống xe, xua tay, "Bye bye." Cô mở cửa sau, nhìn Long Xù đáng vẻ lười biếng buồn ngủ, đề thăng lên người Hắc cầu cảnh trưởng, còn Thẩm Thiển ở bên cạnh Long Xù thì ngả vào bụng nó, đáng vẻ rất an tâm.

"Ra thôi. Ấu ấu!" Thẩm Thiển sủa hai tiếng, hai con chó trong xe liền lập tức chạy ra, chỉ còn lại con Hắc cầu cảnh trưởng ngồi ở trên xe, sững sờ nhìn về phía Thẩm Thiển. Thẩm Thiển nói với Tần Hạo: "Cậu nuôi chó kiểu gì mà nó cứ ngo ngoe vậy?"

Tần Hạo tùy ý nhìn ra sau, cười khẽ, "Không phải tôi nuôi." Vừa dứt lời, anh ta lập tức nói sang chuyện khác, "Tôi đi đây, liên lạc sau."

"Ừ." Thẩm Thiển nhìn theo Tần Hạo rồi đi.

Về nhà, Thẩm Thiển theo lệ thường quét tước vệ sinh từ trên xuống dưới. Cô thích cầm khăn lau quỳ trên mặt đất mà chùi, như vậy không chỉ chùi sạch hơn mà còn chùi được cả những góc khuất, mặc dù có hơi mệt, nhưng Thẩm Thiển lại thấy đáng.

Bỗng nhiên điện thoại bàn trong nhà reo lên. Thẩm Thiển giật mình, không dám nghe. Trong một tuần sau khi Vu Nhiên đi, trong nhà gần như không có điện thoại, mà nếu có thì cũng nhất định là không phải tìm cô. Cô ngay cả số điện thoại bàn của nhà này là bao nhiêu còn không biết thì làm sao mà nói cho người khác biết? Thẩm Thiển cứ vậy để mặt cho điện thoại reo, còn mình thì đi làm việc của mình. Nhưng người gọi cuộc điện thoại này lại đặc biệt kiên nhẫn, cứ gọi mãi không ngừng, vừa dứt chuông là gọi lại ngay, Thẩm Thiển cực lực giữ kiên nhẫn, kiên quyết không nghe điện thoại. Rốt cuộc, điện thoại kêu liên tục hơn mười lần, mới chịu đình chỉ bãi công.

Lúc Thẩm Thiển đi chùi tầng hai, sau khi chùi hết tầng thì cả người cô đã ướt đầm, mồ hôi trên lưng gần như dính chặt vào quần áo làm cô rất khó chịu. Thẩm Thiển quyết định thật nhanh, cởi phăng áo, chỉ còn để lại Bra, triệt để phô bày dáng người kiểu "Bò sữa", cô quỳ trên mặt đất chà xát mạnh tay, đẩy tới đẩy lui.

Chà được một nửa, cô định bụng đi thay nước nhân tiện lên trên lầu mặc quần áo nhưng vừa đứng lên, cửa chính liền bị ai đó mở ra. Một luồng sáng len lút lên vào, nơi ngược chiều ánh sáng có một bóng người cao gầy ẩn hiện, ngo ngác đứng ở cửa.

Thẩm Thiển xoay mặt lại nhìn thì có chút giật mình, tuy bị ngược sáng nên người nọ nhìn rất mơ hồ, nhưng mùi chanh nhẹ nhàng mát mẻ phảng phất trong không trung đã cho Thẩm Thiển biết người đó là ai. Mặc dù có chút kinh ngạc, nhưng cô vẫn rất lễ phép lên tiếng chào, "Mừng anh về nhà."

Vu Nhiên vẫn đứng ở cửa, giọng điệu có chút dờ dạc cười, "Cô đang làm gì vậy?"

"Lau nhà." Thẩm Thiển "phanh ngực lộ nú" đi về phía Vu Nhiên, nhìn tương đối tự nhiên phóng khoáng. Vu Nhiên thì lại bất động không nhúc nhích.

Thẩm Thiển mồ hôi nhỏ ròng ròng, cười hớ hớ đi đến trước mặt anh, "Sao không nói tiếng nào đã về?"

"Vừa rồi có gọi điện." Vu Nhiên hạ mắt chuyển qua xương quai xanh rồi xuống xương sườn đang lộ thiên của cô, hơi dừng lại không đến ba giây rồi dời mắt đi. Thẩm Thiển gãi gãi đầu, vốn định tiến lên dịu anh nhưng bởi vì vừa lau nhà xong nên người hơi ướt mà cô lúc này quần áo lại không được đầy đủ nên có chút ngượng ngùng. Dù sao vẫn đang là mùa hè thịt ản thịt hiện thể nào cũng có thể chạm phải da thịt.

"À, hóa ra vừa rồi là anh gọi điện." Thẩm Thiển lúc này có hơi mất tự nhiên, xoay người, tránh ánh sáng. Vu Nhiên gật gù đầu, ánh mắt vẫn không dám

dừng lại ở trên người cô.

"Cái này cho cô." Vu Nhiên bỗng nhiên đưa tay ra, trong tay xách một cái túi to. Thẩm Thiên nghi hoặc nhận cái túi, phát hiện bên trong là một bộ nội y tương đối gọi cảm? Bình thường loại cup siêu lớn như Thẩm Thiên rất khó mua được nội y đẹp lại gọi cảm. Thẩm Thiên bởi vì nhìn thấy bộ nội y đẹp như vậy liền kích động hẳn, quên luôn cả người đàn ông mua nội y cho cô đang xấu hổ, đưa mắt đánh giá.

"Ồ..." Đến lúc nhìn thấy số đo phía trên mặc áo, Thẩm Thiên mới chậm chạp phát hiện ra một vấn đề.

Vu Nhiên mua nội y cho cô lại còn là đúng cỡ cô mặc? 36E... Anh lại chuẩn xác mua cái có số này? Cho dù là đàn ông chỉ liếc mắt một cái là có thể nhìn cỡ cup áo đi chăng nữa thì anh rõ ràng là không nhìn thấy, làm sao có thể? Thẩm Thiên về mặt khuôn bố nhìn về phía Vu Nhiên, "Anh... Sao anh biết tôi mặc cỡ này?"

"Cô Thẩm không nhớ à, tôi đã từng chạm vào đấy?" Vu Nhiên bỗng nhiên hờ hững cười. Còn Thẩm Thiên thì lập tức đỏ ửng cả mặt, rất mất tự nhiên ngượng cười, "Cảm ơn quà của anh."

"Tôi vừa nhìn thấy bộ nội y này, liền cảm thấy nó rất hợp với cô."

"Làm sao anh thấy được?" Thẩm Thiên ngoẹo cổ, quơ quơ tay trước mắt anh, vô cùng nghi hoặc.

Vu Nhiên sùng sốt, nơi đôi lông mày đẹp đẽ có gì đó giống như là giả hoạt lại giống như không, bật cười, "Nói nhảm, là lão Trương vừa nhìn thấy bộ nội y này liền thấy hợp với cô."

"..." Thẩm Thiên ngậm ngẫn cả người.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Không Đơn Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Thẩm Thiên trở lại phòng ngủ, cứ loay hoay với bộ nội y lão Trương chọn cho cô mãi. Cô nhìn trái nhìn phải, trong lòng có bao nhiêu phần mất tự nhiên thì có chừng đó phần mất tự nhiên. Lão Trương này vì sao lại hiểu rõ sở thích tầm thường kém thẩm mỹ của cô đến vậy? Thẩm Thiên là một người rất tầm thường, cô không giống như những cô gái khác thích bra đơn giản nền nã mà nhìn lại rất gọi cảm, cô chỉ thích ren, chỉ cần có ren là cô thích, mặc kệ có hợp hay không hợp, mặc kệ đáng về có quê mùa hay không quê mùa. Mà đa phần bra ren đều là kiểu dành cho những cô bé, phần lớn là cup A hoặc B, cho dù có cup E thì cũng chỉ là loại nửa ngực, bị chèn ép giữa cup áo và dây đeo khiến vừa mặc vào là ngực đã bị dòn cho biến hình.

Nói như lời Lý Mỹ Lệ là trước ngực người ta có hai cái bánh bao lớn còn trước ngực cậu là hai cái bánh bột mì lớn. Thẩm Thiên không cho là đúng, bánh bột mì thì bánh bột mì, dù sao cũng đâu có ai thấy. Nhưng bộ nội y trước mắt này Thẩm Thiên thật sự là rất thích, tuy rằng cup áo không phải là ren, nhưng trên cup áo lại có một bông sen tao nhã được xếp từ những mảng ren nhỏ, có vẻ đoan trang mà không hề tầm thường thô tục. Rất tốt, đây là bra loại cả ngực, cup áo hình tròn có thể chứa cả ngực vào trong cup áo, rất có tính ổn định. Vì thế mà Thẩm Thiên càng rối rắm.

Lão Trương này tinh mắt quá như vậy, còn cố ý chọn kiểu này, chẳng lẽ thường ngày ông ta đều cứ nhìn chăm chăm vào chỗ đó của cô? Cảm thấy bánh bột mì lớn quá ảnh hưởng đến bộ mặt thành phố? Tinh cờ thấy nội y lại nghĩ đến cô? Cái này, cái này...

Bộ nội y này lại trở nên chẳng khác nào khoai sọ nóng phỏng tay, không dám cầm. Thẩm Thiên càng nghĩ càng thấy vẫn không nên nhận thì hơn. Cô ra khỏi phòng ngủ gõ cửa phòng Vu Nhiên. Vừa gõ hai cái thì cửa liền mở. Nếu trước kia, gõ năm cái mà cửa đã mở là cả một vấn đề.

Vu Nhiên lúc này đang mặc áo choàng tắm, tóc vẫn còn ướt, toàn thân nhìn vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái, anh mỉm cười nói: "Sao vậy?"

Thẩm Thiên khẽ hắng giọng, "Bộ nội y này tôi nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy không thể nhận được, anh nhân tiện giúp tôi chuyển lời cho lão Trương, cảm ơn tâm ý của ông ấy." Thẩm Thiên không dám nhìn anh, tuy rằng biết anh không nhìn thấy về mặt đang thẹn thùng của cô lúc này nhưng cô vẫn thấy rất ngượng.

Vu Nhiên phì cười, "Đây là tôi mua cho cô, nhưng là dùng mắt của ông ấy nhìn giúp tôi thôi, còn tôi tặng cô thứ này, chỉ là muốn..." Anh đem bộ nội y nhét vào lòng cô, cười nói: "Càng trắng càng khỏe."

(sorry chứ cái này Phong Vũ cũng hông hìu, nguyên gốc nó là thể này 挺挺更健康)

"Khụ..." Một ngụm nước miếng trực tiếp sặc trong họng Thẩm Thiên, cô hung dữ lạnh lẽo nhìn về phía Vu Nhiên, lại thấy Vu Nhiên vẫn đạm phong khinh tiếp tục nói, "Còn chuyện gì không?"

"Không."

"Vậy ngày mai gặp, ngủ ngon." Vu Nhiên gật gù đầu, lập tức đóng cửa, trước mặt Thẩm Thiên chỉ còn lại một cánh cửa lạnh như băng. Cô cúi đầu

đưa mắt nhìn chăm chăm bộ nội y trong tay mà dờ khóc dờ cười, tự nhủ nói câu vừa rồi của Vu Nhiên là xuyên tạc lời quảng cáo, "Càng ưỡn càng khỏe, hừ, càng ưỡn càng khỏe."

A, đây là đang chê cô ngực xệ đúng không!!

Thẩm Thiên phản hận đóng cửa phòng mình một cái "rầm", lập tức thay... cái bra cả ngực, càng mặc càng khỏe mới đúng - _|||

Ngày hôm sau, Thẩm Thiên không đi làm nên tỉnh ngủ thẳng tới khi mặt trời chiếu đến mông mới dậy, vì vậy cô mới cố ý kéo rèm cửa để nắng sớm mai có thể chiếu vào. Kết quả mặt trời thật sự là có thể chiếu đến mông của cô, Thẩm Thiên nói được làm được, ngoan ngoãn đứng lên, có điều lúc cô nhìn đồng hồ báo thức trên tủ đầu giường thì lại có cảm giác khóc không ra nước mắt, mới 7 giờ mới 7 giờ mà mặt trời đã chiếu đến mông cô, đây là cái lý vì vậy? Đáp án là lúc này đã vào tiết lập hạ.

Thẩm Thiên vừa ngáp vừa kéo dép lê từ trong phòng ngủ đi ra, cô cứ nghĩ là chỉ mình cô dậy sớm, đến khi cô tới lan can lầu hai nhìn ra ngoài cửa kính thủy tinh sát đất, mới biết không chỉ có mình dậy sớm.

Vu Nhiên mặc áo T-shirt vải bông trắng tinh, trên chân đi dép lê màu đen, ngồi xổm trước cửa, một tay cho Long Xù ăn, sau đó lại liên tục vuốt ve Thẩm Thiên đang lười biếng nằm bên cạnh.

Cảm giác cảnh tượng như vậy thực rạng rỡ, ánh nắng chiếu lên sống mũi cao thẳng của anh, chậm rãi di chuyển theo đường nét gương mặt anh, anh có một cái cằm rất duyên, không thể chỉ dùng mấy chữ gọn gàng sắc nét mà hình dung được.

Trong đầu Thẩm Thiên bỗng nhiên dần hiện ra hình dáng của Tần Hạo, hồi trước cô lần đầu tiên nhìn thấy Tần Hạo đã bị cái dáng vẻ rất có hiệu ứng thị giác đó làm cho kinh ngạc, do đó mà nhất kiến khuynh tâm, nhưng khi đó cô vẫn thỉnh thoảng đem so sánh bóng dáng của Tần Hạo với một người nào đó, dù thế nào vẫn cảm thấy đó là người cô muốn tìm.

Nhưng hôm nay nhìn thấy, cô mới phát hiện, vóc dáng của Vu Nhiên còn giống hơn nữa, đó là một cảm giác tâm đầu ý hợp, không rõ vì sao, cũng chẳng biết là bắt đầu từ đâu. Thẩm Thiên vẫn còn đứng trong nắng chìm trong ưu tư thì Long Xù nhà cô bỗng nhiên đứng lên, chạy thẳng tới.

Tiếc là, chó với chủ nó tính tình đẽng đoàng y như nhau, không biết phía trước có tấm thủy tinh trong suốt cho nên tông thẳng vào kính đến vẹo cả mặt, không ngừng kêu âu ầu. Vu Nhiên sững sốt, xuyên qua tấm kính thủy tinh nhìn Thẩm Thiên trên lan can phía trên lầu, mỉm cười, nụ cười hiền lành ấm áp hơn cả ánh mặt trời. Thẩm Thiên kinh ngạc không thôi, nụ cười này của anh quá mê hồn.

Bỗng nhiên một tràng chuông điện thoại vang lên, nhìn thấy Vu Nhiên đứng dậy muốn đi nghe máy, tấm lòng thương xót của Thẩm Thiên lại nhộn nhạo, vốn định giành đi nghe máy, vội vội vàng vàng xuống lầu, cũng không biết là còn đang đắm chìm trong nụ cười mê hồn kia hay là thế nào mà lúc cô còn cách bậc thang cuối cùng một bậc thì bất hạnh trượt chân. Thẩm Thiên vừa bị trượt là lập tức không chống đỡ được, giống như là đột nhiên bị chặt đứt một chân vậy, đặt mông ngồi xuống đất, miệng phát ra một tiếng rên rỉ đầy đau đớn.

Vu Nhiên thấy vậy liền lập tức chạy tới, ngồi xổm xuống bên cô, cúi đầu thân thiết hỏi: "Bị thương ở đâu rồi?"

Thẩm Thiên vừa nhe răng trợn mắt, vừa cậy mạnh, "Không có gì, không có gì, anh mau nghe điện thoại đi."

Vu Nhiên vẫn bất động, ngẩng đầu nhìn Thẩm Thiên. Thẩm Thiên vốn định cười một cái để anh yên lòng, thể hiện là mình không có vấn đề gì, nhưng đột nhiên ý thức được mắt Vu Nhiên thật thì có cười cũng vô ích, vì thế âm thầm chịu đau nói, "Thực sự không có gì đâu, mau đi nghe điện thoại đi."

Điện thoại ở bên kia vẫn không ngừng reo. Vu Nhiên khẽ cắn môi, đi qua, giọng điệu không được tốt cho lắm nói: "Alo? Sao em lại gọi điện đến? Thật không? Chúc mừng." Vu Nhiên thấy đầu dây bên kia im lặng, thì giọng điệu cũng lập tức mềm đi rất nhiều, "Tin tức của em nhanh thật đấy." Vu Nhiên nói đến đây thì đưa mắt về phía Thẩm Thiên, đáy mắt hiện rõ vẻ chăm sóc, "Hả? Phốc, em vẫn y như hồi trước, không thông báo tiếng nào. Rồi, anh chờ em, bye bye." Anh vừa nói xong liền cúp máy, một lần nữa đi đến trước mặt Thẩm Thiên, cúi người xuống, dứt khoát bế thốc cô lên. Thẩm Thiên kinh ngạc la lên, "Làm gì vậy?"

"Không 'làm' gì, tôi chỉ là đưa cô về giường thôi."

☞, anh Vu lại bẻ cong ý của từ 'làm' rồi.

Thẩm Thiên chỉ có thể trừng mắt to nhìn Vu Nhiên đi từng bước lên lầu, trong sống mắt mặc dù không có cảm xúc gì, nhưng dù sao vẫn có ánh sáng tươi mới. Thẩm Thiên nghĩ, mắt không nhìn thấy mà vẫn có thể ổn định như vậy, thật sự là hiếm có.

"Anh Vu, anh ở đây đã bao lâu rồi?"

Vu Nhiên sững sốt, hai tròng mắt vốn lấp lánh ánh sáng nhất thời tối sầm lại, miễn cưỡng cười, "Đây là nơi tôi sinh ra."

Thẩm Thiên trừng lớn mắt, vẻ mặt ngạc nhiên, "Woa, căn nhà này nhìn rất hiện đại, không giống như đã lâu năm?"

"Đã sửa chữa lại một lần, nhưng bố cục không thay đổi mà thôi."

Thẩm Thiên trong lòng có rất nhiều nghi vấn, mọi người đều biết, căn nhà Vu tư lệnh hiện sống là căn nhà cổ thời Pháp, hơn nữa từ khi Vu tư lệnh đến thành phố này thì vẫn luôn ở chỗ đó, vì sao ở đây còn có một khu nhà cũ? Hơn nữa tiểu khu Giang Hạ là khu vực mới khai phá, làm sao còn sót lại căn nhà này? Đây bụng bất ngờ khiến Thẩm Thiên không thể không cẩn thận rồi lại cẩn thận nhìn chăm chăm Vu Nhiên. Dù sao anh cũng không nhìn thấy,

không biết cô vẫn luôn nhìn lên anh.

Vưu Nhiên lại phì cười, "Cô Thẩm năm nay chắc 25 tuổi rồi nhì."

"Ồ, vâng." Bị Vưu Nhiên đột ngột hỏi như vậy, Thẩm Thiển có chút khó hiểu.

Vưu Nhiên vừa cười nói, "Tuổi thực tế của tôi là 26, nhưng tuổi trong hộ khẩu lại là 28. Tôi hồi nhỏ rất ngốc, đi học cùng với những đứa trẻ quá tuổi vẫn theo không kịp, sau đó, tôi rốt cục như ý nguyện giành được giải lưu ban liên tục."

"Hả?"

"Khi đó tôi chỉ muốn được ở bên một cô bé cùng lớp mà thôi." Vưu Nhiên bỗng nhiên nhoen miệng cười khỏ, lại thêm chút ưu thương, "Khi đó tôi rất tùy hứng, khiến mẹ tôi rất đau lòng."

Lúc này, hai người đã đến cửa, Vưu Nhiên bỗng nhiên nói sang chuyện khác, "Giữ cửa một lát."

Thẩm Thiển làm theo. Sau khi mở cửa, Vưu Nhiên liền đưa Thẩm Thiển lên giường, còn anh thì ngồi ở một đầu giường thân thiết hỏi: "Cô động đây mắt cá chân thử xem có đau không."

Thẩm Thiển gật gật đầu, vừa động đây chân là đau điếng cả người, đau đến mức cô thiếu chút nữa là cắn phải đầu lưỡi. Vưu Nhiên thấy biểu hiện của cô như thế cũng không nói năng gì, chỉ lấy điện thoại ra gọi cho một người, "Chứng nào thì em đến? Nếu còn chưa đi thì nhân tiện mang chút thuốc nước trị thương luôn, cảm ơn. Vẫn phải khách sáo." Vưu Nhiên cười khẻ, cúp điện thoại, Thẩm Thiển rất muốn hỏi là ai, nhưng dù thế nào vẫn thấy như vậy có vẻ là cô hơi nhiều chuyện, cho nên đành phải giữ im lặng, vỗ vỗ đùi.

"Cốc... cốc!" Bên ngoài bỗng nhiên vang lên tiếng gõ cửa, có điều âm thanh không lớn lại còn đứt quãng. Thẩm Thiển nghĩ, không nhanh như vậy chứ? Gọi cái là đến? Vưu Nhiên đứng dậy đi mở cửa, chỉ thấy Long Xù ló đầu ra từ dưới chân Vưu Nhiên, ba chân bốn cẳng chạy tới dưới giường Thẩm Thiển, giương đôi mắt đỏ xanh thật lớn kia nhìn cô. Thẩm Thiển dờ khóc dờ cười, sờ sờ đầu nó, vuốt vuốt lông nó, "Chân cô gái của mày bị thương rồi này."

Long Xù đứng hai chân dậy, leo lên giường, nhích lại gần Thẩm Thiển. Thẩm Thiển cười ha ha nói: "Long Xù nhà tôi vẫn còn biết quan tâm đến tôi này."

Vưu Nhiên nhìn qua mà dờ khóc dờ cười. Lúc này điện thoại của anh lại reo, anh lập tức nghe máy, "Ừ, mình xuống đón cậu." Anh quay đầu nói với Thẩm Thiển: "Cô chờ ở đây một lát, tôi đi xuống đón một người lên kiểm tra chân cho cô."

Đối với người đột nhiên xuất hiện này, đầu óc Thẩm Thiển vẫn còn đang trong quá trình phát sinh phản xạ hình cung, đợi đến lúc muốn gật đầu thì Vưu Nhiên đã đi mất. Thẩm Thiển không thú vị nhếch miệng, chơi với Long Xù.

Một lúc sau, cửa phòng ngủ của cô lại bị đẩy ra, đầu tiên là Vưu Nhiên đi vào, cười với Thẩm Thiển, ở phía sau còn có một cô gái đi theo vào. Cô gái này Thẩm Thiển không thể nào miêu tả cho đúng, dính trên khuôn mặt là một đôi mắt hồ ly quyến rũ, một đầu tóc uốn màu hoe, dáng người cao gầy, toàn thân quần áo hàng hiệu, tuy là rất khí chất con gái nhà giàu nhưng lại khiến người ta hơi có cảm giác vênh váo, do đó nụ cười treo trên miệng cô đột ngột lộ ra một chút mất tự nhiên.

Cô gái kia nhìn Thẩm Thiển mà từ đầu đến cuối đều mỉm cười, duy chỉ có ánh mắt lúc đầu nhìn cô là có vẻ bất đắc dĩ xẹt qua.

"Xin chào, tôi tên là Vu Tranh. Ban đầu chỉ là muốn đến thăm anh bạn cũ này một chút, ai ngờ lại bị nhờ làm chút món nghề trước kia." Cô gái kia tự giới thiệu trước, trên mặt đầy bất đắc dĩ.

Thẩm Thiển còn chưa kịp hiểu ý của Vu Tranh đã thấy cô ấy ngồi ở mép giường, lấy tay ấn mắt cá chân cô, Thẩm Thiển đau đến mức ngay lập tức kêu lên. Vu Tranh dường như hiểu ra cái gì đó, xoay mặt nói với Vưu Nhiên, "Không sao, chắc là bị căng dây chằng thôi. Uống chút thuốc trị thương, một tuần không đi lại là sẽ ổn thôi."

"Em vẫn rất chuyên nghiệp." Vưu Nhiên nói vừa như là đang trêu lại như không.

Vu Tranh đứng lên hai tay khoanh trước ngực, "Có phải là đã hối hận không lấy em rồi không?"

Lời này không chỉ làm Thẩm Thiển kinh ngạc mà ngay cả Vưu Nhiên cũng sững sốt. Nhưng Vu Tranh lại không tính giải thích, về mặt lại còn nghiêm túc chờ Vưu Nhiên trả lời.

"Em đã đính hôn rồi mà." Vưu Nhiên mỉm cười.

Thẩm Thiển tự nhiên nhìn đến chiếc nhẫn kim cương lấp lánh trên ngón tay trái của Vu Tranh, rất sáng rất chói mắt, hạt kim cương trên đó còn rất lớn nữa.

Vu Tranh chấp tay cười ha ha, nói với Vưu Nhiên, "Ba tháng sau sẽ kết hôn, anh tới không?"

"Tất nhiên." Vưu Nhiên nhoen miệng cười, vẻ mặt nhìn rất bình tĩnh.

Còn Thẩm Thiển lúc này lại rất hiểu kỳ, vẻ mặt đầy tò mò, dù thế nào vẫn có cảm giác giữa hai người này có gian tình không thể cho ai biết. Vu Tranh

bỗng nhiên nghiêng đầu nhìn về phía Thẩm Thiển, Thẩm Thiển lập tức bày ra vẻ mặt thích hợp, mỉm cười đáp lại.

"Nhớ đưa cô Thẩm theo đấy." Vu Tranh liếc một cái, mặc dù trong ánh mắt không có vẻ khiêu khích quá rõ nhưng vẫn có đủ địch ý nham hiểm.

"Vậy phải xem cô ấy có chịu không."

Thẩm Thiển vốn đã không có thiện cảm với Vu Tranh, giờ lại thêm ánh mắt này khiến cô càng không thích, cô cười nói: "Nếu chị Vu đã mời thì sao tôi có thể không đi? Đi gặp gỡ mọi người cũng tốt mà."

Vu Tranh vẫn đang duy trì dáng vẻ ngạo mạn, bỗng nhiên điện thoại của cô vang lên, cô nghe máy, "Alo? À, em đang ở bệnh viện thăm một người bạn, uhm, em đi liền đây." Vu Tranh cúp điện thoại, sau đó lại không dám nhìn Vu Nhiên.

Vu Nhiên biểu hiện lại quá mức vân đạm phong khinh, anh thân nhiên nói, "Cậu ta gọi em về là em về liền nhì."

Vu Tranh gật gật đầu, rồi lại gật gật đầu với Thẩm Thiển, "Tôi đi trước. Đúng rồi cô Thẩm, tôi kê cho cô ít thuốc Đông y thoa ngoài da, mỗi ngày thoa một lần."

Thẩm Thiển gật đầu, rồi sau đó nhìn hai người đều rời đi. Người đi rồi căn phòng bỗng trống trải, tâm trạng của Thẩm Thiển bỗng nhiên cũng xuống hẳn, rốt cuộc là vì sao mà xuống tinh thần thì ngay cả cô cũng không biết. Nhưng lúc nghĩ đến Vu Tranh và Vu Nhiên có quan hệ gì là cô lại không hiểu sao mà hậm hực.

Thẩm Thiển bỗng nhiên phát hiện, cô hiểu biết anh, quá ít.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Không Đơn Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Thẩm Thiển vẫn cảm thấy từ sau khi gặp Vu Tranh, nhìn Vu Nhiên cứ kỳ quặc thế nào đó. Lúc mới gặp Vu Nhiên, anh cho dù không nhìn thấy nhưng đôi mắt luôn phát ra một thứ ánh sáng sâu kín, nhưng trong hai ngày từ khi anh trở về này, Thẩm Thiển lại phát hiện, ánh sáng trong mắt Vu Nhiên lại thành ánh vàng lấp lánh, thỉnh thoảng đối diện nhau, Thẩm Thiển cứ có cảm giác anh đang nhìn cô, nhưng cô lại không thể chắc chắn có phải là đang nhìn cô hay không.

Đến ngày thứ ba, Thẩm Thiển sáng sớm rời giường chuẩn bị ra khỏi phòng đi làm, vừa mở cửa ra lại vừa vặn cùng lúc gặp phải Vu Nhiên đang đi ra, hai người lại nhìn nhau.

"Vừa nghe động tĩnh là biết cô sắp đi làm." Vu Nhiên nhìn chằm chằm vào cô.

Tất nhiên, ánh mắt người mù sẽ nhìn chằm chằm vào một chỗ không dời đi nhưng Thẩm Thiển lại cực kỳ không thích ánh mắt anh dán lên người cô, cảm giác cứ như anh có thể nhìn thấu, nhìn cô đến sạch sẽ. Vì thế Thẩm Thiển di chuyển đến chỗ cách vị trí vừa rồi hai bước, lại thăm dò, tốt quá, ánh mắt anh không dời đi.

Thẩm Thiển khê ho khan một tiếng, "Thời gian không còn sớm, tôi phải đi làm đây."

"Cái này cho cô." Vu Nhiên bỗng nhiên nâng tay lên, cô phát hiện trong tay anh đang cầm bánh mì và sữa.

Thẩm Thiển sững sốt, bỗng nhiên phát hiện, cả một lúc lâu như vậy mà sự chú ý của cô tất cả đều tập trung vào ánh mắt anh, nên không nhận thấy trong tay anh cầm bánh và sữa. Thẩm Thiển không khỏi bật cười một tiếng, nhận thành ý của Vu Nhiên, "Cám ơn."

"Tôi cũng cảm ơn cô, trong khoảng thời gian này may mà có cô chăm sóc."

Thẩm Thiển cười ha ha nói: "Anh ngoan như vậy, căn bản chưa cho tôi cơ hội chăm sóc."

Về mặt Vu Nhiên hơi sượng lại một chút, dờ khóc dờ cười, "Vậy hả, hôm nay tôi sẽ không ngoan một lần mới được."

"Hả?"

"Cô về rồi biết." Vu Nhiên vẫn như trước duy trì nụ cười nhạt đặc trưng.

Thẩm Thiển cũng không thể tán gẫu nhiều, lúc đấy cáo biệt đi làm. Trong lòng có chút buồn bực, cô trở về thì Vu Nhiên rốt cuộc sẽ không ngoan như thế nào? Đáp bề hết đồ trong nhà bảo cô dọn? Có ý bị bệnh hoặc là té ngã bảo cô chăm sóc? Hay là bỏ nhà trốn đi bảo cô đi tìm?

Thẩm Thiển càng nghĩ càng căng, cuối cùng lại còn nghĩ đến Vu Nhiên sẽ đem Long Xù nhà cô ra nấu ăn luôn? Mang theo tâm trạng bất an không yên,

cô không chút bình tĩnh đi làm.

Mùa hè thời tiết nóng bức, ăn cái gì cũng phải chú ý. Có lẽ là do quá chú ý đến chuyện ăn mà rất nhiều người đổ bệnh, mà chớ lại là giống không hề thích ăn rau mà chỉ thích ăn thịt nên nguy cơ bệnh tật càng lớn hơn.

Không phải khoa trương nhưng cửa bệnh viện thú cưng cũng sắp bị chủ nhân của những chú chó đập hỏng cả rồi. Bệnh viện thú cưng cũng chỉ có vài khoa nên gần như là khoa nào cũng đông như trẩy hội. Ngay cả khoa phụ sản - nhi của Thẩm Thiển cũng vậy. Đương nhiên, bệnh tình đủ loại chứ không chỉ có là phụ sản - nhi.

Bận rộn mãi đến trưa, ngay cả thời gian ăn cơm cũng không có. Thẩm Thiển thấy tình hình như vậy là biết không thể về nhà nấu cơm, cô liền gọi điện cho Vưu Nhiên.

"Alo?" Đầu dây bên kia có người nghe máy.

"Anh Vưu à, ngại quá, hôm nay tôi bận quá, không thể nào về nhà nấu cơm, trưa nay hay là anh gọi đồ ăn bên ngoài nhé?"

"Không sao, cô cứ làm việc đi."

"Cám ơn." Còn chưa chờ Vưu Nhiên lại mở miệng, Thẩm Thiển đã cúp điện thoại, tiếp tục làm việc.

Đầu bên kia, Vưu Nhiên về mặt tiếc nuối cúp điện thoại. Lão Trương vẫn đứng ở bên cạnh anh bỗng nhiên mở miệng, "Thiếu gia, xe đã chuẩn bị xong, mau đi thôi, lão gia không thích đến muộn đâu."

Vưu Nhiên thờ dài, "Ông ấy không phải đã nói là không quan tâm đến tôi sao? Sao hôm nay lại bảo tôi qua đó?"

"Thiếu gia, mắt của cậu gần đây đã tốt hơn, lão gia biết cậu chịu hồi phục thị lực đã mừng biết bao nhiêu, người làm con về gặp cha mình cũng là việc nên làm."

"Con? Cha?" Vưu Nhiên cười lạnh, "Biết rồi, đi gặp người cha lạnh lùng cao xa với không tới của tôi đi."

Lão Trương thấy thái độ này của Vưu Nhiên mãi cũng thành quen. Ông biết, Vưu Nhiên thiếu gia tính tình vẫn luôn lạnh nhạt, đối với ai cũng sẽ mỉm cười đáp lại, cho dù là lời nói hay về mặt gì cũng bình dị gần gũi. Chỉ có nhắc tới ba của anh, anh mới không khống chế được cảm xúc.

Lão Trương cũng khá quen với quân gia bên nhà lão gia nên nghe phong thanh được một số việc. Đối với chuyện vì sao Vưu Nhiên không nhìn mặt cha cũng đoán được một số manh mối.

Thật ra Vưu tư lệnh lúc trước không chỉ một đứa con trai, mà là ba đứa, nhưng hai người kia lần lượt qua đời khi mới được mười lăm tuổi và bảy tuổi. Trong ba đứa con này có một người là anh cùng cha khác mẹ với Vưu Nhiên, một người là em ruột Vưu Nhiên.

Trước khi mẹ Vưu Nhiên kết hôn với Vưu tư lệnh, Vưu tư lệnh đã từng có một đời vợ, bà này cũng sinh được một đứa con. Nhưng cuối cùng không biết vì sao hai người lại chia cách.

Đứa con để lại cho Vưu tư lệnh nuôi nấng, hầu như có thể nói là được cưng chiều đến mức làm người ta giận sôi máu. Còn đối với Vưu Nhiên và em trai anh có thể nói là có cũng được mà không có cũng không sao.

Còn về chuyện đứa con lớn chết như thế nào thì quân gia cũng không rõ, chỉ nói là ngoài ý muốn mà chết. Còn đứa út thì năm lên bốn tuổi do bất cẩn té xuống lầu lúc đang chơi mà chết, lúc ấy mẹ Vưu Nhiên đang dẫn Vưu Nhiên đi học đàn piano, còn Vưu tư lệnh là kẻ làm cha thì lại chỉ dẫn con lớn đi du ngoạn, giao con út cho bảo mẫu trông giữ. Bảo mẫu bởi vì quá mót toilet, chỉ hoảng như vậy mà mất một đứa con. Mà việc này, theo lão Trương đoán là khởi điểm cho bi kịch của gia đình ấy.

Mẹ Vưu Nhiên cũng ra đi sau khi em trai anh mất được hai năm. Uất ức tích tụ thành căm hận, không cách nào xua tan đi được. Thái độ này của Vưu tư lệnh đã tạo cho Vưu Nhiên một tổn thương không thể dùng ngôn từ mà nói lên được.

Nay, Vưu tư lệnh cũng chỉ còn một mình Vưu Nhiên là con. Lão Trương nhìn bóng dáng gầy yếu của Vưu Nhiên mà thờ dài, sự thù hận giữa hai cha con này đến khi nào mới có thể dứt đây?

Thẩm Thiển đột nhiên hắt xì, hít hít mũi, ngẩng đầu nhìn về phía đồng hồ báo thức, kim đồng hồ đã chỉ đến chạng vạng 7h10. Thẩm Thiển ngáp dài một cái, đuổi cái thất lực lười biếng, hôm nay rốt cuộc cũng xong việc. Cả bệnh viện thú cưng vô cùng im lặng. Bình thường lúc này, nếu không bệnh gì nặng thì những ông bà chủ của đám chó sẽ quyết định hôm sau lại đến.

Lý Mỹ Lệ cảm phiền tạp chí trong tay, nhàn nhả nói, "Tan ca chưa?"

"Hết giờ tan ca lâu rồi?" Thẩm Thiển tủi thân nói: "Tìm viện trưởng đòi tiền tăng ca thôi."

"Thôi đi, viện trưởng đến bóng người còn không thấy đâu mà đòi tiền tăng ca?"

"Ồm..." Thẩm Thiển rụt vai, tỏ vẻ thực bất lực.

Lý Mỹ Lệ nói: "Hôm nay đáng lẽ mình đi mua một quyển tạp chí để lúc làm việc tiêu khiển một chút, ai ngờ lại bận tới cả đi tiểu cũng không có thời gian."

Thẩm Thiên xấu hổ, đối với lời này của Lý Mỹ Lệ, cô cũng hết chỗ nói, việc kiếm sống mà có thể đi so với việc đi tiểu như vậy cơ đấy...

Lý Mỹ Lệ lại nói tiếp: "Còn ngày ra đó làm gì, về thôi, mau dọn đồ đi, mình đưa cậu về."

Thẩm Thiên lập tức chớp chớp đôi mắt to mông lung, long lanh nước nhìn Lý Mỹ Lệ, "Mỹ Lệ, mình yêu cậu."

Lý Mỹ Lệ đã ngồi vắt chéo chân ở trên sofa đọc tạp chí, vô cùng tùy ý nói: "Moa~ bảo bối, mình cũng yêu cậu." Lời nói thì đầy tình ý, còn thái độ của cô nàng này thì... Thẩm Thiên vẫn là lơ đãng, dọn dẹp một chút rồi chuẩn bị dẹp đường hồi phủ.

"Xi, kẻ có tiền thời này đúng là khoa trương, không phải chỉ là đính hôn thôi sao, vậy mà cũng bao trọn một chiếc du thuyền lớn xa hoa đi du lịch vòng quanh thế giới, bởi vì du thuyền quá lớn, số người được mời lại quá ít nên tổ chức rút thăm trúng thưởng công khai, người đoạt giải sẽ được mời đi du lịch vòng quanh thế giới miễn phí! Xi. Dễ quá ha." Lý Mỹ Lệ vừa đọc tạp chí vừa không ngừng lẩm nhẩm.

Thẩm Thiên cũng phụ họa theo, "Khoe khoang thôi ấy mà."

"Cháu đại gia, hèn gì." Lý Mỹ Lệ hừ hừ một tiếng.

Thẩm Thiên sững sờ. Lý Mỹ Lệ tiếp tục nói: "Xi! Đúng.. đúng là trò hề quốc tế, ba chú rể này là người da trắng, mẹ là người da vàng, phốc... Đại gia Tần Chính này là người da vàng, dù thế nào thì con sinh ra cũng là con lai, làm sao có thể sinh ra con da trắng cơ chứ?"

Thẩm Thiên nghe xong thì choáng váng cả mặt mày, không thể không ngừng tay, hỏi một câu, "Có thể giới thiệu văn tất một chút không?"

Lý Mỹ Lệ trợn mắt liếc cô một cái, "Tần Chính là người da vàng, con trai ông ta có thể là người thuần da trắng không?"

Thẩm Thiên lắc đầu.

"Đây là việc chắc chắn không thể, cho nên mình tin người này chắc chắn không phải con ruột Tần Chính, vậy chú rể này... ờm, để xem tên là gì nhỉ." Lý Mỹ Lệ lại liếc mắt nhìn cuốn tạp chí một cái, "A, a... Chú rể là Tần Hạo!"

Tần Hạo hóa ra lại giàu như vậy, là cháu của đại gia, tuy rằng không phải cháu ruột. Thẩm Thiên căn bản không để ý đến Lý Mỹ Lệ đang ồ á, nhưng ý nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu chính là như thế.

"Woa Caesar, Thiên Thiên..." Lý Mỹ Lệ lại hô to gọi nhỏ đứng lên, đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt lóe sáng, khoe miệng mang theo nụ cười giảo hoạt, "Chúng ta tới cửa hàng bách hóa đi."

"Làm gì?"

"Mua đồ!"

"Mình không thiếu đồ?"

"Mua bất cứ sản phẩm nào bán trên tầng 6 của cửa hàng bách hóa đều được nhận một phiếu rút thăm, có thể miễn phí đi du lịch vòng quanh thế giới đó!" Lý Mỹ Lệ nhìn có vẻ đặc biệt hưng phấn.

Thẩm Thiên co gật khoe miệng, liếc cô nàng.

Lý Mỹ Lệ bỗng nhiên hoàn toàn hiểu ra, "Đúng rồi, mình quên mất Thiên Thiên cậu đối với Tần Hạo nhớ mãi không quên, mà giờ chú rể lại là Tần Hạo, đã kích hơn là, cô dâu không phải cậu. Ôi, Thiên Thiên đáng thương." Lý Mỹ Lệ lắc đầu, trên mặt là cái vẻ tương đối bất đắc dĩ. Thẩm Thiên mặt đầy hắc tuyến, không nói gì. Lý Mỹ Lệ bỗng nhiên đứng lên, đi tới vỗ vỗ vai cô, "Nơi chân trời chỗ nào mà không có cỏ thơm, cần gì phải đơn phương yêu thầm một gốc lúa nước lai cơ chứ?"

"Mình không có." Thẩm Thiên thực u oán.

"Không sao, dẫn cậu đi uống rượu giải sầu nhé." Lý Mỹ Lệ khoác tay lên vai Thẩm Thiên.

"Mình không có." Thẩm Thiên bắt đầu ủy khuất.

"Trong quán bar nói không chừng có thể câu được đàn ông đi." Lý Mỹ Lệ bắt đầu kéo Thẩm Thiên đi ra ngoài.

"Mình thực sự không có." Thẩm Thiên thề sống chết không đi theo.

"Sợ cái gì? Có mình ở đây mà." Hoàn toàn không để ý tới sự phản kháng Thẩm Thiên, Lý Mỹ Lệ tiếp tục kéo.

"Mình thề, mình một chút khổ sở cũng không có."

"Còn có vị kia của nhà tớ ở đó nữa." Lý Mỹ Lệ không nghe, tiếp tục kéo.

Thẩm Thiển cực lực phản kháng, cuối cùng thỏa hiệp, rất đau khổ nói, "Được rồi, chúng ta đến cửa hàng bách hóa mua sắm."

Lý Mỹ Lệ hắc hắc cười gian, vỗ vỗ vai Thẩm Thiển, "Ngoan, thoải mái đi tới, mỉm cười nhìn anh ta đi vào nắm mộ." Thẩm Thiển ngoài cười nhưng trong không cười, giải thưởng còn chưa rút, đã nghĩ đến sau đó. Và lại, đừng tưởng cô không biết, mục đích của cô nàng này không phải là an ủi cô, mà là lừa cô đến cửa hàng bách hóa mua sắm

Đúng là đồ bạn xấu!

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Không Đơn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Tầng 6 cửa hàng bách hóa toàn bán lễ phục, đủ loại màu sắc, hình dạng, kiểu dáng khác nhau, tất nhiên đẳng cấp cũng khác nhau. Thẩm Thiển và Lý Mỹ Lệ đều là những cô gái tương đối tiết kiệm, bình thường lương tháng đều gửi hơn phân nửa vào ngân hàng, cứ ba tháng là lại rút ra một ít lãi để sắm sửa cho mình. Tiền của hai người cộng lại cũng được hơn hai ngàn tệ, có thể mua được một bộ đồ.

Nhưng không ngờ tầng 6 chỉ bán những bộ lễ phục không thực dụng? Hơn nữa số người ra vào trên tầng 6 đông như kiến, tất nhiên mục đích tới đây cũng chỉ là vì lá thăm trúng thưởng kia mà thôi.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, mua một bộ đồ không thực dụng nào đó là được rút một lá thăm trúng thưởng? Hơn nữa giải thưởng này cũng không phải là trăm phần trăm trúng, tuy rằng tỷ lệ rất lớn, đến 15%, nhưng không phải ai cũng may mắn như vậy?

Người hơi có chút tiền có lẽ sẽ không để ý đến khoản tiền như vậy, nhưng đối với Thẩm Thiển mỗi tháng chỉ nhận được bốn ngàn tệ lại phải sống ở thành phố tuyến trên mà nói, quả thực là một khoản chi phí không hề nhỏ. Lý Mỹ Lệ khê cần mẫn, quyết tâm, "Mua một lần, nếu trúng một cái là lãi to."

Thẩm Thiển liếc Lý Mỹ Lệ một cái, nhất thời không nói được gì. Cô thật đúng là tiếc số tiền bỏ ra mua một bộ lễ phục mà sau này cô chắc chắn sẽ không mặc. Lý Mỹ Lệ kéo Thẩm Thiển đến một cửa hàng bán lễ phục thương hiệu Rochas.

Lễ phục của thương hiệu này tương đối hỗn tạp, bình thường đều là phối hợp cả bộ cho khách. Lý Mỹ Lệ liếc mắt một cái liền nhìn trúng bộ váy vải nhung màu đen thêu hoa và đính cườm trắng, với lớp lụa mỏng lót bên trong, lại còn được phối với áo lông chồn cộc tay màu trắng nhìn vô cùng tao nhã đang mặc trên người ma nữ canh.

Cô bán hàng đi tới, giới thiệu với bọn họ, "Đây là mẫu do nhà thiết kế hàng đầu của Rochas thiết kế, hiện nay cả nước chỉ có ba bộ, công ty bọn em cũng vừa mới nhập vào hôm nay mà cũng chỉ có đúng một bộ."

Phiên bản số lượng có hạn? Suy nghĩ đầu tiên trong đầu Thẩm Thiển chính là giá của nó chắc sẽ có thể cao trên trời mất. Lý Mỹ Lệ cũng đã nhận ra giá của bộ này chắc chắn rất đắt, đành lắc đầu nhìn về phía khác. Thẩm Thiển liền làm người hầu đi theo sau cô nàng, tùy tiện nhìn, thật sự thì cô đúng là không muốn mua, đối với món hời được đi du lịch thế giới miễn phí này cô thật đúng là không có hứng thú.

Ngẫm lại cũng kỳ quái, Lý Mỹ Lệ cũng chỉ muốn đi dạo một cái quây này, hết đi qua lại rồi lại đi lại, muốn chọn một bộ hợp ý mình. Rốt cuộc, cô nàng dừng lại trước một bộ lễ phục đen dài đến đầu gối, nhìn có vẻ trong sáng tự nhiên, "Lấy cái này đi."

Thẩm Thiển nhìn giá mà không khỏi cười khổ. Bộ lễ phục này tuy rằng không phải là rẻ nhất nhưng quả thật trong các bộ do nhà thiết kế hàng đầu của Rochas thiết kế thì là đây là bộ rẻ nhất.

Cô nhân viên giao đồ, Lý Mỹ Lệ liền đi trả tiền, để Thẩm Thiển ở lại một mình trong tiệm Rochas.

"Chị ơi, chị có muốn chọn bộ nào không?" Đối diện với cô nhân viên đang mỉm cười kia khiến Thẩm Thiển bỗng nhiên thấy ngại, tùy ý lật vài bộ, cuối cùng chỉ vào bộ số lượng có hạn vừa rồi, "Cái này."

Cô nhân viên quá đổi kinh ngạc, "Chị ơi, chị muốn mua cái này?"

"Đúng vậy, tôi rất thích cái ghim cài áo này, rất dễ phối đồ. Ha ha." Thẩm Thiển ngây ngô cười, còn cô nhân viên thì đã hóa đá, hóa ra Thẩm Thiển chỉ muốn mua cái ghim cài áo màu nho trên bộ lễ phục phiên bản số lượng có hạn kia thôi...

Cô nhân viên bất đắc dĩ lấy ra đưa cho cô, "Chị ơi, chị đến quầy thu ngân thanh toán nhé."

"Uhm." Thẩm Thiển ảo não xoay người, lén le lười. Lúc cô vừa ngẩng mặt lên liền nhìn thấy Tần Hạo đang đứng ở phía đối diện hai tay khoanh trước ngực, tựa tiểu phi tiểu nhân cô.

Thẩm Thiển hơi khựng lại một chút, đột nhiên cảm thấy mình thực mất mặt, tính làm như không nhìn thấy, nào ngờ vừa dợm bước, Tần Hạo đã gọi cô,

"Thiên Thiên, khéo quá ha."

Thẩm Thiên mạnh mẽ kéo mặt cười, rồi ngừng lại, "Ha ha, khéo quá."

"Mua lễ phục à?" Tần Hạo lúc này cả người âu phục gầy da, nhưng bởi vì trong ánh mắt có một tia giảo hoạt mà nhìn không có chút đứng đắn.

Thẩm Thiên vò vò đầu, vô cùng ngượng ngùng nói: "Thật ra là mua cái ghim cài áo thôi."

Tần Hạo vừa nghe, đầu tiên là sững sốt, bỗng nhiên phì cười, "Tôi chịu thua cậu rồi đấy."

Thẩm Thiên hướng lên trời chớp mắt xem thường, cô cũng đâu có muốn đầu cơ trục lợi, chỉ là bởi vì Lý Mỹ Lệ hào hứng quá, cô là bạn cùng phòng cũng không thể không cùng hào hứng một phen, nhưng mà tài chính không đủ, đành phải thế này vậy.

Thẩm Thiên vội vàng gạt bỏ đề tài này qua một bên, khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng, "Quên chúc mừng cậu, chúc mừng tân hôn."

Thẩm Thiên không nhận thấy hàng lông mày xinh đẹp của Tần Hạo chau lại thành một nhúm, mặt cũng biến sắc, anh ta nhấp máy môi, giống như muốn nói gì, lại tìm không thấy lời phải nói.

"Thiên Thiên." Anh ta đột nhiên mở miệng.

Thẩm Thiên ngẩng đầu nhìn về phía anh ta, thấy anh đang nhìn cô chăm chú, anh ta nói: "Chúng ta bỏ trốn đi."

"..." Thẩm Thiên đầu óc liên ừ ừ, bỗng nhiên cảm thấy mình như đang mộng du.

Hai người cứ như ở chỗ không người chăm chú nhìn nhau, không ai chịu nhường một bước, cùng lúc chờ đối phương mở miệng trước. Có điều lại không được như ý nguyện. Lý Mỹ Lệ thanh toán xong liền đi tới, nhìn thấy hai người "nhìn nhau" mà không kim được "A" lên một tiếng, mặc dù âm thanh đó còn chưa đến mức gây kinh động nhưng cũng đủ để hai người sực tỉnh.

Thẩm Thiên cười ha ha nói, "Chuột nhất, tôi đi thanh toán trước." Rồi sau đó, Thẩm Thiên ảo não chạy tới quầy thu ngân. Lý Mỹ Lệ nhìn theo bóng dáng Thẩm Thiên đang tháo chạy rồi nhìn Tần Hạo ở phía đối diện đang cười với cô mà nhất thời không hiểu gì cả.

Một cái ghim cài áo mà giá tận tám trăm! Thẩm Thiên lúc trả tiền thực sự là muốn học cả mấu. Cô đang mất công làm cái gì đây chứ? Chỉ vì một cái thắm trùng thường? Đúng là một vỏ lỗ vốn mà. Lúc cô mang bộ mặt ừ rừ trở lại quầy chuyên doanh thì Tần Hạo đã không thấy đâu. Thẩm Thiên đem cái ghim cài áo ra đưa cho nhân viên bán hàng, được cô nhân viên cho vào một cái túi to rất đẹp đưa cho cô.

"Xi, Thiên Thiên, cậu thực sự chịu bỏ tiền mua bộ đó."

"Hà?" Thẩm Thiên cũng có chút kỳ quái, cô rõ ràng chỉ là mua một cái ghim cài áo thôi mà, sao bên trong túi lại là bộ lễ phục phiên bản số lượng có hạn đó?

Thẩm Thiên mang theo ánh mắt nghi vấn nhìn về phía cô nhân viên bán hàng, cô nhân viên chỉ cười nhẹ, "Mua một tặng một."

"..." Cái này, cái này đúng là chuyện khiến người ta sững sờ mà.

Nhất là Lý Mỹ Lệ, cả người cô nàng đều sững sờ, vội vàng xem gói đồ của mình, bên trong chỉ có một bộ đồ, cô hỏi: "Vì sao cô ấy có mà tôi không có?"

"Chỉ áp dụng cho bộ này thôi chị." Cô nhân viên trước mặt cười tươi rói, thực bình tĩnh nói.

Vì thế Lý Mỹ Lệ mất bình tĩnh nắm chặt hai tay, muốn chết đi được. Lẽ nào lại có loại chuyện biến thái này? Mua một cái ghim cài áo giá tám trăm được tặng một bộ lễ phục giá trị 88.098 tệ? Chuyện cười quốc tế à!

Thẩm Thiên cũng khá bất an mà cảm bộ lễ phục đi ra ngoài. Lý Mỹ Lệ đỏ mặt, nhìn chằm chằm cái túi trong tay Thẩm Thiên, "Cậu đúng là vận chó săn shit." Thẩm Thiên không đáp lại, lúc này cô cũng đang bối rối. Toàn bộ chuyện này thật sự khiến người ta khó có thể lý giải.

Hai người đi đến chỗ rút thăm trùng trùng, Lý Mỹ Lệ đem phiếu đến cho nhân viên phục vụ khách, người nhân viên nhìn tờ phiếu, nhập mã vào hệ thống quay số tự động cho cô. Trên màn hình liên tục quay từ những ký tự khác nhau, nếu quay được một chữ trong câu trăm năm hảo hợp sẽ trúng.

Lý Mỹ Lệ có chút khẩn trương nhấn nút, trong quá trình đám ký tự dần dần giảm tốc này, trái tim Lý Mỹ Lệ cũng đập nhanh như muốn nhảy ra ngoài. Kết quả trên màn hình rõ ràng xuất hiện một chữ "Hào", Lý Mỹ Lệ thực sự là kích động muốn khóc.

"Chúc mừng chị, đây là thiệp mời." Nhân viên phục vụ đưa tấm thiệp màu đỏ cho Lý Mỹ Lệ, Lý Mỹ Lệ đón lấy rồi hôn chụt một cái. Lúc Thẩm Thiên đem ra đưa cho nhân viên phục vụ thì lại có chút ngượng ngùng. Dù sao cô chỉ là mua cái ghim cài áo giá tám trăm tệ mà thôi.

"A? Bộ mới nhất của Rochas?" Nhân viên phục vụ vẫn bảo trì nụ cười bình dị gần gũi, lấy từ trong ngăn kéo ra một tấm thiệp màu đỏ, "Khách hàng nào mua bộ này sẽ được tặng một phiếu miễn phí đi du thuyền sang trọng."

"..." Đây là lần thứ ba ở cửa hàng bách hóa Thẩm Thiên hết chỗ để nói.

Lý Mỹ Lệ vốn đang phấn khởi liền dờ khóc dờ cười, "Thiên Thiên, mình nghĩ là cậu ta cố ý. Vừa rồi nhân viên ở tiệm Rochas nhận được một cuộc điện thoại, liền gói ngay bộ đồ đó vào."

Kỳ thật Thẩm Thiên cũng đoán được điều này. Cửa hàng bách hóa này là của công ty Tần Chính, Tần Hạo tới không gì đáng trách. Có quyền lợi nhất định cũng không có gì đáng trách. Nhưng Tần Hạo bố trí như vậy là muốn cho cô lên chiếc du thuyền sang trọng kia tham dự hôn lễ của anh ta? Hay là lấy tư cách là một người bạn thực hiện ước mơ du lịch vòng quanh thế giới cho cô?

Thẩm Thiên cũng không biết rốt cuộc là thế nào?

Lý Mỹ Lệ đưa Thẩm Thiên đến cửa nhà, liền lái xe đi thẳng. Thẩm Thiên vừa mới mở cửa nhà, Long Xù đã bỏ nhào vào cô, bỗng nhiên nó như vậy khiến cô cũng hơi giật mình. Cô tranh thủ nhìn vào trong phòng khách, lại không thấy bóng dáng Vu Nhiên đâu.

Kỳ quái, bình thường cô về nhà, Vu Nhiên đều đã lẳng lặng ngồi ở trên sofa, sau đó mỉm cười ảm áp nói, "Cô đã về?"

Nhưng hôm nay, bỗng nhiên không thấy anh khiến Thẩm Thiên có chút bối rối. Cô thả Long Xù xuống, lên lầu gọi Vu Nhiên, nhưng không có tiếng trả lời. Thẩm Thiên lại càng buồn bực, sau đó lại nhớ tới Vu Nhiên nói là muốn làm chuyện xấu khiến tất cả tóc gáy đều lập tức dựng đứng lên. Không ổn rồi, chẳng lẽ chuyện hồi sáng cô tưởng tượng đã trở thành sự thật? Anh bỏ nhà trốn đi bảo cô đi tìm?

Thẩm Thiên vừa nghĩ như vậy liền lập tức gọi điện thoại cho lão Trương.

"Alo?" Lão Trương hơi kinh ngạc nghe máy.

"Không ổn rồi, thiếu gia nhà chú bỏ nhà đi đâu mất rồi." Thẩm Thiên ở đầu dây bên này kích động nói.

Lão Trương đầu tiên là kinh ngạc, rồi sau đó đưa mắt nhìn về phía cánh cửa cao to đang đóng chặt phía trước, rõ ràng thiếu gia nhà ông ở bên trong, sao lại bỏ nhà đi? Sau khi suy nghĩ cẩn thận, ông cười cười, nói với Thẩm Thiên: "Thiếu gia đang ở chỗ lão gia, có thể tối nay sẽ về."

Thẩm Thiên giật mình, quả tim đang căng cứng cũng thoải mái hẳn, cô cười ha ha nói: "Vậy là tốt rồi, làm tôi sợ muốn chết."

"Đã làm phiền cô Thẩm quan tâm đến thiếu gia nhà chúng tôi như vậy."

"..." Trái tim Thẩm Thiên lại thót lên, cô quả thật quá quan tâm đến Vu Nhiên sao? Cô đánh phải ho khan hai tiếng, "Ồ cùng dưới một mái nhà, quan tâm nhau cũng là việc nên làm."

"Về sau còn làm phiền cô Thẩm quan tâm đến thiếu gia nhiều hơn, nhất là sinh lý tâm lý đều phải thông cảm."

Sinh lý... Tâm lý...

Thẩm Thiên cúp điện thoại, nhất thời hơi có chút trống rỗng, cô cảm bộ lễ phục đặt ở trên sofa, trong lòng không khỏi có chút rung động, cô cho tới bây giờ chưa từng mặc lễ phục dạ hội, chứ đừng nói là lễ phục đắt tiền như vậy. Dù sao bây giờ ở nhà cũng không có ai, mặc vào thử xem.

Vì thế cô lập tức sáng khoải mở túi đồ ra, run run cầm bộ váy, cởi quần áo của mình ra thay vào. Bởi vì bộ váy này là kiểu mặc từ dưới lên trên, thiết kế vai trần cup ngực, đặc điểm lớn nhất là làm nổi bật đường cong nơi ngực. Bởi vì không thể kéo khóa ở sau lưng nên bộ váy này một người hoàn toàn không thể tự mặc vào, cô cũng chỉ có thể từ bỏ, cũng may mà nó khá ôm ngực. Đáng người Thẩm Thiên kỳ thật thật sự không xấu, đáng người cao 1m7, đường cong bên ngoài đầy thi vị, kèm theo khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn này nữa thì có thể nói cô là một mỹ nhân.

Trên thế giới không có người phụ nữ xấu, chỉ có người phụ nữ lười. Thẩm Thiên lại chính là người phụ nữ lười không thích làm điệu, bộ dạng như vậy nên mới chìm nổi giữa biển người. Hôm nay bộ lễ phục dạ hội đẳng cấp cực cao này đã kéo khí chất mặt mũi của Thẩm Thiên lên cực điểm.

Long Xù ở bên cạnh đưa đôi mắt đen lúng liếng nhìn chằm chằm Thẩm Thiên, Thẩm Thiên cũng đưa mắt nhìn nó, chỉ thấy Long Xù bắt đầu dùng miệng kéo làn váy của cô. Thẩm Thiên sợ hãi la lên một tiếng, vội vàng che ngực.

Ngực Thẩm Thiên vốn lớn, bộ lễ phục này mặc vào cũng không thể phủ hết hai trái bóng da cỡ lớn kia của cô, giờ lại thêm con chó háo sắc này kéo nữa nên lại càng có nguy cơ tuột xuống. Cô chỉ muốn đặt mông lên sofa, giảm bớt chút động lượng, sau đó bắt đầu giáo dục con chó dê xồm này.

Hôm nay cô bận bù đầu nên kết quả vừa được thoải mái là đầu óc liền nặng trĩu. Ghế sofa vô cùng mềm mại lại càng làm cho toàn thân cô thả lỏng, vì thế cô nằm xuống ngay tại chỗ, vừa ngã đầu là ngủ thẳng giấc. Lần này cô đúng là mệt quá mà ngủ như chết.

Mãi cho đến khi...

Thẩm Thiên cảm giác cái váy của cô lại rơi vào nguy cơ bị kéo tuột, mới chậm rì rì mở một mắt, híp mắt lại nhìn con Labrado Thiên Thiên đang cùng Long Xù nhà cô kéo gấu váy của cô. Thấy vậy cô mới giật mình, Thiên Thiên đã về, vậy Vu Nhiên...

"Thiên Thiên." Giọng Vu Nhiên bỗng nhiên nhẹ nhàng phát ra từ trên đỉnh đầu cô. Cô ngẩng đầu lên lại thấy Vu Nhiên đang ngồi ở bên cạnh, cúi người nhìn chằm chằm cô.

Không đúng, ánh mắt anh sao lại phát ra tia nhìn nóng rực như thế? Còn nữa... Trong hơi thở của anh còn nồng nặc mùi rượu? Thẩm Thiên sững sờ, vừa

định đứng lên, Vưu Nhiên bỗng nhiên lại ôm lấy mặt cô, "Đúng là Thiên Thiên của anh."

"Anh..." Anh lại có thể nhìn thấy được? Thẩm Thiên còn chưa mở miệng chất vấn, Vưu Nhiên đã đột nhiên đề cô xuống, chẳng khác nào cuồng phong bão táp nuốt lấy miệng cô. Đúng vậy, không phải hôn, mà là nuốt, gần như là muốn nuốt cô vào luôn mới cam tâm.

Thẩm Thiên căn bản không có sức kháng cự, bởi vì cô đang phải giữ bộ lễ phục, túm chặt lấy để nó không bị kéo xuống... Hai con chó dưới chân thì lại không ngừng há miệng kéo gấu váy, mà bộ đồ sang trọng này lại không dễ dàng kéo ra chút nào.

"Uhm..." Vì thế một hồi bị kịch phát sinh, cô cố gắng bảo vệ để không bị lộ nhưng cuối cùng cảnh xuân cũng lộ hẳn ra, ngực của cô cũng không chống đỡ được cái này thì cô làm sao còn có thể mặc lễ phục dạ hội.

Bộ lễ phục dạ hội kia liền như cá chạch tron nhãn, dần dần trượt khỏi người Thẩm Thiên...

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Không Đơn Giản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Cả người cô dần lộ hết cả ra, lúc ấy Thẩm Thiên vô cùng khấn trương, cảm giác cơ thể va chạm vào nhau khiến ngực cô nóng ran. Cô muốn đẩy Vưu Nhiên ra, nhưng vừa dùng lực, lại nghe thấy Vưu Nhiên thét lớn một tiếng đau đớn, anh nói: "Đau..."

Thẩm Thiên giật hết cả mình, còn chưa hiểu đã xảy ra chuyện gì, rốt cuộc là cô làm sao lại làm đau anh thì Vưu Nhiên đã lại một lần nữa ôm lấy mặt cô mà hôn. Thẩm Thiên từ lúc có trí nhớ chưa từng hôn bao giờ, nhưng nụ hôn này lại khiến Thẩm Thiên kinh ngạc. Cô lại có vẻ như không trúc trắc mà ngược lại còn rất tự nhiên đáp ứng sự cọt nhả của anh? Thẩm Thiên đối với phản ứng phóng đảng như thế của mình đúng là hơi khó tiêu hóa. Sao cô lại có thể tùy tiện như thế kia chứ?

Mãi đến khi bàn tay Vưu Nhiên phủ lên nơi vô cùng kiều ngạo kia, Thẩm Thiên mới bỗng nhiên mở to hai mắt, ứ ớ vài tiếng, rồi lại bị bao phủ trong sự nhiệt tình của Vưu Nhiên, không thể ngăn cản sự "giày vò" của Vưu Nhiên.

Thẩm Thiên cứ nghĩ Vưu Nhiên bề ngoài điềm tĩnh, đầu sao cũng loại mỹ nam như hoa trắng nõn trắng nà, thuộc kiểu dịu dàng như con gái. Nhưng lần này cô mới phát hiện, đàn ông đã từng đi lính, cho dù bề ngoài có như thế nào thì sự mạnh mẽ ẩn trong xương cốt của họ cũng sẽ làm người ta đứng hình.

"Anh Vưu, tỉnh táo lại chút đi." Thẩm Thiên rốt cuộc cũng khôi phục lại lý trí, kêu gọi Vưu Nhiên đột nhiên nổi thú tính.

Vưu Nhiên hơi hơi nâng cằm lên, sóng mắt nhộn nhạo, nơi trán đã rịn mồ hôi, giọng anh cũng hơi khàn, "Chẳng lẽ em nghĩ là anh không tỉnh táo?"

"Anh uống rượu à." Thẩm Thiên co tròn người lại, lo lắng nhìn người đàn ông vô cùng xa lạ trước mắt cô đây. Cô vẫn là thích anh chàng tuy mắt không nhìn thấy nhưng gương mặt lúc nào cũng cười nhạt ấy, ít nhất cô sẽ không cảm thấy kích động như thế. Hàng lông mày của anh, cảm xúc mạnh mẽ của anh, còn cả đôi mắt sáng quắc nồng cháy kia cứ khiến cô có cảm giác như là đã nãy đời rồi mới gặp lại.

Vưu Nhiên bỗng nhiên nâng cằm Thẩm Thiên lên, nhìn chăm chăm vào cô, nói từng chữ một: "Em rất coi trọng chuyện uống rượu này." Anh nói xong, cúi đầu ngả ngón liếc mắt nhìn nơi kiều ngạo của cô một cái, khuôn mặt vẫn y như trước, dưới ánh mắt thần nhiên trong nháy mắt có một đốm lửa như có như không xẹt qua.

Thẩm Thiên bị anh nhìn như vậy liền đan hai tay vào nhau che lấy ngực, tức giận nói: "Anh là đồ lừa đảo, lại còn dè xồm nữa."

Vưu Nhiên nhướn lông mày, vô cùng nguy hiểm nhếch miệng cười: "Đồ lừa đảo? Dè xồm? Phải không?" Câu hỏi vận nhẹ nhàng mà lại thẳng thắn chết người, Thẩm Thiên bởi vì giọng điệu này của anh mà không dám khẳng định chắc chắn, chỉ trốn tránh ánh mắt nóng rực của anh, quay mặt đi không nhìn anh.

Vưu Nhiên nhẹ nhàng thở dài, thẳng lưng, đứng lên khỏi người cô, ngồi ở trên sofa mở tivi, lại làm như chôn không người bắt đầu xem tivi. Thẩm Thiên ngơ ngác ngồi dậy, hai tay che ngực liếc về phía Vưu Nhiên, khuôn mặt nhu hòa, đôi mắt xinh đẹp ẩn dưới hàng lông mi dài cong đang tập trung tinh thần vào xem tivi, ánh sáng nhu hòa từ màn hình rọi khắp mặt anh, đường cong gương mặt duyên dáng ấy lại khiến Thẩm Thiên hơi mềm lòng.

Bỗng nhiên, Vưu Nhiên nghiêng đầu nhìn về phía cô, Thẩm Thiên trong lòng chấn động, thân mình căng thẳng, khấn trương nhìn anh, sợ hãi anh lại nổi thú tính. Vưu Nhiên đột nhiên cởi nút áo sơ mi, Thẩm Thiên run run hỏi, "Anh muốn làm gì?"

"Cởi áo."

"Cởi... Cởi áo làm gì?" Thẩm Thiên rụt lui, hoảng sợ nhìn anh.

Vưu Nhiên cởi áo ra, kéo Thẩm Thiên đang trốn ở trong góc sofa một cái, Thẩm Thiên kêu to, "Tôi không phải là người tùy tiện." Vưu Nhiên vẫn

không giải thích gì, chỉ đem áo somi anh đã cởi ra mặc vào cho Thẩm Thiên, gương mặt không chút thay đổi cài nút lại cho cô, cuối cùng đem ánh mắt khóa chặt trên gương mặt kính ngác của Thẩm Thiên.

"Em có thể không biết, lúc em tùy tiện ngủ dậy thực không phải người."

Thẩm Thiên co rút khóe miệng, anh, cái này, cái này cũng biết?

Vưu Nhiên giúp Thẩm Thiên mặc quần áo xong lại xoa bóp thái dương có hơi đau, ánh mắt dừng ở hai con chó đang ngồi xổm dưới sofa, dưới bụng của Thẩm Thiên đã được lót thêm bộ lễ phục kia, Lông Xù gặm bộ lễ phục chạy qua chạy lại rồi đem đôn bộ lễ phục xuống dưới bụng Thẩm Thiên, để nó có thể thoải mái hơn.

Vưu Nhiên bật cười. Còn Thẩm Thiên thì vẻ mặt khổ sở nhìn bộ lễ phục đã bị chà đạp kia, bộ lễ phục sang trọng như vậy mà lại lưu lạc đến mức để chó lót ngủ! Kỳ thật cô rất muốn cứu lại bộ lễ phục, ngặt nỗi lúc này cô tốt nhất là nên rút mau đi, dù sao vừa rồi cũng đã chọc đến anh chàng âm tình bất định trước mắt này rồi.

Vưu Nhiên bỗng nhiên đứng lên, chuẩn bị lên lầu, Thẩm Thiên thấy anh muốn đi liền lập tức đuổi theo vài bước, cất tiếng gọi: "Anh Vưu!"

Vưu Nhiên bỗng nhiên xoay người, nhìn Thẩm Thiên mặc cái áo sơ mi to lụng bụng, phía dưới để lộ bắp đùi trắng tấp trắng như tuyết đang bối rối nhìn anh. Trong đầu Vưu Nhiên lại nhớ tới một hình ảnh.

Cuối mùa hạ năm ấy, ve trên cành đã lụi vào trong đất, bắt đầu ngủ đông. Trời lúc nào cũng gió nên có cảm giác hơi lạnh. Vẫn là tòa nhà này, nhưng mọi trang trí đều theo kiểu cũ, lấy gỗ lim làm chủ đạo, ngay cả trong không khí cũng có thể ngửi thấy mùi gỗ thơm ngát từ thiên nhiên. Một chàng thanh niên mặc áo T-shirt trắng, quần casual, trên lưng đeo một cái bàn vẽ màu xanh quân đội đang đi về hướng căn nhà.

Ánh nắng ấm áp sau cơn mưa chiều xuyên qua những kẽ lá ngổ đồng um tùm, hắt xuống đất những vết lốm đốm, chàng thanh niên đi dưới tàng cây, trong tay xách theo một túi cam. Cậu ta vừa mở cửa, bên trong liền vang vọng tiếng bước chân giẫm lên ván gỗ nghe "còm cộp", còn chưa kịp phản ứng thì một cái bóng trắng đã lao về phía cậu, hai chân kẹp lấy eo, ôm chặt lấy cậu. Cậu ta theo phản xạ có điều kiện liền ôm lấy cô gái đang làm nũng trong lòng: "Ông xã, em ngửi thấy mùi cam."

"Anh còn tưởng em ngửi thấy mùi trên người anh cơ đấy." Cậu thanh niên cười ha ha.

Cô gái choàng tay qua cổ cậu ta, cười nói: "Trên người toàn mùi cam."

Cậu thanh niên lúc này mới phát hiện cô gái trên người mặc áo somi của cậu, bởi vì vóc dáng cô quá nhỏ nên không trụ vững, dần dần tụt xuống khỏi người cậu, thân hình xinh xắn của cô gái xuân thì lại như ẩn như hiện, hơn nữa cô vừa mới tắm xong nên trên người vẫn còn vương vấn mùi sữa tắm thơm ngát, hấp dẫn đến chết người.

Cậu thanh niên đỏ mặt, hơi hơi quay mặt đi nói: "Ngoan, xuống dưới đi."

Cô gái ngoan ngoãn tụt xuống, vội vàng chụp lấy túi đồ trong tay cậu, đếm đi đếm lại số cam trong túi, khuôn mặt nhỏ nhắn vì hưng phấn mà đỏ bừng, khiến cậu thanh niên nhìn mà kinh ngạc. Điều càng khiến cậu ta kinh ngạc hơn là, cô gái đi chân không, đôi chân vừa trắng lại vừa dài lộ thiên không có gì che dấu, mái tóc dài rối tung xõa qua một bên...

Cô gái kéo cậu thanh niên, hơi thất vọng nói, "Trong phòng anh có rất nhiều tranh mà sao lại chẳng có bức nào của em?"

"Anh không vẽ người."

"Vậy anh vẽ một bức cho em thôi, đi mà." Cô gái kéo cậu thanh niên lên lầu, sau khi đi vào phòng ngủ liền ngồi ở trên giường, bắt chéo chân, đáng vẻ như muốn ngồi im, "Ông xã, anh cứ từ từ vẽ."

Cô gái nói xong, liền lại bắt đầu bóc cam.

"Anh đi lấy dao cho em, đừng bóc như vậy, tổn sức lắm." Cậu thanh niên vừa mới chuẩn bị đứng lên, cô gái liền lập tức ấn cậu xuống, ngồi ở trên người cậu, nhét quả cam đã bóc xong vào trong miệng cậu, "Ăn cam phải bóc mới ngon." Nói xong lại nhét một nửa nữa cho cậu.

"Em vất vả bóc như vậy là để anh ăn hết hả?"

Cô gái quơ quơ quả cam còn lại trong tay, nhét vào miệng mình, "Sao có thể hời cho anh quá vậy?"

Cậu thanh niên bỗng nhiên đưa miệng tới, "Sẽ hời cho anh." Nói xong liền cướp một nửa quả cam còn ở bên ngoài, cô gái khẩn cấp nuốt lấy nửa còn lại, "Em ăn xong rồi, ha ha ~"

Cậu thanh niên không nổi giận, "Anh vẫn ăn nữa." Dứt lời liền nâng mặt cô lên mà hôn.

Cô gái vẫn mặc cho cậu thanh niên hôn, mãi cho đến khi chính mình cũng đắm chìm vào trong đó, hai tay choàng qua cổ cậu, nhiệt tình hôn trả. Cảm xúc càng lúc càng say đắm, hai người không nhận được mà cùng ngã lên giường...

Cậu thanh niên nói: "Thẩm Thiên, anh sẽ chịu trách nhiệm."

Cô gái cười: "Rốt cuộc là ai ăn ai vậy?"

Cậu thanh niên đỏ mặt, ngại ngần cười đến thực ngượng ngùng.

Vưu Nhiên nhắm mắt lại, muốn khóa những hình ảnh này lại, nhưng ký ức kia cứ hiện ra rõ ràng trước mắt. Anh nhìn về phía cô, vội vàng đi đến trước mặt cô. Thảm Thiên lui ra sau hai bước, ngơ ngác nhìn anh.

"Cô Thảm, có thể hỏi cô một vấn đề không?"

"Ừm?" Thảm Thiên lại không hiểu ra làm sao, khó khăn lắm Vưu Nhiên mới quay trở lại đáng vẻ nhã nhặn, nhưng anh lại đang cời trần, khiến cô lúc này nhìn cảnh hôn trong tivi cũng phải đỏ mặt, thực sự là áp lực không nhỏ.

"Cô có người yêu chưa?"

"Hơ?"

Vưu Nhiên vẫn duy trì nụ cười nhạt như "gió xuân quét vào mặt" quen thuộc, chỉ cười mà không nói. Tim Thảm Thiên lại nhảy múa điên cuồng, đang yên đang lành hỏi cô vấn đề này làm gì? Chẳng lẽ là vì chuyện phi lễ vừa rồi? Nếu có người yêu thì có phải anh sẽ tìm người đó để mà xin lỗi không nhỉ? Tuy rằng việc này có vẻ hơi quan trọng hóa, nhưng với lời nói và việc làm của người đàn ông trước mắt này thì dù sao cũng có khả năng sẽ như vậy. Bởi vì biết anh chàng "giả mù" này lừa cô lâu như vậy, lại còn không nói với cô tiếng nào, nghĩ tới mấy chuyện ẽ xảy ra mấy ngày nay, cô liền thấy áu.

Vì thế Thảm Thiên cân nhắc thật lâu, cũng không dám tùy tiện cho Vưu Nhiên đáp án. Vưu Nhiên có một ưu điểm, đó là anh rất kiên nhẫn, anh cứ đứng im ở trước mặt cô, không nhúc nhích, có vẻ như không biết không được.

Thảm Thiên bị trạng thái này làm cho hơi bức bối, cô nhẹ nhàng ho khan, hắng hắng họng, giả vờ thực ngay thẳng nghiêm nghị, "Có."

Vưu Nhiên nghe xong, trên mặt vẫn duy trì nụ cười thường có, nụ cười đó đẹp chẳng khác nào bông anh túc, đang đua trong gió, như ngây như say, anh bỗng nhiên nhẹ nhàng nói, "Thật khó cho ai thích người như cô Thảm."

"Là sao?" Thảm Thiên cảm thấy lúc này miệng Vưu Nhiên thực thối, lời ám chỉ này của anh là đang chửi cô là người không thể nào chịu nổi sao?

Vưu Nhiên cười mà không đáp, nhẹ nhàng xoa thái dương, lăm bằm lâu bâu, lông mi nhăn thành một nhúm, nhìn rất khó chịu, "Chắc là tôi say rồi."

"Thì anh chả đang say." Thảm Thiên tự lăm bằm, giọng điệu vẫn còn chút oán giận, vừa rồi bị sỗ sàng, cô vẫn còn chưa quên đâu. Vưu Nhiên bỗng nhiên vươn tay ra, kéo cô vào lòng, ép chặt cô vào người anh.

Thảm Thiên chống hai tay lên ngực anh, toàn thân run rẩy. Cơ ngực của anh rất rắn chắc lại trơn bóng, nhịp tim mạnh mẽ kia không ngừng công kích những dây thần kinh yếu ớt của Thảm Thiên khiến cô nhất thời căng thẳng đến nói không nên lời.

"Ngay cả em cũng nói tôi say, vậy... Người say là như thế nào?"

Thảm Thiên nhe răng miệng không nói, hơi rượu cứ từ từ thấm vào trong hơi thở của cô, khiến toàn thân cô căng cứng, người say, Thảm Thiên nghĩ đến chuyện vừa rồi Vưu Nhiên đã làm với cô, chẳng lẽ lại nữa?

"Anh Vưu, chúng ta cần thảo luận kỹ hơn, đừng nên manh động!"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: kỳ thật, viết này chương, tôi rất lo lắng, bởi vì muốn đại khái miêu tả tính cách của Thảm Thiên trước kia, quá thật, không phải cô gái ngoan, nhưng nhất định là cô gái tốt. Còn Vưu Nhiên thì không giống hiện tại.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thi Y Không Đơn Giản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Vưu Nhiên chỉ cười không nói, nâng cằm Thảm Thiên lên, đôi mắt long lanh đưa tình nhìn chăm chú vào cô, khóe miệng anh mỉm cười, "Như thế nào là thảo luận 'kỹ'? Như thế nào mới tính là không 'manh động'?" Anh cố ý kéo dài và nhấn mạnh giọng.

Thảm Thiên nghĩ nghĩ, nói: "Không được vô lễ với tôi."

Vưu Nhiên cười thầm trong chốc lát, rồi thu lại nụ cười, "Ý cô Thảm nói là vậy à, ngại quá trời có vẻ tối, tôi nhận nhầm người." Vừa dứt lời, anh liền xoay người lên lầu, để lại Thảm Thiên một mình kinh ngạc.

Nhận nhầm người? Chắc không phải là cô bạn gái đã chết của anh ta đó chứ? Thảm Thiển bưng bưng lửa giận, cô thà rằng anh ta nhất thời nổi máu dê còn hơn là anh ta nhận nhầm người! Grừ, đây là một sự sỉ nhục đối với cô.

Thảm Thiển nghĩ như thế liền thấy vô cùng khó chịu, không vui. Cô ngồi trở lại sô pha, liếc mắt nhìn hai con chó đang nằm trên sàn, Long Xù đã nằm bò ra bên cạnh Thiển Thiển, cúi đầu, điệu bộ đầy lười biếng. Thảm Thiển thở dài, hai con chó ranh này lại còn dám nổi giáo cho giặc, kéo đồ của cô, thật đúng là tai họa.

Vì thế, cô bừa bãi, ra về con dâu nhỏ bị oan ức mà xem tivi... Choáng mắt thôi, đây là kênh nửa đêm kinh hoàng, đang giờ chiếu phim kinh dị! Vừa nãy Vu Nhai còn rất đường hoàng, nghiêm túc xem kia mà, hơn nữa mắt còn không đỏ sẫm. Bởi vì âm lượng đã được chuyển sang im lặng, giảm bớt không khí khủng bố, nhưng đột nhiên một cái miệng to đầy máu từ phía sau nhảy ra khiến Thảm Thiển đang không hề phòng bị sợ tới mức mắt hôn mê vĩa, nhảy dựng khỏi sô pha, hóa tốc tắt tivi, chạy như bay lên lầu. Long Xù về mặt vô tội trừng mắt nhìn theo bóng dáng mạnh mẽ của chủ nó mà không khỏi sùng sốt.

Sau khi trải qua sự kiện lần trước, Vu Nhai vẫn bình thân như trước, không có thay đổi gì nhiều, còn Thảm Thiển thì ngược lại, cả người từ trên xuống dưới đều cho thấy cô không được tự nhiên, lúc nào cũng chỉ muốn tránh anh. Biết mắt anh đã hồi phục thị lực, cô liền không kiêng nể gì nữa mà ở lại bệnh viện buổi trưa không về, mỗi lần xin phép Vu Nhai, anh đều dùng giọng điệu bình thân mà đồng ý.

"Lại không về nấu cơm?" Lý Mỹ Lệ vừa thấy Thảm Thiển liền chạy vào phòng khám của cô, thật sự không chịu nổi nên mới thuận miệng hỏi.

Thảm Thiển gật đầu.

"Lạ ha, tác phong lúc trước đi đâu mất rồi? Ngày hè nắng chói, nhiệt độ đến trên 30 độ C, cậu vẫn kiên trì về nhà mua đồ nấu cơm, bây giờ thời tiết hơi oi chuyển lạnh thì lại không về? Chẳng lẽ đại đội trưởng chê đồ ăn cậu nấu không hợp khẩu vị? Cũng không đúng, cũng đã ăn một thời gian dài vậy rồi mà?" Lý Mỹ Lệ tự lẩm bẩm một mình, cuối cùng trung ra cái vẻ mặt hoảng sợ, "A, chẳng lẽ muốn đuổi cậu đi sao? A, Thiển Thiển, mình không giúp cậu tìm phòng nữa đâu."

"Không... Không phải." Thảm Thiển về mặt bắt đắc dĩ nói: "Mắt anh ta hồi phục thị lực rồi."

"Hồi!" Lý Mỹ Lệ chớp chớp mắt, ngạc nhiên hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó mình thấy không được tự nhiên với một người đàn ông khỏe mạnh." Thảm Thiển có chút ngượng ngùng vò đầu.

Lý Mỹ Lệ đi tới, vỗ vỗ vai cô, về mặt trịnh trọng khuyên răn, "Cô nam quả nữ chung sống một nhà lâu như vậy rồi mà chẳng lẽ một chút tia lửa cũng không bén à?"

"Quần áo cũng bị phá rách rồi mà còn chưa bén tia lửa." Thảm Thiển lườm một cái khinh thường.

Lý Mỹ Lệ nổi giận, "Vậy cậu muốn thế nào? Chuyển đi sao?"

"Chờ Thiển Thiển của anh ta sinh con xong rồi đi cũng được."

Lý Mỹ Lệ đưa cho Thảm Thiển một hộp xylitol, Thảm Thiển đổ ra một viên thả vào miệng, bắt đầu nhai, bình thường lúc bất an thì sẽ càng lúc càng nhai nhiều hơn. Lý Mỹ Lệ bỗng nhiên nói: "Thực ra thì mấy ngày hôm trước mình có nói với ông xã về chuyện của cậu."

"Hử?"

"Ông xã mình có một đồng đội xuất thân từ trong căn cứ bay ra, hơn nữa trùng hợp cái là từ chính đội của Vu Nhai." Lý Mỹ Lệ cũng nhét một viên xylitol, "Kỳ thật cậu có thể yên tâm với đại đội trưởng, ngoại trừ người bạn gái kia, ai anh ta cũng không động đến. Đây cũng là nguyên nhân khiến mình yên tâm quảng cậu tới nhà anh ta như vậy."

Nhưng... Mặt Thảm Thiển đầy hắc tuyến.

Lý Mỹ Lệ tiếp tục nói: "Kỳ thật chuyện tình của đại đội trưởng rất bi thương, vốn không muốn làm lính lại bởi vì lý do gia đình và cá nhân mà không thể không từ bỏ ước mơ họa sĩ mà đi làm phi công. Cậu cũng biết đó, yêu cầu đối với phi công là khắt khe nhất trong binh chủng, chiều cao, cân nặng, ngũ quan, rồi nhỏ đến cấu tạo bên trong mũi, có thể nói loại binh chủng này rất cao quý. Lúc anh ấy vừa vào bộ đội lúc nào cũng không vui, không ai biết vì sao, nhưng anh ấy không vui thì không vui, lúc huấn luyện anh ấy lại là người chịu khó nhất. Cho dù về sau anh ấy có thăng cấp thì những người khác cũng tâm phục khẩu phục." Lý Mỹ Lệ nói đến là lưu loát, thao thao bất tuyệt, "Mình không phải vẫn tò mò về người bạn gái trong truyền thuyết kia sao?"

Thảm Thiển gật gật đầu, nhìn rất là chờ mong. Nói cũng lạ, có lẽ là quen Vu Nhai lại khiến cô tò mò hơn trước rất nhiều, muốn biết nhiều hơn về những chuyện anh đã trải qua.

"Cậu có biết chết như thế nào không? Tập chí lá cái nói là do xảy ra tai nạn giao thông, lại còn là vào tháng thứ hai sau khi đại đội trưởng vào bộ đội. Nghe nói đại đội trưởng đến ba năm sau mới biết."

"Giao thông bây giờ đúng là tai họa cho con người." Thảm Thiển không khỏi cảm khái, đối với sự cố thương vong do tai nạn giao thông, kẻ sĩ tỏ vẻ đồng tình cùng mặc niệm thật sâu.

Lý Mỹ Lệ lại lải nhải, "Vậy mà cậu cũng tin?"

"Hà?"

"Chúng ta đều bị đám tạp chí xấu xa này lừa hết, cái này chẳng qua là do Vụ tư lệnh mua chuộc ban biên tập tạp chí viết như vậy, kỳ thật bạn gái thần bí của đại đội trưởng bị mất tích. Hơn nữa nghe nói, cô bạn gái thần bí này cũng là con của một cán bộ cao cấp."

"Mất tích? Từ ngữ kỳ lạ quá ha." Thẩm Thiên không khỏi bật cười, từ mất tích này trong hiện thực rất ít khi gặp được?

Lý Mỹ Lệ thấy Thẩm Thiên cười cái điệu không tin tưởng này thì lờm một cái, tức giận nói thầm, "Không tin thì thôi, dù sao đây cũng là sự thật."

"Vậy Vụ tư lệnh vì sao lại phải đưa tin giả?" Thẩm Thiên đưa ra một nghi vấn. Lý Mỹ Lệ hơi giận cô nên khẩu khí lại không tốt, "Cậu hỏi mình, mình biết hỏi ai, biết được chừng đó là ghê lắm rồi đấy."

Thẩm Thiên lập tức trấn an Lý Mỹ Lệ tâm trạng cảm xúc đang kích động, "Xin bớt giận."

"Mẹ ôi, cậu không biết đâu, người đồng đội kia kể lại mà làm mình cảm động muốn chết. Vụ tư lệnh giới thiệu cho đại đội trưởng một cô quân y, lúc đó đại đội trưởng thật ra đã chia tay cô bạn gái thần bí, nhưng đại đội trưởng này lại dám ở trước mặt mọi người không hề nể mặt Vụ tư lệnh mà nói thẳng là ngoại trừ cô ấy, con không cần ai hết. Mẹ ôi, cô gái kia bị cái gì mà một anh chàng tốt như vậy cũng không cần."

Mặt Thẩm Thiên lại đầy hắc tuyến, đối với thói quen tâm trạng quá vui vẻ hoặc quá quá vui vẻ sẽ nói tục này của Lý Mỹ Lệ, mặc dù đã quen nhưng lần nào cô cũng bất ngờ. Có điều, Thẩm Thiên vẫn biết được một tin. Anh Vụ luôn buồn bã này hóa ra là bị đá. Cô thật tò mò, là cô gái như thế nào mà có thể bắt anh đầu hàng khuất phục đến như vậy?

Thẩm Thiên chiều tối không có ca, com nước xong, chờ người đến nhận ca liền xách túi chuẩn bị đi về. Lúc xe bus dừng ở trạm chợ nông sản, Thẩm Thiên vẫn không kềm được mà xuống xe, mua chút đồ ăn, tính làm com tối. Cô hiền lành như thế, nhưng chết cũng không thừa nhận có một chút quan hệ với Vụ Nhiên.

Về nhà vừa mở cửa đã thấy Long Xù nhà cô bay đến nhào vào trong lòng cô, hai chân trước cứ túm lấy cái túi nhựa trong tay Thẩm Thiên. Thiên Thiên cũng chậm rì rì thông thả bước đến, vẻ mặt đáng thương nhìn Thẩm Thiên.

Thẩm Thiên có chút buồn bực, thả đồ ăn vào trong bếp, rồi xử lý một chút, lúc vứt rác mới nhìn thấy một túi mì ăn liền rất to. Chẳng lẽ mấy ngày nay Vụ Nhiên đều lấy mì ăn liền sống qua ngày? Cô không khỏi ngẩn ngơ. Đang lúc cô chuẩn bị thái rau thì nghe thấy có tiếng người đi xuống lầu, vừa ra khỏi bếp, liền nhìn thấy Vụ Nhiên từ trên lầu đi xuống, nhìn thấy Thẩm Thiên đeo tạp dề đứng ở cửa phòng bếp, anh hơi nheo mắt lại.

"Hôm nay về sớm vậy?" Vụ Nhiên hỏi.

Thẩm Thiên gật gù đầu, muốn hỏi anh vì sao không gọi đồ ăn bên ngoài mà lại ăn mì ăn liền nhưng lại thấy không cần thiết. Cảm giác mình thật ngu ngốc, cô đành phải nói: "Mấy ngày nay anh ăn có ngon không?"

"Cô không thấy sao?" Vụ Nhiên đi tới, kéo ghế ra, ngồi xuống.

Hóa ra là anh cố ý ném gói mì ăn liền vào trong thùng rác cho cô thấy. Vậy là có ý gì đây? Đang âm thầm lên án cô không nấu cơm cho anh, không chăm sóc anh? Trẻ con, còn nhỏ mọn quá nữa.

Ăn đồ nhà người ta thì phải nhẹ giọng, ở nhà người ta thì phải mềm lòng. Cô một tay cầm dao, một tay cầm cà rốt nói: "Sau này tôi sẽ về nấu cơm cho anh ăn."

Vụ Nhiên toét miệng cười, cười đến rất là mắc dịch, đôi mắt xéch dài nhỏ nheo lại, khóe miệng treo lên một nụ cười nhạt như hoa lê, "ừ." Rồi sau đó anh nghiêng đầu, nói với hai con chó đang ngồi bên cạnh há mồm, le lưỡi, thờ hồng hộc: "Chúng ta có com ăn rồi."

"Ấu ấu..." Hai cái chó cùng vui mừng sủa.

Thẩm Thiên hoàn toàn bị đánh bại, tự tiến cử làm hầu gái cho bọn họ. Cô đành phải lui vào bếp, rửa rau nấu cơm cho ba tổ tông bên ngoài có com ăn. Nhân sinh đúng là đau thương như thế.

Nhìn Vụ Nhiên hài lòng thỏa dạ ăn xong, điem điem dùng khăn tay lau dầu mỡ dính trên quần áo, đôi mắt mỉm cười chum chim, "Vất vả cho cô rồi."

Hai con chó dưới chân anh cũng đã ăn com xong, le lưỡi liếm quanh miệng một vòng, ấu ấu sủa hai tiếng, ra về cũng đang cảm ơn Thẩm Thiên. Thẩm Thiên co rút khóe miệng, tình thế bất lợi, vậy những ngày về sau sẽ là ba chọi một sao?

Vụ Nhiên bỗng nhiên đứng lên, đi đến ngồi xuống bên cạnh Thẩm Thiên. Thẩm Thiên khi đó đang gặm sườn, Vụ Nhiên bỗng nhiên tới gần làm cô kinh ngạc bất động, ngậm miếng sườn trong miệng, quay đầu nhìn anh.

Khóe miệng anh cong lên thành một đường cung nhẹ nhẹ, đôi mắt hẹp dài cũng cong lên, anh cười nói: "Cảm ơn, tôi thay mặt cho ba chúng tôi, cảm ơn cô." Sau đó lại cắn một miếng lên bên ngoài cái miệng đầy dầu mỡ của cô rồi thông dong đứng lên, vô tư đi lên lầu.

Thẩm Thiên cứng đờ người phun sườn ra, miếng sườn phóng đi rất xa, lăn lộn đi tận mấy mét, Long Xù lác lư đuôi chạy tới cạp miếng sườn đi.

Tổ tiên ba đời oi, đây là sau khi ăn xong còn muốn ăn đậu hũ! Thắm Thiên điên cuồng xúc com, ăn no lại thu dọn bát đĩa chuẩn bị lao động. Đầu tiên là đi đổ rác, ngoài đại sảnh, trong phòng bếp, phòng giải trí... ngay cả trong toilet chỗ nào trong thùng rác cũng có gói mì ăn liền, Thắm Thiên bắt đầu nổi nóng.

Má ơi, có cần phải sử dụng khổ nhục kế như vậy không, cứ như là sợ cô không nhìn thấy đồng gói mì ăn liền ấy. Khổ nhục kế cũng đâu cần phải làm đến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Không Đơn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Thắm Thiên đến thành phố này ít nhất cũng được hơn hai tháng, hai tháng này theo Thắm Thiên thấy còn phấn khích hơn cả thời gian 5 năm cô mất trí nhớ, gặp anh chàng mình từng thầm mến 5 năm, Long Xù làm bạn với cô nhiều năm qua đã lên chức ba, mà cô cũng không thể tưởng tượng được mà đến ở chung với một mỹ nam. Những việc này nếu làm từng chuyện một thì dường như cũng phải tốn một thời gian rất dài vậy mà cô chỉ tốn có hai tháng.

Mỗi tuần Thắm Thiên đều gọi điện về hỏi thăm mẹ, Thắm mẹ lúc nào cũng thản nhiên trả lời, không chút phản ứng lớn. Đây chính là sự xa cách giữa hai mẹ con cô, ngay cả Thắm Thiên cũng không biết chuyện này rốt cuộc là vì sao? Là không thích cô hiện tại? Hay là thích cô của trước kia?

Hôm nay tan việc sớm, Lý Mỹ Lệ đột nhiên nổi hứng muốn mua một ít trang sức, thực hiện "ba cùng" là cùng ăn, cùng chơi, cùng tán gẫu với Thắm Thiên nên cô cũng phải đi. Hai người đối với thành phố này cũng không quen thuộc lắm, bình thường đi dạo phố đều là đến khu thương mại, hai người dường như tương đối ăn ý, cứ đi là tự nhiên sẽ đến cửa hàng bách hóa tổng hợp. Tuy rằng Thắm Thiên luôn miệng than đói muốn đi ăn trước, nhưng lại không lay chuyển được Lý Mỹ Lệ đi thẳng lên lầu hai.

Lầu hai chuyên kinh doanh trang sức, Lý Mỹ Lệ dạo quanh một vòng, tíu tít ngắm nhìn trang sức rực rỡ muôn màu. Lý Mỹ Lệ thấy một quầy chuyên bán dây chuyền bạch kim rất hợp ý bèn dừng lại, huych tay Thắm Thiên, "Sợi dây chuyền kia thế nào?"

Thắm Thiên liếc mắt ngắm một cái, thật thà nói: "Cũng được, bình thường."

Khỏe miệng Lý Mỹ Lệ lại co rút, quen biết Thắm Thiên nhiều năm, mỗi lần đi mua sắm hỏi ý kiến Thắm Thiên thì câu trả lời vĩnh viễn là "Cũng được, bình thường." Hỏi cũng như không hỏi. Lý Mỹ Lệ quyết định làm theo ý của mình. Cô gọi người bán hàng lấy hàng ra, người bán hàng nở nụ cười tươi thật chuyên nghiệp, "Thật ngại quá, cái này là có người đặc biệt đặt làm theo yêu cầu, chị có thể xem những kiểu khác ạ."

Ban đầu Lý Mỹ Lệ ngần ngừ, về mặt nhất thời không dấu được chút thất vọng, tâm trạng vốn dĩ đang bình thường cũng thay đổi, không còn chút hứng thú. Cô tùy ý xem khu vực bông tai, sau đó thuận miệng hỏi Thắm Thiên ở bên cạnh còn đang chán hơn cả cô, "Cậu có muốn mua bông tai không?"

"Cậu cũng biết mình không thích mang trang sức mà."

"Vậy bấm nhiều lỗ thế kia để làm gì? Tai trái của cậu có đến bảy cái lỗ tai!"

Thắm Thiên không khỏi sờ lên bảy cái lỗ trên tai trái, thật ra cô cũng rất buồn bực, trước kia rốt cuộc là cô làm sao? Một tai có cần thiết phải bấm đến bảy lỗ? Hành động này cỡ nào điên cuồng chứ?

Người bán hàng lại nói thêm một câu: "Nói vậy người trong lòng của chị sinh ngày bảy tháng bảy."

Lý Mỹ Lệ nhú mày nghi hoặc chăm chú nhìn người bán hàng. Thắm Thiên cũng khó hiểu nhìn cô ta, người bán hàng tiếp tục nở nụ cười chuyên nghiệp, "Thật ra cũng chỉ là một kiểu mê tín thôi, khi đó nữ sinh rất mê mấy chuyện chòm sao số mệnh gì đó. Hình như là bảy năm trước, em nhớ năm ấy là năm nhuận, nếu con trai tuổi Dần mà sinh vào ngày bảy tháng bảy thì năm ấy sẽ có tai ương giáng xuống, chỉ có người bên cạnh vì cậu ấy mà bấm bảy lỗ tai ở tai trái mới giải được tai ương. Vốn việc này cũng không ai tin, nhưng hình như năm ấy có một ngôi sao thần tượng rất nổi tiếng trong lúc quay phim, ngoài ý muốn mà qua đời, vừa vặn ngôi sao đó tuổi Dần lại sinh vào ngày bảy tháng bảy. Khi đó em cũng rất thích ngôi sao đó, cho nên mới nhớ rõ như vậy."

"Ly kỳ quá nhỉ?" Lý Mỹ Lệ hiển nhiên là không tin, Thắm Thiên cũng không tin, với tính cách của cô mà sẽ yêu sớm sao? Sẽ vì một câu chuyện mê tín ly kỳ như vậy mà đi bấm bảy cái lỗ tai? Nên biết trên lỗ tai có rất nhiều huyết vị, bấm nhiều lỗ như vậy sẽ có hại sức khỏe?

"Kỳ thật đây cũng là nói chơi mà thôi, quá thật khả năng không lớn." Sau đó người bán hàng lại vô cùng chuyên nghiệp mà giới thiệu bông tai cho Thắm Thiên, "Em thấy mấy đôi bông tai hình dấu phẩy này rất đặc sắc, đeo vào lại thêm phần hào phóng lại có vẻ trẻ trung."

Thắm Thiên liếc mắt một cái, vẫn thấy không hứng thú mấy. Đúng lúc này, người bán hàng dường như dồn mọi sự chú ý nhìn về phía sau hai người bọn họ, rất lễ phép nói: "Chào tổng giám đốc. Dây chuyền của anh đã làm xong rồi ạ."

"Tiểu Tranh, em nhìn xem có thích không?" Phía sau truyền đến một giọng nói tương đối chững chạc, mà giọng nói này, hai người bọn họ đều quen thuộc, Lý Mỹ Lệ lập tức xoay người, liền nhìn thấy Tần Hạo tây trang giày da và vị hôn thê Vu Tranh ở bên cạnh.

Tần Hạo cũng sững sốt, lập tức cười khẽ mà nói, "Khéo vậy."

Lý Mỹ Lệ thực giả dối cười thật tươi, huých tay Thẩm Thiển ở bên cạnh đang ngăn người, Thẩm Thiển trả lời: "Khéo thật."

Cảm giác hôm nay nhìn Vu Tranh đứng ở bên cạnh Tần Hạo thực sự rất khác cảm giác khi lần đầu tiên gặp mặt, cô ta không cao như Thẩm Thiển, thuộc loại chim nhỏ nép vào người, lần trước tóc quăn hôm nay lại búi lên nhìn có chút cảm giác phụ nữ đã có chồng. Cô ta giật mình, nghiêng đầu nhìn Tần Hạo hỏi, "Anh quen với cô Thẩm sao?"

"Uhm? Em cũng quen Thiển Thiển?" Hiển nhiên Tần Hạo cũng có chút giật mình.

Hai người nhìn nhau vài lần, trong lòng cũng không biết đang nghĩ cái gì, Vu Tranh lại có vẻ bất an, cô ta lấy tay vén sợi tóc xoa trên trán, mắt tự nhiên nói, "Hắc cầu cảnh trường bị tiêu cháy, cho nên..."

Cô ta không nói thêm gì nữa, nhưng ánh mắt lại ngược lên, nhìn về phía Tần Hạo, giống như rất sợ bị "Bắt gian tại giường". Tần Hạo cũng không hỏi nhiều, chỉ cười cho qua.

"Thiển Thiển là ân nhân cứu mạng của anh, hơn nữa còn rất chiều cổ anh." Cái này là Tần Hạo giải thích với Vu Tranh. Nhưng Lý Mỹ Lệ nghe Tần Hạo nói ra loại quan hệ này lại cười nhạt, loại quan hệ đáng ra nên xem nhẹ rồi ném đi này lại làm cho Thẩm Thiển xấu hổ vô cùng. Lý Mỹ Lệ cứ nghĩ Thẩm Thiển sẽ có chút về bị thương, quay mặt qua nhìn lại chỉ thấy Thẩm Thiển ôm bụng, cúi đầu, nhìn không ra vẻ mặt cô thế nào, nhưng hình như có loáng thoáng nghe thấy tiếng òng ọc. Không phải là thương tâm quá độ mà khóc nức nở rồi đấy chứ?

Lý Mỹ Lệ sợ Thẩm Thiển thương tâm quá độ, hét to, "Hai người cứ làm việc của hai người, chúng tôi còn có việc đi trước." Dứt lời, liền kéo Thẩm Thiển bỏ đi nhanh như chớp.

Tần Hạo bỗng nhiên quay đầu, "Thiển Thiển, nhớ chuyến du lịch bằng du thuyền nhé."

Lý Mỹ Lệ đại diện "Uhm" một tiếng, túm Thẩm Thiển đi xuống. Ngơ ngác bị kéo đi Thẩm Thiển thực vô tội hỏi một câu, "Cậu không mua trang sức à?"

"Mua cái đầu cậu á, mình còn không hiểu cậu, cậu mà buồn là liền đau bụng, bộ dáng vừa rồi, mình sợ là cậu không khống chế được mà òa khóc thì mình biết giấu mặt vào đâu." Lý Mỹ Lệ nhìn gương mặt trắng bệch của Thẩm Thiển, nhét Thẩm Thiển vào trong xe của cô, tự mình ngồi lên ghế lái, lái đi.

Thẩm Thiển ngồi ở ghế phụ, nói: "Thật ra mình đau bụng là vì quá đói, cậu không nghe thấy bụng của mình kêu òng ọc sao?"

"Gi? Lúc này là tiếng bụng cậu kêu á? Mình cứ nghĩ..." Lý Mỹ Lệ hoàn toàn bái phục, hướng lên trời trở mình xem thường, "Cái cô này, quả nhiên là vô tâm vô phế, như vậy cũng tốt, cảm được bỏ được, hay là cậu không thích Tần Hạo?"

"Thích chứ."

Lý Mỹ Lệ nghiêng đầu nhìn vào mặt Thẩm Thiển, vẻ mặt nghi hoặc hỏi, "Vậy người ta đính hôn, cậu không buồn sao?"

"Uhm, không đến mức đó, không cần thiết phải buồn, có buồn thì cũng không phải là của mình." Giọng Thẩm Thiển bình tĩnh như thế, nhưng Lý Mỹ Lệ lại nghe thành cô đang đa sầu đa cảm, Lý Mỹ Lệ đành phải lắc đầu, dờ khóc dờ cười, "Như vậy cũng đúng."

Lý Mỹ Lệ vốn tính đưa Thẩm Thiển về nhà, không ngờ đi được nửa đường, nhà cô gọi điện báo cô vào bệnh viện, người nhà cô hình như là bị ngộ độc thức ăn, đang lẫn lộn trong bệnh viện. Lý Mỹ Lệ vừa bất đắc dĩ, vừa buồn bực, bởi vì tiếng loa điện thoại quá to, Thẩm Thiển cũng nghe thấy liền "tốt bụng" một phen, "Cậu đi đi, cho mình xuống gần chợ là được."

Lý Mỹ Lệ vô cùng áy náy gật gật đầu. Thẩm Thiển xuống xe, việc đầu tiên muốn làm chính là nghỉ xem hôm nay ăn gì, hơn nữa hôm nay cô đặc biệt muốn ăn món mì Hoàng Ngu ở bên góc cửa Tây của chợ. Hiện tại Thẩm Thiển đang ở phía Đông chợ, muốn sang phía Tây chợ phải đi xuyên qua con ngõ nhỏ bên cạnh. Thẩm Thiển cũng không nghĩ đến chuyện một cô gái trẻ buổi tối lui tới nơi thưa thớt vắng người sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Cô sốt ruột đi về hướng con ngõ nhỏ, muốn nhanh chóng giải quyết cái bụng đói, vừa mới đi sâu vào con ngõ nhỏ liền gặp ba người đàn ông ngồi chễm chệ ở đó, một người tựa vào dưới đèn đường há mồm hút thuốc, hai người còn lại ngồi dưới đất, nhìn Thẩm Thiển. Bởi vì ba người này nhìn có vẻ bình thường, ngồi ở đây cũng không có gì, trong tay cũng không có vật gì nguy hiểm, tuy rằng trong lòng Thẩm Thiển cũng hơi lo lắng nhưng vẫn tiếp tục đi vài bước về phía trước.

Mới vừa đi được vài bước, ba người kia lập tức lấy vận tốc ánh sáng bao vây Thẩm Thiển không cho cô chạy trốn. Gã đàn ông tay cầm thuốc lá, cái mồm to rít một hơi, sau đó chu cái mồm thổi hoắc phả khói vào mặt Thẩm Thiển, xấu xa nói, "Cô bé vội vàng đi đâu thế?"

Thẩm Thiển lập tức ôm chặt ba lô, sợ bọn họ cướp tiền của cô, cô dừng một chút, khúm núm nói: "Tôi đến số 29 vay tiền."

"Vay tiền làm gì?" Gã đàn ông trước mặt nhìn Thẩm Thiển, ánh mắt mê đắm lướt đến chỗ kiều ngao kia của Thẩm Thiển. Thẩm Thiển run rẩy cả người, hóa ra những người này không phải giật tiền mà là cướp sắc? Thẩm Thiển sợ tới mức cả người run lên, khóc nức nở nói: "Mới từ bệnh viện về, kiểm tra ra được là bị bệnh lây qua đường sinh dục, trên người không có tiền, lo chữa bệnh nên mới đến số 29 ở gần bệnh viện."

Gã đàn ông trước mặt xanh cả mặt, trầm ngâm nửa ngày, đột nhiên rít gào, "Con mẹ mày còn đứng ở đây làm gì, nhanh cút cho tao." Nói xong, ba gã đàn ông giống như trốn ôn dịch mà tránh Thẩm Thiển, bỏ chạy còn nhanh hơn cả Thẩm Thiển. Thẩm Thiển điều hòa lại hơi thở, bụng lại không phồng hóp mà kêu ầm lên, lúc này mới nhớ đến mì Hoàng Ngu của cô!

Thẩm Thiển ra khỏi tiệm mì Hoàng Ngự, trong tay còn cầm về một gói, cô là người hiền lành, mình ăn no cũng vẫn nhớ xem người khác đã ăn gì chưa? Anh chàng nữ nam ở nhà rất có thể là vẫn chưa ăn tối.

Thẩm Thiển vui vẻ đi vào tiểu khu Giang Hạ, cách nhà khoảng mười mét thì đứng phắt lại không dám nhúc nhích. Ở ngoài biệt thự của Vu Nhai có đậu một chiếc xe, xe biển trắng, là xe quân đội! Phản xạ ánh đèn đường, chiếc xe màu đen kia cứ sáng bóng chói lòa, Thẩm Thiển không biết vì sao trong lòng lại sợ hãi nói không nên lời.

Chỉ chốc lát sau, từ bên trong biệt thự có tốp năm tốp ba người đi ra, Thẩm Thiển lập tức tránh vào bên rào chắn, dựa vào bụi cây che chắn cho mình. Là bốn người đàn ông, Thẩm Thiển biết người đi đầu tiên, là Vu tư lệnh, cô đã từng nhìn thấy trên tivi. Phía sau ông có một người đàn ông to lớn đi theo, chắc là vệ sĩ gì đó, còn có một người đàn ông nhìn không khác Vu tư lệnh là mấy, đáng người đó cao gầy, có vẻ là phần tử trí thức. Bên cạnh là lão Trương đang khom lưng.

"Lão Trương, chú khuyên thiếu gia nhiều hơn đi, tôi cũng chỉ có một thằng con này."

"Nhưng mà thừa tư lệnh, tôi cảm thấy so với trước kia thiếu gia thật sự đã tốt hơn rất nhiều, ít nhất là chân thực hơn so với trước kia."

"Ý của chú nói đây là công của cô gái kia?" Vu tư lệnh liếc mắt một cái, rõ ràng là không vui.

Lão Trương vội vàng biện bạch, "Không dám nói công lao, nhưng dù sao ít ra cũng có quan hệ nhất định."

"Vậy ngày mai chú đưa tư liệu về cô gái đó cho tôi." Mấy người chạy tới bên cạnh xe, lão Trương vừa mở một bên cửa cho Vu tư lệnh, vừa nói, "Vâng." Người đàn ông cao gầy bên cạnh xen mồm vào, "Tư lệnh lần này cũng đừng quên Tiểu Nhai nữa, bài học lần trước còn chưa đủ sao?"

Vu tư lệnh lớn tiếng quát lớn, "Cậu đang trách tôi lúc trước làm không đúng?"

"Quả thật không đúng." Người đàn ông cao gầy mặt không đổi sắc nói, nhìn như không sợ chọc giận Vu tư lệnh. Vu tư lệnh nghiêng răng nghiêng lợi, bộ dạng như thể tức mà không trút ra được, hung hăng xua tay, "Được, lần này tôi có thể mặc kệ, cậu phải đảm bảo với tôi đấy."

Người đàn ông cao gầy tay chỉ vào trong xe, ý bảo Vu tư lệnh lên rồi nói sau. Sắc mặt Vu tư lệnh không vui vẻ chui vào, ngay sau đó mọi người đều lên xe, xe chạy đi. Đến khi không thấy được đằng sau xe nữa, Thẩm Thiển mới đi ra, ngọn đèn đường chiếu vào mặt Thẩm Thiển, nhìn không ra vẻ mặt gì. Cô chuyển ánh mắt hướng về phía biệt thự của Vu Nhai, bỗng nhiên thấy lòng nặng trĩu. Gia đình như vậy, nhất định không thể tự do.

Thẩm Thiển về nhà, vừa mở cửa đã thấy Vu Nhai đứng ở bên kia cửa sổ sát đất nhìn ra ngoài. Có lẽ là nghe thấy động tĩnh nên quay đầu lại nhìn, thấy đúng là Thẩm Thiển, vẻ mặt vốn ngưng trọng của anh trong nháy mắt tan biến, anh tươi cười, không hề nặng nề nói: "Rốt cuộc cô cũng về. Nhớ cô quá."

"Ờ..."

Chỉ thấy Vu Nhai đi về phía cô, ánh mắt dịu dàng, bước đi vững chãi, nhưng mà hấp dẫn nhất chính là ánh mắt biết nói kia, ánh mắt lấp lánh không cách nào che giấu được.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Không Đơn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Vu Nhai đi về phía Thẩm Thiển, lồng ngực Thẩm Thiển lúc này nặng trĩu như bị rưới đầy chì. Đối với việc Vu Nhai đột nhiên trở chứng, với tính cách Thẩm Thiển, cô sẽ nhìn thẳng lên trời mà khinh thường. Nhưng ánh mắt anh lại giống như một luồng sáng lấp lánh chiếu xuyên qua đầu óc đang mơ hồ của Thẩm Thiển khiến cô nhất thời giật mình, trao đổi chất cũng nhanh hơn, khẩn trương hơn.

Vu Nhai đi đến trước mặt cô, "Tôi nghĩ, nếu cô không đến, tôi sẽ tự mình giải quyết." Anh lại cười phóng đảng.

Bộ não Thẩm Thiển âm thầm lọc lấy những từ mấu chốt, chờ cô đến... Nếu không đến, tự mình giải quyết... Tự mình giải quyết cái gì? Thẩm Thiển bỗng nhiên mở to hai mắt, lập tức lui ra sau, đáng về đây cảnh giác, "Anh, anh muốn làm gì?"

Vu Nhai cũng giật mình, đang ngờ ngẩn không hiểu gì thì cuối cùng hiểu ra, anh phì cười, vừa kẻ sát vào lỗ tai đang đỏ bừng của Thẩm Thiển mà phả hơi vừa nói: "Cô muốn làm gì? Cứ nói, tôi có thể phối hợp một chút." Trong câu nói của anh vừa hơi đen tối lại còn có chút xấu xa.

Thẩm Thiển khẽ cắn môi, theo bản năng muốn đẩy anh ra, nào ngờ anh bỗng nhiên nắm một tay cô, kéo cô vào lòng. Thẩm Thiển lập tức kích động, nhưng tay cô cũng đang cầm đủ thứ linh kinh nên không thể gây chiến, chỉ có thể hơi giãy dụa nói, "Ý của tôi là làm gì, không phải cái đó! Anh là đồ xấu xa."

"Vậy vừa rồi cô nghĩ lời tôi nói thành cái gì?" Vuur Nhiên tựa tiểu phi tiểu, không để ý tới Thẩm Thiển đang giãy dụa.

Thẩm Thiển lúc này đã không thể nói gì được nữa. Cô thừa nhận, vừa nãy cô có hiểu sai theo hướng hơi không thuần khiết như vậy, chẳng thể nào khác cô đành phải nhận sai: "Tôi sai rồi."

Vuur Nhiên dường như đã vừa lòng nên buông cô ra, cúi người lấy túi mì Hoàng Ngự Thẩm Thiển đang xách trong tay, "Sao cô biết tôi thích ăn mì Hoàng Ngự? Tôi đói đến nỗi ngực cũng dán cả vào lưng rồi này, tôi biết thế nào cô cũng sẽ mang đồ ăn đến cho tôi mà."

Anh vừa nói vừa vào bếp lấy bát đũa, bỏ mặc Thẩm Thiển đứng đó sững sờ, từ từ tiêu hóa hàng loạt câu nói mới này...

Vuur Nhiên nói muốn cô, chính là muốn mì Hoàng Ngự trong tay cô, nói vậy, nếu cô không đến, anh sẽ tự mình giải quyết, hoặc là gọi đồ ăn bên ngoài hoặc là tự nấu mì ăn liền? Phân tích ra như vậy, về mặt Thẩm Thiển nhất thời đầy hắc tuyến, bỗng nhiên cảm thấy thật thất bại. Hóa ra ngay từ đầu đều là do cô nghĩ nhiều.

"Cô không ăn sao?" Vuur Nhiên ngồi ở trên bàn cơm, đứng đưa chiếc đũa trong tay, có chút ngây thơ cười với Thẩm Thiển.

"Tôi ăn no rồi." Thẩm Thiển trong lòng ngổn ngang, muốn lên lầu xối nước lạnh, dập tắt cái ngọn lửa vô cớ trong lòng kia. Vuur Nhiên ngẩng đầu nhìn gương mặt ỉu xù của Thẩm Thiển mà không khỏi khẽ cười gọi một câu: "Cô Thẩm."

Thẩm Thiển quay đầu qua. Vuur Nhiên nói: "Khi nào thì cô được nghỉ làm?"

"Làm gì?" Đột nhiên sợ Vuur Nhiên lại hiểu sang ý khác, cô lại ngay lập tức tiếp thêm một câu, "Hỏi làm gì?"

"Thiển Thiển nhà tôi làm hồng lễ phục của cô, tôi muốn đền cho cô bộ khác."

Hóa ra là việc này, bản thân Thẩm Thiển thấy bộ lễ phục cũng chẳng biết khi nào mới dùng đến, chưa kể bộ đó phần lớn là do thằng nhóc Long Xù nhà cô cần hồng cho nên cô khoát tay, làm ra vẻ không sao, "Thôi bỏ đi, không cần."

Vuur Nhiên vẫn ung dung nói, "Không tiện sao, vậy cô nói cho tôi biết số đo ba vòng đi, tôi đi mua giúp cô." Anh đang cười, vẫn nụ cười bình thường ấy mà lại khiến Thẩm Thiển sồn gai ốc, tùy tiện nói số đo ba vòng cho một người đàn ông như vậy thì còn ra cái thể thống gì? Cô dừng lại một chút, cảm thấy xấu hổ vô cùng, "Thật sự không cần."

"Nếu cô không biết cũng không sao, tôi có thể đo giúp cô." Đôi mắt xéch nhỏ dài của anh hơi híp lại.

Thẩm Thiển cả kinh, lúc ấy cô mới nhớ Vuur Nhiên là một công tử nhà có chút của cải, ghét nhất là thiếu nợ người khác, nhất là nợ những thứ có liên quan đến tiền bạc. Thẩm Thiển đành phải thỏa hiệp, "Vậy để, để đến thứ Bảy đi, hôm đó tôi được nghỉ."

"Vừa hay, mấy ngày nay tôi cũng phải ra ngoài, sáng thứ Bảy chín giờ đến khách sạn quốc tế Sunshine chờ tôi."

Thẩm Thiển kỳ quái hỏi: "Anh đi đâu? Sao lại phải tới khách sạn quốc tế Sunshine chờ anh?" Nên biết khách sạn Sunshine ở gần sân bay thành phố, cách nội thành hai tiếng lái xe, lộ trình xe mỗi ngày bắt đầu từ tám giờ sáng đến bảy giờ tối, như vậy quá bất tiện.

"Cô Thẩm có hỏi gì nữa không?" Vuur Nhiên vẫn tiếp tục mỉm cười.

Thẩm Thiển ghen hòng, đành phải im lặng không nói. Cô quả thật chẳng thể quản được nhiều, đành phải gật đầu nói: "Tôi biết rồi, tôi lên lầu trước."

"Ừ."

Thẩm Thiển mếu máo, một mình lên lầu. Đi được một nửa, Vuur Nhiên bỗng nhiên lại gọi, "Thiển Thiển..." Tim Thẩm Thiển cũng đột nhiên đập thình thịch, trong lòng có chút khẩn trương, vừa xoay người lại chỉ thấy Thiển Thiển ve vẩy đuổi chạy đến dưới chân, ngẩng đầu nhìn Vuur Nhiên.

Nhìn thấy Vuur Nhiên mỉm cười ấm áp như vậy, cô bỗng nhiên nhớ tới anh chàng trong giấc mộng của cô mỗi lần cười khoe miệng lại tươi tắn như một bông hoa lê, lúc nào cũng như dòng suối ấm áp chảy xuôi theo dọc thời niên thiếu của cô, cô không thấy rõ mặt anh, chỉ có thể nghe anh khe khẽ gọi cô, "Thiển Thiển."

Thiển Thiển. Rất nhiều người gọi cô như vậy, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa ai có thể làm cô có cảm giác như có dòng suối ấm áp chảy qua cả thể xác lẫn tinh thần như thế.

Ngày hôm sau Thẩm Thiển ngủ dậy xuống lầu, nhìn căn phòng khách trống trải mà bỗng nhiên thấy cô đơn. Bát gấp trên bàn trà có để lại tờ giấy, cô lấy ra xem, là của Vuur Nhiên, anh nói, mấy ngày nay, Thiển Thiển nhờ cô chăm sóc. Còn nhắc cô thứ Bảy đừng quên đến khách sạn Sunshine. Cô ngượng ngừng buông tờ giấy nhỏ, miệng lại trề ra. Người này đúng là sẽ thần bí biến mất.

Mấy ngày nay, Thẩm Thiển một mình ở trong căn nhà rộng lớn mà cảm thấy có đôi chút trống trải. Bản thân Thẩm Thiển cũng hơi hướng nội, bạn bè không nhiều, cô nghĩ nguyên nhân mấy ngày nay cô không vui, là vì không gặp Vuur Nhiên, vì cô thật sự xem anh là bạn. Cô đã tự mình kiếm cái cớ như thế đấy.

Thứ Sáu sau khi tan sở, cô vốn định theo lệ đi quét dọn vệ sinh. Thẩm Thiển cũng có thể được xem là một cô gái tương đối sạch sẽ, cô không thích nhà cửa bừa bộn, lộn xộn. Vốn định quét dọn phòng mình và toàn bộ tầng một, nào ngờ cô vừa dọn phòng mình xong liền nhìn thấy Thiển Thiển lúc la lúc lác

từ trong phòng Vưu Nhiên đi ra, trong miệng còn ngậm theo một đồng giấy đi đến trước mặt Thẩm Thiển, rồi nhả lên trên cái ki hốt rác, lắc lắc đuôi, về mặt rõ ràng là muốn được khen, giúp con người dọn phòng là chuyện lợi hại cỡ nào chứ.

Thẩm Thiển thuận thế xoa đầu nó, rồi cầm đồng giấy lên xem có cần dùng hay không. Đây là bệnh án, trên đó ghi chép tỉ mỉ quá trình tai nạn lần đó của Vưu Nhiên. Vào mùa đông ba năm trước, sáu giờ sáng hôm đó sương mù rất dày, sương vừa tan, anh lái xe với tốc độ 110 km/h, vừa vào đường cao tốc số 9 thì bánh xe bị trượt, xe va vào rào chắn rồi sau đó lật ngược.

Đường cao tốc số 9? Thẩm Thiển ngẩn người, nơi đến là thành phố của cô? Vưu Nhiên đến chỗ đó làm gì? Chẳng lẽ đi du lịch? Nhưng vào giờ đó có sớm quá không? Thẩm Thiển có chút buồn bực nghĩ. Cô lại tùy tay lật vài tờ, nhìn thấy những tư liệu cơ bản của Vưu Nhiên thì trở cá mắt. Vưu Nhiên cao 1m86, cao dữ vậy sao? Cô thật đúng là không chú ý, có lẽ là do bản thân cô cũng cao cho nên không cảm thấy. Khi nhìn đến ngày tháng năm sinh của anh thì đầu tiên là bị ngày sinh của anh hấp dẫn, ngày bảy tháng bảy. Anh lại sinh vào ngày bảy tháng bảy? Sau đó nhớ đến lời người bán hàng ngày ấy đã nói, cô không khỏi bấm đốt ngón tay tính xem anh cảm tính con gì, không tính thì thôi, tính ra cô liên vô cùng sợ hãi, là cảm tính Dần.

Thẩm Thiển lập tức dờ khóc dờ cười, thế giới thật đúng là không có gì là không có, vậy mà cũng có chuyện trùng hợp như vậy, như vậy thì sẽ có người vì anh bấm bảy cái lỗ tai để trừ họa sao? Thẩm Thiển mở cửa phòng Vưu Nhiên, đem toàn bộ bệnh án đặt ở trên bàn, thuận đường nhìn bốn phía phòng ngủ của anh. Anh cũng là người thích sạch sẽ, đồ đạc sắp xếp rất chỉnh tề, cô phóng tầm mắt nhìn những cuốn sách trên giá, đủ các loại sách, nhân văn địa lý..., chỉ có duy nhất một quyển là vô cùng không phù hợp với các loại sách khác để ở bên trong, sao lại trái nhau vậy nhỉ. Thẩm Thiển nhìn không được phải cầm xuống xem.

Sách từ vi đoán mệnh của bảy năm trước? Quyển sách này đã hơi cũ, những trang giấy bên trong đều đã ố vàng, sờ vào thấy cũng rất giòn, Thẩm Thiển lật giờ một tờ vô tình làm rơi một tờ giấy, Thẩm Thiển nhặt lên, phía trên có chữ viết, chữ rất xấu, xiêu xiêu vẹo vẹo, tròn tròn kiêu con nít.

Ông xã, em đến bảo vệ anh đây. Năm nay anh chỉ được ngoan ngoãn trốn ở trong lòng em, không cho anh đi một mình. Nghe chưa?

Phía trên còn vẽ cái emotion mặt hung dữ nguyệt ngoạc. Hóa ra... cũng có một cái cô gái như vậy từng bảo vệ anh. Thẩm Thiển bỗng nhiên sờ sờ bảy cái lỗ tai trên tai trái của mình mà trong lòng đau đớn, lúc trước cô đi bấm bảy lỗ tai này, rốt cuộc là vì anh chàng như thế nào? Anh ấy có phải là người có nụ cười mỉm dịu dàng, chỉ cần gọi hai tiếng "Thiên Thiên" là có thể khiến cô cảm thấy như có một dòng suối âm chảy qua người trong giấc mộng kia không?

Đây là lần thứ hai Thẩm Thiển tò mò về quá khứ của mình. Cô cầm lấy di động gọi điện cho Thẩm mẹ. Thẩm mẹ nhận được điện thoại thì có chút kinh ngạc, Thẩm Thiển bình thường đều là cố định đến Chủ nhật mới gọi điện cho bà, sao hôm nay lại gọi trước như vậy?

Thẩm Thiển hỏi: "Mẹ, con muốn hỏi mẹ một vấn đề."

"Chuyện gì?"

"Con..." Thẩm Thiển có đôi chút chần chờ, cô đã từng hứa với bà là sẽ không hỏi về quá khứ của mình nữa, nhưng mà... Cô sờ sờ lên bảy lỗ tai trên vành tai trái, vẫn nhìn không được hỏi, "Trước lúc con mất trí nhớ có phải là đã có bạn trai rồi không mẹ?"

Đầu dây bên kia yên lặng một lúc lâu, Thẩm Thiển vừa cảm thấy mình đợi đã một thế kỷ thì Thẩm mẹ nói, "Ừ."

"Anh ấy..."

"Con đã hứa với mẹ cái gì?" Thẩm mẹ không nặng không nhẹ hỏi lại một câu, cắt đứt lời Thẩm Thiển. Thẩm Thiển đành phải im lặng, cúp máy. Cô chỉ biết là cô quả thật từng có một thời niên thiếu như vậy, cũng vì một cậu thiếu niên mà bấm bảy cái lỗ tai.

Cô dờ khóc dờ cười. Anh ấy có khỏe không? Có phải cũng giống Vưu Nhiên hay không? Vẫn còn đang chìm đắm trong những ngày tháng cũ? Cô đột nhiên vỗ đầu, sao lại đa sầu đa cảm như vậy? Cô trả sách lại chỗ cũ, ra khỏi phòng Vưu Nhiên. Cô vẫn muốn làm một Thẩm Thiển vô ưu vô lo hơn.

Thứ Bảy, Thẩm Thiển vốn định bắt xe taxi đến chỗ hẹn nhưng phát hiện đi một chuyến đến đó, tiền xe cũng mất đến hơn 280 tệ, vì thế đành phải bắt chuyến xe bus sớm nhất, sau đó mới ngồi taxi, tiết kiệm được hơn một trăm tệ.

Ngày hôm qua cô đã gọi điện cho Vưu Nhiên, biết anh ở phòng 2939, anh còn bảo cô tới khách sạn Sunshine thì đến quầy lễ tân báo họ thông báo một tiếng. Khách sạn Sunshine là một chi nhánh nhỏ của tập đoàn Tần Chính, được thiết kế đặc biệt theo kiểu khu du lịch, tựa lưng vào núi, phong cảnh tuyệt đẹp. Cách khu du lịch hơn một trăm km là khách sạn sang trọng nhất, đắt đỏ nhất khu du lịch.

Thẩm Thiển đến quầy lễ tân vừa mở miệng hỏi 2939, cô lễ tân đã cười nói: "Là chị Thẩm đúng không ạ?"

Thẩm Thiển sùng sốt, gật đầu.

Cô lễ tân đưa cho cô thẻ khóa phòng, "Đây là thẻ khóa phòng 2939."

"Hả?" Thẩm Thiển vẫn chưa lấy lại được tinh thần, kịch gì vậy nhỉ?

Cô lễ tân vẫn chỉ mỉm cười máy móc với cô mà không giải thích thêm. Thẩm Thiển càng lúc càng buồn bực, vào thang máy đi lên, mở cửa phòng, bên trong lại không có một bóng người. Đây rốt cuộc là...

Đột nhiên, một cánh cửa hông mở ra, Thẩm Thiển giật bắn cả người, quay phắt qua, chỉ thấy Vưu Nhiên đang nhàn nhã lau tóc, trên người chỉ quấn một

cái khăn tắm, anh liếc cô một cái, "Sao lại không gõ cửa?"

"Anh đưa tôi thẻ khóa phòng mà." Thẩm Thiển quay mặt đi không dám nhìn anh.

"À, tôi quên." Vưu Nhiên ngồi ờ trên sofa lau tóc, "Cô đi tắm đi."

"Hó?" Thẩm Thiển trừng to đôi mắt, kỳ quái nhìn Vưu Nhiên. Vưu Nhiên thuận miệng nói, "Đây là phòng dành cho tuần trăng mật, cái gì cũng đều đầy đủ hết, yên tâm, có thứ cô cần."

"Mật... Phòng dành cho tuần trăng mật?" Thẩm Thiển tùy ý nhìn lướt qua một vòng, đập ngay vào mắt là mấy cái "áo mưa" đặt trên tủ đầu giường, còn cả mấy hộp khăn giấy để bên cạnh!

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Không Đơn Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Thẩm Thiển không thể hiểu được dụng ý của Vưu Nhiên khi đột nhiên dẫn cô đến căn phòng dành cho tuần trăng mật này mà chỉ cảm thấy khắp phòng tràn ngập những nét không hài hòa, còn cả nhịp tim đập không theo quy luật nào của mình nữa. Cô giương mắt nhìn về phía Vưu Nhiên, chỉ thấy anh ngồi dựa trên sofa, mỉm cười nhìn cô, dáng vẻ cử chỉ như là tất nhiên phải vậy.

"Anh Vưu, vì sao anh lại muốn tôi đến căn phòng dành cho tuần trăng mật này? Anh không thấy không thích hợp sao?"

Vưu Nhiên xì cười nói: "Như vậy quái lạ lắm sao?"

"Đương nhiên, chúng ta... Chúng ta đâu phải... Như vậy sẽ làm người ta hiểu lầm không tốt." Thẩm Thiển lại nhìn không được mà liếc mắt qua mấy cái "áo mưa" để trên đầu giường, mặt bắt đầu nóng ran.

Vưu Nhiên nhìn thấy bộ dạng Thẩm Thiển vừa nhõng nhẽo lại vừa xấu hổ lại có chút buồn cười nói: "Đây là chuỗi hoạt động quảng bá cho hệ thống phòng dành cho tuần trăng mật của khách sạn Sunshine mới tung ra, ở một tuần được miễn phí cho thuê xe thể thao hạng sang đi du ngoạn thành phố, ông ngoại bảo tôi đến thử xem. Tôi không có người bạn nào nên mới tìm cô thôi."

Thẩm Thiển bỗng nhiên ngẩng đầu mở to hai mắt, gương mặt thể hiện rõ vẻ hết hồn. Vưu Nhiên lại cười: "Đây vốn là khách sạn của ông ngoại tôi, lúc tôi tròn hai mươi tuổi đã tặng lại cho tôi, mấy năm không tới mà nó thay đổi lớn như vậy, đúng không? Thiển Thiển?"

"Ồ, tôi đã đến đây lần nào đâu mà biết?" Thẩm Thiển tránh ánh nhìn của Vưu Nhiên, gương mặt thẹn thùng đỏ ửng lên. Vưu Nhiên chỉ có thể cười cười, ánh mắt vốn lấp lánh hữu thần cũng ảm đạm hẳn, bộ dạng nhìn như cụt hứng.

Anh đột nhiên đứng lên, từ trong tủ quần áo lấy ra một cái áo choàng tắm dành cho nữ, đưa cho Thẩm Thiển, "Cô đi tắm đi, đi một quãng xa như vậy tới đây, cả người đều là mồ hôi."

Cũng đúng, hiện tại tuy rằng không nóng như lúc lập hạ, nhưng nhiệt độ vẫn đủ để cho cả người đổ mồ hôi nhay nhụa. Thẩm Thiển nghĩ nghĩ, liền gật gật đầu, tắm rửa một cái có lẽ sẽ thoải mái hơn.

Có điều... cô vẫn có chút ngượng ngùng. Mặc dù ở nhà, bọn họ ngẩng đầu không thấy cúi đầu gập, nhưng ít ra tắm rửa xong là trở lại trong không gian có một mình mình. Nay, trước mặt lại cái khăn tắm buộc bên hông dường như đang lung lay sắp trượt, trên mái tóc vẫn còn ướt nước, từng giọt từng giọt trượt dài theo những đường nét tinh tế, trên lồng ngực phập phồng cũng vươn lại ít hơi nước, dáng người đẹp để hình tam giác ngược lắc lư ở trước mặt cô một chút là Thẩm Thiển liền cảm thấy choáng váng.

Đàn ông khi tắm ra cũng có thể làm người ta phun máu mũi. Tội lỗi, tội lỗi, không nên quan sát kỹ như thế.

Vưu Nhiên không hề để ý đến Thẩm Thiển đang cẩn thận quan sát như vậy, ngược lại khóe môi anh lại nhếch lên, mỉm cười nói với Thẩm Thiển: "Nếu cô vẫn không đi tắm thì tôi sẽ phải kéo khăn tắm ra cho cô nhìn kỹ hơn một lần. Nhé?"

Thẩm Thiển hoảng quá, chạy nhanh như bay vào phòng tắm, sau đó đóng cửa lại, há mồm ra mà thở. Để mặc Vưu Nhiên ở bên ngoài cười khở, thế sự khó lường, lúc trước cũng là một cô gái nào đó dùng chiêu này hù dọa anh, lúc đó, nếu anh thái sơn bất động, anh thật sự hoài nghi, cô gái kia sẽ không dám cởi quần áo ngay trước mặt anh, đáng tiếc thời gian không thể quay trở lại.

Vưu Nhiên mặc quần áo, đi ra ngoài ban công, hai tay chống lên lan can đưa mắt nhìn ra xa... Phía đối diện vẫn là biển rộng mênh mông không bến bờ, trên bãi biển rải rác có mấy người đang nằm úp sấp tắm nắng. Mặt trời đã lên cao, ánh nắng chiếu rọi bốn phương, rọi cả vào mắt anh đau nhức. Từ sau khi hồi phục thị lực, anh vẫn rất khó đón nhận ánh nắng, có lẽ do anh đã quen với bóng tối. Trong thế giới của anh mấy năm nay chỉ có tồn tại ba thứ. Bóng tối, Thiển Thiển con chó dẫn đường và những ký ức đã ăn sâu vào xương tủy. Nếu cô không xuất hiện, anh nghĩ anh vẫn sẽ đắm chìm ở trong bóng tối của chính mình, vĩnh viễn không thể nào thoát ra được.

"Anh Vuu?" Thẩm Thiên qua quýt dội nước lạnh rồi lập tức đi ra, cô hai tay trùm khăn tắm, trên người khoác chặt áo choàng, thử lên tiếng gọi Vuu Nhiên đang đứng đưa lưng về phía cửa cô một câu.

Cô vừa ra, lại không thấy Vuu Nhiên đâu, nhìn khắp bốn phía, mới nhìn thấy anh đang đứng ngoài ban công. Dáng người cao lớn cô độc đứng giữa cảnh sắc tươi đẹp, cho dù vẫn lấp lánh chói lọi như vậy nhưng Thẩm Thiên vẫn mơ hồ có cảm giác thật lẻ loi, không chạm đến được.

Vuu Nhiên bỗng nhiên quay đầu, nhìn thấy Thẩm Thiên mái tóc ướt sũng rối tung, cả người bao bọc thật kín, vẻ mặt thì vừa sợ sệt vừa thẹn thùng, anh lại thấy buồn cười. Anh đi về phía Thẩm Thiên, chỉ chỉ vào đầu óc còn chưa lau khô của cô: "Lau thêm chút nữa đi."

Thẩm Thiên vội vàng giơ cái khăn tắm trên tay lên lau, chỉ mới khoát tay mà cô đã thấy cái áo choàng tắm hình như muốn rơi lỏng ra, làm cô vô cùng bối rối, chỉ có thể cúi đầu, lau qua loa phần ngọn tóc.

Vuu Nhiên thấy bộ dạng "Gian nan" này của cô mà bật cười, đón lấy cái khăn tắm, giúp cô lau khô tóc. Thẩm Thiên khẽ la lên, "Anh Vuu, tôi tự làm được rồi, không cần làm phiền anh đâu."

"Cô im lặng."

Thẩm Thiên quả nhiên ngoan ngoãn ngậm miệng lại. Vuu Nhiên dịu dàng giúp cô lau khô tóc, hơn nữa còn làm rất đầy đủ, từ trong ngăn kéo anh lấy máy sấy ra, sấy tóc giúp Thẩm Thiên. Đầu ngón tay anh lướt qua những sợi tóc của cô, màu tóc của Thẩm Thiên không được đẹp, có hơi hoe vàng, may mà chất tóc được chăm sóc tốt nên rất ít bị chẻ ngọn, mà hầu như là không có. Vuu Nhiên vừa sấy tóc cho cô, trong đầu vừa không kiềm được mà nhớ tới khi đó, cô cũng giúp anh sấy tóc, còn lải nhải nói: "Ông xã, tóc anh đen thiệt đó, em cũng muốn đen được như vậy, tóc em nó cứ ngả vàng hoài hà."

"Cả người anh cho em hết đây."

"À đây!" Cô hôn lên đỉnh đầu anh, sau đó ngã đầu tựa vào cổ anh, hai tay ôm lấy thắt lưng ôm anh từ phía sau, "Ông xã, mọi thứ trên người anh đều là của em. Không được em cho phép thì không được tự mình cho người khác mượn."

"Ừ." Anh sùng nịch cười nói.

"Bao gồm cả tiểu JJ của anh nữa, chưa cho phép thì không được ra ngoài dùng linh tinh!"

"Thiên Thiên..." Anh lúc này thì dờ khóc dờ cười.

"Hừm?" Cô lập tức nâng giọng lên, giống như là uy hiếp.

"Rồi, chỉ cho em dùng." Anh vô cùng ủy khuất.

"Hi hi." Cô vừa lòng, ôm lấy anh mà hôn.

Tiếng máy sấy vẫn ừ ừ không ngớt, Vuu Nhiên đưa tay sờ, thấy tóc đã gần khô liền tắt đi, thuận tay ném sang tủ đầu giường bên cạnh. Thẩm Thiên sờ sờ tóc, cảm giác vẫn còn hơi ẩm ẩm, thực sự không tồi. Cô đang muốn đứng dậy quay đầu nói tiếng cảm ơn, không ngờ có người đã nhanh một bước, Vuu Nhiên bỗng nhiên cúi người tựa vào lưng cô, sau đó ôm lấy cô, có chút không khống chế được mà thấp giọng lâm lâm, "Thiên Thiên."

Thẩm Thiên lập tức cứng đờ cả người, không thể nào động đậy, chỉ cảm thấy toàn bộ nhiệt lượng của anh đều lập tức truyền hết cho cô, làm cho cả người cô nóng như lửa đốt, mặt cũng nóng ran.

"Vuu..." Cô vừa định mở miệng, lại nghe thấy Vuu Nhiên nói một câu mà nhất thời khiến cô có cảm giác nguyên một chậu nước đá lạnh dội thẳng vào cơ thể đang nóng như lửa.

"Vòng eo của cô Thẩm là 70 cm hả?"

"..."

Cô rõ ràng chỉ là 60 cm thôi mà... (T o T)/~~

Chính xác thời gian hai người ra khỏi khách sạn Sunshine là hơn mười một giờ trưa. Gói khuyến mãi của loại phòng dành cho tuần trăng mật này quá nhiên là bư hăn, chiếc xe được dùng miễn phí một tuần đó lại có thể là một chiếc Aston Martin?

Thẩm Thiên lên xe mà không ngớt miệng khen khách sạn, "Gói khuyến mãi này thật đúng là lợi hại nha. Còn đặc biệt chuẩn bị cho những cặp vợ chồng đi hưởng tuần trăng mật một chiếc xe phong cách như vậy."

"Một tuần tám vạn, có thể ở được, còn đối với loại xe này nhìn có quen không." Vuu Nhiên bắt đầu lái xe vào đường cao tốc.

Thẩm Thiên nhìn kỹ thuật lái xe thành thạo của Vuu Nhiên thì không thể không hỏi, "Anh học lái xe bao lâu rồi?" Thẩm Thiên từ lúc bắt đầu đi làm cũng học lái xe, lần nào cũng mượn xe của Lý Mỹ Lệ nên cứ phải thấp thỏm xem chừng, sợ sẽ bị trầy xước gì gì đó, cho dù là Lý Mỹ Lệ lái xe đã gần ba bốn năm mà tư thế cũng không tự nhiên, thoải mái như Vuu Nhiên.

"Mười ba tuổi đã biết lái xe rồi."

"Sớm vậy?" Thẩm Thiên thật muốn lệ rơi đầy mặt một phen, cô phải hai mươi bốn tuổi mới bắt đầu học lái xe, trọn một vòng lớn.

"Mười lăm tuổi ông ngoại đã cho tôi một chiếc xe đạp thể thao, nhưng tôi lại thích lái xe ô tô." Vu Nhai đầu tiên là cười cười, nhưng chỉ trong chớp lát, ánh mắt lại như đi vào cõi thần tiên, cứ im lặng không nói.

Đàn ông bỗng nhiên im lặng thì nhất định là nghĩ đến một việc gì đó, phần lớn là mấy chuyện không vui. Thẩm Thiên cũng thức thời không nói nữa. Dọc theo đường đi, cả hai gần như đều trầm lặng.

Chỗ Vu Nhai đưa Thẩm Thiên đến không phải là khu thương mại cô đã quen thuộc, mà là một vùng ngoại ô phồn hoa cô cho tới bây giờ vẫn chưa từng đi qua. Hơn nữa Vu Nhai cũng không dự tính đưa Thẩm Thiên đến thiên đường mua sắm cỡ lớn như công ty bách hóa, anh dẫn cô đến một tiệm chuyên kinh doanh thời trang nữ thời thượng cao cấp.

Cửa hàng này rất lớn, ước chừng cũng phải ba trăm mét vuông, nằm ở gần ngã tư. Bên trong có đủ loại quần áo các kiểu, Thẩm Thiên chỉ nhìn thôi mà muốn hoa cả mắt. Từ trong quầy thu ngân có một cô nhân viên bán hàng, mặc đồng phục đen chỉnh tề đi ra, lễ phép hỏi: "Phu nhân có cần giúp đỡ gì không?"

Phu nhân? Thẩm Thiên co rút khóe miệng. Cô... cô nhìn già dữ vậy sao?

Lúc này, Vu Nhai hỏi ngược lại: "Sếp các cô đâu?"

"Dạ, hôm nay nay sếp đi tham dự buổi trình diễn thời trang rồi ạ."

"Khi nào mới về?" Vu Nhai lại hỏi.

"Xin hỏi anh là anh Vu đúng không?"

"Đúng vậy."

"A, anh Vu, sếp bọn em đã đặc biệt dặn dò, khi nào anh tới, chị ấy sẽ lập tức về ngay, xin anh chờ một lát." Cô nhân viên bán hàng cúi người, quay trở lại quầy, gọi điện thoại, "Sếp, anh Vu đã đến rồi ạ."

Thẩm Thiên có chút không rõ Vu Nhai đưa cô tới đây là để chọn quần áo hay là đến ôn chuyện cũ nữa? Đang lúc ngơ ngác, Vu Nhai bỗng nhiên đứng lên, đi đến trước một bộ lễ phục hai tầng cổ V màu trắng tú hoa, anh cầm nó lên, khẽ vuốt, bỗng nhiên khẽ cười, nói với Thẩm Thiên, "Thiên Thiên, cái này hợp với cô lắm này."

Ấy, lại gọi cô là Thiên Thiên... Nói thật ra, anh Vu này cứ mưa nắng thất thường khiến cô không thể nào chống chọi nổi.

Bị ép buộc bắt đắc dĩ, Thẩm Thiên đi thử bộ lễ phục kia. Lúc cô đi ra, Vu Nhai bỗng cười đến tận cùng quỵến rũ. Thẩm Thiên biết nói một người đàn ông quỵến rũ là không ổn, nhưng cô chỉ có thể dùng từ như thế mà hình dung nụ cười trong veo của Vu Nhai lúc ấy, mặt hồ phẳng lặng nơi tìm Thẩm Thiên cũng phải dập dờn nổi sóng, khiến cô thần hồn điên đảo.

Hai người đang nhìn nhau chăm chú hết sức, thì một cô gái nào đó bỗng nhiên vội vàng đẩy cửa đi vào. Cô gái có một mái tóc ngắn gọn gàng, trên người khoác bộ âu phục màu đen tuyền, còn cả cái quần thấp dưới thắt lưng bó sát người khiến người ta cảm giác vừa trung tính vừa khí chất thực nữ chỉ phụ nữ mới có.

"Anh rồ!" Cô gái kia có vẻ khá hưng phấn, thậm chí còn kích động muốn nhảy dựng lên, Thẩm Thiên lại càng hoảng sợ, nhìn qua chỉ thấy môi Vu Nhai nở một nụ cười nhẹ trong veo, vô cùng thỏa đáng.

"Chị..." Cô gái kia giống như là thấy quỷ, đột nhiên ngẩng ra nhìn Thẩm Thiên. Thẩm Thiên phát hiện mắt cô ấy rung rung...

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thứ Y Không Đơn Giản* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Cô gái đó gọi Thẩm Thiên là chị! Thẩm Thiên đầu tiên là sững sờ, đầu óc nhất thời bị sốc, tự hỏi không biết cô gái này từ đâu đến mà lại đột nhiên gọi như vậy. Vẫn là Vu Nhai đột nhiên cười, cất giọng thần nhiên nói: "Nam Nam, cô ấy cũng tên là Thẩm Thiên, nhưng không phải chị cô đâu."

Cô gái tên là Nam Nam kia vẫn không hiểu nhìn Vu Nhai, cho dù trong lòng còn nhiều nghi vấn, cô vẫn không hỏi thêm gì, chỉ xin lỗi Thẩm Thiên, "Ngại quá, nhận nhầm người."

Thẩm Thiên trong lòng khó chịu nói không nên lời. Cô rõ ràng thấy cô gái kia rung rung nước mắt, cũng thấy Vu Nhiên ngậm trao đổi ánh mắt với cô ấy, muốn hỏi cho rõ ràng nhưng lại không biết nên nói thế nào? Có lẽ đúng như cô gái kia nói, cô ấy nhận nhầm?

"Chúng ta đi vào trong nói đi, ở đây nói chuyện không tiện." Nam Nam hắc hắc cười, đi đầu vào buồng trong.

Thẩm Thiên vẫn bất động, cô còn đang nghĩ đây là hai người bạn họ ôn chuyện cũ, chẳng liên quan gì đến cô. Nào ngờ, Vu Nhiên bỗng nhiên vươn dài cánh tay, kéo Thẩm Thiên vào lòng, mỉm cười nói: "Đi cùng nào."

"Tôi đi không được tốt cho lắm đâu?" Thẩm Thiên giãy dụa, nhưng lực trên cánh tay Vu Nhiên quá lớn, cô giãy dụa cũng vô dụng.

"Tôi muốn cô cùng đi." Vu Nhiên trực tiếp cạy mạnh ép Thẩm Thiên đi theo.

Đúng là bá đạo. Thẩm Thiên âm thầm rơi lệ trong lòng. Hai người đi vào một phòng họp nhỏ, bên trong bày sô pha cùng bàn trà vô cùng đơn giản, còn bày lễ phục đủ loại kiểu dáng, sắp ngang hàng, lướt mắt qua là thấy.

Nam Nam tình cờ quay đầu lại, nhìn thấy Vu Nhiên ôm Thẩm Thiên thì không khỏi cười khỏ, nhưng sâu trong thâm tâm lại thấy an ủi, Vu Nhiên chờ đợi nhiều như vậy năm, cuối cùng cũng có thể đi đến cùng. Cô cũng không nhớ đã bao nhiêu năm rồi không thấy hai người bạn họ vai kề vai, đi bên nhau.

Cứ nghĩ năm đó, tên của Vu Nhiên và Thẩm Thiên sẽ vĩnh viễn được viết cùng nhau, cho dù là ai cũng không chia lìa, ngay cả thầy giáo cũng không ngoại lệ. Cô là em gái nuôi của Thẩm Thiên, thật ra cô lớn hơn Thẩm Thiên, nhưng vẫn gọi Thẩm Thiên một tiếng chị. Nguyên nhân là vì Thẩm Thiên đã cứu mạng cô.

Trước kia tính cách của cô rất hướng nội, bạn bè chẳng có ai nên thường phải một mình đi về. Lên cao trung bài vở chất cao như núi, lúc nào cũng phải tự học buổi tối cho đến tận khuya. Ngày đó cô một mình đi về trong đêm, giữa đường thì gặp phải côn đồ, thấy trên người cô không tiền, liền muốn cướp sắc. Cũng may ngày đó Thẩm Thiên muốn đi mua đồ ăn đêm cho Vu Nhiên tình cờ ngang qua, dừng cảm quên mình lấy mũi bút máy phủ đầu đâm vào động mạch chủ tên côn đồ, dọa hấn sợ đến mức té nhào. Đêm hôm đó, cô liền thích một Thẩm Thiên dũng cảm như thế.

Cô vĩnh viễn nhớ mãi câu nói sau đó của Thẩm Thiên, "Thực ra chị rất ngốc, lúc đầu thì hăng hái, hùng hổ không nghĩ đến hậu quả. Sau đó nghĩ lại mới thấy sợ muốn tề ra quần luôn ấy." Khi đó, cô không tin.

Đến sau này, cô mới tin. Thẩm Thiên dám trốn tiết, ngồi ở trên ban công tầng 5, đứng đưa hai chân chờ Vu Nhiên tan học mà chẳng hề sợ chỉ cần ngã ra sau một cái là sẽ ngã xuống tan xương nát thịt. Thẩm Thiên lại cười nói, cô làm như vậy là muốn cho Vu Nhiên nhìn thấy, sau đó ả cô xuống, như vậy là cô có thể thấy rất hài lòng.

Thẩm Thiên dám đi đêm không về ký túc, cùng với Vu Nhiên đi thuê phòng. Thẩm Thiên vẫn cười, bấu vạt nhà chị, không nhúm cằm dù một ngón tay. Khi đó cô cảm thấy Thẩm Thiên thật không biết xấu hổ, sau đó rồi sau đó, cô mới biết, bọn họ đã yêu nhau đến mức từ lâu đã là một thể.

Cảnh tượng hai người sống vai đi bên nhau nghiêm nhiên trở thành một cảnh tượng đẹp trong trường. Bọn họ dám công khai yêu sớm, đứng đắn. Thầy cô giáo đã từng khuyên nhưng không có kết quả, báo cho ba mẹ thì mẹ Thẩm Thiên lại ở nơi khác, không có thời gian để quản chế. Ba Vu Nhiên lại không rảnh, chỉ thuận miệng nói mấy câu rồi thôi.

Khi đó cô còn nhớ, cô yên lặng đứng ở phía sau hai người, nhìn Vu Nhiên ôm Thẩm Thiên nói nói cười cười mà vừa hâm mộ lại ghen tị.

"Nam Nam, nghĩ gì mà thất thần vậy?" Vu Nhiên kéo Thẩm Thiên ngồi xuống, hỏi.

Nam Nam ha ha cười một tiếng rồi khôi phục lại cảm xúc, "Anh rể tìm em có chuyện gì không?"

"Giúp cô Thẩm đây tìm một bộ lễ phục hợp với cô ấy, sắp tới phải tham dự một buổi lễ đính hôn nên cô ấy không muốn giản dị như vậy đi tham dự."

"Chị... À không, bộ cô Thẩm đang mặc đây cũng không tồi." Nam Nam lại nghĩ nghĩ, đứng dậy đi về phía dãy lễ phục đang xếp thành một hàng, tìm ra một bộ lễ phục dáng dài chấm đất màu cà phê sữa, "Cái này hợp này, cô Thẩm đáng người cao gầy, mặc bộ này vừa có vẻ cao quý lại vừa trang nhã, rất phong cách."

Thẩm Thiên nhìn qua, cảm thấy bộ này có chút bảo thủ, chỉ để lộ mỗi hai cái cánh tay, phần cổ cũng hở quá ít, không thể tôn lên cổ của cô. Vu Nhiên dường như cũng phát hiện ra điểm ấy, anh nhận xét, "Bộ này màu sắc không tồi, nhưng phần cổ nên sửa lại một chút, mở thêm một độ rộng thích hợp để cô có thể hở ra, như vậy sẽ làm hài hòa với đường nét gương mặt hơn. Cổ Thẩm Thiên rất đẹp, không thể lãng phí tài nguyên."

Thẩm Thiên nghe mà sững sốt, Vu Nhiên làm sao lại biết cổ của cô xinh đẹp? Cả cô cũng chưa từng chú ý. Chuyện sau đó càng làm cho cô kinh ngạc hơn, Vu Nhiên đón lấy bộ đồ, lấy tay kẻ đo, không nhẹ không nặng nói: "Ngực, thắt lưng, mông Thẩm Thiên lần lượt là 84, 62 và 86, bộ này hơi nhỏ."

Nam Nam và Thẩm Thiên đều vô cùng sững sốt, Thẩm Thiên hai má lại ửng hồng, lại còn đọc vanh vách và chính xác số đo ba vòng của cô như vậy? Cô là đương sự mà vẫn còn không rõ ràng lắm, anh làm thế nào mà biết vậy nhỉ?

"Anh rể đợi một chút, em vào phòng cắt đồ, sửa một chút." Nam Nam đi vào trong một căn phòng nhỏ.

Vu Nhiên lúc này ngẩng đầu, vừa vận bắt gặp ánh mắt Thẩm Thiên, Thẩm Thiên khẽ ho khan một tiếng, vô cùng ngượng ngùng nói, "Sao anh Vu lại biết ba vòng của tôi?"

"Sờ qua là nhớ." Vuur Nhiên tương đối bình tĩnh nói. Thẩm Thiển lập tức trào máu lên não, đến mặt cũng đỏ bừng, lắp bắp nói: "Anh có sờ nhiều như vậy đâu, anh chỉ sờ có một lần thôi mà. Là anh ước đoán."

Vuur Nhiên nhòen cười không đáp, rồi bỗng nhiên đứng lên, ngồi xuống bên Thẩm Thiển, hỏi một câu, "Cô Thẩm, con số tôi nói có chuẩn không, cứ chờ rồi sẽ biết. Còn nữa..." Vuur Nhiên bỗng nhiên nâng tay lên, nắm tay lần về phía ngực cô. Thẩm Thiển chợt trừng to mắt, rụt người cong lưng, "Anh muốn làm gì? Ở đây có người, đừng..."

Còn chưa kịp nói xong, ngón tay mảnh khảnh của Vuur Nhiên đã dừng lại cách ngực cô ba bốn cm, cảm cảm rồi lấy ra một sợi tóc dài, "Ở đây có tóc này, cô Thẩm, tôi không muốn 'Làm' đâu, cô đừng kích động."

Thẩm Thiển cắn chặt răng, gần như là phải nghiêng răng nghiêng lợi. Lúc này, Nam Nam từ trong phòng nhỏ đi ra, miệng cắn chỉ, giữ giữ bộ áo vừa mới sửa xong, "Cô Thẩm mặc thử xem. Phòng thử ở trong buồng trong ấy."

Thẩm Thiển gật đầu, cầm đồ đi vào. Đây là lần đầu tiên Thẩm Thiển đến phòng làm việc của nhà thiết kế thời trang, đúng là mở rộng tầm mắt, bên trong có đủ loại chỉ các kiểu, vài vóc cô nhìn cũng không xuể, có mấy loại cô còn không biết tên.

Đang lúc nhìn quanh quất, ánh mắt của cô chợt bắt gặp một khung ảnh đặt trên bàn. Đây là ảnh chụp một gia đình bốn người. Hai cô bé và một cặp vợ chồng. Hai cô bé đang cười rất ngây ngô, nhất là cô lớn, mím miệng, về mặt then thùng nhìn vào ống kính. Thẩm Thiển biết, đây là Nam Nam. Người phụ nữ nhìn rất dễ gần, ánh mắt nhu hòa, đầu lông mày mở rộng, mỉm cười bình dị gần gũi. Người đàn ông thì đội mũ lính, dáng người nghiêm túc, ánh mắt dường như không thể hiện một chút ít cảm xúc. Trên vai ông có một ngôi sao vàng. Cô lại gặp được người đàn ông này rồi. Cô cũng là vì người đàn ông này mà đến đây, cứ nghĩ thành phố rộng lớn làm thế nào cũng không tìm được, nhưng hôm nay Thẩm Thiển mới phát hiện, thế giới thật sự rất nhỏ, lại có gặp lại trong hoàn cảnh như vậy.

Thẩm Thiển nhìn không được mà cầm lấy khung ảnh, cẩn thận nhìn người đàn ông đó, cô giống ông ấy ở điểm nào? Cô căn bản tìm không thấy.

"Cô Thẩm, có được chưa?" Nam Nam ở bên ngoài bỗng nhiên gọi một câu.

Thẩm Thiển lập tức trả khung ảnh lại chỗ cũ, rồi đáp, "Chờ một chút." Cô hỏa tốc cởi quần áo, vội vàng mặc bộ lễ phục màu cà phê sữa kia vào, quả thật sửa lại rất vừa người, thoải mái cứ như là được làm theo số đo cơ thể vậy, cô có chút mất tự nhiên đi ra.

Vuur Nhiên nhìn chăm chú cô vài giây, hơi nheo mắt lại, khen: "Rất đẹp."

"Số đo anh rề cho chuẩn thật." Nam Nam nhìn không được cười nói: "Chỗ đường may là em may dính vào thôi, cô Thẩm nhất định phải chú ý nhé, đừng để người ta giẫm vào váy, nếu không sẽ rất dễ bị toạc, đến lúc đó thì chỉ còn có mỗi cái mình trần thôi đấy."

Thẩm Thiển gật đầu, quay trở lại phòng thử nhỏ. Cô lại thay quần áo, lúc chuẩn bị đi ra ngoài, lại nhìn không được quay đầu nhìn về phía bức ảnh gia đình trên bàn, yên lặng nhìn chăm chú vài giây, rồi đi ra ngoài.

Vuur Nhiên thấy Thẩm Thiển đi ra, liền đứng lên, nói với Nam Nam: "Làm mất thời gian của cô rồi, cô có việc thì đi trước đi, bọn tôi cũng phải đi rồi."

"Không sao." Nam Nam cười nói: "Váy đến lễ đính hôn gấp lại."

Vuur Nhiên gật đầu, đưa mắt nhìn Thẩm Thiển ở phía sau, "Chúng ta đi thôi."

Thẩm Thiển bước nhanh theo sau Vuur Nhiên, lễ phép gật gật đầu với Nam Nam. Nam Nam cũng đáp lễ, nhìn hai người rời đi. Cô lẳng lặng ngồi trở lại trên sofa, từ trên bàn trà rút ra một gói thuốc lá, châm thuốc hút, dáng vẻ nhìn rất thâm trầm.

Vừa rồi nói chuyện, cô biết Thẩm Thiển vẫn là Thẩm Thiển đó, chỉ là mất trí nhớ mà thôi. Hèn gì cô cảm thấy, Thẩm Thiển bây giờ đây mất không còn linh khí như lúc trước, hơi ngớ ngẩn, chẳng lẽ đầu óc bị đụng hổng rồi sao?

Nhưng điều làm cho Nam Nam hơi đau lòng là Vuur Nhiên vẫn là Vuur Nhiên lúc trước, không một chút thay đổi, trong lòng chỉ có một mình Thẩm Thiển, cho dù cô có biến thành bộ dáng thế nào, anh cũng chỉ muốn một mình cô. Cô mất phương hướng, anh liền dần dần dẫn cô trở về, bắt đầu lại một lần nữa.

Bắt đầu một lần nữa? Nam Nam không khỏi cười tự giễu, nghĩ đến lý do Vuur Nhiên không từ bỏ, "Cô ấy mất trí nhớ, quên đi quá khứ của bọn tôi, cô ấy quên nhưng tôi vẫn còn nhớ. Kể lại quá khứ cho cô ấy có thể nó sẽ trở thành gánh nặng cho cô ấy, hơn nữa những chuyện này cũng đã qua. Nếu vậy, tôi sẽ từ từ kéo cô ấy vào trong lòng tôi, bắt đầu lại một lần nữa."

"Có thể đi vào trong lòng anh cũng chỉ có thể là chị ấy, đúng không?" Cô nhìn không được hỏi lại. Cho dù Thẩm Thiển hiện tại thua kém Thẩm Thiển trước kia nhiều như vậy, cũng được?

Anh trả lời là, "Tôi đã từng hứa với cô ấy, mọi thứ của tôi đều thuộc sở hữu của cô ấy, không cho người ngoài mượn."

Nam Nam hít một hơi, cùng lúc một làn khói trắng lớn từ trong hơi thở trào ra, lượn thành một vòng từ từ lững lờ bay lên, rồi tan vào hư vô. Nam Nam cứ nhìn những làn khói trắng kia mà mỉm cười nửa mai.

Thẩm Thiển là một đứa con roi, trước kia là vậy, hiện tại cho dù mất trí nhớ, cũng không thể nào thay đổi. Vuur Nhiên chắc cũng biết, con đường sau này

của bọn họ sẽ không hề đơn giản. Vậy mà anh vẫn muốn xông vào, đúng là ngu ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Không Đơn Giản* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Thẩm Thiển gần đây luôn bất an, trong đầu cứ hiện lên hình ảnh người đàn ông đội mũ lính, trên vai có một ngôi sao vàng là trong lòng không hiểu sao lại không yên. Có khi lại ngẩn người một hồi lâu, nhìn thần thờ cứ như nện tượng. Mấy lần đầu đều chỉ là ngẩn người lúc không đi làm, lần này là vào lúc cô nấu ăn, rau cải trắng trong chảo kêu xèo xèo, bắt đầu chuyển thành màu đen, bốc mùi khét lẹt.

Vưu Nhiên ngồi trên bàn ăn ở ngoài cửa chơi với hai con chó, bỗng nhiên ngửi thấy mùi khét trong phòng bếp liền tò mò đi vào, nào ngờ lại thấy Thẩm Thiển đang luống cuống tay chân tắt bếp, hoảng quá mà đụng phải chảo nóng, bị bỏng đến mức phải nhảy dựng lên.

Vưu Nhiên vội vàng cầm lấy tay cô, mở vòi nước, dội thẳng vào tay cô, ánh mắt anh quờ trách, ngữ khí cũng không tốt nói: "Sao lại bất cẩn như vậy?"

"Tôi... Lúc này tôi mới nghĩ." Thẩm Thiển cúi đầu, không dám nhìn Vưu Nhiên, cô sợ Vưu Nhiên lại mắng cô, nhìn đám đồ ăn cháy khét dính ở đáy nồi, thật sự là không thể nào giấu được.

Vưu Nhiên kéo Thẩm Thiển đến phòng khách, lấy thuốc trị bỏng từ trong hộp cấp cứu ra thoa cho cô, làm xong mọi thứ, anh mới nói: "Cô ngoan ngoãn ngồi đây. Ngu ngốc."

"Tôi còn chưa nấu ăn xong." Thẩm Thiển chìa "Lan Hoa Chi", muốn đứng lên. Vưu Nhiên liền lườm một phát, "Tôi làm, cô ngoan ngoãn ở đó đi." Nói xong, anh liền đi thẳng vào bếp, để lại Thẩm Thiển đang vô cùng kinh ngạc.

Vưu Nhiên biết nấu ăn? Đùa cái gì vậy? Thẩm Thiển giống như là bị sét đánh đứng bật dậy, lén đi theo vào bếp nhìn trộm. Không nhìn còn may, vừa nhìn đã biết cao thủ đều là thâm tàng bất lộ. Anh rửa rau thái rau gì cũng rất thành thạo, kỹ thuật dùng dao gọn gàng, có hiệu quả phân phối thời gian, lúc đang nấu nước thì thái rau, làm hết mọi công tác chuẩn bị, hai cái bếp đều được dùng đến. Thẩm Thiển chỉ có thể trợn mắt há hốc mồm mà nhìn người đàn ông vào bếp trước mắt. Đây có đúng là cái người lúc không có cô sẽ đi ăn mỹ ăn liền không vậy?

Vưu Nhiên dường như cũng nhận ra Thẩm Thiển đang ở đằng sau, anh vừa làm luôn tay vừa nói, "Giúp tôi tới tủ lạnh lấy hai quả trứng."

"Ồ." Thẩm Thiển vui vẻ đi lấy trứng.

Đồ ăn sau khi nấu xong càng khiến Thẩm Thiển muốn rơi lệ đầy mặt. Cô vẫn luôn tự xưng mình là trên phòng khách dưới phòng bếp, nhưng so với Vưu Nhiên, quả thực là thầy mo nhỏ gặp thầy mo lớn. Bộ dạng anh chói lóa như vậy, chỉ cần đứng ở trên đường là đã khiến người ta chú ý rồi. Nay anh còn có năng lực xuống bếp làm ra những món ăn ngon, Thẩm Thiển chỉ có thể toàn thân run rẩy, có cần phải dả kích lòng tự trọng của người ta như vậy không chứ.

Vưu Nhiên nhìn Thẩm Thiển ăn đồ anh nấu, tình cờ ngẩng đầu thấy Thẩm Thiển đang thẹn thùng nhìn lên mình, anh không khỏi buồn cười hỏi, "Cô Thẩm, cô nhìn cái gì vậy? Hay là muốn nói cái gì?"

Thẩm Thiển không đầu lại được sự tò mò trong lòng, "Anh rõ ràng biết nấu ăn, hơn nữa còn nấu ngon hơn tôi, vì sao nhất định cứ muốn tôi làm?"

Vưu Nhiên sùng sốt, nghĩ nghĩ, "Nếu tôi nói tôi chỉ muốn ăn đồ cô nấu, cô có tin không?"

"Đánh chết tôi cũng không tin."

Vưu Nhiên hé miệng cười, "Cô thông minh rồi đó."

"..."

Ban đêm, trời thưa trăng vắng sao, nhưng bầu trời đêm hề vẫn sáng ngời, ánh trăng dịu dàng xuyên qua cửa sổ rọi vào trong nhà. Thẩm Thiển ngủ thẳng đến nửa đêm bỗng thấy khát nước, đứng dậy xuống lầu tính đi rót miếng nước uống. Cô vừa mở cửa liền không cẩn thận nhìn thấy Vưu Nhiên đứng ở bên cửa sổ cuối hành lang, ngửa mặt nhìn lên trên. Hình bóng thon dài của anh đứng sừng sững trong hành lang dài u tối, ánh trăng đậu trên vai anh lại khiến anh thêm phần cô đơn.

Khuya vậy rồi mà anh còn chưa ngủ? Đứng đó ngắm trăng sao? Thẩm Thiển không hiểu sao lại hiếu kỳ, đi qua đó, gọi một tiếng, "Anh Vưu."

Vưu Nhiên hơi hơi xoay mặt qua, khẽ cười, "Thiển Thiển."

Thẩm Thiển đi đến bên cạnh anh, đứng song song với anh, cúi đầu liếc mắt nhìn trên ngón cái và ngón trỏ của anh có đeo một chiếc nhẫn, sắc bạc đã hơi ố vàng, tuy nhìn rất bình thường nhưng chiếc nhẫn này vẫn rất đặc biệt, nhất là những chữ viết hoa ở trên đó, có vẻ là dùng vàng để khắc, còn là chữ gì

thì Thẩm Thiển không nhìn rõ, dù sao từ chỗ cô nhìn qua đó cũng khá xa.

"Thiển Thiển." Vưu Nhiên bỗng nhiên xoay người lại, đưa chiếc nhẫn kia cho cô, "Đeo giúp tôi được không?"

"Hử?" Thẩm Thiển nhìn chiếc nhẫn xuất hiện ngay trước mắt mình mà có chút ngây ngốc.

"Phiền cô." Về mặt tươi cười của Vưu Nhiên khiến Thẩm Thiển không thể nào cự tuyệt. Cô nhận lấy chiếc nhẫn, lén liếc mắt nhìn hàng chữ phía trên, đây hiển nhiên không phải dùng dao khắc hoặc là làm thủ công, rõ ràng là dùng máy khắc lên sáu chữ rất theo khuôn phép.

Thẩm Thiển sở hữu duy nhất.

Thẩm Thiển không dám tin, lập tức sững sốt, dùng ánh mắt kinh ngạc hỏi Vưu Nhiên cái này rốt cuộc là sao? Nhưng mà Vưu Nhiên chỉ nhìn cô chăm chú, nét mặt rất bình tĩnh, cũng không tính giải thích, mà chỉ nói: "Giúp tôi đeo đi."

"Chữ trên đó..."

"Đeo xong, tôi sẽ nói." Trong mắt anh lóe lên một tia bồn chồn, khóe miệng cong lên một nửa hình cung, như hoa lê bung nở.

Thẩm Thiển nhìn mà ngây ngẩn, lòng tràn đầy nghi hoặc, cầm tay anh. Tay trái thon dài, xương ngón tay nhỏ dài, làn da trắng nõn, vừa thấy đã biết không thường xuyên làm việc động đến tay. Cô thật cẩn thận đeo nhẫn lên cho Vưu Nhiên, mặt cũng cùng lúc đỏ rần rần.

Sáu chữ đó dù sao vẫn làm cô cảm thấy báu vật trước mắt này chính là của cô. Thẩm Thiển... Giống tên cô như đúc, tuy rằng cô thừa nhận tên mình rất bình thường, số lần trùng tên nhất định rất cao.

"Cái đó, giờ nói cho tôi biết đi." Thẩm Thiển hiển nhiên phát hiện bản chất bà tám của mình, cô đúng là rất tò mò về sáu chữ này, chúng rốt cuộc là có ý nghĩa gì? Thẩm Thiển kia từ đâu mà đến? Vì sao trong lòng cô lại có cảm giác kinh hoàng, máu cũng muốn chảy ngược?

Vưu Nhiên đi đến trước Thẩm Thiển một bước, để tránh va vào anh, Thẩm Thiển lui ra sau một bước, nào ngờ Vưu Nhiên lại tiếp tục tới gần cô, cô đành phải tiếp tục lui bước, mãi đến khi cô dựa vào tường, không còn đường thối lui. Cô dán chặt lên tường, trước mắt tối sầm, Vưu Nhiên đã sát lại gần, Thẩm Thiển sợ tới mức không còn nghĩ được rõ ràng, cô ngập ngừng hỏi, "Anh Vưu, anh muốn làm gì vậy?"

Vưu Nhiên một tay để trên tường, một tay nâng tay trái lên, Thẩm Thiển tưởng anh muốn làm gì bèn vội vàng nói, "Anh Vưu, quân tử động khẩu không động thủ."

"Vậy à ~" Vưu Nhiên ý vị thâm trường kéo dài giọng, nắm tay đặt ở trước mắt Thẩm Thiển, để cô càng gần sát nhìn chiếc nhẫn trong tay anh, Vưu Nhiên nói: "Chữ trên này là gì? Hửm?"

Thẩm Thiển nuốt nước miếng, mặt nóng như thiêu như đốt, cô mắt tự nhiên lấp bấp nói: "Thẩm Thiển sở hữu duy nhất."

"Thẩm Thiển? Uhm?" Vưu Nhiên kia lại phe phẩy tay phải trước mắt Thẩm Thiển, Thẩm Thiển lập tức nói, "Quân tử động khẩu không động thủ, có chuyện gì từ từ nói."

"Uhm, tôi động khẩu, không động thủ."

Thẩm Thiển vừa nghe, tim còn chưa kịp thư giãn, hơi thở còn chưa kịp hắt ra lại bị Vưu Nhiên đột nhiên hôn cho quay ngược trở lại phổi, không có đường thoát, cô chỉ có thể trừng to mắt, mặc cho Vưu Nhiên thực hiện hành vi quân tử, động khẩu, không động thủ. Cô hoàn toàn quên phản kháng, đầu óc trống rỗng, chẳng nghĩ được gì.

Bàn tay đeo nhẫn của Vưu Nhiên ôm lấy Thẩm Thiển, da thịt hai người dán chặt vào nhau, Thẩm Thiển cũng có thể cảm giác được sự nóng bỏng đến từ cơ thể anh. Anh phả hơi bên tai cô, nhẹ giọng nói, "Mọi thứ của anh đều là của Thẩm Thiển." Vưu Nhiên đem bàn tay chống ở trên tường ôm lấy cô, còn bàn tay đeo nhẫn thì nắm lấy bàn tay cô đang không biết đặt ở đâu, dẫn dắt nó sờ lên gương mặt anh, cơ ngực, xương sườn, cơ bụng, anh lại từ từ đi chuyển xuống dưới, Thẩm Thiển cũng theo anh chỉ dẫn từ từ đi chuyển xuống dưới, lúc tới dưới rốn, Vưu Nhiên hơi dừng lại, Thẩm Thiển ngược lại theo quán tính tiếp tục sờ xuống dưới, Vưu Nhiên bắt lấy, nắm chặt bàn tay không an phận kia, cười xấu xa, "Bao gồm cả chỗ đó."

Máu nóng lập tức chảy vọt lên mặt Thẩm Thiển, cô xấu hổ nói: "Vừa rồi là do tay hơi bị trượt một chút thôi chứ tuyệt đối không có cố ý." Nhưng những lời này của cô, ngược lại là càng tỏ càng đen, Vưu Nhiên phì cười, "Muốn sờ thì cứ sờ đi, cũng lâu lắm rồi không có khai trai."

Thẩm Thiển hết chịu nổi liền lập tức buông tay, đẩy Vưu Nhiên ra, khom người lại, "Anh Vưu, tôi đi ngủ trước, ngủ ngon." Nói xong liền nhanh như chớp chạy vào phòng mình, đóng cửa cái rầm.

Đêm, lại trở về yên tĩnh. Vưu Nhiên nâng tay lên, nhìn chiếc nhẫn kia chăm chú thật lâu. Thẩm Thiển sở hữu duy nhất, sáu chữ này, anh vẫn tuân thủ...

Chiếc nhẫn này, là sau kỳ Valentine đầu tiên, Thẩm Thiển đã kỳ công chế tác. Bản thân Thẩm Thiển là một cô gái vô tâm vô phé, ngày Valentine đó nếu Vưu Nhiên không nhận được một đồng quà do các nữ sinh mếm mộ tặng thì Thẩm Thiển cũng sẽ không để ý đến nó như vậy.

Cô ghen tị nói: "Đồ báu vật đáng chết, anh có thể bớt đào hoa một chút không vậy?"

Vưu Nhiên chỉ có thể dở khóc dở cười, "Thiển Thiển, anh cũng đâu có muốn."

"Em muốn làm một cái bằng thông báo, ai dám nhúng chàm báu vật của em, em sẽ liều mạng với kẻ đó."

Cô đặc biệt chạy đến tiệm vàng, đem hết tiền tiêu vặt tiết kiệm được ra bảo thợ đánh cho cô chiếc nhẫn bạc, ở bên ngoài khắc sáu chữ hoa, Thẩm Thiên sở hữu duy nhất. Sau đó bảo Vu Nhiên đeo, về mặt cô đặc ý túm cánh tay Vu Nhiên, cười hì hì nói: "Ai dám nhúng chàm anh, cứ trực tiếp giờ ngón tay giữa lên với cô ta."

"Thiên Thiên, đây chính là động tác tay nắn người theo tiêu chuẩn quốc tế đấy."

"Vốn dĩ nên bị nắn như vậy mà, dám giành người đàn ông của Thẩm Thiên này, có xấu hổ không vậy?"

Chiếc nhẫn này đeo được hai năm, ngày chia tay anh đã lấy nó xuống trả lại cho Thẩm Thiên, Thẩm Thiên chỉ nhìn chăm chú thật lâu, vuốt ve chiếc nhẫn trong tay anh rồi lạnh lùng xoay người bỏ đi. Anh không có cam đảm tìm cô về, cho nên cứ cất nó mãi cho đến bây giờ, cũng luôn thực hiện lời thề lúc trước.

Anh thuộc sở hữu duy nhất của Thẩm Thiên, ai cũng không thể giành được.

Đúng không? Thiên Thiên? Vu Nhiên ngóng nhìn cánh cửa đang đóng chặt, dưới bầu trời đêm hè mênh mông, đôi mắt xéch xinh đẹp của Vu Nhiên lại lấp lánh.

Thẩm Thiên cũng vậy, là thuộc sở hữu duy nhất của anh, ai dám giành, anh sẽ không chỉ giờ ngón tay giữa lên đơn giản như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Không Đơn Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Lý Mỹ Lệ nói Thẩm Thiên là một con nhóc ngờ nghệch có vẻ hướng nội. Thấy ngày nhà giáo sắp đến, Thẩm Thiên vẫn còn nhớ đến thầy hiệu trưởng kiêm chủ nhiệm lớp hồi cô học cao trung mà mua một bao táo đỏ gửi qua.

Từ bưu điện đi ra, Lý Mỹ Lệ không ngừng tròn trĩnh mắt, "Cậu thật đúng là có tấm lòng hiếu lễ đấy."

Thẩm Thiên hắc hắc cười nói: "Năm đó nếu hiệu trưởng Tiền không nhận mình cho mình đi học thì bây giờ mình có bằng cấp gì mà tìm việc?"

Lý Mỹ Lệ nghĩ nghĩ, cảm thấy ân tình này quả thật quá lớn, nhưng sau đó cô liền nghĩ đến gì đó liền tùy ý hỏi: "Cậu không phải tới đây tìm ba ruột sao? Sao chẳng thấy cậu có chút ý muốn đi tìm vậy?"

Thẩm Thiên bắt đầu dĩ nhún vai, về mặt nhìn lại có vài phần hồ hững, "Lúc trước đến chỉ là muốn nhìn một chút thôi, bây giờ lại thấy có chút không quan trọng, sợ gặp rồi sẽ khó chịu." Lúc cô ở trong tiệm của Nam Nam nhìn thấy bức ảnh gia đình kia, cô đã hoàn toàn thông suốt, lúc trước cô không nên tò mò tới đây, việc này không chỉ làm cho cô khó chịu mà còn mang đến sự phiền phức cho người khác.

Lý Mỹ Lệ nghe Thẩm Thiên nói như vậy liền hé miệng cười cười, "Nói thật, mình thấy mẹ cậu thật vĩ đại."

"Hử?"

"Nghe chồng mình nói, lúc trước khi cậu mới chuyển đến thành phố đó, ngay cả đi đứng cũng không xong, nhưng bác sĩ vẫn nói cậu phải thường xuyên đi lại, nếu không cả đời cũng không đứng dậy nổi. Mẹ cậu một mình đạp xe đạp, ngày qua ngày đưa cậu đi khắp cái thành phố nhỏ đó."

Thẩm Thiên tất nhiên nhớ rõ, trong thời gian bình phục đó mẹ lúc nào cũng ở bên cô, chăm sóc cô. Nếu không có trải qua giai đoạn đó, sau khi bình phục mẹ cô lại lãnh đạm như vậy, chắc cô sẽ tin mẹ không phải mẹ ruột mà là kẻ thù của mình quá.

Lý Mỹ Lệ đưa Thẩm Thiên đến biệt thự, trước khi đi còn nói một câu, "Sắp tới qua nhà mình ăn bữa cơm, tụ tập một trận." Sau đó cô nâng gàn tà cười nói: "Có thể nhân tiện kéo đại đội trưởng đến cùng luôn, anh ấy từng là thần tượng của ông xã mình đó."

Thẩm Thiên tức giận liếc mắt một cái, "Cậu phản nhanh đi."

Lý Mỹ Lệ "chụt" một cái, thương cho Thẩm Thiên một nụ hôn gió rồi lái xe rời đi. Thẩm Thiên vừa bức mình vừa buồn cười nhìn cô bạn cùng phòng này, đã kết hôn rồi mà vẫn "Phóng đảng" như vậy.

Thẩm Thiên mở cửa vào nhà, thấy Vu Nhiên đang nói chuyện điện thoại, hôm nay anh mặc một thân áo dài tay màu nâu, ống tay áo xắn lên cao để lộ cánh tay gầy gò nhưng khỏe mạnh.

Anh liền tiếp gật đầu, miệng thỉnh thoảng "Ừ" một tiếng, cuối cùng mới gác điện thoại nói một câu, "Tôi biết rồi."

Cúp máy, Vưu Nhiên ngẩng đầu liếc mắt nhìn thấy Thẩm Thiển đang đứng bên cạnh ngõ gác lại không khỏi cười nói: "Đứng ngây ra đó làm gì vậy?"

Thẩm Thiển ấp úng, cô cũng không biết vì sao lại đứng ở bên cạnh nhìn anh gọi điện thoại, cô lúng túng muốn tìm một cái cớ, tròn mắt đánh một vòng, vừa vặn nhìn đến chiếc nhẫn không hợp với khí chất Vưu Nhiên đeo trên ngón giữa. Đồng thời, mặt Thẩm Thiển cũng đỏ ửng, cô vội vàng đánh trống lảng, "Anh ăn cơm chưa?"

"Chưa, chờ em." Vưu Nhiên mỉm cười.

"Tôi đi làm cơm đây." Thẩm Thiển vội vàng muốn đi vào bếp, Vưu Nhiên lại đứng lúc bắt lấy cánh tay cô, trên mặt vẫn duy trì nụ cười ấm áp, "Không vội, tôi muốn thương lượng với em một việc."

Thẩm Thiển sững sốt, "Chuyện gì?"

"Ngồi xuống đi." Vưu Nhiên kéo Thẩm Thiển ngồi xuống bên cạnh, lại gọi Thiển Thiển với Long Xù cùng tới. Làm cái gì vậy? Họp mặt gia đình sao?

"Thiển Thiển, em làm ở bệnh viện thú y lương tháng không nhiều lắm đúng không?"

Thẩm Thiển sững sốt, gật gật đầu, buồn bực không biết trong hồ lô của Vưu Nhiên bán thuốc gì. Vưu Nhiên dừng một chút rồi nói tiếp, "Em muốn đổi việc không?"

"Tôi ngoại trừ công việc này thì không biết làm gì hết." Thẩm Thiển có chút buồn bực, sao hôm nay Vưu Nhiên lại hỏi mấy chuyện này?

"Tôi có quen một người bạn làm quân y, hay em đến chỗ cậu ta đi?"

Thẩm Thiển chần động, vội vàng xua tay, "Không nên không nên, tôi học thú y, chuyên môn chữa bệnh cho động vật, làm sao có thể chữa bệnh cho người được? Lại còn là những quân nhân vĩ đại nữa? Tội lỗi, tội lỗi."

Vưu Nhiên vừa nghe Thẩm Thiển nói như vậy liền phì cười, "Em nghĩ nhiều rồi, trong quân y cũng có thú y đúng không? Chuyên môn chữa bệnh cho chó nhà binh."

"A? Hờ..." Thẩm Thiển suy nghĩ một lát, ngẩng đầu ngắm ngấm ánh mắt hòa nhã của Vưu Nhiên, không chịu được điện lực liền lập tức lắc đầu, "Cái đó, vì sao anh Vưu lại có tâm như vậy?"

"Năm đó gặp chuyện không may, đôi mắt bị mù nên vốn là đã xuất ngũ. Gần đây ba có ý bảo tôi về."

"A? Như vậy thì quá tốt, nghe nói phi công kiếm được rất nhiều tiền, tiền lương tính theo số giờ bay, 1 phút 6 tệ, vậy một lần bay ít nhất phải một hai vạn, nếu mỗi ngày đều bay thì kiếm được gấp đôi."

Lúc trước Thẩm Thiển nghe bạn nói nếu tham gia quân ngũ thì phải đi làm phi công, nghề đó kiếm tiền rất sướng, địa vị lại cao, đồ ăn cũng là thức ăn siêu cao cấp, đãi ngộ của quốc gia cũng tốt đến đỉnh điểm. Quốc gia tình nguyện mất một cái máy bay cũng không muốn mất đi một phi công. Nhưng ngưỡng cửa phi công này rất cao, không có quan hệ thì rất khó đậu.

Vưu Nhiên nghe nói Thẩm Thiển như vậy lại dờ khóc dờ cười, "Tôi không thiếu tiền." Chỉ cần một khách sạn Sunshine ông ngoại anh tặng đã đủ cho anh tiêu xài cả đời. Thẩm Thiển cũng nghĩ đến ông ngoại Vưu Nhiên, người lái chiếc Rolls-Royce Phantom mà còn thiếu chút tiền lương lái máy bay sao?

Vưu Nhiên nhấp máy miệng, "Nếu tôi về thì sẽ rất khó đi ra."

Thẩm Thiển trở mắt nhìn Vưu Nhiên, nếu anh một lần nữa làm phi công, vậy sẽ rất khó gặp lại? Thẩm Thiển biết Vưu Nhiên không giống với Cao Trường Phong chồng Lý Mỹ Lệ, Cao Trường Phong là đặc công, truy bắt phạm nhân có súng. Còn phi công thì nhiệm vụ quan trọng hơn nhiều.

"Tôi muốn đưa em theo."

Những lời này của Vưu Nhiên rõ ràng chẳng khác nào một tiếng sét giữa trời quang, đánh cho Thẩm Thiển ruột gan cháy xém. Đây... đây có xem như là thổ lộ không? Thẩm Thiển lập tức luống cuống, ngập ngừng, "Vưu... anh Vưu, tuy rằng bình thường anh rất quan tâm đến tôi, tôi rất là cảm kích."

Thẩm Thiển né tránh, không dám nhìn ánh mắt Vưu Nhiên, cô thật vất vả lời hết dũng khí ra nhìn anh, phát hiện anh đang cong miệng tựa tiêu phi tiêu nhìn cô, giống như đang đợi cô nói lại giống như không, nhưng ánh mắt lấp lánh sáng ngời đó lại khiến cô phải nuốt lời đến miệng xuống.

"Thiển Thiển nhà tôi sắp sinh, không rồi em được." Vưu Nhiên bỗng nhiên nhẹ nhàng nói một câu lạnh lẽo như vậy, trái tim Thẩm Thiển đang treo tốt trên cao lập tức vỡ nát... Hàng lông mày cô run run, cười gượng: "Thật ra cũng không phải là không có tôi là không được."

"Không, tôi chính là không có em là không được." Vưu Nhiên đưa mắt nhìn Thiển Thiển đang ngoan ngoãn nằm úp sấp bên cạnh, "Đúng không? Thiển Thiển?"

Thẩm Thiển thấy áp lực thật lớn, anh Vưu hiện tại bắt đầu gọi cô là Thiển Thiển, mà chó của anh cũng gọi Thiển Thiển, tình cảnh gì thế này chứ...

"Anh Vưu, sau này đừng gọi tôi là Thiển Thiển nữa, lúc anh gọi chó, tôi sẽ nghĩ anh đang gọi tôi mất."

Vưu Nhiên đột nhiên cười rộ lên, tập trung tinh thần chăm chú nhìn cô, vừa vuốt lông Thiển Thiển, vừa nói: "Vậy tôi gọi em thế nào mới được?"

"Gọi cô Thẩm là được. Hi hi."

Vưu Nhiên nghe xong lại nhăn mày, hạ giọng nói: "Không quen, quen gọi là Thiển Thiển rồi."

"Hả?"

"Sau này tôi sẽ gọi em là Thiển Thiển số 2, được không?"

Hàng lông mày Thẩm Thiển không khỏi run lên, "Không được."

Vưu Nhiên làm bộ nghiêm túc suy nghĩ, hàng lông mi cong dài chớp chớp, khóe môi nhếch lên nụ cười hoa lệ nở ngàn năm không thay đổi, bỗng nhiên anh nhe hàm răng trắng, cười đến rất là động lòng người, "Tôi biết nên gọi em là gì rồi."

"Hử?"

"Vẫn gọi là Thiển Thiển."

"..." Thẩm Thiển mặt đầy hắc tuyến, vậy chẳng phải là như cũ sao?

"Tôi thích Thiển Thiển, không thay đổi được."

Thẩm Thiển hiểu lời này là anh thích cái tên Thiển Thiển, còn đối với Vưu Nhiên, những lời này là thích người ta, rốt cuộc cũng không thay đổi được.

Hai người nói đến đây thì Thẩm Thiển chuẩn bị đi làm cơm, Vưu Nhiên lại giữ chặt cô, "Không có đồ ăn đâu, tôi vốn đang chờ em về cùng đi mua đồ ăn. Chúng ta đi thôi." Dứt lời, không đợi Thẩm Thiển trả lời, anh liền kéo cô ra ngoài.

Vưu Nhiên không tính lái xe đi mua đồ ăn, cũng không tính ngồi xe bus, anh cứ như vậy kéo Thẩm Thiển chậm rãi đi bộ. Thẩm Thiển muốn kéo tay ra, không ngờ Vưu Nhiên nắm quá chặt, không rút ra được.

"Tôi sợ tôi sẽ đi lạc, thông cảm nhé." Vưu Nhiên ngoái đầu nhìn lại cười vô cùng quyến rũ.

Lý do vớ vẩn thế đấy, Thẩm Thiển lại chẳng còn lời nào để nói, nếu tiếp tục giãy dụa, ngược lại có vẻ cô hơi nhỏ mọn lại không thông cảm cho người này bệnh nặng mới khỏi. Nghĩ thế, Thẩm Thiển đành phải nghe theo, nhưng đi theo con đường đi bộ Vưu Nhiên đã quen này thì làm sao mà đi lạc được? Hơn nữa cô cứ cảm giác là anh đang dẫn đường.

Hai người tay trong tay đi ra cửa tiểu khu Giang Hạ, bảo vệ nhìn thấy liền vui tươi hơn hẳn nói: "Vợ chồng anh chị đi ra ngoài tản bộ à?"

Thẩm Thiển vừa muốn giải thích, Vưu Nhiên đã gật đầu mỉm cười, "Đi mua đồ ăn."

Bảo vệ về mặt đầy hâm mộ, "Tình cảm quá đi."

Thẩm Thiển tức giận lườm Vưu Nhiên một cái, "Sao anh..."

"Tôi nói không đúng sao? Tôi không phải đang đi mua đồ ăn sao? Hửm?" Vưu Nhiên vẫn mỉm cười tùm tùm nhìn Thẩm Thiển. Thẩm Thiển khẽ cắn môi, ngoan ngoãn câm miệng. Điều Vưu Nhiên nói là sự thật. Thẩm Thiển bỗng nhiên cảm thấy nụ cười này của Vưu Nhiên bên trong có giấu bảo đao.

Vưu Nhiên đi rất đúng đường đến chợ, con đường đó ngay cả Thẩm Thiển cũng không biết, từ một nhánh phố khác đi qua, sau đó có thể đi thẳng đến tiệm mì Hoàng Ngự mà Thẩm Thiển thích ăn. Thẩm Thiển vừa thấy tiệm mì Hoàng Ngự liền thấy thèm. Cô nhìn không được mà phải ngừng lại trước tiệm mì, Vưu Nhiên thấy cái bộ dạng thèm nhỏ dãi này của Thẩm Thiển thì không khỏi bật cười, "Muốn ăn hả?"

"Có một chút." Cô nuốt một ngụm nước miếng, về mặt kia rõ ràng không chỉ có một chút.

"Vậy đi vào ăn chút đi." Vưu Nhiên cười kéo Thẩm Thiển đi vào. Thẩm Thiển ngẩn người, vị thiếu gia này mà lại đi vào một tiệm mì bình dân?

Chủ tiệm mì Hoàng Ngự này là một người phụ nữ mới ba mươi tuổi, Thẩm Thiển mỗi lần đều tới nơi này ăn vụng cho đỡ thèm. Người phụ nữ kia vẫn còn nhớ Thẩm Thiển, hôm nay thấy cô cùng một anh chàng đẹp trai tay trong tay đi vào thì cười hí hóp, "Cô bé, dẫn bạn trai đến ăn à?"

Thẩm Thiển lại đỏ mặt, Vưu Nhiên mở miệng trước, "Bà chủ, tiệm này trước kia không phải là do một chú năm sáu mươi tuổi bán sao? Sang lại rồi à?"

"A, đó là ông nội tôi, hồi đầu tháng ông bị ngã gãy xương, phải ở nhà tĩnh dưỡng, nên tôi đến giúp."

"À, ra vậy, chú ấy không sao chứ." Vưu Nhiên vẫn mỉm cười.

Thẩm Thiển không khỏi sững sờ, cô biết tiệm mì này là do người phụ nữ này bán, ăn cũng được một tháng rồi mà cô cũng không biết, Vưu Nhiên này xem ra còn hiểu biết tiệm này hơn cả cô? Đại thiếu gia như Vưu Nhiên mà cũng đến tiệm mì?

Hai người tìm được chỗ ngồi, Vưu Nhiên nhìn thấy cái vẻ không thể tin được của Thẩm Thiển liền trả lời: "Từ nhỏ đến lớn tôi đều ăn mì ở tiệm này."

"Ồi chào? Anh cũng thích ăn mì Hoàng Ngu vậy hả?"

Vưu Nhiên chỉ cười, không nói. Vưu Nhiên còn nhớ là anh đã đưa Thẩm Thiển tới đây ăn mì Hoàng Ngu. Khi đó Thẩm Thiển rất kén ăn, không thích ăn rất nhiều món, hơn nữa ở nhà chỉ có một mình cô, cô sẽ càng lười ăn, dần dần người cứ gầy hẳn đi. Vưu Nhiên đau lòng, đưa cô đi ăn ở rất nhiều chỗ, nhưng dù thế nào cô cũng không thấy hứng thú. Bàn lành nấu nướng của anh cũng chính từ đó mà luyện thành, anh thực sự rất nghiêm túc học rất nhiều món, rồi lại tự nghĩ ra một loạt món khác, mong muốn duy nhất là vỗ cho cô béo lên một chút. Cuối cùng trong những món anh làm, chỉ có mì Hoàng Ngu là làm cho cô hài lòng, cô nói món mì nước này rất tươi, ăn rất ngon.

Món mì Hoàng Ngu đó cũng là học từ ông chủ tiệm mì này, lúc ấy ông chủ còn cười anh còn trẻ mà đã thương bạn gái như vậy, lúc nào cũng xem như báu vật. Ông chủ biết anh là một đại thiếu gia, một đại thiếu gia lại chịu xuống bếp vì một cô gái, quả thật đáng cười. Ông chủ bảo anh dẫn bạn gái đến xem, anh liền tự hào mà đưa cô đến. Ông chủ lại bắt đầu trêu anh, có phúc ghê đó, đáng người nóng bóng như vậy, tốt. Anh chỉ có thể mắng ông chủ là già mà không đứng đắn.

Cô chủ bung mì Hoàng Ngu tới, Thẩm Thiển liền vội vàng thổi phù phù bắt đầu ăn. Vưu Nhiên mỉm cười nhìn cô, nụ cười vẫn nhẹ nhàng như thế.

"Anh không ăn hả?" Thẩm Thiển vẫn cảm thấy có người đang nhìn chằm chằm cô, cô vừa ngẩng đầu quả nhiên nhìn thấy bát mì trước mặt Vưu Nhiên vẫn còn y nguyên, mắt nhìn chằm chằm cô không chớp.

"Thẩm Thiển, có phải em thích ăn món này nhất không?"

"Hình như là vậy." Thẩm Thiển cười hi hi.

"Tôi thấy em có vẻ ăn rất ngon." Vưu Nhiên vừa nói như thế, Thẩm Thiển liền lập tức bị sặc, miệng ngậm một miếng to, ngẩng đầu trở mắt nhìn Vưu Nhiên, rõ ràng là bị giật mình.

"Tôi thấy tôi rất kén ăn." Vưu Nhiên thở dài.

Đột nhiên lại nói câu không đầu này khiến Thẩm Thiển hơi ngớ ra, cô lại tiếp tục ăn, không chút để ý nói: "Uhm? Thích ăn cái gì?"

"Thịt."

"Hớ..." Thẩm Thiển cười gượng hai tiếng, "Thịt quả thật ăn rất ngon."

"Em thích làm món gì?"

Cái này đúng là làm khó Thẩm Thiển, cô thấy làm như thế nào ăn cũng ngon, cô cười tủm tỉm, "Làm món gì ăn cũng ngon hết."

Vưu Nhiên vẻ mặt đoan trang gật đầu, sau đó lại mỉm cười, "Chúng ta tìm một lúc nào đó, làm thử hết một lần, xem món nào ăn ngon nhất nhé?" Thẩm Thiển thấy cũng được, cười hớ hớ, ngờ ngách gật đầu, "Được đó."

"Đây là em đồng ý rồi đấy nhé."

"Đương nhiên." Thẩm Thiển còn đưa một tay lên, giả bộ thề, tiếp tục cười tủm tỉm, "Khi nào làm?"

"Lúc thích hợp."

"..." Thẩm Thiển liếc xéo anh một cái, cái này mà cũng phải đợi lúc thích hợp? Vưu Nhiên vui vẻ đón nhận ánh mắt cô, múc một muỗng súp, nhấp một ngụm, cười đến dương dương tự đắc, cả người tản mát ra vẻ dịu dàng như gió xuân vuốt ve gương mặt, nhưng sau lưng lại cứ như có âm khí.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thứ Y Không Đơn Giản* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Thẩm Thiển cũng không hiểu vì sao mình lại thích ăn mì Hoàng Ngu. Không phải là bị hương vị của món mì này hấp dẫn, mà là vì tiệm mì này. Cô nhớ vừa tới chợ này mua đồ ăn, đang thông thả đi dạo loang quanh thì tính cờ ngang qua tiệm mì này, sau đó ngay cả bản thân cô cũng không biết vì sao, mà xui quýt khiến thế nào lại đi vào, gọi một bát mì ra ăn, cuối cùng lại thấy đây đúng là món mà cô thích.

Thẩm Thiển và Vưu Nhiên đều thích ăn mì này, vô cùng phối hợp húp xì xụp không ngừng, ngồi thêm một lát, mới cùng đứng dậy tính tiền rồi về. Lúc đi ra, sắc trời đã tối, không gian mờ mịt như đã vào đêm.

"Ăn xong rồi, còn đi mua đồ ăn không?" Thẩm Thiên ngẩng đầu nhìn Vưu Nhiên.

Vưu Nhiên gật gù, "Mua một ít đi, về bỏ trong tủ lạnh, đỡ phải lại đi thêm một chuyến."

Thẩm Thiên tỏ vẻ đồng ý, hai người liền tính đi xuyên qua con ngõ nhỏ đến cửa Đông chợ, đi qua con ngõ nhỏ này có thể rút ngắn quãng đường, nhưng do quá hoang vắng nên bình thường không có người thường lui tới. Thẩm Thiên đối với con ngõ này cũng có chút ấn tượng, lần trước thèm ăn muốn đi tắt qua mua mì Hoàng Ngu thì gặp phải mấy tên lưu manh. Cô vừa nhớ đến đây thì từ trong góc đường có một tốp năm tốp ba mấy tên lưu manh đi ra chặn đường bọn họ.

Cầm đầu vẫn là tên lần trước. Hình như hắn cũng còn nhớ Thẩm Thiên, nhìn thấy là cô, vẫn rất không tình nguyện nhũ mảy. Vưu Nhiên nhường mảy, bình tĩnh lên tiếng trước, "Cướp của? Hay cướp sắc?"

Tên cầm đầu giật mình, Vưu Nhiên đứng ở trước mặt, ước chừng cao hơn hắn ta nửa cái đầu, hơn nữa Vưu Nhiên lại không hề tỏ ra sợ hãi khiến hắn cực kỳ mất mặt, chỉ vào Thẩm Thiên hỏi: "Ghệ của mày?"

Vưu Nhiên tựa tiểu phi tiểu, không phủ nhận cũng không thừa nhận. Gã cầm đầu cũng tính hòa hoãn nên cười lạnh: "Ai nha, bệnh trên người con ghệ mày cũng không biết là do ai lây, mày hả? Ha ha, con điểm ngàn người cười." Hắn ta ngả ngón liếc mắt khinh thường Vưu Nhiên một cái, bộ dạng nhìn cực kỳ đáng tởm một cú.

Đám anh em phía sau hắn cũng ồ ào cười nhạo. Thẩm Thiên nhất thời xấu hổ đỏ mặt, lúc trước cô sợ cướp sắc nên mới ra hạ sách này, không ngờ lại thành vác đá đập chân mình, cô vội vàng dùng ánh mắt lo lắng nhìn Vưu Nhiên, "Không phải như anh nghĩ đâu."

Vưu Nhiên cũng không quan tâm đến Thẩm Thiên, tiến lên từng bước, tiến gần tới gã cầm đầu. Tên kia hiển nhiên cũng cảm giác được con giận trên người Vưu Nhiên, có chút hoảng hốt, lui ra sau một bước, "Muốn làm một trận đúng không?"

Vưu Nhiên túm áo gã, mặt không chút thay đổi nói, "Xin lỗi cô gái của tao mau."

"Mẹ, mày nghĩ có khả năng đó sao?"

"Phải không?" Vưu Nhiên lạnh lùng lườm gã một cái, cả người tản ra hàn khí lạnh buốt, khiến tên lưu manh kia không khỏi rét run, gã vẫn còn cậy mạnh lấp bấp, "Dựa vào cái thân quen của mày mà cũng đòi đánh bọn tao?"

Đám người phía sau đều bước về phía gã, giống như là đang uy hiếp. Thẩm Thiên thầm nghĩ muốn chạy khỏi con ngõ này sơ sơ cũng phải mất 3 phút, Vưu Nhiên lấy một chọi năm khả năng đánh thắng không lớn, hơn nữa con ngõ này cũng không đủ rộng, bị chặn đường một cái là không thể thoát ra được.

Nhưng nhìn tình hình thì Vưu Nhiên hình như rất giận, không làm một trận là không được. Vưu Nhiên một tay túm chặt gã cầm đầu, một tay nâng lên vỗ vỗ mặt hắn, hiền lành cười, nhưng ai nhìn thấy nụ cười này cũng thấy âm u tối tăm. Vưu Nhiên nói: "Tao không thích đánh nhau, đau tay lắm. Nhưng mà..." Vưu Nhiên vung một quyền qua, "Mày đáng đánh."

Nguy rồi, nguy rồi... Thẩm Thiên lập tức luống cuống tay chân đứng lên, chỉ thấy bốn gã phía sau nhất loạt bao vây Vưu Nhiên, loạn như kiến trong nồi.

Thẩm Thiên rối loạn nghĩ mình nên làm gì bây giờ? Cô mà vọt vào đó chắc chắn sẽ mặt mũi bầm dập đi ra, mà không vào thì có vẻ mình vô dụng quá, cô dậm ngực dậm chân, trong lòng vô cùng cuống cuống.

Bỗng nhiên, Vưu Nhiên liên tục quăng hai tên qua vai, đè ngã hai tên, tiếp đó quét ngang chân một cái, lại hai tên ngã nhào, cuối cùng chỉ còn một tên đứng được, gã đó tự biết đánh không lại Vưu Nhiên, liền quyết định tấn công Thẩm Thiên, đúng lúc Thẩm Thiên lại đang ở gần hắn nên muốn chạy qua đó bắt Thẩm Thiên. Mới vừa xác định phương hướng, còn không kịp thực thi, Thẩm Thiên đã đưa chân lên, bay thẳng đến chỗ mục tiêu, nhanh, chuẩn, mạnh...

Gã kia kẹp lấy hai chân, hai tay ôm chặt vùng giữa háng, lăn lộn mà muốn khóc, "Mày đá bậy, đá phải cây sống của ông rồi."

Thẩm Thiên ngơ ngác nói, "Hà, đá chuẩn chứ? Tôi vốn muốn đá chỗ đó mà, chỗ đó mềm nhất, yếu nhất..."

"Mày..." Gã kia tức giận đến mặt lúc đỏ lúc trắng, nước mắt chảy ròng ròng, bị thương làm sao. Thẩm Thiên le lưỡi, liếc mắt nhìn bốn người đang lăn lộn trên đất một cái, rồi nâng mắt lên một chút lại thấy Vưu Nhiên đứng trong đám người đang lăn lộn như hạc đứng giữa bầy gà. Anh tuy rằng đang đứng, nhưng mặt vẫn bị thương, bầm tím cả một mảng.

Vưu Nhiên lấy lại hơi, túm cổ tên lưu manh ngã trên mặt đất, ném đến trước mặt Thẩm Thiên, nét mặt lạnh lùng, giọng điệu ra lệnh nói với tên lưu manh: "Xin lỗi cô ấy."

"Xin lỗi." Mặt tên lưu manh còn bị thương nặng hơn cả Vưu Nhiên, mặt bị đánh đến sưng vù, nói chuyện cũng có chút lúng búng.

"Không sao." Thẩm Thiên thấy "thương tích" như vậy, ánh mắt cũng không khỏi run lên, thật sự là vô cùng thâm tâm. Vưu Nhiên quăng tên lưu manh kia đi, dắt tay Thẩm Thiên muốn rời khỏi.

Phía sau bọn họ, tên bị Thẩm Thiên đá trúng nguồn sống của đàn ông khóc hu hu, "Lão đại, thằng em của em bị đá sưng vù lên rồi."

"Câm miệng, được làm cho lớn vậy không phải tốt quá rồi sao."

"Nhưng là em sợ sau này nó không cứng dậy được..."

"..." Thẩm Thiển càng nghe càng kinh sợ, không khỏi bước nhanh hơn, Vu Nhiên lại ngăn bước chân cô, một tay ấn bụng, "Thiển Thiển, đi chậm một chút." Thẩm Thiển đỏ mặt, "Anh sao vậy?"

"Tôi bị thương." Vu Nhiên thuận thế ôm Thẩm Thiển vào lòng, vừa nhủu mảy, vừa tựa người vào người cô, "Cả người đều đau. Không còn chút sức."

"Vậy tôi công anh." Thẩm Thiển lập tức lên đến trước người Vu Nhiên, ngồi xổm xuống, "Mau, lên đi."

Vu Nhiên bỗng thấy đỡ khóc đỡ cười, một lần nữa ôm cô vào lòng, "Đi thôi, đi thôi là được rồi."

"Anh cũng thật là, sao lại đi đánh nhau như con nít vậy." Thẩm Thiển vừa nói vừa phàn nàn. Vu Nhiên dựa vào người cô, nhẹ nhàng ôn nhu nói, "Bởi vì tôi không cho phép người ta chửi em."

"Bọn họ vốn là loại người không có tố chất, dù sao tôi không phải loại người như vậy là được, anh Vu, anh không nên kích động như vậy."

Vu Nhiên cau giận liếc cô một cái, "Em đúng là vô lương tâm."

Thẩm Thiển bẹo mặt Vu Nhiên, Vu Nhiên hít một hơi, "Đau."

"Biết đau còn đánh nhau, tôi thấy anh càng sống càng trẻ đấy." Thẩm Thiển lườm một cái, cả người bị anh đè nặng trĩu, nhìn tình hình này thì phải bắt taxi về thẳng nhà, khỏi chợ búa gì nữa rồi.

Đi ra khỏi con ngõ, Thẩm Thiển bắt một chiếc taxi, nhét Vu Nhiên vào, tự mình theo vào, rồi nói với lái xe: "Đến tiểu khu Giang Hạ."

Xe liền rời đi. Vu Nhiên bỗng nhiên ôm Thẩm Thiển vào lòng, ghì đầu cô lên vai anh, Thẩm Thiển vừa muốn hỏi, Vu Nhiên đã tự giải thích, "Chỗ này mà không đè vào sẽ rất khó chịu."

"Tôi có thể giúp anh đè nó mà."

"Không cần, như vậy là được rồi."

"..."

Thẩm Thiển không nói gì, tư thế này thật sự khiến cô không xoay đi đâu được. Vu Nhiên lại đột nhiên mỉm cười, hài lòng thỏa dạ cúi đầu, vùi mặt vào mái tóc cô, lắng nghe mùi cam thoang thoang nơi đó.

"Cô Thẩm thích ăn cam hả?"

"Thích nhất luôn." Thẩm Thiển cựa quậy, tìm một tư thế thoải mái tựa vào vai Vu Nhiên, vừa vận ngữi thấy trên người anh cũng có mùi cam thì không khỏi sùng sốt, "Anh Vu cũng thích ăn cam."

"Lần sau chúng ta mua một hộp cam về nhà ăn, được không?"

"Được." Thẩm Thiển cười tít cả mắt.

Tài xế nhìn qua gương chiếu hậu thấy hai người bọn họ ở đằng sau thân mật tựa vào nhau, nói chuyện vừa dễ thương, vừa xa lạ mà lại vừa thân mật như vậy thì không khỏi mỉm cười nói: "Vợ chồng anh chị đối xử với nhau thật thắm thiết, cách xưng hô anh cô này cũng rất thú vị."

Thẩm Thiển ngẩn ra, Vu Nhiên thì lại cười: "Anh tài cũng có thể về nhà thử xem, chị nhà nhất định cũng sẽ phối hợp."

"Bà áy á, nhất định sẽ chửi tôi là già mà không đứng đắn mất." Tài xế cười ha ha.

Thẩm Thiển vốn định giải thích nhưng không khí hòa hợp thế này cô lại thấy không cần phải giải thích, vậy nên im lặng tiếp tục duy trì tư thế vốn có. Vu Nhiên thấy Thẩm Thiển "ngoa ngoãn" như thế thì sòng mắt lại lưu chuyển, bất ngờ nảy sinh hứng thú, hạ giọng nói với Thẩm Thiển: "Đã lâu không có nghe em gọi anh là ông xã."

Tài xế vừa nghe liền phì cười, Thẩm Thiển ngẩng đầu tức giận trừng anh một cái, chỉ thấy anh thực không biết xấu hổ tiếp tục giữ vẻ bình tĩnh tự nhiên thường có, mỉm cười nói: "Gọi một tiếng đi mà."

Lái xe sau đó lại cười rộ lên, "Chị nhà e thẹn quá nhỉ."

Thẩm Thiển vừa định ngẩng đầu lên, lại bị Vu Nhiên ấn xuống, nói với tài xế: "Có mấy chuyện cô ấy không e thẹn vậy đâu. Đúng không, em yêu?" Ánh mắt Vu Nhiên đầy trêu ghẹo.

Thẩm Thiển hít sâu, để tránh Vuur Nhiên lại tiếp tục "miệng chó không phun ra được ngà voi", cô đành phải nũng nịu hờn dỗi; "Ông xã, đừng nói nữa."

Vuur Nhiên chăm chú nhìn cô thật lâu, ánh mắt đó quá phức tạp khiến Thẩm Thiển nhìn mà không hiểu, nhưng tiếp đó Vuur Nhiên đột nhiên hơi dùng sức, ôm chặt lấy cô, ánh mắt dịu dàng như nước, anh nói: "Được rồi, nghe lời bà xã."

Hai chữ nhẹ như lông chim sau cùng ấy lại như một dòng suối trong veo chảy qua cõi lòng xao xuyến của Thẩm Thiển, làm mềm cảm xúc của cô. Cô lập tức im lặng, cúi đầu lặng thinh tránh ánh mắt Vuur Nhiên. Lòng cô rất rối, tim cô đập rất nhanh, giống như lúc nào cũng có thể vọt ra ngoài.

Hai người lần lượt xuống xe vào nhà, Vuur Nhiên trước tiên là ngồi trên sofa, Thẩm Thiển tìm chai thuốc sát trùng trong hộp cấp cứu ra bôi cho Vuur Nhiên. Nhìn cánh tay anh tím bầm lỗ chỗ, Thẩm Thiển không khỏi thầm nói: "Nhìn anh bình thường nhả nhận hóa ra lại mạnh như vậy."

"Sức khỏe tôi hơn người mà."

"Đúng là người đã từng làm lính mà. Lúc trước chắc anh huấn luyện vất vả lắm nhỉ."

"Ừ, rất khổ rất mệt. Nhưng, khi đó chỉ muốn mình khổ nhiều mệt nhiều hơn một chút." Ánh mắt Vuur Nhiên bỗng nhiên âm trầm hẳn, Thẩm Thiển ngẩng đầu liếc mắt nhìn anh một cái, thấy anh như vậy liền ngưng ngừng, áy náy nói, "Xin lỗi, đã chạm đến nỗi đau của anh."

"Thiển Thiển."

"Ừ?" Thẩm Thiển đang giúp anh lau vết thương trên cánh tay.

"Cởi áo giúp tôi, trên người tôi cũng bị thương, hình như ở chỗ bụng là đau nhất."

"..." Mặt Thẩm Thiển lập tức bỗng bành hai áng mây đỏ bay lên.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thi Y Không Đơn Giản* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Đây là khiêu khích trắng trợn.

Thẩm Thiển nhìn gương mặt tựa tiểu phi tiểu của Vuur Nhiên, khoe miệng hơi hơi cong lên, khoe môi như hoa lê nở, còn cả ánh mắt sáng ngời ngẫu nhiên lại sáng lấp lánh kia nữa, trong lòng cô hơi cụt hứng nói: "Anh Vuur, đùa giỡn con gái nhà lành là không tốt đâu đấy."

"Cô Thẩm, tôi giỡn em chỗ nào?"

"Anh... anh bảo tôi cởi áo anh." Thẩm Thiển bắt đầu có chút cá lăm, "Đây không phải đùa giỡn thì là cái gì?"

"À? Ra vậy? Chỉ là tay tôi bị thương, không nâng lên được, mới nhờ em giúp tôi bôi thuốc, không thỏa đáng sao?" Vuur Nhiên làm ra vẻ bưng bít đại ngộ, giọng điệu ngả ngớn, ánh mắt xen lẫn trêu ghẹo.

Thẩm Thiển tức mà không phản bác được, anh nói rõ ràng đâu ra đấy, nhưng ai nghe cũng thấy anh đang trêu người khác. Nếu anh mượn việc này mà bảo cô ăn đậu hũ thì cô sẽ ăn cho sạch sẽ, để xem anh lần sau có còn dám tùy tiện trêu ghẹo con gái nhà lành hay không.

Thẩm Thiển vừa nổi hứng tạo phản liền không nghĩ tới hậu quả. Cô trực tiếp tới gần anh, cởi từng cái nút áo cho anh. Vuur Nhiên tựa tiểu phi tiểu nói: "Cô Thẩm không phải nói tôi trêu em sao? Em đang làm cái gì vậy?"

Thẩm Thiển giận dữ liếc anh một cái, tức giận nói: "Không phải muốn tôi giúp anh bôi thuốc sao? Tôi đang làm việc thiện đây."

"Cô Thẩm quả nhiên là người giỏi cởi 'đồ' nhỉ." Anh cố ý nhấn mạnh chữ đồ, chỉ tiếc Thẩm Thiển thần kinh thô, vẫn chưa tỉnh ý nhận ra. Vuur Nhiên hơi hơi cúi đầu, bình tĩnh nhìn Thẩm Thiển cởi từng hạt nút cho anh, dường như đã quen với cảnh tượng này.

Lúc cảnh xuân của Vuur Nhiên lộ ra, Thẩm Thiển đã sớm nghĩ đến chuyện có nhìn quen hay không. Cô cũng không phải lần đầu thấy Vuur Nhiênỏa thể, chỉ có điều cô quên mất cự li cô nhìn anh lúc đó khá xa, cho dù gần thì sự chú ý của cô lúc ấy cũng không ở trên dáng người anh.

Lần này là lần đầu tiên Thẩm Thiển nhìn anh gần như thế. Thậm chí lỗ chân lông trên da cũng có thể thấy rõ. Anh tuy gầy, cơ bắp trên cánh tay có hơi nhão, nhưng sáu múi cơ trên bụng lại rất chắc khiến Thẩm Thiển phải sửng sốt.

Cơ bụng cường tráng như vậy thì chắc vùng eo sẽ khỏe lắm ha! Thẩm Thiển nhìn chăm chăm xuống phần bụng dưới. Vuur Nhiên bị cô nhìn như hổ rình mồi như thế, bụng dưới không khỏi khô nóng hẳn lên, đến gương mặt còn đỏ hơn cả tường thành cũng đỏ lên theo, dường như không quen bị cô nhìn chăm chú như thế.

Thẩm Thiển thấy phần bụng ấy dao động qua lại thì vô cùng tò mò chọc chọc lên cơ bụng của Vu Nhiên, thử xem có nhão giống như vùng cánh tay hay không? Lúc chọc vào mới thấy vẫn có chút rắn chắc.

"Em làm gì vậy?" Giọng Vu Nhiên bỗng nhiên trầm hẳn, hơi khàn khàn hít vào một hơi, khẩu khí bất ổn hỏi.

Thẩm Thiển đỡ ra trong giây lát, cô thế mà lại bất tri bất giác chấm mút anh? Cô vội vàng vừa xấu hổ cười, vừa đổ thuốc nước lên bụng dưới Vu Nhiên, đưa tay lên mát xa, "Mát xa mát xa, tìm huyết vị."

Thẩm Thiển dùng lực không nhẹ không nặng, nhưng đối với vu Nhiên mà nói chỉ một cú lướt nhẹ như lông vũ qua da thịt vẫn cảm nơi bụng dưới cũng đủ khiến người ta kích động không ngừng. Mặt anh cũng theo đó mà đỏ lựng, thậm chí anh còn thấy như muốn ngất thờ.

Thẩm Thiển vừa mát xa, vừa suy nghĩ xem vòng eo của Vu Nhiên rốt cuộc là bao nhiêu? Sao cảm giác còn nhỏ hơn cả cô thế này? Phần eo của anh đến một nốt sẹo lồi cũng không có, cường tráng đến hoàn mỹ. Nếu không cẩn thận quan sát, có lẽ cô sẽ không chú ý.

Cô còn đang suy nghĩ cân nhắc tiến đến, tay không nhịn được mà di chuyển, tính đứng ra thì cỡ khoảng hơn 30 cm. Hai bàn tay "Sờ" linh tinh này của cô khiến Vu Nhiên phải hô hấp nhanh thêm một chút, anh nghiêm túc nói: "Em lại làm gì đấy? Bôi thuốc mà cũng không nghiêm túc như vậy?"

Thẩm Thiển nghe vậy thì hơi ngừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía Vu Nhiên. Vu Nhiên cũng cúi đầu nhìn chăm chú. Hôm nay Thẩm Thiển mặc một cái áo cổ mở rộng vai khá mới, phần vai lộ ra tương đối nhiều, lúc này cô lại đang ngồi xổm nên chỉ hơi cúi người là cái "khe" ngực gấp ghềnh kia lại bày ra. Vu Nhiên không khỏi nheo đôi mắt dài nhỏ lại, nín thở.

Thẩm Thiển vẫn còn đang rối rắm vì lời ban nãy của Vu Nhiên nên không biết mình bị lộ hàng, cô vì hành động ăn đậu hũ đại nghịch bất đạo của mình mà xấu hổ vô cùng, cô ngập ngừng nói: "Thất lưng cường tráng quá nên tôi nhịn không được..."

"Nhịn không được phải sờ soạng?" Vu Nhiên bỗng nhiên lạnh nhạt cười, nhìn không có vẻ gì là tức giận lắm.

Thẩm Thiển lại càng xấu hổ, bứt rứt ngồi ở trên sofa, cảm giác mình không có chỗ nào mà chui xuống được, vô cùng ngượng ngùng nói: "Cái đó... là tôi kìm lòng không đậu, không phải cố ý phạm sắc giới."

Vu Nhiên lẳng lẳng chăm chú nhìn cô hồi lâu, đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang xoắn chặt chéo áo của cô. Thẩm Thiển hơi sùng sốt, muốn rút ra, lại bị anh nắm thật chặt. Cô bỗng nhiên ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy ánh mắt Vu Nhiên vừa dung túng lại sùng nịch.

Thẩm Thiển bị Vu Nhiên nhìn chăm chú như vậy thì có chút chống đỡ không được, cô vội vàng cười to che dấu bầu không khí xấu hổ, "Nói, anh đối bụng đúng không?"

Vu Nhiên gạt đầu, Thẩm Thiển liền nói: "Vậy tôi đi nấu gì đó cho anh." Thẩm Thiển vừa mới chuẩn bị vào bếp, bước chân còn chưa bước đến bước thứ hai, Vu Nhiên lại đứng lúc bất lấy, anh nói: "Thiển Thiển, anh muốn em."

Thẩm Thiển lúc này hóa đá, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn đáng vẻ vừa nghiêm túc vừa cố chấp kia của Vu Nhiên, không thể tin được nói: "Anh Vu, có phải anh bị người ta đánh vào đầu nên chập mạch rồi không?"

Vu Nhiên đứng lên, nhìn thẳng vào cô, anh nheo mắt lại cười nói: "Em nói xem?"

"Ha ha, nhất định là vậy." Thẩm Thiển xấu hổ tiếp tục cười nhạo, "Người đàn ông ưu tú như anh Vu nhất định là sẽ không vừa mắt với cô gái như tôi."

Vu Nhiên vẫn rất nghiêm túc hỏi: "Em kém cõi lắm sao?"

Thẩm Thiển há miệng, không biết trả lời như thế nào, suy nghĩ một chút, "Không xứng với anh đâu."

"Anh xứng với em, được chưa?"

Thẩm Thiển cảm giác Vu Nhiên đúng là chập mạch thật rồi, cô ngoài cười nhưng trong không cười, vừa muốn nói gì đó thì chuông cửa đột nhiên vang lên, hai người đưa mắt nhìn nhau, Vu Nhiên tiên phong đi qua mở cửa.

Vừa mở cửa đã thấy Vu Tranh đứng ở ngoài, nước mắt lưng tròng, vô cùng đáng thương nhìn Vu Nhiên.

"Tiểu Tranh?" Vu Nhiên có chút kinh ngạc. Thẩm Thiển ở phía sau Vu Nhiên cũng rất là kinh ngạc, vị hôn thê của Tần Hạo nửa đêm gõ cửa nhà đàn ông sống một mình là có ý gì?

"Nhiên, ngày mai em sẽ lên thuyền, em..."

Vu Nhiên không chờ Vu Tranh nói xong, liền lập tức nói: "Em rốt cục cũng trưởng thành, mau về làm vợ người ta đi, về sau nhớ đối xử tốt với Tần Hạo."

Vu Tranh im lặng không nói chỉ chuyên chú nhìn chăm chăm Vu Nhiên, "Anh không thấy tiếc sao? Nếu lúc trước anh đồng ý lấy mình, tài sản của ông ngoại anh đều đã là của anh hết rồi." Trong giọng nói của cô lại có một chút cầu khẩn.

"Tần Hạo còn thích hợp được hưởng phần tài sản này hơn anh, anh không thích hợp theo nghề kinh doanh."

"Vưu Nhiên!" Nước mắt Vu Tranh trong nháy mắt như nước vỡ òa, lòng đầy căm phẫn chỉ vào Thẩm Thiển phía sau anh, "Cô ta chỉ có bề ngoài là giống cái người đã chết kia thôi, cô ta không phải là cô gái đó."

Vưu Nhiên nhẹ nhàng nhắm mắt lại, vẫn kiên nhẫn nói: "Tiểu Tranh, đây là chuyện của anh, em không cần phải quan tâm, em ngoan ngoãn trở về chuẩn bị lên thuyền, anh sẽ tham dự hôn lễ của em."

Vu Tranh nước mắt như mưa, cắn chặt răng, "Vì sao trong mắt anh chỉ có cô ta? Anh bị tai nạn xe cộ nằm viện, là ai một ngày một đêm chăm sóc anh, là ai hết lần này đến lần khác khuyên anh, vì sao anh có thể si tình với cô ta mà lại tuyệt tình với người tốt bên anh quá vậy?"

Vưu Nhiên không nhẹ không nặng giơ ngón tay giữa lên, trên đó là chiếc nhẫn đá ô vàng, chỉ vào mấy chữ viết ẩn hiện trên đó, anh nói: "Chị em cũng đã thấy chuyện của anh và cô ấy, em có thể đi hỏi cô ấy. Tiểu Tranh, về nhà đi, ngày mai chuẩn bị lên thuyền."

Vu Tranh hơi căm hận phóng ánh mắt đến Thẩm Thiển, Thẩm Thiển nghe đã không hiểu đầu của tai nheo, bị ánh mắt hung ác này nhìn trúng lại càng hoang mang lo sợ, chẳng hiểu tại sao.

"Em không yêu Tần Hạo, em lấy anh ấy, chỉ vì anh ấy là em họ anh."

Vưu Nhiên thờ dãi, "Tiểu Tranh, nếu em còn không chịu về, anh sẽ gọi điện cho Tần Hạo, hoặc là ba em đấy."

Vu Tranh nắm hai tay, cúi đầu, răng cắn thật chặt, "Xin lỗi, em mất tự chủ." Dứt lời, cô xoay người rời đi. Vưu Nhiên giữ cửa lạnh im nhìn cô chăm chú thật lâu. Xoay người lại vừa khéo đối diện với Thẩm Thiển.

Thẩm Thiển ngượng ngùng cười: "Thật ra có thể nhìn thấy cô ấy thực sự rất thích anh."

"Vậy còn anh?" Vưu Nhiên hỏi lại, "Em có thể nhìn ra anh thích ai không?"

Ai mà không biết Vưu Nhiên thích ai? Cô bạn gái trong truyện thuyết kia, cô gái đã độc chiếm Vưu Nhiên trong quá khứ ấy. Thẩm Thiển nghĩ như thế trong lòng lại thấy buồn, cô cười: "Cô nữ sinh đó thật sự rất giống tôi sao?" Vưu Nhiên bình thường vô cùng thân thiết với cô có phải là vì "mượn vật nhớ người" không.

"Không giống, một chút cũng không." Vưu Nhiên miễn cưỡng cười nói: "Nếu anh nói muốn cô ấy, cô ấy sẽ lập tức nhào tới, thỏa mãn cho anh, không giống em, nói anh chấp mạch."

"..." Thẩm Thiển về mặt đầy hắc tuyến, mở hời ướm đầm. Cô gái này mạnh mẽ thật, cô bội phục.

"Ngày mai phải lên thuyền, em cũng đi ngủ sớm một chút đi." Vưu Nhiên cất bước đi lên cầu thang rồi hơi dừng lại, nghiêng đầu nhìn cô, "Ngủ ngon, Thẩm Thiển."

Thẩm Thiển trong lòng bất ổn, lo sợ bất an.

Chiếc du thuyền xa hoa này đi hết một vòng quanh thế giới cũng phải mất sáu mươi sáu ngày. Trong sáu mươi sáu này, chỉ cần trên tay có vé là mọi khoản ăn mặc đều được miễn phí. Thẩm Thiển vốn đã hẹn gặp Lý Mỹ Lệ ở bến tàu. Cô ngồi trên sofa gọi điện cho Lý Mỹ Lệ, nào ngờ Lý Mỹ Lệ lại ưu thương nói qua điện thoại: "Nếu có thêm vé nữa thì tốt rồi, bỏ mặc ông xã ở nhà mình thật không đành lòng."

Thẩm Thiển đang lúc cảm thấy đáng tiếc thì Vưu Nhiên từ trên lầu đi xuống, đưa một vé cho cô, "Không cần nhân mặt như vậy."

Thẩm Thiển mừng rỡ, báo tin vui cho Lý Mỹ Lệ ở đầu dây bên kia. Cúp máy xong, Thẩm Thiển trong lòng muốn cảm ơn mà nói không nên lời, Vưu Nhiên lại nói, "Vé này chính là chuẩn bị cho em, không ngờ em tích cực như vậy, tự kiếm được vé cho mình, em đem cái giấy mời em kiếm được cho chồng Lý Mỹ Lệ rồi dùng cái này đi."

Thẩm Thiển mím miệng, vô cùng ngượng ngùng, thấy tấm thiệp mời này so với cái của cô còn đẹp hơn một chút, "Anh Vưu thật tốt."

"Đi thôi, chúng ta cùng đi đi."

"Uhm"

Phải nói ngày đó ở bến tàu tụ tập rất đông người còn có rất nhiều xe hàng hiệu, gần như mọi chiếc xe sang đều kéo hết về con đường này, bọn họ đều từ trong xe đi ra, gặp người quen liền lập tức chào hỏi. Chiếc du thuyền xa hoa cỡ bự cũng neo ngay cạnh bến tàu, nhìn thấy nó Thẩm Thiển bỗng có cảm giác mình chỉ nhỏ bé như một con kiến. Vưu Nhiên đưa Thẩm Thiển đến bến tàu, rồi lái xe đến chỗ anh cần đi.

"Thiển Thiển." Lý Mỹ Lệ công bao lớn bao nhỏ gì đó, kéo chồng chạy tới, cười hớ hớ nói: "Minh tới rồi nè, cảnh tượng này đúng là làm cho người ta sục sôi mà, nhà giàu xa xỉ thật sự là không thể so sánh."

Thẩm Thiển gật đầu, ánh mắt dừng ở trên đồng bao lớn bao nhỏ gì đó trên người Lý Mỹ Lệ, "Cậu làm gì vậy? Dọn nhà hả?"

"Cái này gọi là chuẩn bị đầy đủ." Lý Mỹ Lệ nhún nhún vai xốc đồng đồ trên lưng, "Thuyền này tuy là du thuyền xa hoa, nhưng vẫn chia khoang hạng nhất,

hạng hai, hạng ba, cậu nói xem chúng ta có phải là ở khoang hạng ba không? Nghe nói đồ ở khoang hạng ba không có đầy đủ? Cho nên mình đã chuẩn bị sẵn sàng hết luôn."

Thẩm Thiển ngẫm lại cũng cảm thấy đúng.

Rốt cuộc còi thuyền cũng vang lên, thuyền chuẩn bị xuất phát. Thẩm Thiển vội vàng đưa thiệp mời cho Lý Mỹ Lệ. Lý Mỹ Lệ hề hề nói: "Đại đội trưởng đúng là có năng lực."

Sau đó một đám người bắt đầu chen chúc đi vào cửa, Thẩm Thiển bị chen chặt cứng như nêm, lại đi tách khỏi Lý Mỹ Lệ một đoạn, Lý Mỹ Lệ dẫn đầu cầm thiệp mời đi vào, bị một đám người đẩy tọt vào bên trong, cô thét to: "Thiên Thiển, mình vào trước, cậu vào rồi thì gọi điện cho mình."

Thẩm Thiển cuống cuống gạt đầu, vất vả lắm mới đến phiên cô xét thiệp mời, vị kiểm phiếu nói: "Ngại quá, đây là cửa vào khoang hạng hai, thiệp của cô là khoang hạng nhất, xin mời đến cửa bên kia."

Thẩm Thiển lúc này muốn học máu, cô vất vả lắm mới chen được vào, mà lại bảo cô lại đi ra ngoài? Cô vội vàng nói: "Cửa này vào không được sao?"

"Không được, vào cửa sẽ có người phát thẻ phòng, nếu ai cũng giống như cô thì sẽ rất mất trật tự, tàu Elizabeth số 7 tổng trọng tải hai mươi vạn tấn, sức chứa đến 8.000 khách, mong cô hiểu cho." Thẩm Thiển cũng hết cách, chỉ có thể như ốc sên lết ra ngoài, đổi cửa đi vào.

Cô gần sắp đến lối vào, bỗng nhiên phát hiện Vu tư lệnh đang đứng ở cửa bắt chuyện cùng một người đàn ông, hai người nhìn rất hòa ái, người đàn ông kia đưa lưng về phía Thẩm Thiển, nhưng ông ta cũng mặc quân phục, dáng người thẳng tắp, cương trực công chính. Trên vai ông có một ngôi sao vàng lấp lánh.

"Thiên Dương, chúc mừng."

"Ôi, Vu tư lệnh, con bé này không có phúc vào được nhà anh, tác hợp thể nào cũng không được."

"Đừng nói như vậy, Hạo Hạo cũng không tồi, con gái anh rất có phúc đấy."

"Hắc hắc, đúng vậy, đúng vậy."

Thẩm Thiển cúi đầu, né sát theo người bọn họ mà đi qua.

Vu tư lệnh sừng sốt, nhất thời không thể nói rõ, chỉ nhìn chằm chằm bóng dáng của Thẩm Thiển. Vu Thiên Dương cũng thấy kỳ quái, hỏi: "Vu tư lệnh làm sao vậy?"

"Thẩm Thiển?" Vu tư lệnh thì thào nói nhỏ.

Vu Thiên Dương bỗng nhiên quay đầu, đã không thấy bóng dáng Thẩm Thiển đâu, lại quay đầu hỏi: "Mối tình đầu của Tiểu Nhiên? Không phải đã chết rồi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Không Đơn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Thẩm Thiển nhận được thẻ phòng số 388. Nghe nói khoang hạng nhất có một ngàn phòng, sao cô lại được phân phòng này? Thẩm Thiển rất là buồn bực. Cô gọi điện cho Lý Mỹ Lệ báo tình hình, ở đầu dây bên kia Lý Mỹ Lệ tru lên, "Mình cũng vừa tới, cậu ở khoang hạng nhất, mình ở khoang hạng hai, đây là cái ý gì chứ?"

"Cái này... Mình cũng không biết."

"Đại đội trưởng bắt công."

"Ồ..."

Lý Mỹ Lệ cầu nhàu một tràng, liếng thoắng như đại bác, Thẩm Thiển cũng không thể nào mà nghe rõ bèn vội vàng cúp máy. Cô mở cửa phòng, đi vào cái gọi là khoang hạng nhất xa hoa. Căn phòng sang trọng thật đúng là chuẩn bị cho tiệc hỉ, chưa nói đến giấy dán tường đồ rực, sofa rèm cửa, ly rượu, đồ trang trí gì cũng đồ rực, duy chỉ có ra giường là trắng tinh không tì vết. Thẩm Thiển ngồi trên sofa thử xem tính đàn hồi, cảm giác cũng không tệ lắm.

Lúc này điện thoại vang lên, cô xem số gọi đến, bất giác mỉm cười, bắt máy.

"Đến phòng chưa?" Vuur Nhiên ở đầu dây bên kia mỉm cười nói.

"Đến rồi, phòng tiệc hi đặc trưng." Thẩm Thiển tươi cười nói, Vuur Nhiên "ừ" một tiếng, anh nói: "Anh ở phòng 101, có chuyện gì có thể tìm anh."

"Uhm... À, việc đó cảm ơn anh đã cho tôi may mắn được ở phòng sang trọng."

"Thật ra là anh muốn để em ở cùng anh kia."

"..." Thẩm Thiển cười gượng một hồi, "Anh Vuur lại nói đùa rồi."

"Nếu em muốn đến thì lúc nào cũng hoan nghênh." Vuur Nhiên ở đầu bên kia cũng cười, "Lát em thu dọn xong, chúng ta đến nhà hàng ăn gì đó nhé?"

"Tôi không đói, không muốn ăn lắm." Người đang bận rộn, thường sẽ không có khẩu vị, giống như cô vậy, sáng sớm đã phải dậy thu dọn hành lý, chen vào cửa, lao đảo lên thuyền, cả một loạt chuyện khiến cô cũng quên đến chuyện no bụng.

Vuur Nhiên nói: "Em vẫn đến một chuyến đi, Thẩm Thiển nhà anh gần đây có chút bất thường."

Nhắc đến chó, Thẩm Thiển lại thấy vô cùng có lỗi với Long Xù, cô vì lần du lịch vòng quanh thế giới này mà quên Long Xù vào bệnh viện thú y, đi vui về một mình. Thẩm Thiển trong lòng bỗng nảy sinh cảm giác tội lỗi, Vuur Nhiên đối với Thẩm Thiển thật đúng là tốt, đi đâu cũng không rời.

"Vậy được rồi, lát nữa tôi sẽ đến phòng anh, trước khi đến tôi sẽ gọi."

"Ừ."

Cúp máy, Thẩm Thiển liền bắt đầu thu dọn hành lý. Phải ở trên thuyền hơn 60 ngày, chẳng là một cuộc sống tạm bợ sao. Cô đi tham quan căn phòng sang trọng của mình một vòng. Ngoài việc trang trí cho tiệc hi quá đáng thì đồ dùng gia đình đều đầy đủ, ngoài những thứ được chuẩn bị đầy đủ đó, thứ duy nhất làm cho Thẩm Thiển kích động, sôi sục chính là phòng tắm siêu lớn. Trong phòng tắm là một cái bồn tắm cỡ lớn, ít nhất phải hơn hai mươi mét vuông, độ sâu cũng không thua gì bể bơi, muốn bơi trong đó cũng được. Thẩm Thiển bước bàn chân trần vào, tìm một tư thế rồi nằm xuống, hài lòng nhắm mắt lại. Tien thể cô đặt tay lên thành bồn tắm, bỗng nhiên "Đình" một tiếng, hình như là đụng trúng nút gì đó. Thẩm Thiển còn chưa nhìn kỹ, cái TV treo trên tường bỗng nhiên mở ra, một cô phục vụ lễ phép mỉm cười với màn hình, "Xin hỏi quý khách cần phục vụ gì ạ, gọi com xin ấn số 1, massage xin ấn số 2, tư vấn xin nhấn số 3."

Chính tề chẳng khác nào kênh 10086. Thẩm Thiển nhủ mảy, nhưng trong lòng đột nhiên có chút tò mò, liền xem xét những cái nút trên thành bồn tắm, tất cả đều là nút cảm ứng...

Thẩm Thiển chọn số 3, nhân viên xuất hiện trên màn hình nói, "Xin chào quý khách."

Thẩm Thiển trừng lớn mắt, không khỏi kinh ngạc, "Hay quá ta."

"Xin hỏi chị có cần hỗ trợ gì không ạ?"

Thẩm Thiển sững sốt, hóa ra đây là đối thoại trực tiếp? Cô chỉ có thể nói linh tinh, "Xin hỏi, gọi com là có ý gì? Massage là sao?"

"Gọi com chính là vào gọi món online, sau đó đồ ăn sẽ được đưa đến phòng tắm cho chị." Thẩm Thiển vừa nghe liền nhất thời xấu hổ, đang tắm rửa mà ăn cái gì chứ? Nhân viên phục vụ lại nói: "Còn massage là tìm cho chị một nhân viên chuyên nghiệp đến massage chân."

Người phục vụ này đúng là chu đáo. Thẩm Thiển cảm ơn, điện thoại liền ngắt, tivi lại bắt đầu phát tin truyền hình. Thẩm Thiển cảm thấy vừa tắm vừa xem tivi, rất có phong cách. Cô đứng lên, đi chân trần thông thả bước lên giường, thoải mái lăn một vòng, rồi ngủ như chết. Đến lúc cô tỉnh lại, nhìn qua cửa sổ đóng kín mới thấy trời đã tối.

Thẩm Thiển thầm kêu không ổn, cô đã nói sau bữa trưa sẽ đi tìm Vuur Nhiên, mà hiện tại cũng đã qua bữa tối. Cô vội vàng vàng lấy di động ra gọi một cú, nhưng mãi không có ai nghe, Thẩm Thiển lại gọi, vất vả lắm mới có người nghe, "Alo?" Nhưng không phải giọng Vuur Nhiên? Thẩm Thiển nhìn màn hình di động, đúng là đang gọi cho Vuur Nhiên, cô hỏi: "Anh là?"

"Cô tìm anh Vuur sao? Anh ấy ở phòng trong, nhưng không tiện nghe điện thoại."

Không tiện nghe điện thoại? Thẩm Thiển khởi động trí óc một vòng. Ở phòng trong lại không tiện nghe điện thoại, sau đó một anh chàng xa lạ nghe điện thoại? Thẩm Thiển càng nghĩ càng thấy kinh hoàng sợ hãi, cuối cùng miệng tự động chuyển thành hình chữ "O". Lẽ nào Vuur Nhiên lại thích đàn ông? Nhìn cái dáng vẻ tiêu thụ của anh, không tiện nghe điện thoại, không phải là đang mãi nở cúc hoa đó chứ? Thẩm Thiển nghiêng răng, rũ bỏ suy nghĩ méo mó này của mình.

"Hiện tại tôi đến tìm anh ấy có tiện không?" Thẩm Thiển nói với cái điện thoại mà đến mí mắt cũng giật mạnh.

"Để tôi đi hỏi, cô chờ một lát." Một lát sau, anh chàng lễ phép đáp lời, "Anh Vuur nói: "Chờ anh ấy mặc đồ xong, khoảng 20 phút."

Mặc đồ xong? Thẩm Thiển rút cuộc cũng muốn rút cảm, cô vuốt vuốt tóc mái, "Được rồi, mười phút sau tôi sẽ qua."

Thẩm Thiển chịu không được 20 phút, mới 5 phút sau đã đứng dậy đi ra ngoài. Cô đối với vị trí trong du thuyền không quen thuộc lắm nên phải đi từ từ,

nhưng làm thế nào cũng không tìm thấy được phòng Vu Nhiên, ngược lại còn tự làm mình hồ đồ. Cô đành phải tùy tay tóm lấy một nhân viên tạp vụ, "Xin hỏi phòng 101 đi thế nào?"

"Qua hành lang này, quẹo phải lại quẹo phải, lại quẹo trái, phòng đó nằm ở cuối."

Thẩm Thiên lại càng hôn mê choáng váng, tuy rằng không hiểu rõ ràng lắm, nhưng vẫn nhớ kỹ lời anh ta chỉ, sau khi gật đầu đi theo chỉ dẫn. Cô vừa quẹo phải thì đúng lúc từ trong căn phòng đầu tiên có một người đi ra va thẳng vào cô, Thẩm Thiên bị va cho lùi về sau mấy bước, ngẩng đầu lên nhìn lại thấy là Tần Hạo?

Anh ta cũng giật mình, có chút kinh ngạc nhìn Thẩm Thiên, thất thanh cười: "Sao cậu lại tới đây?"

"Hả?"

"Đây là khoang hạng nhất, hơn nữa khu vực này đều là khách quý ông ngoại tôi mời, cậu tới đây... tìm tôi hả?"

"..." Thẩm Thiên căn bản không nghĩ đến việc tìm Tần Hạo. Cô xấu hổ cười, "Thật ra..."

"Thiên Thiên, cậu có thấy buổi lễ đính hôn này hoang đường không?"

Thẩm Thiên hơi kinh ngạc, Tần Hạo rất ít khi biểu lộ quá nhiều cảm xúc ở trước mặt cô, mà lúc này, ánh mắt anh ta lại có chút u buồn. Sau đó Thẩm Thiên lại nghĩ đến cảnh tượng ngày hôm qua Vu Tranh nửa đêm đến tìm Vu Nhiên, chẳng lẽ Tần Hạo biết bọn họ có gian tình?

"Tôi đang định đi bơi, cùng đi đi." Lúc này cô mới phát hiện, Tần Hạo đang cầm khăn tắm trong tay, trên người anh mặc rất tùy ý, T-shirt màu nâu, quần đùi năm phân, dép lê màu đen.

"Vợ cậu đâu?" Thẩm Thiên rất tự nhiên nhìn vào căn phòng anh ta vừa đi ra, Tần Hạo nhún mày, "Còn chưa kết hôn nên không ở chung."

"À." Thẩm Thiên ngây ngô cười hai tiếng, "Cậu biết bơi? Có phải lần trước nguy hiểm đến tính mạng khiến cậu nhận ra biết bơi rất quan trọng không?"

"Vẫn chưa, tôi đang tính dùng phao bơi." Tần Hạo cười tủm tỉm.

Thẩm Thiên bỗng nhiên hắc tuyến rơi đầy đầu, đúng là khó mà tưởng tượng, một đại nam nhân, nửa đêm ôm phao ra hồ bơi mà bơi lội. Thẩm Thiên nghĩ dù sao vẫn còn một chút thời gian, lại thấy anh chàng cô từng thầm mến nhiều năm buồn rầu như thế nên đi theo.

Tần Hạo đưa Thẩm Thiên đến hồ bơi, vừa vặn đi ngang qua phòng 101 của Vu Nhiên, Thẩm Thiên hơi ngừng lại trước căn phòng rồi lại đuổi theo Tần Hạo. Nào ngờ đi lên cầu thang bên hông phòng 101 là đến boong tàu, hồ bơi cũng nằm ở đó.

Tần Hạo lấy một cái phao từ trên bục, cười hớ hớ nói: "Thiên Thiên, có muốn cùng xuống nước không?"

Cô thuận thế cúi đầu, nhìn ánh trăng xiêu vẹo trên sóng nước, chiếu sáng khắp không gian, bốn phía không có một bóng người, nếu cô và Tần Hạo cùng nhau xuống nước thì không ổn. Vì thế, Thẩm Thiên lắc đầu với Tần Hạo. Tần Hạo cũng không miễn cưỡng, bắt đầu cởi quần áo, chuẩn bị xuống nước.

Tần Hạo vóc dáng rất cao, dáng người tam giác ngược kia lập tức bày ra trước mặt Thẩm Thiên, cô sững sờ đột nhiên nhớ tới một câu của Lý Mỹ Lệ, "Thiên Thiên, vì sao cậu lại thích cậu ta?"

"Vì cậu ta quá đẹp trai."

"Cậu ta là anh chàng ba tốt... Diện mạo tốt, gia thế tốt, đáng người tốt."

Khi đó, cô chỉ biết anh ta có hai tốt, còn cái tốt thứ ba đến hôm nay mới phát hiện. Chỉ thấy anh ta xuống nước, muốn hợp đầu xuống nhưng vướng cái phao khiến anh ta không dễ hợp xuống được. Anh ta hết cách nói: "Thiên Thiên, tôi muốn quăng phao đi, cho tôi thử nghiệm lại cảm giác hợp đầu xuống nước một lần được không?"

"Đây là chuyện của cậu, hỏi tôi làm cái gì?" Thẩm Thiên rất thích nước, cô đã sớm ngồi ở bên hồ bơi, hai chân ngâm ở trong nước, đu đưa qua lại.

"Tao muốn thoát khỏi mây, nếu tôi không nổi được, cậu nhớ cứu tôi."

"..." Thẩm Thiên tròn mắt, "Đồ này hôm nay tôi mới thay, không muốn bị ướt."

"Thoát khỏi mây." Anh ta chấp tay trước ngực, trên mặt không có vẻ gì thành kính, mà chỉ có cợt nhả. Anh ta cấp tốc vứt phao, nhào đầu xuống nước, sau đó vẫn không nổi lên. Thẩm Thiên "quát" một câu, "Tần Hạo."

Không có ai trả lời.

"Ê... Chuột nhất." Thẩm Thiên lúc này đúng là rất sốt ruột, cô thả di động để bên cạnh, không nói hai lời, nhảy vào trong nước, vừa xuống nước, Tần Hạo liền đột nhiên xông ra, cười ha ha, "Thiên Thiên, cậu bị lừa rồi."

Thẩm Thiên sững sờ, giận dữ trừng mắt, "Cậu biết bơi?"

"Vốn tính dễ cậu cứu lên, chúng ta lại một lần nữa làm hô hấp nhân tạo, đáng tiếc cậu phản ứng quá chậm, tôi ở dưới nước chờ không nổi, không nín được nên đành phải lên đây."

"À!" Thảm Thiển cúi kinh đập xuống nước, "Đồ khốn." Sau đó hai tay vốc một vốc nước, hất thẳng vào mặt Tần Hạo, Tần Hạo phá lên cười ha ha sáng khoái.

Thảm Thiển tức giận, quay đầu chuẩn bị lên bờ. Lúc này điện thoại Tần Hạo đặt ở trên bờ không ngừng rung lên. Tần Hạo cũng lên bờ, còn không kịp lau nước trên người đã bắt máy.

"Ông nội, có chuyện gì ạ? À? Giờ đã muốn gặp con?" Tần Hạo lén liếc nhìn Thảm Thiển đang vắt nước trên người, anh ta nói: "Dạ, con qua đây."

Tần Hạo đưa khăn tắm anh ta mang đến cho Thảm Thiển, "Cậu lau đi, tôi đi trước." Anh ta dừng lại một chút, muốn nói lại thôi, cân nhắc một chút rồi nói, "Bye bye." Anh ta vừa quay người lại, liền nhìn thấy Vu Nhiên đang đứng tựa vào cửa hầm. Ánh mắt lạnh như băng, nét mặt không chút thay đổi, không hề chớp mắt nhìn bọn họ chằm chằm. Tần Hạo đi qua, lễ phép chào một tiếng, "Anh họ, anh đi bơi à?"

"Không, vừa nghe thấy có người la to nên đến xem thôi." Vu Nhiên nhẹ nhàng quét mắt qua Thảm Thiển, không nhẹ không nặng nói.

Tần Hạo gật đầu.

"Cậu mau đi đi, ông ngoại đang tìm đây."

Tần Hạo sùng sốt, "Sao anh biết ông nội tìm em?"

"Cậu không phải mới vừa nghe điện thoại sao?" Vu Nhiên khóe miệng hơi hơi cong lên thành hình cung, như cười như không. Tần Hạo không khỏi ngẩn ngơ, mặc dù anh ta và Vu Nhiên không quen thuộc lắm, nhưng biết ông nội anh ta nhận nuôi hai người con, một người là ba anh ta, một là mẹ Vu Nhiên. Mẹ Vu Nhiên mất sớm, nên đến lúc này tinh thần cũng đã sớm phai nhạt đi rất nhiều.

Nhưng ít ra anh ta biết người anh họ này cho dù không có cảm tình với người ta thì gương mặt vẫn sẽ mỉm cười nhẹ nhàng. Lúc này, Tần Hạo lại cảm thấy trong ngực cười hờ hững kia lại còn ẩn chứa băng lạnh khiến anh ta không khỏi rùng mình. Sau khi gật đầu anh ta lập tức rời đi.

Thảm Thiển cầm khăn tắm hết sức chăm chú lau tóc, vẫn không chú ý đến Vu Nhiên vẫn sùng sốt chờ ở cửa hầm. Bỗng nhiên di động Thảm Thiển vang lên, Thảm Thiển nhấc máy, quen miệng nói: "Alo?"

"Em ở đâu?"

Thảm Thiển sùng sốt, nhìn thời gian, phát hiện đã qua 20 phút, nếu cô nói cô đi bơi, Vu Nhiên chắc là sẽ không vui, bỏ mặc anh lâu như vậy? Cô theo bản năng mà nói dối, "Tôi đang... ở trong phòng, tôi qua ngay."

"Ừ, nhanh nhé, anh chờ em." Vu Nhiên trực tiếp cúp máy, nhìn bóng dáng Thảm Thiển ướt sũng cách chỗ mình năm mươi mét, lạnh lùng xoay người đi xuống, trở về phòng...

Thảm Thiển thở ra một hơi, qua quýt lau phần tóc bên dưới, tựa vào lan can hong gió biển. Cô lười trở về thay quần áo, cứ ở ngoài này hong khô cũng được. Cô không ngừng giữ quần áo trên người, hong cho đến khi thấy chỉ còn hơi ẩm ẩm liền tiến cửa hầm, quẹo đến phòng 101 của Vu Nhiên, ấn chuông cửa, Vu Nhiên liền ra mở.

Thảm Thiển thực ngượng ngùng nói: "Để anh đợi lâu."

"Vào đi." Vu Nhiên liếc cô một cái, xoay người đi vào.

Thảm Thiển vô cùng sùng sốt, Vu Nhiên rất ít khi lạnh lùng với cô như thế, chẳng lẽ đang trách cô đến trễ? Cô vội vàng vào phòng, thuận tay đóng cửa.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Có lẽ chuyến đi du thuyền này sẽ rất dài, cho nên mâu thuẫn đều phát sinh ở trong này...

Từ từ sẽ đến...

Còn nữa, tôi nói Nam Nam tên Trầm Nam hồi nào? o(∩_∩)o Nam Nam là chị Vu Tranh, tất nhiên phải tên là Vu Nam~~

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Không Đơn Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Phòng Vu N nhiên với phòng Thảm Thiển bố cục rộng lớn, chỉ màu sắc là khác nhau, phòng của anh là màu da cam. Vu N nhiên đi thẳng vào trong, Thảm Thiển cũng theo vào, trong lòng thầm nghĩ, Thiển Thiển nhà anh chắc là đang ở trong phòng ngủ. Nhưng trong phòng ngủ của anh trống không, anh chỉ mở ra đèn tường, ánh sáng mờ mờ nhẹ nhàng rọi lên gương mặt cứng ngắc của Vu N nhiên, rất không tương xứng.

"Thiển Thiển đâu?" Thảm Thiển nhìn khắp bốn phía cũng chỉ thấy cô và Vu N nhiên trong phòng ngủ, ngoài ra chẳng còn sinh vật nào khác.

Vu N nhiên hai tay thọc vào túi, đôi mắt dài nhỏ hơi nheo lại, anh ngáp một cái, một mồm nói: "Chờ cô từ trưa đến giờ vẫn không thấy nên đành phải đưa Thiển Thiển đến chỗ nhân viên y tế rồi."

Thảm Thiển cảm thấy vô cùng áy náy, "Xin lỗi, tôi..."

"Cô Thảm hôm nay chắc là rất bận? Làm phiền cô một thời gian dài như vậy, tôi thấy rất áy náy, bây giờ cũng không có gì nữa rồi, cô có thể về phòng." Vu N nhiên đi tới, mở cửa, dường như là muốn hạ lệnh đuổi khách.

Thảm Thiển sững sốt, nhất thời không biết chống đỡ như thế nào, trên người Vu N nhiên tràn ngập hàn khí, tuy rằng trên mặt không có vẻ gì là tức giận, nhưng khí tức phát ra từ trên người anh nói cho cô biết: anh đang giận, hơn nữa là rất tức giận.

Anh đúng là phải tức giận, rõ ràng là đã hẹn thời gian, cô đã muợn ban ngày không nói, lần này còn nói rõ thời gian rồi, bỗng nhiên phát hiện mình đến muộn gần gấp đôi thời gian. Anh tức giận là đúng, Thảm Thiển không hề oán hận nửa câu, nhưng trong tiềm thức, cô không thích làm Vu N nhiên tức giận, ý thức này khiến cô kích động, vì sao cô lại để ý đến cảm xúc của anh như vậy?

Thảm Thiển chỉ có thể khẽ cắn môi, mặt dày mày dạn không đi, cô nói: "Anh Vu, tôi xin lỗi vì sự chậm trễ của mình, sau này sẽ không thế nữa." Thảm Thiển khom người chào, thấy Vu N nhiên vẫn thờ ơ, "Hay là, tôi mời anh ăn bữa cơm?"

Vu N nhiên liếc xéo cô một cái, ánh mắt sâu kín, giọng điệu lạnh lùng cứng rắn, "Ăn no rồi."

"Vậy..." Thảm Thiển khởi động não nặn ra một câu chọc cười, "Lần sau anh cho tôi thời gian thả một con bò câu đi?"

Vu N nhiên bỗng nhiên cười lạnh, "Cô Thảm, thời gian không còn sớm, tôi muốn nghỉ ngơi, xin cô cứ tự nhiên." Vu N nhiên mở rộng cửa, lạnh lẽo đi ra khỏi phòng ngủ. Thảm Thiển ngây ngốc đứng bất động, trong lòng ngổn ngang đủ các vị cảm xúc. Đầu nói đã đến nước này nếu cô còn không đi thì đúng là mất mặt, không có chút tự trọng nào. Nhưng chân của cô lại nặng như chì, làm thế nào cũng không cất nổi một bước, chỉ có thể đứng ngây ra đó.

Mãi đến khi nghe thấy một tiếng cửa sập cái 'rầm', cô mới thình lình run rẩy, mới bắt đầu lê bước ra khỏi phòng ngủ, ngoài đại sảnh đã không còn một bóng người. Thảm Thiển mím chặt miệng, bỗng nhiên cảm thấy ủy khuất, cô đã trêu ai chọc ai chứ? Cô đã biết sai muốn sửa lỗi, anh còn nóng như vậy là có ý gì chứ?

Thảm Thiển càng nghĩ càng bức, cô đặt mông ngồi xuống sofa, cầm lấy di động gọi điện cho Lý Mỹ Lệ tố khổ.

"Đại đội trưởng nổi giận? Thật đó hả? Quá thần kỳ luôn, đại đội trưởng luôn luôn vui cười như gió xuân mà cũng nổi giận? A ha ha, Thiển Thiển công lực của cậu thật không tồi." Lý Mỹ Lệ liên tục nói mát, Thảm Thiển không thể nhịn được nữa liền gắt gỏng, "Mình đang nói chuyện đằng hoàng đó, bây giờ mình phải làm sao?"

"A, để ý đến cảm xúc của đại đội trưởng vậy hả?" Lý Mỹ Lệ 'ừ à' cả buổi, dường như là đang suy nghĩ, bứt rứt hồi lâu mới tổng kết một câu, "Thiển Thiển, cậu yêu đại đội trưởng rồi hả?"

"Nói bừa." Thảm Thiển theo tiềm thức không thừa nhận.

"Vậy cậu để ý anh ấy tức giận hay không tức giận như vậy làm gì? Anh ấy thích giận thì cứ để cho anh ấy giận đi, cậu đi tắm rồi ngủ đi, không liên quan đến cậu."

"Nhưng mà..." Thảm Thiển cũng không thể nói rõ ràng, trong lòng vẫn bài xích chuyện mình yêu Vu N nhiên, "Mình không muốn anh ấy tức giận, mình thích hòa thuận chung sống."

"Nếu mình không tính sai, Thiển Thiển nhà anh ấy sẽ sinh con ở trên thuyền, thời hạn cậu chăm sóc cũng hết, hai người về sau không còn liên quan gì đến nhau? Anh ấy nổi giận thì cứ để anh ấy giận đi, dù sao hai người về sau cũng chẳng còn quan hệ gì."

Thảm Thiển nghe Lý Mỹ Lệ nói như vậy, trong lòng lại có một cảm xúc nói không nên lời, cảm xúc xấu vừa ủa lên, cô liền không khác chế được mình, khổ sở khe khẽ la lên, "Người ta hiện tại rất khó chịu, mình không muốn không còn quan hệ gì với anh ấy."

"Phốc..." Ở đầu dây bên kia, Lý Mỹ Lệ đang uống sữa, bị một tiếng gào khóc thảm thiết này của Thảm Thiển làm cho phun thẳng ra, bắt đầu bùng ra lời thô tục, "Ta sát, Thảm Thiển, cậu còn không thừa nhận cậu đã yêu người khác?"

Thảm Thiển ủy khuất, "Chỉ là có chút xaouyến vậy thôi."

"Hắc, năm đó Tần Hạo xuất ngoại, mình có thấy cậu khổ sở như vậy đâu, mình nhớ năm đó mình cũng từng nói, nếu cậu đã không thổ lộ thì sau này hai người vẫn chẳng có quan hệ gì. Mình còn nhớ rất rõ, lúc ấy cậu nói, chân trời chỗ nào không có hoa có cỏ, cần gì phải đơn phương yêu một góc cỏ chứ."

"..." Thẩm Thiên lập tức không phản đối. Thì đúng là thế cơ mà.

"Vậy hiện tại mình đem nguyên xi những lời này trả lại cho cậu, cậu đi tắm rồi ngủ đi."

"Chị Mỹ Lệ của tôi ơi, tôi già rồi, ở cái tuổi này, cò non không gặm nổi, mà cò già thì gặm không đi."

"Ý của cậu là cậu muốn theo đuổi đại đội trưởng?" Giọng Lý Mỹ Lệ lập tức vút lên, vang vọng khắp tám phương, Thẩm Thiên không thể không đưa điện thoại ra xa khỏi lỗ tai mấy mét.

"Ta thảo, Thẩm Thiên, mịa nó chứ đầu óc cậu có vấn đề rồi, ba của đại đội trưởng là Vu tư lệnh đấy, là Vu tư lệnh ở quân khu A đấy! Là quân hàm thượng tướng đấy. Cậu có hiểu cái gì gọi là môn đăng hộ đối không vậy?"

"..." Thẩm Thiên về mặt đầy hắc tuyến, cô cho tới bây giờ căn bản không nghĩ đến nhiều như vậy! Cô liếc mắt nhìn trần nhà trắng xóa một cái, "Mình thề với trời, Thẩm Thiên mình cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ qua lại với Vu Nhiên đại đội trưởng."

Cửa lúc này mở ra, Vu Nhiên không xiêng không vẹo đi đến, anh lẳng lặng nhìn cô cẩn thận tỉ mỉ, mắt sáng như đuốc.

Thẩm Thiên vội vàng say good bye Lý Mỹ Lệ, dập điện thoại, luống cuống, "Anh Vu, tôi..."

"Nếu làm trái lời em vừa thề thì sao?" Vu Nhiên trong tay nắm dây xích Thẩm Thiên, có thể thấy vừa rồi anh đi ra ngoài là để dắt Thẩm Thiên về. Thẩm Thiên không ngờ anh lại nghe thấy lời thề lúc này, cô há miệng, không biết nói tiếp như thế nào.

Vu Nhiên cời bỏ dây xích, Thẩm Thiên được tự do liền nhanh chóng chạy vào trong ổ chó của mình, nằm sấp xuống giường đôi mắt vô tội nhìn hai người đứng sòng đôi nhau. Thẩm Thiên bỗng nhiên lạnh cóng cả người, cô cũng không biết làm thế nào nói rõ lý do vừa rồi cô lại phải thề như vậy, cô thật đúng là vô tâm.

Vu Nhiên chậm rãi đi tới gần cô, nắm lấy cằm cô, xoay mặt cô nhìn thẳng vào anh, anh chậm rãi mỉm cười, "Nếu anh muốn chúng ta qua lại với nhau, em sẽ như thế nào?"

Thẩm Thiên muốn xoay đầu, không nhìn anh, nhưng anh nắm rất chặt, cô có thể nào cũng chỉ phí công. Thẩm Thiên bỗng nhiên cảm thấy toàn thân Vu Nhiên đều uy nghiêm đáng sợ, không giống anh chàng bình thường hiền hậu kia.

"Nếu sau này chúng ta ở bên nhau? Hừm?"

Thẩm Thiên ngẩn người, quay đầu đi, Vu Nhiên cười khê, "Vậy em phải cầu hôn anh."

"..."

"Được rồi, cô Thẩm, anh muốn tắm rửa rồi đi ngủ, không tiễn."

Thẩm Thiên vô cùng buồn bực ra khỏi phòng. Cô không thể nào hiểu được logic của Vu Nhiên, đây là cái logic gì chứ? Cô buồn bực đi về phòng mình. Lại nói, cảm giác phương hướng của Thẩm Thiên quả thật không tốt, cô bởi vì một lần rẽ sai mà đi vào một khoang thuyền khác tương đối xa lạ.

Thẩm Thiên vốn định quay lại đường cũ, để tránh đi nhầm vào ngã rẽ khác. Cô vừa suy nghĩ muốn tìm ai đó hỏi đường, vừa vặn một người đàn ông trung niên đi qua, cô vui tươi hơn hờ đi lên, "Chú ơi, phòng 388 đi lối nào ạ?"

Người đàn ông trung niên dừng lại một chút, cứng nhắc quay đầu, chỉ thấy Thẩm Thiên nhe răng ra cười ngây ngô, nhưng người đàn ông đó lại nói, "Thẩm Thiên?"

"A? Sao chú biết con?" Thẩm Thiên cũng cẩn thận đánh giá ông ta, trong đầu không có chút ấn tượng.

Người đàn ông trung niên nhú mày, nhìn qua hướng Thẩm Thiên đi đến, vừa vặn thông thẳng đến phòng 101, ông ta bỗng nhiên hiểu ra, nhưng sắc mặt lại càng đen hơn, "Thẩm Thiên, chúng ta lên boong nói chuyện được không?"

Thẩm Thiên về mặt cổ quái, người đàn ông này cô đúng là không có một chút ấn tượng, nhưng nhìn cách ăn mặc của ông ta đường hoàng đứng đắn, không giống như là người xấu, liền gật đầu đồng ý đi theo.

Hai người tựa vào lan can, gió biển đêm nhẹ vỗ về khuôn mặt, hơi ẩm tấp tễn có thể nghe thấy cả mùi biển nhè nhè. Người đàn ông trung niên kia đưa mắt nhìn ra xa, lông mày nhíu chặt lại.

"Tôi biết năm đó tư lệnh quá kích động, chưa hỏi rõ ràng sự thật đã nói cho Nhiên Nhiên nghe một tin giả, khiến hai người đang yêu nhau sâu đậm lại phải chia tay. Sau đó lại nghe nói cô xảy ra tai nạn xe cộ, sau đó biến mất, tư lệnh luôn nghĩ là tại ông ấy cho nên vẫn rất áy náy. Nhưng ông ấy cũng chỉ có một đứa con cưng, để không ảnh hưởng đến việc học hành sự nghiệp của cậu ấy mà đành phải vận dụng quyền lực, muốn đâm lao phải theo lao, nhưng đến cuối cùng thấy Vu Nhiên trở thành như vậy, tư lệnh mới nói ra sự thực." Người đàn ông trung niên nhếch miệng cười với cô, "Cũng may là hai người hiện tại đã về với nhau, sau này Nhiên Nhiên xin nhờ cô."

Thẩm Thiên càng nghe càng mơ hồ, không khỏi cười thất thanh, "Tôi chỉ là cò về ngoài rất giống với Thẩm Thiên mà ông nói thôi. Tôi không phải cô ấy."

Người đàn ông trung niên sừng sốt, cười sang sảng, "Trên đời này trùng tên trùng họ không lạ, lạ là trên lỗ tai trái cũng có tám bảy lỗ tai? Đáng người cũng nóng bỏng như vậy? Cô Thẩm thật biết nói đùa."

Thẩm Thiên mím miệng, im lặng không nói. Ông nói không sai, rất trùng hợp, trùng hợp đến cô cũng không thể lí giải.

Người đàn ông trung niên nhìn xuống đồng hồ đeo tay, thờ dãi, "Vốn định dẫn cô đến gặp tư lệnh, nhưng giờ tư lệnh đang cùng ông Tần chơi bài, không nên quấy rầy, sau này hãy cho ông ấy ngạc nhiên cũng được. Tuy rằng ông ấy vẫn biết Nhiên Nhiên đang sống cùng một cô gái, nhưng không biết đó là cô Thẩm."

Thẩm Thiên không thể nói rõ, chỉ cảm thấy trong ngực rất khó chịu cứ như bị người ta đánh một cú trí mạng.

"Tôi phải về trước." Người đàn ông trung niên nói, "Lễ đính hôn ngày kia gặp lại."

Thẩm Thiên nhìn ông ta rời đi. Theo như lời người đàn ông trung niên này thì hình như ông ta rất quen Thẩm Thiên, nét mặt còn tươi cười. Hơn nữa còn biết Thẩm Thiên sẽ dĩ nhiên trở về bên Vu Nhiên?

Trái tim Thẩm Thiên nhất thời bất ổn. Cô có phải là Thẩm Thiên mà ông ta nói hay không? Cô không dám chắc chắn, nhưng trong lòng vẫn có chút chờ đợi. Nếu cô là Thẩm Thiên đó... vậy cô cùng Vu Nhiên đã từng..

Người duy nhất có thể chứng thật lúc này chỉ có Thẩm mẹ. Thẩm mẹ nhất định biết quá khứ của cô. Thẩm Thiên nhất thời lo lắng không yên, cô đi tới đi lui ở trên boong, khẽ cắn môi, hạ quyết tâm gọi cho Thẩm mẹ.

Đầu bên kia bắt máy rất nhanh, "Không phải con nói là đi du lịch vòng quanh thế giới sao?"

"Mẹ..." Thẩm Thiên muốn nói lại thôi.

Đầu dây bên kia thực yên tĩnh, dường như đang đợi Thẩm Thiên nói, nhưng Thẩm Thiên lúc này lại không biết nên nói như thế nào. Mãi đến khi đầu bên kia vọng lại tiếng thờ dãi, "Thiên Thiên, con vẫn không từ bỏ được quá khứ sao?"

"Mẹ, con chỉ muốn hỏi mẹ một câu, chỉ một câu thôi, được không?"

Đầu dây bên kia lại lặng im một hồi, Thẩm Thiên hít sâu, thật cẩn thận hỏi: "Mẹ nói con từng có bạn trai, vậy bạn trai của con có phải tên là Vu Nhiên? Con trai Vu tư lệnh không ạ?"

Thẩm mẹ không nói gì, bà không thừa nhận mà cũng không phủ nhận khiến Thẩm Thiên vô cùng sốt ruột.

"Thiên Thiên, con đồng ý với mẹ một việc."

"Dạ?"

"Vĩnh viễn không được nói với bất cứ ai, con là con gái Vu Thiên Dương, Vĩnh viễn."

Thẩm Thiên sừng sốt, đây là lần đầu tiên cô nghe mẹ nói đến tên ba, Thẩm mẹ tiếp tục nói: "Có lẽ, con đã tiếp xúc với những người đó nên sớm muộn gì sẽ biết. Mẹ không phản đối, cũng ngăn không được con tiếp tục tiếp xúc với họ. Đây có lẽ là định mệnh. Lúc trước mẹ không ngăn cản con quen với thằng nhóc Vu Nhiên, nay mẹ cũng không ngăn con, thằng bé đó đã làm con chịu không ít đau khổ, mẹ biết. Nhưng, con phải đồng ý với mẹ, không được nói cho bất cứ ai biết ba con là ai."

Thẩm mẹ thừa nhận thân phận của Thẩm Thiên, nhưng lại năm lần bảy lượt nhấn mạnh trách nhiệm của Thẩm Thiên. Thẩm Thiên cúp máy, ngồi co quắp trên boong, mặc cho gió biển tạt vào gương mặt đang mờ dần vô thần của mình. Cô nằm mơ cũng không thể tưởng tượng được, cô chính là cô bạn gái thân bí trong truyền thuyết. Thẩm Thiên nghĩ đến lỗ tai may mắn, nghĩ đến thứ tình cảm lúc nào cũng đặc biệt tốt với Vu Nhiên, nghĩ đến chiếc nhẫn có khắc "Thẩm Thiên sở hữu duy nhất" trên ngón tay Vu Nhiên, còn cả những lúc anh dịu dàng hạ giọng gọi, "Thiên Thiên..."

Những chuyện này rốt cuộc là vì sao? Vì sao Vu Nhiên rõ ràng nhận ra cô, lại làm như không biết? Cô không rõ. Chẳng lẽ là không có tình cảm nên không cần thiết phải nhận là quen? Trái tim Thẩm Thiên loạn hết cả lên.

Cô lập tức đứng dậy, gọi điện cho Vu Nhiên, mà bên kia đầu dây chỉ có mỗi tiếng máy bận. Thẩm Thiên đành phải đứng lên, đi về phía khoang thuyền, tự mình đi tìm anh. Cảm giác phương hướng của cô cực kỳ không tốt, lại tìm không thấy hướng Bắc ở đâu. Lúc này, cô gần như muốn phát điên, nghiêng ngả một hồi rốt cuộc cũng tìm được phòng 101, Thẩm Thiên ấn chuông cửa.

Không có ai ra mở. Thẩm Thiên tiếp tục ấn. Vất vả lắm, cánh cửa mới kết một tiếng mở ra, một mùi rượu xộc thẳng vào mũi, Vu Nhiên dựa vào hàng lang bên cửa, mặt không chút thay đổi hỏi: "Cô Thẩm còn có chuyện gì sao?"

"Tôi chỉ là muốn tới hỏi anh, tôi rốt cuộc là ai?"

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Không Đơn Giản* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Vưu Nhiên lặng im ngóng nhìn cô, trong đôi mắt đen láy như mặt nước mênh mông lấp lánh ánh sao, nhìn anh vẫn không có nhiều cảm xúc lắm, hoặc có thể nói anh vẫn chưa hiểu lời của Thẩm Thiển lúc này. Anh hỏi: "Cô Thẩm là ai ư? Đương nhiên phải hỏi chính em rồi."

Thẩm Thiển khẽ cắn môi, cúi đầu nhìn chiếc nhẫn đeo trên ngón tay Vưu Nhiên, "Tôi tên là Thẩm Thiển, Thẩm Thiển trong ký ức của anh cũng là tôi."

Vưu Nhiên hiền lành, chăm chú yên lặng nhìn Thẩm Thiển, nét mặt vẫn không chút thay đổi. Thẩm Thiển hỏi anh, "Anh mau nói cho tôi biết, vì sao anh không nói cho tôi biết, chúng ta từng có quan hệ?"

Vưu Nhiên không khỏi nhú mày, đôi hàng mi xinh đẹp nhú chặt, anh hơi nâng tay lên đỡ trán, "Thiển Thiển, em biết được bao nhiêu rồi?"

"Vậy phải xem anh nói cho tôi biết được bao nhiêu?" Thẩm Thiển nhìn không chớp mắt, ánh mắt sáng như đuốc.

Vưu Nhiên kéo Thẩm Thiển vào phòng, thuận tay đóng cửa lại, hai người đều ngồi ở trên sofa, không ai nói với nhau câu nào, không khí dường như cũng đông cứng lại thành băng. Trên bàn trà có mấy bình rượu tây đã mở, đều là những loại rượu mạnh. Vưu Nhiên thỉnh thoảng lại xoa thái dương, để mình tỉnh táo một chút.

"Anh... ổn chứ?" Thẩm Thiển thấy bộ dạng Vưu Nhiên như muốn ngã xuống, đột nhiên lại thấy mềm lòng.

Vưu Nhiên hơi hơi nâng đôi mi dài đẹp lên, đôi mắt mê ly vừa chuyên chú vừa không nhìn Thẩm Thiển, miệng anh cong lên một nụ cười nhạt, vươn tay ra, cầm tay Thẩm Thiển.

Thẩm Thiển lập tức cứng đờ, muốn rút ra, nhưng sức trên tay anh quá lớn nên cô không có cách nào rút ra được. Vưu Nhiên nhìn chăm chăm vào bàn tay hai người, thì thào tự nói, "Lúc trước là em theo đuổi anh, nhưng em có biết là anh vẫn luôn vì em mà lưu ban không?"

Thẩm Thiển ngây ra như phỗng. Vưu Nhiên cầm chặt tay Thẩm Thiển thêm một chút, "Thiển Thiển, anh bị em chiều hư rồi." Anh bỗng nhiên khó chịu một cái, hơi rượu cũng theo đó mà xộc ra.

"Bỏ đi, việc này chúng ta để sau rồi nói, hôm nay anh say rồi, nói năng cũng không rõ, tôi thấy vẫn nên bỏ đi." Thẩm Thiển dịu Vưu Nhiên muốn đưa anh về giường.

Vưu Nhiên cũng rất nghe lời, mặc cho cô đưa vào phòng, đặt lên giường. Thẩm Thiển bận rộn giúp anh cởi giày lột tất, sau đó giúp anh cởi nút áo. Vưu Nhiên lẳng lặng nhìn cô, trong đôi con ngươi thâm thúy cuộn cuộn nhiệt liệt. Thẩm Thiển ngừng lại một chút, vừa định buông tay mặc kệ, Vưu Nhiên lại bắt lấy tay cô, đôi mắt dài nhỏ nheo lại, eo hẹp hỏi: "Em không phải hỏi anh, chúng ta từng quan hệ sâu đậm sao?"

Thẩm Thiển bất động, cũng không chống cự, lẳng lặng nhìn anh, chờ anh tiếp tục nói.

Vưu Nhiên nắm tay đưa chiếc nhẫn lên cho cô xem, rồi nhú mày nói: "Người con gái đầu tiên của Vưu Nhiên anh là Thẩm Thiển, người con trai đầu tiên của Thẩm Thiển là anh. Hơn nữa..." Anh không nói mà nâng đôi mắt lên, quả nhiên nhìn thấy vẻ mặt Thẩm Thiển vừa kinh ngạc vừa ngượng ngùng phức tạp

"Hơn nữa, Thẩm Thiển, chúng ta đã từng thề..." Anh lại nắm chặt tay cô hơn, kéo Thẩm Thiển về bên cạnh anh, Thẩm Thiển nhất thời không kịp phản ứng liền ngã vào lòng anh. Vưu Nhiên dùng một chiêu Thái Sơn áp đỉnh (xoay mạnh người), đặt Thẩm Thiển xuống dưới mình, giọng điệu rất sâu lắng, lại dụ dỗ nói: "Người con gái đầu tiên của anh là Thẩm Thiển, mà người con gái cuối cùng cũng là Thẩm Thiển."

Thẩm Thiển nhất thời đỏ mặt tía tai, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt đẹp đẽ lạ lùng ấy. Ánh mắt vốn u ám cũng bị Vưu Nhiên bỗng nhiên cúi người ép xuống mà không còn thấy gì nữa, anh nói: "Nhưng mà Thiển Thiển, khi đó để em bức cung, bây giờ anh muốn phản kháng."

Thẩm Thiển khóe miệng co rút, "Anh muốn làm gì?" Chẳng lẽ muốn tìm người khác?

"Uhm, anh muốn làm." Vưu Nhiên đang nâng mặt Thẩm Thiển, nhẹ nhàng thom hai cái, giọng điệu mềm mại lại da diết, "Người con trai đầu tiên của em là anh, sau này bao nhiêu đời, cũng phải là anh."

Dứt lời, không để ý tới Thẩm Thiển bỗng nhiên tròn to mắt, anh mạnh mẽ hôn cô. Vẻ mặt Thẩm Thiển lúc này vừa kinh ngạc lại thẹn thùng, cô không hề thấy ác cảm với những lời này của Vưu Nhiên.

"Ngoan, hé miệng." Vưu Nhiên dụ dỗ Thẩm Thiển, chỉ cần một ánh mắt, Thẩm Thiển đã thật sự làm theo. Vưu Nhiên mỉm cười, lập tức ngậm lấy môi Thẩm Thiển, giống như là muốn nuốt cô vào.

Thẩm Thiển chậm rãi xoa lưng anh, chỉ cảm thấy nóng rẫy, cơ bắp trên lưng đều căng cứng, giống như muốn vận sức chờ phát động. Cô đầu tiên là sùng sốt, tiếp theo đó cả người cũng gồng cứng lên, tay Vưu Nhiên phủ lên cái bánh bao lớn của Thẩm Thiển, đôi mắt lóe lên ý cười giảo hoạt, "Lớn như vậy thì cần phải mát xa thật nhiều để phòng chảy xệ."

Thẩm Thiển nhất thời giật mình một cái, muốn ngồi dậy, nhưng Vưu Nhiên lại đột nhiên nhào tới hôn trực tiếp đè cô lại, anh nói: "Thiển Thiển, đêm nay ở lại bên anh đi."

...

Thẩm Thiển thức dậy từ rất sớm. Khi đó phía chân trời bên ngoài vẫn còn xanh thẫm u ám, mặt trời vẫn chưa vươn ra khỏi mặt biển. Cô kéo chăn, về mặt khăn trang. Cô sợ đánh thức Vưu Nhiên đang ngủ say, cô không thể đối mặt với chuyện bọn họ đã mây mưa, hơn nữa ngày hôm qua cũng không biết là do tác dụng của hay là do anh lâu lắm rồi không ăn mặn mà lẫn lộn cả buổi tối, vừa mới ngủ là trời đã sáng. Thẩm Thiển bọc chăn, kiễng mũi chân, tính lên lút đi ra ngoài. Cô vừa rời giường đi được vài bước, mở cửa phòng ngủ đã thấy Thiển Thiển chờ ở cửa, không ngừng rên "âu ầu" với cô.

Vưu Nhiên đang ngủ gà gật trên giường hơi động dậy, vốn định vòng qua ôm người bên cạnh, nhưng lại chẳng thấy đâu, anh mệt mỏi mở to mắt, bình tĩnh rời giường, quét mắt nhìn Thẩm Thiển khúm núm đi vòng trở về.

Vưu Nhiên mỉm cười, "Đề anh ra rồi muốn phui mộng chạy trốn?"

"Ai đề anh chứ, cả tối hôm qua đều là anh ở trên tại hạ tôi đấy?" Thẩm Thiển lập tức mở miệng cãi lại, cãi xong, cô liền im lặng, mặt lại tiện thể đỏ bừng. Vưu Nhiên phì cười, kéo Thẩm Thiển vào lòng, bọc cô trong cánh tay mình, gối cằm lên cô cổ, phả hơi bên tai cô, "Không phải là do anh sợ em một sao? Lần sau em muốn thế nào thì làm thế đó."

Thẩm Thiển giãy dụa muốn vùng dậy, "Ngày hôm qua em chỉ muốn kiểm tra xem em rốt cuộc có đúng hay không, kết quả chứng thật em chỉ là cái bánh quẩy già. Nhưng... em vẫn rất thuần khiết." Nhớ tới cơ thể mẫn cảm của mình, cô liền run rẩy cả người. Hơn nữa Vưu Nhiên đối với cơ thể của cô nắm rõ như lòng bàn tay, nắm chắc từng chỗ nông sâu. Quả nhiên, cơ thể của cô nói cho cô biết anh dài ngắn thế nào, kỹ thuật của anh nói cho cô, anh biết của cô nông sâu ra sao.

Vưu Nhiên bị hành động "Làm thử một lần xem có đúng hay không" này của Thẩm Thiển làm cho dở khóc dở cười. Anh bỗng nhiên nói: "Vậy em nói anh đúng hay không đúng?"

"Anh đúng cái con khi, xử nam cũng giống như anh gầy vò người ta tới sáng hả?" Nghĩ đến đây, cõi lòng Thẩm Thiển liền lạnh hẳn, "lần đầu tiên" trong ký ức của cô còn lâu hơn thế.

Vưu Nhiên nghe Thẩm Thiển nói như thế, ánh mắt liền hiện lên vẻ đùa cợt, "Vậy cũng là do em dạy dỗ có phương pháp."

"..." Trong đầu Thẩm Thiển lại dần hiện ra những cảnh tượng không thuần khiết, cô khẽ hắng giọng, mặt đỏ bừng đánh trống lảng, "À, em muốn hỏi cho rõ ràng câu hỏi của em ngày hôm qua."

Vưu Nhiên lập tức trầm mặt xuống, "Ừ?"

"Vì sao anh giả vờ không biết em?"

"Anh sợ sẽ dọa em chạy mất, lại tìm không được em."

Thẩm Thiển sững sốt, nhìn bộ dạng Vưu Nhiên bình tĩnh chỉ cười không nói, trong đầu lại nhớ tới anh bình thường luôn đứng đắn với anh hoành hành ngang ngược tới hôm qua lại nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Em bây giờ đã biết, anh không hề sợ em chạy trốn?"

"Anh biết em rất có tình mẫu tử, đúng không."

"Chuyện này thì liên quan gì đến tình mẫu tử?"

"Ngày hôm qua anh đã để lại mầm mống ở trong bụng em, ít nhất cũng ba bốn lần, dù thế nào cũng phải có một lần thành công chứ?" Vưu Nhiên thu lại nụ cười, ánh mắt bắn ra bốn phía, như một con hồ ly khoe chiến tích. Thẩm Thiển há miệng, kinh ngạc không thôi, sắc mặt tái nhợt, sau đó nghĩ lại liền cười ha ha, "Em đi uống thuốc tránh thai khẩn cấp."

"Bây giờ đang ở trên thuyền, không phải em muốn mua là có thể mua được. Chỉ cần anh gọi một cuộc điện thoại..." Vưu Nhiên ôm Thẩm Thiển vào trong lòng, quynh rũ cười với cô, "Còn dám chạy không?"

Thẩm Thiển lại thấy lệ rơi đầy mặt, đây là kiểu đàn ông gì vậy, lúc kích tình như thế mà vẫn muốn ngấm ngấm gài bẫy cô. Thẩm Thiển không dám tỏ ra yếu thế, cô lập tức phản kích, "Ngày hôm qua là kỳ an toàn, không sao hết."

"Haizz." Vưu Nhiên ôm thật chặt Thẩm Thiển, làm ra vẻ vô cùng thất bại. Thẩm Thiển trong lòng lại lẫn tẩn vui sướng vì chiến thắng. Vưu Nhiên sau khi ấn nút trên tủ đầu giường liền đi tới tủ quần áo, lấy một bộ áo choàng lông từ trong tủ quần áo ra mặc lên người, sau đó đi từ phòng ngủ ra phòng ngoài.

Thẩm Thiển đỡ đầu gối yên ở trên giường, về mặt nhìn rất mơ màng. Cô vốn định mặt lại quần áo ngày hôm qua, nào ngờ mấy hột nút trên áo đều bị kéo đứt, nếu cứ kiên quyết mặc vào thì nơi vùng ngực rộng lớn của cô thật đúng là phô diễn cảnh xuân vô hạn.

Cô tức giận ném quần áo xuống, trực tiếp bọc ra giường đi ra khỏi phòng ngủ, vào phòng ngoài, chỉ thấy Vưu Nhiên đang một tay bưng ly sữa trắng, một tay tựa vào thành sofa, ánh mắt giống như cười mà không cười nhìn cô phong trần một mình đi ra. Anh hiển nhiên đã sớm đoán được Thẩm Thiển sẽ bọc ra giường đi ra.

"Ngày hôm qua vận động quá mức, ra đây uống nước đi, em muốn uống gì nào?"

Thẩm Thiên trẻ môi, dịch bước đi tới, ngồi ở bên cạnh anh, bưng một ly sữa trắng khác đã chuẩn bị sẵn lên uống. Nước ấm xoa dịu trong cổ họng, vô cùng thoải mái, sau đó chảy xuôi đến dạ dày quay cuồng, ấm áp khỏi phải nói. Vưu Nhiên dịu dàng cười với cô, trái tim cũng ấm áp hơn vài phần.

Đột nhiên, chuông cửa vang lên. Thẩm Thiên sững sốt, nghi hoặc nhìn Vưu Nhiên, Vưu Nhiên chỉ cười nhẹ, đứng dậy đi mở cửa, ngoài cửa là một nhân viên phục vụ. Người nhân viên kia nhìn Vưu Nhiên ăn mặc lơi thối, cúi người chào anh, sau đó tiện thể nhìn Thẩm Thiên đang bọc ra giường ngồi ở trên sofa. Thẩm Thiên bị cô nhân viên nhìn như vậy lại siết chặt ra giường hơn. Cô nhân viên kia nói: "Anh Vưu có dặn dò gì không ạ?"

"Có thuốc tránh thai khẩn cấp không?" Anh không nhẹ không nặng hỏi.

Thẩm Thiên nghe mà chỉ muốn tìm một cái lỗ mà chui vào, anh nói như vậy chẳng phải càng chứng tỏ anh và cô đã làm những gì sao.

Cô nhân viên rõ ràng cũng giật mình, "Cái này... Tôi cũng không rõ lắm."

"Vậy phiền cô hỏi phòng hậu cần, hoặc là hỏi những hành khách khác xem, nếu có thì bảo ghi lại dưới danh nghĩa của tôi, đưa đến chỗ cô Thẩm Thiên phòng 388."

"Vâng." Cô nhân viên sững sốt, sau khi máy móc gạt đầu chào liền rời đi.

Trong lúc Vưu Nhiên đóng cửa lại, Thẩm Thiên liền tức giận đến cả người cũng run lên, "Anh... Anh cố ý."

"Ừ?" Vưu Nhiên lại cười.

"Anh bảo cô nhân viên kia đi hỏi, sau đó ghi tên anh, đưa đến chỗ em, không phải là thông báo với khắp thiên hạ, chúng ta gì đó gì đó, sau đó cần thuốc tránh thai khẩn cấp, anh..."

Vưu Nhiên cười tủm tỉm, "Hiếm khi lại thông minh thế."

"Sau này em còn dám gặp ai chứ?" Thẩm Thiên nhất thời kích động muốn chết, cô vẫn không phát hiện người đàn ông này lại thâm độc giả dối như vậy.

"Liên quan gì? Chi cần em là bạn gái của anh thì làm mấy chuyện này cũng bình thường thôi mà." Vưu Nhiên đang ép cô, bức cô thừa nhận quan hệ giữa cô và anh. Nhưng đối với Thẩm Thiên mà nói, những chuyện này xảy ra quá nhanh, cô từ một người dung nhiều chuyện tò mò về người bạn gái thần bí lập tức biến thành đương sự khiến cô không tiêu hóa nổi, sau một hồi vui vẻ vang trời, ở vào lúc cô hoàn toàn không để ý không rõ ràng, lại cùng bạn trai trước kia xác lập quan hệ, còn gì có thể mô tả ngoài một chữ "Loạn"?

Thẩm Thiên tội nghiệp nhìn Vưu Nhiên, dùng ánh mắt khẩn cầu như chó Nhật nhìn anh, "Vậy về sau chúng ta có thể không làm chứ?"

Vưu Nhiên nhú mày, không đồng ý cũng không cự tuyệt.

Thẩm Thiên túm chặt ra giường, mặt đỏ bừng nóng ran, "Em quen buổi tối đắp mặt nạ đi ngủ."

Vưu Nhiên đi tới, ngồi ở bên cạnh Thẩm Thiên, liếc xéo cô một cái, "Vậy ý của em là chúng ta có thể ở bên nhau?" Thẩm Thiên chớp chớp mắt, cường điệu ra điều kiện tiên quyết, "Sau này không được làm."

"Có thể." Vưu Nhiên mỉm cười chống đỡ.

Thẩm Thiên nghĩ, thật ra Vưu Nhiên vẫn không tính là dễ lắm, liệu anh có chịu chấp nhận kiểu yêu đương trong sáng này?

"Vậy sờ được chứ?" Vưu Nhiên vừa nói như thế, Thẩm Thiên thiếu chút nữa là học máu ngã xuống đất bỏ mình. Buồn cười, không làm thì sờ? Vưu Nhiên vẫn duy trì nụ cười thường có, cười đến tận mang tai, đôi mắt nheo lại nhìn chẳng khác nào một con hồ ly giao hoạt.

Anh quá rõ cơ thể Thẩm Thiên, e là một khi đã nhào lên cô rồi thì muốn cự tuyệt cũng khó.

Cứ như vậy, cô, Thẩm Thiên trở thành bạn gái Vưu Nhiên. Thẩm Thiên mặc đồ của Vưu Nhiên trở lại căn phòng sang trọng của mình, ngồi ở trên giường ngây ngẩn cả mấy tiếng. Cô nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy kể lại chuyện kỳ lạ này cho cô bạn thân Lý Mỹ Lệ thì tốt hơn.

Cô chuẩn bị gọi điện cho Lý Mỹ Lệ, kết quả tìm cả buổi cũng không thấy điện thoại của cô ở đâu. Cô tỉnh tâm, nghĩ lại mấy phút trước, lúc này mới thấm thía không tốt, di động để quên ở trong phòng Vưu Nhiên mất rồi.

Cô nhúc nhích, lập tức thay quần áo, tính giả vờ vui vẻ đi tìm Vưu Nhiên. Đây đúng là mới ra khỏi hang sói lại quay trở vào mà. Cô vừa mở cửa phòng mình đã thấy Vưu Nhiên đứng nghiêm ngoài cửa, hiển nhiên cũng có chút kinh ngạc, sao trùng khớp dữ vậy.

Thẩm Thiên vừa thấy Vưu Nhiên, máu trong người liền sôi trào, mặt lập tức nóng bừng, ngây ngô cười nói; "Anh tìm em à?"

Vưu Nhiên mở lòng bàn tay, trong đó là điện thoại của cô. Thẩm Thiên vui mừng quá đỗi, lấy điện thoại, nói lời cảm ơn, "Cám ơn anh Vưu đã đặc biệt đi một chuyến."

"Anh Vưu?" Vưu Nhiên nhếch miệng cười, "Thiên Thiên, em nên đổi cách xưng hô đi."

Thẩm Thiên sững sốt, "Vậy gọi là gì?"

"Ông xã hay là chồng ơi hay là mình ơi, em chọn đi."

"..." Răng Thẩm Thiên nghiêng vào nhau keng két, cô thật muốn cắn chết anh.

"Đúng rồi, lúc nãy Lý Mỹ Lệ gọi điện đến. Anh đã nghe." Vưu Nhiên vẻ mặt không ảnh hưởng toàn cục bình tĩnh mỉm cười, còn Thẩm Thiên thì không sao bình tĩnh nổi, sợ anh miệng chó phun không ra được ngà voi, cô kinh hoàng sợ hãi đứng lên, run rẩy nói: "Anh đã nói gì với cậu ấy?"

"Chỉ nói một câu rồi cúp máy ngay."

Trái tim Thẩm Thiên đã vọt tới cổ họng bỗng nhiên hạ thấp xuống vài phần, cô ổn định nhịp tim, cười hớ hớ nói: "Anh nói gì vậy?"

"Không có gì, chỉ là dặn cô ấy, em có thể sẽ mang thai nên bình thường lúc đùa chú ý một chút."

Thẩm Thiên hoàn toàn hóa đá...

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Không Đơn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Thẩm Thiên lúc này thực sự ưu thương, nguyên nhân là do câu nói kia của Vưu Nhiên, Lý Mỹ Lệ cấp tốc đến khỏi bệnh viện tội, vừa vặn Vưu Nhiên cũng có mặt, vì thế ba người cùng vào ngồi ghế sofa trong phòng 388 nói chuyện.

Thẩm Thiên tư thế thẳng tắp, điệu bộ có chút cứng nhắc. Vưu Nhiên lại quang minh chính đại ngồi bên Thẩm Thiên, nửa dựa vào sofa, dáng vẻ lười biếng, khóe môi nhếch lên thành ý cười thân thiện. Lý Mỹ Lệ thấy đáng vẻ hai người như vậy lại thấy vô cùng cô quái.

"Mỹ Lệ à, cậu đừng nghe anh Vưu..." Thẩm Thiên không khỏi dừng lại một chút, bởi vì Vưu Nhiên bỗng nhiên ôm chặt thắt lưng cô, nói: "Bà xã, ngồi như vậy không tốt cho thắt lưng, tối hôm qua thắt lưng đã đau mệt lắm rồi."

Biểu hiện trên mặt Lý Mỹ Lệ cực kỳ vặn vẹo. Thẩm Thiên lườm Vưu Nhiên một cái, cứ như muốn vác dao đâm anh ngàn mũi. Vưu Nhiên vẫn giữ điệu bộ vạn người mê, cười đến thực huênh hoang. Tay anh hơi dùng sức, vây Thẩm Thiên trong vòng tay mình, đầu hơi nghiêng qua, cúi đầu cười.

"Ôi trời, nhìn hết nổi rồi, hai người... buồn nôn quá đi." Lý Mỹ Lệ vẻ mặt ghét bỏ nhìn một cặp buồn nôn trước mặt, "Nói, hai người bắt đầu qua lại từ khi nào?"

"Ngày hôm qua." Thẩm Thiên giải thích, cũng ngay lập tức, Vưu Nhiên nói là. "Rất lâu rồi."

Lý Mỹ Lệ thấy hai người trả lời không thống nhất liền nhíu mày. Thẩm Thiên vội vàng giải thích nói: "Mỹ Lệ, thật ra mình là bạn gái của anh ấy."

"Nói thừa, không phải bạn gái mà còn có thể mang thai? Lá gan cậu cũng to nhè." Lý Mỹ Lệ ánh mắt trừng trừng, bộ dạng mườì phần đe dọa. Lúc trước Lý Mỹ Lệ đưa Thẩm Thiên đến đã đồng ý với Thẩm mẹ là sẽ chăm sóc cho cô con gái không rành thể sự, mà nay mới chỉ hơn hai tháng đã gây nên tai nạn chết người, chuyện này cô biết phải ăn nói thế nào đây cơ chứ?

"Không phải, ý của mình là, mình với anh Vưu trước kia đã từng..." Thẩm Thiên hơi dừng lại, có chút nói không nên lời. Cô lo lắng nhìn Lý Mỹ Lệ, chỉ thấy cô nàng đang nhìn chăm chăm cô như hồ rình mồi, giống như chờ cô tiếp tục nói.

Vưu Nhiên thấy cô như vậy, nhin không được bật cười, trực tiếp giúp Thẩm Thiên giải thích, "Cô ấy không nhớ được chuyện trước kia là bạn gái của tôi, bây giờ thì tiếp tục."

"Hả?" Lý Mỹ Lệ không dám tin, "Bạn gái của đại đội trưởng anh không phải là cái đó... Cái đó sao?" Chuyện về cô bạn gái thần bí oanh oanh liệt liệt của đại đội trưởng kia gần như là ai chẳng biết.

Vưu Nhiên chỉ cười, cười rất nhẹ, "Mất rồi tìm lại được? Gương vỡ lại lành? Dùng hai câu này giải thích được chưa?"

Lý Mỹ Lệ phát hiện đến một ngụm nước miếng cô nuốt cũng không trôi, cô nhìn chăm chăm Thẩm Thiên, cái người bị đồn là đã chết kia, người bạn gái trong truyền thuyết rất nhiều lần các cô tụ tập bắt quái đó lại là người bên cạnh mình? Lại còn là con nhỏ ngực bự ngực ghê không rành thể sự này nữa?

Vưu Nhiên cười nói: "Còn muốn hỏi gì nữa không?"

Lý Mỹ Lệ nheo mắt lại, "Ngã sát, Thẩm Thiên, cậu dám không nói cho mình biết cậu có một chân với đại đội trưởng, cậu có còn xem mình là bạn không vậy?"

Ở trong mắt Lý Mỹ Lệ, đại đội trưởng là một giấc mơ xa xôi dường nào? Cô có nằm mơ cũng không thể mơ tới.

"Chuyện này mình cũng mới biết hôm qua, sau đó mới đi chứng thực." Cô không thể không biết xấu hổ mà nói lần chứng thực này phải leo lên giường, cuối cùng bị người ta gài bẫy. Lý Mỹ Lệ run rẩy hàng lông mi, liếc nhìn cô, "Có thai thiệt hả?"

"Chỉ là ví dụ thôi." Thẩm Thiên lập tức thì thầm, "Bình thường phải qua một tuần mới biết được, mình với anh ấy ngày hôm qua cũng mới giao... phôi một chút."

"Khụ khụ." Vu Nhiên nhẹ giọng ho khan một tiếng, kè vào bên tai sửa đúng từ cô dùng sai, "Người với người không thể dùng từ giao... phôi."

Thẩm Thiên tròn trĩnh mắt, "Ngại quá, bệnh nghề nghiệp, em làm thú y nên quen dùng từ này."

Vu Nhiên im lặng, nét mặt dờ khóc dờ cười. Lý Mỹ Lệ không khỏi run rẩy hàng lông mày, chuyên môn của Thẩm Thiên là phôi giống cho động vật nên từ này ở trong đầu cô từ lâu đã trở thành một loại phản ứng tự nhiên, lúc trước cô còn phản nản, gần đây đói khát quá nên dùng từ có chút không rõ ràng, chưa kịp hiểu rõ ràng đã buột miệng nói: "Thì lúc đầu cậu cũng nghĩ là giao phôi mà." Trực tiếp chọc cô tức đến hộc máu. Bây giờ cô đã thực sự hiểu được nỗi khổ của Vu Nhiên, Thẩm Thiên này đem chuyện cô và anh yêu yêu gọi thành giao phôi, cho dù ai cũng đều có chút khó chịu.

Để phá cục diện bế tắc, Lý Mỹ Lệ thì thầm nói: "Được rồi được rồi, mình cũng không bới móc nữa, Thiên Thiên, cậu mời mình ăn cơm đi. Thực chẳng đáng mặt bạn bè, có đàn ông cực phẩm như vậy thì nên mời một bữa chúc mừng đi chứ."

"Được rồi, phải nửa tiếng nữa nhà hàng mới mở cửa, chúng ta đi thẳng qua đó luôn cũng được." Vu Nhiên nhìn đồng hồ, ôm Thẩm Thiên, vẻ mặt mỉm cười. Thẩm Thiên thầm nghĩ lúc trước cô yêu Vu Nhiên, trăm phần trăm là bị sắc đẹp của anh mê hoặc, nụ cười kia thật sự rất hút hồn.

Vì Lý Mỹ Lệ mang theo chồng đến ăn chực nên bữa cơm này trở thành bốn người cùng ăn. Chồng cô thấy Thẩm Thiên đi cùng Vu Nhiên thì cũng giật mình, "Thiên Thiên không phải thích Tần Hạo sao? Sao lại ở bên thân tượng của anh vậy?"

Lý Mỹ Lệ cũng lười giải thích, trực tiếp kéo anh đến nhà ăn. Lúc Cao Trường Phong nhìn thấy thân tượng của mình thì kích động nói không nên lời, nghi ngờ trong lòng cũng quên sạch.

Sau khi hai người bắt tay, Cao Trường Phong mới nói: "Lúc trước ở trong quân đội, tôi sùng bái nhất là không quân F21 và lực chiến Apache. Nay nhìn thấy một thân tượng trong F21, thật sự là vinh hạnh."

"Ông xã, cái gì mà không quân F21 với lực chiến Apache vậy?"

"F21 là một loại chiến đấu cơ, Apache là một loại phi cơ trực thăng lực chiến, đều là trang bị chiến đấu đỉnh cao của thế giới, mà cũng chỉ có học viên sĩ quan huấn luyện xuất sắc mới có thể lái những trang bị chiến đấu danh hiệu đỉnh cao thế giới đó."

Lý Mỹ Lệ cùng Thẩm Thiên nghe mà sửng sốt, không hiểu được gì. Bọn họ đối với lĩnh vực quân sự một chút cũng không rành, cái gì F21, cái gì Apache, cũng không biết là cái gì ra cái gì? Giải thích thế nào mà cũng lẫn lộn.

Vu Nhiên chỉ cười, "Đây đều là những kiểu cũ, F21 từ ba năm trước đã không dùng nữa rồi."

"Đâu chỉ vậy, Apache bốn năm trước cũng ngưng sử dụng, bây giờ người lái nó cũng trở về Mỹ bán đồng nát." Cao Trường Phong vẻ mặt vô cùng thương cảm lại tiếc rẻ, xem ra anh ta đúng là rất sùng bái hai người đó.

Vu Nhiên rõ ràng là sửng sốt, "Lục Tử Ngang cũng xuất ngũ?" Vẻ mặt anh nhìn thực rất giật mình. Ba của người tên Lục Tử Ngang này là tổng tư lệnh lực lượng quân khu A, từ nhỏ ba anh ta thường dẫn anh ta đến nhà Vu Nhiên làm khách, anh với anh ta tự nhiên cũng thành quen.

"Đúng vậy, không phải trên tạp chí đều đăng đó sao? Nghe nói là sắp kết hôn."

"Thật ngại quá, tôi không thường đọc tạp chí." Vu Nhiên cười mỉm, bỏ qua đề tài này.

Nhà hàng vừa mở cửa, mấy người bọn họ liền chọn ngồi ở góc cửa sổ, Lý Mỹ Lệ quả nhiên là tính hung hăng làm thịt Thẩm Thiên một trận, giá các món ăn thật đúng là muốn ăn tươi nuốt sống người ta, vốn mọi khoảng chi phí trong chuyến du lịch thế giới này đều miễn phí, đương nhiên đồ ăn đã được định sẵn, đồ dùng cũng vậy, nếu muốn dùng món khác thì phải bỏ tiền túi ra. Nói theo lời chị gái Lý Mỹ Lệ thì đây là kiểu khuyến khích tiêu dùng trá hình.

Vu Nhiên thấy bộ dáng lo lắng của Thẩm Thiên lại không khỏi cười rộ lên, đặt bàn tay lên nắm lấy tay cô, "Sao? Không muốn ăn?"

"Không phải, Mỹ Lệ ăn như vậy cũng không béo nhưng em thì không được."

Hóa ra là sợ béo phì? Vu Nhiên phì cười, vỗ vỗ tay cô, "Cái này không sao, vậy sò mới thích."

Thẩm Thiên trừng mắt liếc anh một cái, chỉ uống nước khoáng, trong ánh mắt dường như có ý: Không như ý của anh.

Vưu Nhiên cũng không nhẹ không nặng liếc đến bộ ngực đầy đặn của cô, về mặt ngã ngón, tựa hồ cũng có ý nói: không sao, có ngực là đủ rồi. Dù sở.

Thẩm Thiển không nói gì ngẩng mặt hỏi ông trời...

Ăn được một lúc, một bàn bốn người dường như cũng náo nhiệt hơn, thỉnh thoảng còn tán gẫu vài câu, cười vài tiếng. Không khí vốn đang hòa thuận vui vẻ lại bị một câu của Lý Mỹ Lệ phá nát, "A, Thẩm Thiển, Chuột nhất nhà cậu đến kìa." Đây là thói quen của cô ấy, trước mặt Thẩm Thiển cô đều gọi Tần Hạo là chuột nhất nhà cậu.

Lý Mỹ Lệ tất nhiên là quên mất đương sự ngồi bên cạnh Thẩm Thiển, đợi cô phản ứng lại thì bản thân cũng sượng chín người, xấu hổ nhìn về phía Vưu Nhiên, chỉ thấy mặt mày anh dễ chịu, phong kinh vân đạm dùng bữa, về mặt không chút thay đổi.

Vưu Nhiên bỗng nhiên nâng mí mắt lên, đôi mắt thâm thúy sáng ngời hữu thần, anh nói với Thẩm Thiển: "Nói mới nhớ, anh cũng phải giới thiệu người nhà anh với em."

Lý Mỹ Lệ cảm giác được từ trên người Vưu Nhiên tản mát ra một luồng gió lạnh, thổi trúng cô nàng lạnh buốt.

Thẩm Thiển hơi kinh ngạc hỏi, "Ai vậy?"

Vưu Nhiên cười, xoay người ngoắc Tần Hạo và cả Vu Tranh đang kéo anh ta đi vào cửa, "Em họ."

Thẩm Thiển bỗng nhiên tê dại, sau lưng cảm giác như có đôi mắt đang nhìn chằm chằm cô.

"A, anh họ?" Cái giọng đó càng lúc càng vang, cách Thẩm Thiển khoảng chưa đến 5 bước, lúc Tần Hạo đi vào bàn ăn của bọn họ, nhìn thấy Thẩm Thiển ngồi bên Vưu Nhiên, lại cả kinh, "Hai người..."

Vưu Nhiên tỉnh bơ kéo Thẩm Thiển dậy, giới thiệu với Tần Hạo, "Chị dâu tương lai của cậu, Thẩm Thiển."

Tần Hạo nhíu chặt mày, lẳng lặng nhìn Thẩm Thiển, ánh mắt tương đối phức tạp, dường như có chuyện muốn nói. Vu Tranh đang kéo anh ta bỗng nhiên khoác chặt cánh tay Tần Hạo, ngọt ngào nói: "Ông xã, anh đang gây ngại gì đó?"

Tần Hạo lấy lại tinh thần, cười khê, "Thẩm Thiển đúng là có phúc, anh họ tôi là một người si tình, đối với bạn gái trước anh ấy vẫn nhớ mãi không quên. Nghe nói anh họ không chịu chữa mắt đều là vì bạn gái trước kia đúng không? Anh thật đúng là si tình." Anh ta gần như là nghiền răng nghiền lợi nói.

Vưu Nhiên bật cười, "Đâu chỉ vậy, còn vì cô ấy mà tự sát nữa, chắc em họ không biết?"

Tần Hạo đúng là vô cùng kinh ngạc, anh ta không thể tưởng tượng được Vưu Nhiên lại hào phóng thừa nhận mình đối với bạn gái trước si tình như thế, chẳng lẽ không sợ Thẩm Thiển ghen sao? Dời tầm mắt nhìn lại, anh ta chỉ thấy sắc mặt Thẩm Thiển đang tái nhợt.

"Ông xã, em đói bụng." Sắc mặt Vu Tranh cũng chẳng tốt hơn là bao, cô hèn dỗi thúc giục Tần Hạo, Tần Hạo liếc một cái. Đường cong trên gương mặt đông cứng, ngữ khí cũng thực giọng gao nói: "Anh họ, chị dâu, hai người cứ tiếp tục, em với Tranh Tranh qua bên kia ăn cơm."

"Ừ." Vưu Nhiên ôn hòa cười.

Bàn ăn trở lại yên tĩnh, ăn trắng miệng một lát, Cao Trường Phong liền muốn đi toilet. Anh ta mới từ toilet đi ra, liền nhìn thấy Tần Hạo chuẩn bị đi vào...

Cơm nước xong, hai đôi liền mỗi người đi một ngã về phòng. Vưu Nhiên đưa Thẩm Thiển đến cửa phòng cô, đợi đến lúc cô mở cửa chuẩn bị đi vào lại có chút lưu luyến không rời tay Thẩm Thiển, không cho cô đi vào.

"Không giữ anh lại?" Vưu Nhiên đột nhiên lại một lần nữa thần kinh "tinh thần" phấn chấn, vừa quái đản vừa dụ dỗ nhìn Thẩm Thiển, cứ như là nhìn không đã ghiền vậy.

Thẩm Thiển co rút khóe miệng, "Em không tin anh."

"Hờ? Không tin anh cái gì?" Vưu Nhiên vậy mà lại mở to hai mắt, giả ngây giả dại hỏi.

Thẩm Thiển nhất thời xấu hổ, giận dữ. "Anh biết rồi còn cố hỏi."

"Cái gì chứ? Anh thật sự không biết mà?" Vưu Nhiên giả vờ thực vô tội. Thẩm Thiển nhìn cái bộ dạng da mặt dày của anh mà đau hết cả đầu, cô căn bản là đầu không lại anh, cô đành phải làm người quang minh chính đại không nói vòng vo, trực tiếp nói: "Em sợ anh leo lên giường của em."

"Anh đương nhiên muốn lên giường của em, phòng em hình như chỉ có một cái giường thì phải? Chẳng lẽ muốn anh ngủ sô pha?"

"Cho nên em mới không giữ anh lại." Thẩm Thiển liếc trắng mắt.

Vưu Nhiên nhíu mày, ra vẻ trầm tư suy nghĩ, "Em có phải là sợ anh nhào vào em không vậy?"

Thẩm Thiển vừa nghe trong đầu liền lập tức hiện lên hình ảnh không hài hòa, tất cả đều là chuyện đêm qua. Cô hơi khựng lại một chút, không nói lời nào, xem như thừa nhận câu hỏi này của Vưu Nhiên. Vưu Nhiên thấy cô bối rối như thế lại cảm thấy thú vị, không đợi hỏi ý Thẩm Thiển liền trực tiếp đẩy cửa

đi vào.

Thẩm Thiển đi theo sau mong anh hỏi: "Em còn chưa cho anh đi vào mà?"

"Nếu em lo lắng chuyện này thì có thể yên tâm, điều kiện chúng ta quen nhau không phải là vậy sao? Chúng ta sẽ không làm." Vuur Nhiên ngồi ở trên sofa, mở tivi.

Thẩm Thiển về mặt cô quá nhìn anh vô cùng bình tĩnh tự nhiên, cô nam quả nữ ở chung một phòng, anh chắc chắn sẽ không chế được? Cô thử hỏi: "Anh chắc chứ?"

Vuur Nhiên không khỏi buồn cười nhìn Thẩm Thiển, "Em như vậy ngược lại còn khiến anh thấy em rất muốn anh nhào vào em. Cứ hỏi mãi cái này."

"..." Thẩm Thiển lập tức không dám nói lời nào, ngoan ngoãn đi chuẩn bị nước cho anh.

Hiện tại thuyền bắt đầu vào khơi xa, tín hiệu điện thoại từ lúc ăn cơm cũng đã mất, Vuur Nhiên tùy tiện ấn đi động không có tín hiệu, thấy buồn tẻ liền thả vào trong túi áo. Chương trình tivi thì đều do trung ương không chế phát, toàn là mấy bộ phim điện ảnh cũ chả có gì thú vị. Vuur Nhiên đứng lên nói, "Em có áo choàng tắm không?"

Thẩm Thiển đang mở nước, cô hơi dừng một chút, "Anh muốn làm gì?"

"Cần áo choàng tắm không có nghĩa là ‘làm’." Vuur Nhiên tựa tiểu phi tiểu trêu cô một câu. Thẩm Thiển nghiêng răng nghiêng lợi, quát, "Tự tìm đi."

A, con thỏ nhỏ cũng biết cắn người? Vuur Nhiên không giận mà cười, ngược lại còn rất thích Thẩm Thiển thô lỗ với anh một chút, anh cười hớ hớ đi vào phòng ngủ tìm áo choàng tắm. Thẩm Thiển nhìn Vuur Nhiên vui vẻ như thế lại chẳng hiểu ra làm sao.

"Kính kong, kính kong..." Chuông cửa bỗng nhiên kêu dồn dập như muốn đòi mạng.

Thẩm Thiển vội vàng đi mở cửa, vừa mở đã thấy Tần Hạo thở hồng hộc đứng ở cửa. Thẩm Thiển sững sốt, còn không kịp hỏi có chuyện gì, hai tay Tần Hạo đã nắm hai vai cô, kích động nói: "Thiển Thiển, tôi muốn cùng cậu bỏ trốn, tôi cũng luôn thích cậu."

"Hở?" Thẩm Thiển tròn tròn mắt.

Bỗng nhiên, cửa phòng ngủ của Thẩm Thiển mở ra, Vuur Nhiên đã thay áo choàng tắm đi ra, anh nghiêng đầu, đang dùng một đôi mắt xé rách dài nhỏ bờn cợt nhìn Tần Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Không Đơn Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Người ta thường nói ba người phụ nữ thành một màn diễn, nay hai nam một nữ cũng có thể lập thành một màn diễn. Lúc Tần Hạo thấy Vuur Nhiên khoác áo choàng tắm đột nhiên đứng sừng sững phía sau Thẩm Thiển, anh ta hơi chấn động. Nhất thời đầu óc trống rỗng, sau đó anh ta cắn răng, coi trời bằng vung, túm lấy tay Thẩm Thiển, "Tôi không biết cậu thầm mến tôi 5 năm, nếu tôi biết, năm đó tôi sẽ không đi nước ngoài, nhất định sẽ ở lại bên cậu."

Thẩm Thiển xấu hổ vô cùng, những chuyện hồi đó làm sao Tần Hạo lại biết? Cô vốn định rút tay ra, nhưng Tần Hạo lại nắm rất chặt, mắt nhìn chăm chăm Thẩm Thiển, "Vì sao cậu không nói cho tôi biết, cậu thích tôi? Vì sao?"

Thẩm Thiển cũng không biết phải trả lời thế nào. Cô phải làm sao mới có thể nói là cô làm sao có thể với cao tới công tử nhà giàu? Cô phải làm sao mới có thể nói khi đó chỉ là hồ đồ, hơn nữa lại không tự tin, làm gì có quyết tâm như vậy?

Vuur Nhiên vẫn lặng im nhìn chăm chăm hai người tay nắm tay, đôi hàng lông mày xinh đẹp nhíu thành một đống, đáng vẻ có chút kích động. Anh không hành động, chính là đang đợi, có lẽ là đang đợi Thẩm Thiển xử lý?

"Ngày mai cậu kết hôn rồi đấy, Chuột nhắt, cậu đừng có quây vờ được không?" Thẩm Thiển vẫn chưa trả lời thẳng câu hỏi của anh ta, mà bảo anh ta trực tiếp đối mặt với việc bản thân anh phải chịu trách nhiệm.

Khuôn mặt sắc nét của Tần Hạo lập tức cứng ngắc, anh ta bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Vuur Nhiên, nhìn thật sâu, cắn chặt răng, dường như là đang kiềm nén cái gì đó, lại tựa như đang lo lắng Vuur Nhiên sẽ nói cái gì đó?

Tần Hạo nhất thời không đáp lời, bộ dạng nhìn như đang vô cùng đấu tranh giữa tiếp tục hay từ bỏ. Cuối cùng anh ta mới sâu kín nói: "Tôi không thích Vu Tranh." Anh ta bỗng nhiên ngẩng đầu, nắm tay Thẩm Thiển thật chặt, "Nếu tôi biết cậu thích tôi, tôi chắc chắn sẽ không đồng ý với hôn ước này."

"Anh họ, đám tài sản đó em không cần." Tần Hạo hít sâu một hơi, "Đề em đi nói với ông nội, anh cũng đi theo đi."

Vưu Nhiên hơi híp mắt lại, cân nhắc lời Tần Hạo rồi bỗng nhiên cười rộ lên, sau đó hơi dùng sức, kéo Thẩm Thiển vào lòng, "Em họ nghĩ anh cần Thẩm Thiển là vì muốn đe dọa cậu để cướp tài sản?"

"Anh họ, theo em được biết, lần trước là anh cố ý để xảy ra tai nạn, anh muốn tự tử."

Vưu Nhiên sắc mặt lập tức tái xanh. Thẩm Thiển cũng kinh ngạc không thôi, không dám tin nhìn vào đôi mắt thâm thúy của Vưu Nhiên, "Anh... anh tự tử?"

Tần Hạo cười mỉa mai, "Đàn ông mà lại đi tự tử vì một người phụ nữ, anh tưởng em sẽ tin sao, anh thật lòng với Thiển Thiển sao?"

Thẩm Thiển thực sự nghe không vào nữa, chỉ túm lấy Vưu Nhiên, về mặt cực kỳ không tin, "Anh bị bệnh hả? Anh có còn là đàn ông không, tự tử vì yêu? Anh còn là một người đàn ông đã từng đi lính không cơ chứ?"

Tần Hạo không khỏi sùng sốt, bởi vì anh ta thấy được sự xót xa trong ánh mắt Thẩm Thiển, cái vẻ xót xa này anh ta không thể biết, cũng không thể hiểu. Vưu Nhiên không nói lời nào, chỉ nhẹ nhàng ôm lấy Thẩm Thiển đang run rẩy.

"Anh là đồ biến thái." Thẩm Thiển hờn dỗi đấm ngực anh, nước mắt không kiềm được mà tuôn như mưa.

Tần Hạo đứng thật lâu nhìn hai người ôm nhau, sắc mặt trắng bệch. Lúc nghe Cao Trường Phong nói hồi trước Thẩm Thiển không quen một bạn trai nào, trong lòng vẫn luôn thầm mến anh ta, anh ta vừa mừng như điên lại vừa đồng thời thấy chán nản. Lúc trước nếu anh ta có thể từ bỏ cái kiểu cách cao sang, từ bỏ lòng tự trọng chết tiệt kia, cho cô thấy tâm ý của anh ta cũng như cô thì có lẽ bọn họ sẽ không để vuột mất những năm tháng đó. Anh ta cứ nghĩ bọn họ có thể lại một lần nữa tay trong tay, nào ngờ lại trong bất tri bất giác đã sớm thành cảnh còn người mất. Anh ta lui lại mấy bước, lặng yên không tiếng động rồi đi, đáng về cô đơn chán nản...

Ở trong phòng, Vưu Nhiên đang lau nước mắt cho Thẩm Thiển, lại càng dờ khóc dờ cười, "Lớn thế này rồi còn khóc nè?"

"Sao em lại gặp người biến thái như anh vậy chứ, người không quý trọng sinh mệnh thì cho thiên lôi đánh chết cho rồi." Thẩm Thiển nhìn anh hung hăng nói.

Vưu Nhiên cười khê, nhìn giống như vuốt đầu chó Nhật vuốt tóc cô, an ủi nói: "Cũng may là chết không thành, nếu không lại lợi cho người khác thì mệt."

"Anh còn ở đó nói mát, đúng là biến thái." Thẩm Thiển tức giận đến đỏ bừng cả mặt, nghiêng răng nghiêng lợi, "Đa thịt trên người là do ơn cha mẹ, không được phá hoại mới là đạo hiếu. Anh là đồ biến thái bất hiếu."

Vưu Nhiên chỉ cười, cười đến vô cùng đẹp, khiến người ta muốn giận cũng không được, khiến người ta thực rồi rầm, không biết rốt cuộc là tức hay không tức, Thẩm Thiển phiền chán nói: "Anh cần gì phải nghĩ quần như vậy, em chết rồi thì cứ tìm một người khác là được, sao lại phải quyết tuyệt như thế?"

Vưu Nhiên không đáp, sau một lúc lâu, anh thở dài một tiếng, "Thiển Thiển."

"Ừ?"

"Anh xin lỗi." Vưu Nhiên bỗng nhiên bế thốc cô lên, đi vào phòng ngủ, Thẩm Thiển hoảng hốt một chút rồi sột ruột nói: "Anh làm gì đó? Nói chuyện gì thì cứ từ từ nói, muốn bị đánh hả."

"Anh có lỗi với em, cho nên anh muốn bồi thường cho em."

"Hớ, anh có lỗi gì với em? Rồi còn muốn bồi thường em thế nào chứ?" Thẩm Thiển bị kiểu tư duy nhảy vọt này của Vưu Nhiên làm cho mơ mơ hồ hồ chả hiểu thế nào.

"Làm em liên tục sáng khoái, được không?" Vưu Nhiên nhìn cô tinh nghịch nháy mắt, Thẩm Thiển nhìn thấy mà sùng sốt, mặt cũng lập tức nóng như lửa đốt...

Thẩm Thiển cảm thấy việc mây mưa đúng là kỳ diệu. Đối với nó, cô vừa sợ lại vừa chờ mong. Nhưng "sức chịu đựng" của Vưu Nhiên lại làm cô rất áp lực. Lập tức cô nước mắt lưng tròng, xin Vưu Nhiên tha cho cô: "Dừng mà... Dừng lại, đau."

Anh ngược lại càng về sau càng kịch liệt hẳn lên. Liên tục đến lúc Thẩm Thiển cũng không nhớ là đã chiến đấu mấy hồi, Vưu Nhiên rời khỏi người cô, búi người thờ dài, từ phía sau, nhẹ nhàng ôm cô ngủ. Thẩm Thiển thì lại không buồn ngủ, bình thường thì cô có hơi ngờ nghệch, nhưng biểu hiện của Vưu Nhiên hôm nay rất khác thường. Liệu mạng muốn cô như vậy, lúc hôn, cô còn rõ ràng nghe thấy anh không ngừng ní non, "Thiển Thiển của anh, xin lỗi, xin lỗi."

Anh rốt cuộc có lỗi gì với cô? Thẩm Thiển hơi hơi cục cựa, ngược lại làm cho Vưu Nhiên thần kinh căng lên, ôm chặt cô, nhìn như sợ cô lại muốn chạy trốn. Thẩm Thiển trong lòng đột nhiên lại thêm thắc mắc, với cá tính của Vưu Nhiên thì sẽ không phải là người quyết tuyệt như vậy, vì cô mà đi tự tử, có phải là hơi quá rồi không? Cô cố gắng xoay người, mặt đối mặt với anh, dưới ánh đèn áp tường mỏng manh, lần đầu tiên Thẩm Thiển chăm chú nhìn anh như thế.

Thẩm Thiển vẫn luôn biết Vưu Nhiên rất đẹp, ngũ quan gọn gàng sắc nét. Lúc này anh hô hấp đều đều, không nhanh không chậm, khuôn mặt anh rất yên

bình, không sắc sảo khí phách mà thuần khiết như một cậu bé. Thẩm Thiên cảm lòng không đau mà nâng tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt ấm áp, tròn mọng như sứ của anh.

Cô còn đang chăm mót thì bàn tay nắm bên hông bỗng nhiên siết chặt, kéo người cô kề sát qua, da thịt trần trụi, nhiệt độ cơ thể giao hòa khiến Thẩm Thiên nhất thời đỏ bừng mặt. Giữa hai chân cô có vật gì đó cứng cứng.

"Xem ra là em không mệt." Vu Nhai chậm rãi nâng mí mắt lên, đôi mắt lấp lánh tựa bầu trời đầy sao, trong đó còn ẩn chứa ý cười.

Thẩm Thiên kinh ngạc, vội vàng biện giải, "Em thấy người anh hơi nóng, sợ anh sốt cho nên mới sờ sờ xem có phải sốt không thôi."

"À? Vậy em có kết quả gì chưa?"

Thẩm Thiên chớp mắt, mặt đỏ bừng bừng, "Không sốt." Cô căn bản không vững nên chột dạ không thôi.

Vu Nhai nâng cằm lên, xoay người đè lên, áp một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước lên môi cô, "Mà phát hiện anh phát d*c?"

Thẩm Thiên tròn to mắt, vẻ mặt sợ hãi, "Không được không được, ban nãy em sáng khoái đủ rồi." Cô ngượng ngùng hạ giọng xuống như tiếng muỗi kêu, "Lần sau đi." Vu Nhai vừa nghe lại thật sự nhin không được nhoeo cười, nhéo mũi cô, "Không phải nói không làm sao? Sao lại còn chủ động rủ anh lần sau? Em nói chuyện chẳng chịu tính toán gì hết há."

Thẩm Thiên ngẩn ra, vừa rồi kích tình một phen nên cô cũng quên khuấy đi mất, đến giờ cô mới chỉ trích anh, "Là anh phá hỏng quy tắc trước."

"Hử?" Vu Nhai giả vờ vô cùng ngây thơ cười, "Đừng ha, chủ ý này của em không tồi, lần này anh rủ một lần, lần sau em rủ một lần, như vậy là hòa. Thẩm Thiên, sao em lại thông minh dữ vậy?" Vu Nhai lập tức thom "chặt" một cái lên mặt cô. "Thương cho em"

"Anh chơi xấu." Thẩm Thiên nổi cơn kích động liền lập tức sụp đổ, chỉ còn biết đấm ngực giậm chân.

Vu Nhai xoay người xuống, ôm lấy cô, ngọt ngào như mật nói: "Lần sau em rủ anh chỉ cần nói 'Anh làm gì' là được. Được rồi, mệt quá, ngủ thôi." Anh nói ngủ là ngủ, trực tiếp nhắm mắt lại không nói lời nào.

Thẩm Thiên nằm trong lòng anh, trờng mắt thối râu...

Đêm dài người yên lặng, Thẩm Thiên cảm thấy có cái gì đó ấm áp mềm mại chạm vào trán cô, dịu dàng ní non: "Thẩm Thiên, xin lỗi."

Hôm nay là một ngày rất quan trọng, cũng là nhiệm vụ cuối cùng của chiếc du thuyền này, lễ đính hôn của Tần Hạo và Vu Tranh. Buổi lễ đã lên lịch vào bảy giờ tối, đến lúc đó sẽ có bắn pháo hoa, lúc tiếng pháo cất lên trên mặt biển đêm cũng là lúc chính thức bắt đầu.

Hôm nay tất nhiên là ngày người ta sẽ chọn rộn nhất. Nhưng ở trong phòng 388, có hai người lại không như vậy. Lúc Thẩm Thiên thức giấc, Vu Nhai đã mở to mắt, vẻ mặt tươi cười nhìn cô.

"Anh dậy khi nào vậy?"

"Được một lúc rồi, tính tình em thay đổi nhiều như vậy nhưng thói quen ngủ nướng này vẫn không sửa được." Vu Nhai mỉm cười, chọn cho cô một cái áo T-shirt đơn giản ở trong tủ quần áo.

Thẩm Thiên không nhận mà hết nhìn đồng tới nhìn tây, tìm cái gì đó.

"Đừng tìm nữa, ngày hôm qua không biết anh đã nhét ở chỗ nào, anh mà còn không nhớ thì em lại càng không." Vu Nhai phì cười, đầu óc Thẩm Thiên lại một lần nữa trào máu, cô vốn định đứng lên, lấy một bộ đồ khác từ trong tủ quần áo, Vu Nhai lại đè cô lại, "Bây giờ cũng sắp đến giữa trưa rồi, buổi tối đi dự tiệc, bộ lễ phục kia là loại cổ mở, cái áo Bra kia của em cũng không mặc được, phải mặc miếng dán ngực tàng hình."

Thẩm Thiên nhìn cái dáng vẻ phong khinh vân đạm của anh, một chút ngượng ngùng cũng không có. Cô hờn dỗi một câu: "Anh đúng là không biết xấu hổ."

Vu Nhai trực tiếp ngồi ở bên giường, cầm lấy áo trùm qua đầu Thẩm Thiên, nhìn chẳng khác nào một người cha hiền từ mặc đồ cho con gái, "Trước tiên cứ mặc tạm thế đã, đợi miếng dán ngực đưa tới rồi thay."

Thẩm Thiên ngượng ngùng, đỏ mặt gật đầu.

Bọn họ ra khỏi phòng ngủ, trên bàn com ngoài phòng khác đã có bữa sáng. Thẩm Thiên sừng sốt, "Anh gọi hả?"

"Ừ." Vu Nhai tùy tay cầm ly nước lọc trên bàn, đưa cho cô, "Xoa dịu dạ dày trước rồi hẵng ăn." Thẩm Thiên lại muốn cười, Vu Nhai thật đúng là chu đáo, cô hai tay cầm lấy ly nước ấm uống mấy miếng, nước ấm chảy thẳng xuống dạ dày, vô cùng thoải mái.

Mặt Vu Nhai vẫn không chút thay đổi. Anh một tay chọc vào mấy miếng điểm tâm nhỏ đưa lên miệng, thần trí lơ đãng. Thẩm Thiên thấy anh như vậy liền đưa tay quờ quờ ở trước mắt anh, "Anh sao vậy? Hình như có tâm sự."

Vu Nhai nâng mí mắt lên, trong con ngươi sâu thẳm nhìn không ra cái gì, anh chỉ thản nhiên nói một câu, "Thẩm Thiên, đêm nay, anh muốn đưa em vào

cái vòng lằn quần của anh, không được nói không chịu."

Thẩm Thiển sững sốt, "Anh sợ em không chịu đi?"

"Không phải..." Vu Nhiên thở dài, "Anh sợ sự xuất hiện của em sẽ làm người ta hoảng sợ."

"..." Thẩm Thiển trề môi, "Bộ dạng em khủng bố vậy sao?" Cô lại tỉnh tể nghĩ đến chỗ đặc sắc của mình, sắc mặt lập tức đỏ hồng, "Chẳng lẽ, ngực em sẽ là người ta sợ?"

Vu Nhiên dờ khóc dờ cười, trêu một câu: "Trường hợp người đầu tiên bị chứng ngực lớn não nhỏ lại có thể lừa trên gạt dưới mà lên thuyền, còn lừa cả vị thiếu gia như anh đây lên giường, đây không là dọa người ta sợ sao?"

Thẩm Thiển giận dữ, lấy một miếng điểm tâm làm vũ khí ném anh.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Không Đơn Giản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 30

Thẩm Thiển từ trong phòng ngủ đi ra, một thân lễ phục dạ hội màu cà phê cao quý vừa khít dán lên người, tôn dáng người lung linh đặc biệt của cô lên cực hạn. Vu Nhiên đang nhấp một ngụm trà lại bởi vì Thẩm Thiển lung linh lên sân khấu hấp dẫn mà tập trung lại nhìn, ánh mắt rơi vào trạng thái hơi híp lại.

Thẩm Thiển tự giác rất vừa lòng, tự hào nói: "Đẹp không?"

Vu Nhiên từ từ đứng lên, đi đến bên Thẩm Thiển, bàn tay vô cùng xấu xa đưa tới trước ngực cô, kéo phần cúp ngực hơi bị tụt lên, miệng còn bắt mồm nói: "Sao lại thấp như vậy chứ."

Thẩm Thiển đỏ bừng mặt, ngượng ngừng cười lấy tay Vu Nhiên ra, "Em tự làm được."

Vu Nhiên ngược lại捏捏 tay cô, vẻ mặt quang minh chính đại nghiêm nghị nói, "Em là của anh, anh tự làm sẽ thỏa đáng hơn." Nói xong lại dùng tay, nhắc khối ngực của cô lên. Thẩm Thiển bị thái độ này của Vu Nhiên chọc cho dờ khóc dờ cười.

Bộ váy này là do Nam Nam sửa vội vàng, không dựa theo dáng người Thẩm Thiển mà làm nên phần ngực có hơi chật khiến Thẩm Thiển rất khó chịu. Thẩm Thiển không thích ứng cho lắm ngồi trên sofa chờ Vu Nhiên thay quần áo.

Thay quần áo cũng muốn thay trong phòng cô, thật là. Thẩm Thiển bất mãn nói thầm hai câu, trong phòng ngủ liền đột nhiên có người gọi cô, "Thẩm Thiển, em vào đây chút đi."

Thẩm Thiển lập tức đứng lên, lấy tay nhắc váy, lao đảo đi vào. Giữa ánh đèn mờ ảo, mơ màng, có một dáng người đứng thẳng tắp bên giường, cả người lễ phục dạ hội nam màu đen, gương mặt anh vốn thanh tú, ẩn lộ khí chất trong veo, nay khoác lễ phục vào lại càng khiến người ta thấy cao quý. Anh ghé mắt nhìn rồi cười khê với Thẩm Thiển.

"Giúp anh cài nút vội." Anh đi về hướng Thẩm Thiển, đến đứng trước mặt cô, ánh mắt còn có vẻ làm nũng.

Thẩm Thiển có chút bất đắc dĩ, cảm giác Vu Nhiên đang bắt tri bắt giác mà thay đổi. Cô nâng tay lên, cài nút áo somi cho anh. Bắt đầu từ nút thứ hai, cô liên tục cúi đầu không dám ngẩng lên nhìn, cô thậm chí có thể cảm giác được một luồng hơi nóng đang trào lên trong người, hai tai đỏ bừng.

"Thẩm Thiển." Vu Nhiên bỗng nhiên đặt tay ngang eo cô, hơi thở nặng nề, cúi đầu ní non một câu.

Thẩm Thiển nhăn nhó một chút, "Đừng nhúc nhích, không thì tự anh đi cài nút đi."

"Ngẩng đầu lên anh sẽ không động đập nữa."

Thẩm Thiển hết cách, đành phải ngẩng đầu, vừa nhắc đầu lên, Vu Nhiên đã chuẩn bị sẵn sàng tập kích, đột nhiên kề sát mặt lại, ở trên miệng cô hài lòng hôn một cái, toại nguyện rồi liền nở nụ cười.

"Anh..." Thẩm Thiển vừa bực mình vừa buồn cười.

"Thẩm Thiển, em còn nhớ chúng ta đã đánh cược không?" Vu Nhiên bỗng nhiên ném ra một câu không đầu không cuối như vậy khiến Thẩm Thiển sững sốt, nhất thời tạm dừng, tự hỏi bọn họ đã từng đánh cược cái gì.

"Chúng ta hiện tại đã ở bên nhau, khi nào thì em cầu hôn anh?" Vu Nhiên yêu dị mỉm cười. Thẩm Thiển dùng phát động tác trên tay, nâng mí mắt lên

nhìn anh, "Kết hôn? Sớm quá."

Sự do dự, hoảng hốt và gián tiếp cự tuyệt của Thẩm Thiển khiến khóe môi vốn đang nhếch lên cười của Vu Nhiên biến thành cảm xúc không tốt cho lắm, anh bỗng nhiên làm mặt lạnh, tùy ý buông bàn tay đang đặt trên eo Thẩm Thiển, thản nhiên nói: "Đúng là có hơi sớm."

Thẩm Thiển lại khựng lại một chút, cuối cùng mới chuyển ánh mắt sang nơi khác, không nhìn anh nữa. Thẩm Thiển biết cô nói vậy đã làm anh đôi chút tổn thương, nhưng cô thực sự chưa từng nghĩ đến việc sẽ kết hôn với anh.

Đúng lúc này điện thoại bàn vang lên, đường dây này liên kết với hệ thống máy trung tâm, từ hệ thống kiểm soát trung tâm các tuyến điện thoại được chia về các phòng tạo thành một mạng lưới. Thẩm Thiển vốn định bắt máy, nào ngờ Vu Nhiên đã giành trước một bước, anh "alô" vài tiếng liền cúp máy, rồi nói với Thẩm Thiển: "Lễ đính hôn bắt đầu đâu, chúng ta đi thôi."

"Uhm"

Có người thường nói, kẻ có tiền thích nhất là dùng tiền để khoe khoang. Quả thật không sai. Thẩm Thiển mặc dù ở trên thuyền rất nhiều ngày, nhưng thường là ở lì trong phòng nên không chú ý tới sự xa xỉ trên chiếc du thuyền xa hoa này. Thẩm Thiển khoác tay Vu Nhiên, đi đến đại sảnh chính, quảng đường cũng không gần, nhưng đi qua một hành lang nhỏ tranh tối tranh sáng tới nơi là nhìn thấy đại sảnh siêu lớn ngút tầm mắt, trên vách dán giấy dán tường nạm vàng phát sáng lấp lánh, cao cao trên trần nhà treo đủ loại đèn chùm kiểu dáng phức tạp, còn có rất đông các nhân vật nổi tiếng, lúc này Thẩm Thiển mới biết... cái gì mới gọi là khí thế.

Thẩm Thiển không nhận được mà gồng người cứng ngắc, bởi vì cô nhìn thấy người đàn ông kia, thân hình thẳng tắp, nụ cười rập khuôn, ánh mắt không chút tình cảm, nề nếp đứng ở một bên đón khách. Cô đến thành phố này chính là muốn đề gặp người đàn ông ấy một lần, nhưng ngàn vạn lần không thể tưởng được, cảnh tượng gặp mặt lại là như vậy. Thẩm Thiển cảm thấy người này so với trong ảnh nhìn còn nghiêm túc cứng nhắc hơn.

Vu Nhiên dường như cũng nhận thấy Thẩm Thiển không ổn liền nhìn theo ánh mắt Thẩm Thiển, lúc này lại có chút kinh ngạc, không biết vì sao Thẩm Thiển lại nhìn Vu Thiên Dương chăm chú như vậy?

Vu Thiên Dương đang đón khách, Vu Tranh đi tới, hôm nay cô mặc một bộ âu phục trắng tinh, mái tóc búi gọn lên, trên tóc còn cài một cây trâm rất độc đáo, cô kéo Vu Thiên Dương, ngọt ngào nói: "Ba, sao mẹ còn chưa đến?"

"Con cũng biết mẹ con thích trang điểm nhất mà." Vu Thiên Dương nhìn khắp bốn phía, "Tần Hạo đâu?"

"Ngày hôm qua con tìm anh ấy cũng không thấy, không biết đi chết ở đâu rồi." Vu Tranh nhìn như rất không muốn nhắc tới Tần Hạo. Vu Thiên Dương đột nhiên nghiêm mặt, "Sau này kết hôn rồi thì không được phép có thái độ này."

Vu Tranh ngượng ngùng cười, ánh mắt nhìn về phía khác, vừa vận nhìn thấy Vu Nhiên đứng ở cửa nhìn bọn họ, mắt cô liền lập tức sáng rực lên, nhưng thấy Thẩm Thiển bên cạnh Vu Nhiên, sắc mặt của cô lập tức không tốt, oán hận nhìn qua.

Vu Thiên Dương nhìn theo ánh mắt cô, lại thấy Vu Nhiên phong thái hiên ngang, đành cười khổ với Vu Tranh, "Nhiều năm như vậy mà vẫn không từ bỏ được?"

"Từ bỏ, nhưng không cam lòng, ba, ba nhìn cô gái bên cạnh Vu Nhiên đi." Vu Tranh u oán nói: "Cô ta tên Thẩm Thiển."

Vu Thiên Dương thuận tiện nhìn thoáng qua, chỉ thấy cô cũng đang nhìn ông, ánh mắt nhìn rất phức tạp. Vu Thiên Dương thuận miệng nói: "Thẩm Thiển tên này rất quen, đã nghe ở đâu rồi nhỉ?" Vu Thiên Dương nghĩ nghĩ lại không khỏi sùng sốt, "Mối tình đầu của Nhiên Nhiên?"

Vu Tranh cắn răng, không nói lời nào. Lúc này, chị em của Vu Tranh đều đi tới, cô cũng liền đi theo đi chơi. Vu Thiên Dương nhìn Thẩm Thiển thêm vài lần, Thẩm Thiển lập tức thu hồi ánh mắt nhìn sang nơi khác, cô tưởng Vu Thiên Dương phát hiện ra gì đó.

Vu tư lệnh cùng Tần Chính cũng vừa đến, Tần Chính chống gậy ba-toong, đi đường không linh hoạt lắm, ông cụ đầu tiên là nhìn bố cục đại sảnh, hài lòng với những trang thiết bị ông nói với Vu tư lệnh: "Lão Vu, lần sau Nhiên Nhiên kết hôn cũng làm trên du thuyền đi."

Vu tư lệnh ngượng ngùng, "Ba không phải không biết thằng Vu Nhiên, nó..."

Tần Chính gật đầu, "Nhiên Nhiên không phải là đã chữa lành mắt rồi sao? Vẫn chưa nghĩ thông à? Nếu không thì học nhà lão Lục ấy, tổng thằng bé ra nước ngoài, lúc về nói không chừng còn mang theo cả vợ về nữa đấy."

"Vu Nhiên không giống Lục Tử Ngang, Vu Nhiên tính cách có vẻ hướng nội, không thích giao tiếp."

"Đó cũng là do lỗi của cậu, từ lúc thằng bé còn nhỏ cho đến lớn, cậu cũng không làm tròn nghĩa vụ của kẻ làm cha, từ sau khi con gái ta qua đời, nó mười hai tuổi đã một mình ra ngoài ở căn nhà cũ kia, cậu cũng chẳng quan tâm. Vất vả lắm mới tìm được cô bạn gái để yêu thương, cậu lại cứng rắn chia rẽ, cậu nói..."

"Ba, ba cũng biết con không phải loại người thể lực như thế, lần đó thật sự là do hiểu lầm."

"Cậu quả thật còn tốt hơn lão Lục rất nhiều, à mà lão Lục vẫn chưa làm hòa với Tử Ngang đúng không?"

"Dạ." Vu tư lệnh gật đầu, ánh mắt hướng nhìn bốn phía liền thấy con trai mình đã đến, nhưng bên cạnh nó sao lại có một cô gái cao gầy nào thế nhỉ?

Vưu tư lệnh lại quan sát thêm vài lần, đồng tử bỗng nhiên co chặt, hít vào một hơi.

"A? Bên cạnh Nhiên Nhiên có một cô gái? Còn khoác tay Nhiên Nhiên nữa." Ông cụ Tản Chính đột nhiên vui mừng ra mặt, hích Vưu tư lệnh đang sững sờ bên cạnh, thấy ông cả buổi không phản ứng liền quay đầu nhìn ông. "Cậu sao vậy?"

"Thẩm Thiển?" Vưu tư lệnh nhìn chằm chằm Thẩm Thiển, thấy mặt mày cô cười tươi rói như lần đầu tiên ông gặp cô.

Vưu tư lệnh lần đầu thấy Thẩm Thiển, thật ra đã thích. Còn nhớ tình cảnh ngày hôm đó Vưu Nhiên đưa cô về nhà. Hôm đó là một ngày hè nóng bức, ve trên ngọn cây rì rả kêu không ngừng, huyền não cả một mùa hè. Thẩm Thiển đến nhà anh, trên người mặc một cái áo T-shirt bó sát người rất bình thường lại đơn giản, phía dưới mặc cái quần siêu ngắn, chân đi dép lê hơi cũ, đi vào nhà.

Trước khi Thẩm Thiển đến, Vưu Nhiên đã báo trước cho Vưu tư lệnh, khi đó ông rất giận, người còn chưa bao lớn đã bày đặt yêu sớm? Ông tức muốn chết, lấy dây lưng ra đánh anh, vậy mà anh cũng không trốn, bình tĩnh đón nhận từng nhát roi, anh nói: "Trưa mai sẽ đưa cô qua đây, hy vọng ba khách khí một chút."

Ông giận đến run cả người. Nhưng lần đầu thấy Thẩm Thiển, ông thật ra cũng không thấy ghét cô gái đã dụ dỗ con ông như vậy. Nhưng mà trăm ngàn lần không ngờ, cô vừa đến, nhìn thấy ông, liền kéo Vưu Nhiên đến trước mặt ông, ngữ khí ác liệt nói: "Vưu tư lệnh, là con muốn yêu con chú, nếu chú khó chịu thì cứ đánh con, chú không biết da Vưu Nhiên bị thương rồi về sau sẽ rất khó lành sao?"

"Thiển Thiển." Vưu Nhiên ở một bên kéo cô, Thẩm Thiển lại trừng mắt liếc anh, "Lần trước anh té bị thương, vốn rất dễ lành, vậy mà kết quả thì sao? Mừng mù hoai tử, đến bây giờ vẫn còn sẹo."

Vưu tư lệnh nheo mắt lại, nhìn Vưu Nhiên, trên cánh tay anh có rất nhiều vết thương, nhưng đại đa số đã xử lý tốt.

"Cô chính là Thẩm Thiển?" Ông hỏi.

Thẩm Thiển tính tình tuy lỗ mãng, nhưng trước mặt người lớn, cô vẫn có chút đúng mực, cô gật đầu, rất lễ phép nói: "Cháu chào chú." Chút lễ phép ấy cùng với sự lỗ mãng vừa rồi, ông chỉ có thể nói là xuất phát từ sự bảo vệ con trai ông.

Đối với Vưu Nhiên, lòng ông vẫn luôn áy náy, lo lắng. Tính khí của ông mạnh, mà thằng con duy nhất hiện tại của ông tính cách rất ôn nhu, đúng là có thể so sánh như bất hòa giữa nước và lửa.

Nhưng ở con người Thẩm Thiển, ông phát hiện nước với lửa lại có thể cùng tồn tại. Vưu Nhiên đối với Thẩm Thiển luôn dung túng, Thẩm Thiển đối với Vưu Nhiên lại luôn làm nũng quan tâm. Thật ra ông không hề ghét Thẩm Thiển, ít nhất ông biết thằng con trai này của mình hiện tại rất tốt. Nhưng một hồi hiểu lầm đã hại con ông, cũng hại luôn cả quan hệ cha con.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Không Đơn Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Có người nói, mối tình đầu là mối tình đẹp nhất, trong sáng nhất. Nhưng đối với Thẩm Thiển, cô đã đem tình cảm cả đời của cô đặt hết vào mối tình đầu của cô và Vưu Nhiên. Lúc Thẩm Thiển học sơ trung đã nghe đến danh tiếng của Vưu Nhiên từ lâu.

Mẹ Thẩm Thiển ở vùng khác nên bình thường bà mướn một bảo mẫu đến trông coi Thẩm Thiển. Nhưng bảo mẫu thì có là gì cơ chứ? Họ chỉ để ý ăn ở, còn những cái khác thì mặc kệ chẳng thèm quan tâm, lúc đó Thẩm Thiển mười ba mười bốn tuổi, bước vào tuổi dậy thì, vừa ham chơi vừa lỗ mãng.

Đến ngày họp phụ huynh năm sơ nhất, Thẩm mẹ vẫn không thể tới họp, Thẩm Thiển đành phải tự mình đi dự họp. Cô cố ý đi rất trễ, lúc nào cũng chỉ chờ cho đến lúc gần kết thúc rồi mới đi vào, lúc đó cô giáo chắc chắn sẽ vì muốn về sớm mà tùy tiện bỏ qua cho cô.

Cô vừa đến cửa trường liền thấy một đám người đang vây xem một chiếc xe, Thẩm Thiển cứ tưởng là xe gì đẹp nên len qua đám người vào nhìn, nhưng đó chỉ là một chiếc xe hạng sang đã không còn mới.

"Ba, đây không phải là xe của Vưu tư lệnh của quân khu A sao?" Người hỏi câu này là một học sinh mới như Thẩm Thiển.

"Đúng rồi."

Một cậu học sinh khác lớn hơn ở đầu bên kia nói: "Hèn gì Vưu Nhiên lại được làm chủ tịch hội học sinh, thành tích của cậu ta cũng không phải tốt nhất. Hóa ra là vì ba cậu ta."

Thẩm Thiển nghe mà chẳng hiểu gì, chỉ biết một người tên là Vưu Nhiên có thể lên làm chủ tịch hội học sinh là vì có ba làm tư lệnh. Đây là lần đầu tiên Thẩm Thiển nghe nói đến Vưu Nhiên.

Sau đó trong một năm học sơ nhất này, số lần cô nghe về Vưu Nhiên càng ngày càng nhiều. Ví dụ như trong hội diễn văn nghệ, anh chàng đẹp trai cao cao gầy gầy, rất được các chị em gái chào đón, tên gọi Vưu Nhiên. Lại ví dụ như, trong trường có một học sinh đạt giải nhất cuộc thi vẽ tranh sơn dầu của thành phố, người đó tên là Vưu Nhiên. Lại ví dụ như, lễ tình nhân năm đó, hoa khôi lớp cô gửi thư tình lớp trưởng lớp sơ tam bị người ta kiên quyết cự tuyệt, cậu lớp trưởng đó tên là Vưu Nhiên.

Thẩm Thiên nghĩ, anh chàng tên Vưu Nhiên này thật đúng là nhân vật phong vân. Nhưng chả liên quan gì tới Thẩm Thiên cô.

Nghe được đủ cả mọi sự tích trong một năm của Vưu Nhiên, tin nghe được cuối cùng là trong 70 học sinh sơ trung thi vào cao trung trọng điểm trong thành phố, Vưu Nhiên đạt điểm cao nhất. Tin tức này đã khiến trường học xì xào một trận, bởi vì bình thường thành tích của Vưu Nhiên chưa từng một lần đứng nhất, thậm chí còn chưa từng vào được top 5. Điều này khiến người ta phần khởi, cây cỏ nói không chừng cũng có thể vùng lên làm vua. Thẩm Thiên kỳ thật rất muốn có thành tích tốt, nhưng thành tích của cô lúc nào cũng lẹt đẹt, không được thầy cô giáo coi trọng, trong lòng khó tránh khỏi càng ngày càng tự ti, lại càng không muốn học. Qua tấm gương của Vưu Nhiên, cô cũng bắt đầu vươn lên. Rốt cuộc trong cuộc thi trung khảo năm ấy, cô cũng thi đậu trường trọng điểm, tuy rằng điểm thi của cô chỉ vừa đủ điểm chuẩn để vào trường cao trung trọng điểm của thành phố.

Cũng chính từ sau cuộc thi trung khảo, mẹ Thẩm Thiên mới trở về từ vùng khác, nói theo lời Thẩm mẹ là không đi nữa, chờ cho đến khi con học xong cao trung. Nhưng vào kỳ nghỉ hè sau cuộc thi trung khảo, nhà cô có một anh trai đến chơi, anh này da dẻ trắng nõn, khỏe miệng lúc nào cũng cười bên lên. Thẩm mẹ gọi anh ta là Vưu Sơ. Còn anh trai kia gọi Thẩm mẹ là dì.

Thẩm Thiên không biết anh chàng này từ đâu đến nên có chút bài xích anh chàng thường đến nhà cô chơi này. Anh ta luôn cố ý lấy lòng Thẩm Thiên, nhưng tính khí Thẩm Thiên bướng bỉnh, cho dù có khi cũng mềm lòng nhưng hành vi vẫn là không chịu tốt với anh ta.

Có rất nhiều lần, Thẩm Thiên muốn hỏi Thẩm mẹ, anh ta rốt cuộc là ai? Sao anh ta lại thích chạy tới nhà cô như vậy, hơn nữa mỗi lần đến là lại ở rất lâu?

Thẩm mẹ nói, "Thằng bé là con trai của chị gái mẹ."

Con trai của chị mà thân thiết như vậy sao? Thẩm Thiên rất nghi ngờ, có một lần anh trai kia lại tới, Thẩm Thiên nhốt anh ta ở ngoài cửa, không hỏi cho rõ thì không được. Vưu Sơ tức đến đỏ bừng mặt, anh ta nói: "Ồ vớ dĩ, anh thấy giống như ở với mẹ."

Thẩm Thiên mất hứng, bởi vì cô bình thường rất ít khi được ở cùng mẹ, dựa vào cái gì mà hiếm khi mẹ về lại để người khác chiếm lấy? Tuy rằng Thẩm Thiên trăm lần không muốn, nhưng Thẩm mẹ ngày đó vừa vặn thấy cô nhốt Vưu Sơ liền hung hăng mắng cô một trận, rồi dẫn Vưu Sơ vào nhà. Sau đó, Thẩm mẹ tìm Thẩm Thiên nói chuyện, Thẩm mẹ nói: "Con với Vưu Sơ là đồng mệnh tương liên, hai đứa nên chăm sóc lẫn nhau chứ."

Thẩm Thiên vẫn không hiểu. Sau đó, một lần tình cờ gặp nhau trên đường, cô biết Vưu Sơ đến, anh ta từ trên chiếc ô tô cô nhìn đã quen bước xuống, chiếc ô tô đó cô nhận ra được, là Vưu tư lệnh. Cô nghe Vưu Sơ nói với người trong xe: "Ba, con đi đây."

Hóa ra, ba Vưu Sơ là Vưu tư lệnh?

Thẩm Thiên càng không thể hiểu lời Thẩm mẹ đã nói, cô với Vưu Sơ đồng mệnh tương liên ở chỗ nào? Anh ta có ba, còn cô cho tới bây giờ chưa từng thấy ba cô. Cô đem nghi hoặc này chôn ở trong lòng, cô muốn tự mình khai quật.

Vưu Sơ đã tốt nghiệp cấp ba, chuẩn bị thi vào trường không quân. Thể trạng anh ta không tốt, trong kỳ nghỉ hè, gần như ngày nào cũng công bốc hành lý đến sân vận động luyện tập, sau đó thuận đường đến nhà Thẩm Thiên ngồi chơi rồi lại về nhà.

Thẩm Thiên vốn nhàn rỗi nên kỳ nghỉ hè đó cô gần như là đi theo sau anh ta, nhìn động thái của anh ta mà đào móc chỗ "Đồng mệnh tương liên". Rốt cuộc, cô phát hiện, trong cuộc sống của anh ta chỉ có ba, còn lại không có gì nữa. Giống như Thẩm Thiên, cô cũng chỉ có mẹ, còn lại không còn gì hết.

Đây là đồng mệnh tương liên sao? Thẩm Thiên không biết, cô chỉ biết, sau khi cô phát hiện ra điểm ấy, thái độ đối với Vưu Sơ đã tốt hơn rất nhiều, xưng hô cũng từ "Này" đổi thành "Anh".

Thẩm Thiên nghĩ chẳng đường học cao trung của cô về sau sẽ muốn màu mỡ hơn, mẹ đã ở bên cô, còn có cả một anh trai sau này sẽ làm phi công để đem ra khoe khoang, cuộc sống này thật sự rất không tồi. Nhưng Thẩm Thiên lại chưa từng nghĩ tới một câu thế này: kế hoạch thường thường thay đổi rất nhanh.

Ngày đó Vưu Sơ đi khỏi nhà cô không lâu, Thẩm Thiên đang thu dọn phòng thì phát hiện anh ta để quên ví, bên trong ngoài một ít tiền giấy, chứng minh thư còn có mấy tấm card... Thẩm Thiên đang do dự có nên qua trả lại hay không thì Thẩm mẹ vừa vặn đi tới cũng nhìn thấy, liền kêu Thẩm Thiên đem đi trả. Thẩm Thiên 'ạ' một tiếng rồi co chân đuổi theo Vưu Sơ.

Ở bên cạnh một con đường cái, cô gặp Vưu Sơ, còn có mối tình đầu sau này của cô —— Vưu Nhiên. Bọn họ đang cãi nhau, không biết là vì nguyên nhân gì, ngày đó trời đã tối mờ mờ nên cô nhìn không thấy Vưu Sơ đang cãi nhau với ai, chỉ nghe thấy Vưu Sơ nói: "Em trai, anh biết anh có lỗi với em, nếu anh không tồn tại, em cũng sẽ không..."

"Đủ rồi, anh đừng có nâng mình lên quá cao." Vưu Nhiên đẩy anh ta, làm mặt lạnh chạy qua bên kia đường, bắt taxi, rời khỏi. Thẩm Thiên đi qua, giữ chặt anh ta, "Anh, sao vậy?"

"Có nguy hiểm, em giúp anh đi gọi 110, nói trên công trường xây dựng đường Hoa Tinh sẽ có ẩu đả, anh đi qua đó trước." Vưu Sơ không nói hai lời, băng ngang qua đường...

Thẩm Thiên còn chưa kịp lấy lại được tinh thần thì chỉ trong một chớp mắt ấy, một chiếc xe tải công kênh chạy qua, tuy đã khẩn cấp phanh lại, nhưng

vẫn chậm... Thảm Thiển chỉ kịp nghe được một tiếng "rầm".

Cô vẫn nấp ở bên ngoài bệnh viện, ngày nào cũng đến một chuyến, lén lút đến phòng bệnh tăng thêm liếc nhìn một cái, thấy Vu Sơ còn sống liền an tâm về nhà. Cô không dám nói cho Thảm mẹ biết, nhưng là tin tức này vẫn bị lộ. Bởi vì Vu Sơ là con trai Vu tư lệnh, là nhân vật rất có giá trị tin tức.

Thảm mẹ lúc này muốn đến đó, Thảm Thiển vẫn như trước trốn ở bên ngoài, nhìn lén. Sau đó nghe thấy Vu tư lệnh cùng Thảm mẹ ầm ĩ to, cãi nhau rất lớn, hình như là Thảm mẹ đang mắng cái gì mà súc sinh, cái gì mà vương bát đần linh tinh.

Thừa lúc hỗn loạn, Thảm Thiển chuồn đi nhìn Vu Sơ, cô lảng lảng đứng ở bên cạnh không dám lên tiếng, chỉ ngơ ngác nhìn chăm chú Vu Sơ đang nhắm chặt mắt. Vu Sơ cũng không biết vì sao, bỗng nhiên mở mắt ra, nhìn thấy Thảm Thiển liền nâng tay lên. Thảm Thiển đi qua đó, cố gắng thế nào cũng không nghe thấy anh đang nói gì, cô tiến sát lên nghe.

"Gọi 110 chưa?"

Thảm Thiển sững sốt, không ngờ lúc này anh còn lo lắng cho cậu em trai kia?

"Em Thiển, anh là thứ dư thừa, bởi vì sự xuất hiện của anh mà đã hại em trai anh mất đi cậu em ruột, lại còn cướp đi tình thương của ba."

Thảm Thiển không hiểu, chỉ ngơ ngác nhìn Vu Sơ, Vu Sơ gian nan nghiêng đầu nhìn Thảm Thiển, "Đừng nói cho ai biết anh vì sao lại bị tai nạn." Thảm Thiển nhủ mày, nhưng vẫn đồng ý.

"Em trai anh đáng thương hơn anh, anh có ba quan tâm, còn nó cái gì cũng không có. Anh nợ nó, anh muốn quan tâm đến nó nhiều hơn..." Anh ho khan vài tiếng, Thảm Thiển hoảng sợ, lo lắng.

"Em Thiển, anh ngủ một lát, anh mệt quá."

Thảm Thiển gật đầu.

Vu Sơ ngủ thật, nhưng đầu tranh năm ngày, rốt cuộc cũng ngủ một giấc không dậy nữa, yên giấc ngàn thu không bao giờ tỉnh lại.

Thảm Thiển có đôi khi sẽ cầm lấy vật cuối cùng anh để lại, trong cái ví đó có một tấm ảnh chứng minh thư, trong đầu lại thoáng hiện câu cuối cùng của Vu Sơ: "Em trai anh đáng thương hơn anh, anh có ba quan tâm còn nó cái gì cũng không có. Anh nợ nó, anh muốn quan tâm đến nó nhiều hơn..."

Người kia, thật sự đáng thương như vậy sao?

Từ sau khi Vu Sơ mất, Thảm mẹ không thực hiện lời hứa ở cùng Thảm Thiển cho đến khi cô học xong trung học mà trở lại vùng khác. Đối với việc này, Thảm Thiển chỉ cười, cô cũng rất đáng thương.

Lên trung học, cô lại nghe đến tên Vu Nhiên. Đó lại là thông báo kỷ luật, nói anh tham gia trận ẩu đả với trường khác làm ảnh hưởng đến trường học, tư tưởng đạo đức kém, cách chức chủ tịch hội học sinh, hơn nữa còn lưu hồ sơ vào học bạ. Thảm Thiển nghĩ, chắc anh là một đứa hư hỏng.

Kỳ thật không phải, danh tiếng của anh rất tốt, ai cũng nói anh nhã nhặn, tuy không nhiều lời, nhưng tuyệt đối là văn minh. Về chuyện đánh nhau là vì một người bạn tốt nhất của anh, Lục Tử Ngang.

Thảm Thiển phát hiện, cô rất tò mò về Vu Nhiên. Cô mà đã tò mò là liền thích từ sự tò mò của mình mà tìm tòi nghiên cứu một phen. Cô thường theo dõi Vu Nhiên, phát hiện cuộc sống của anh rất thú vị. Thời gian sau khi học xong cô sẽ chạy tới nhìn xem, phát hiện hoặc là anh đang ngủ, hoặc là cầm bút chì phát họa trên vở, hoặc là đang học.

Anh không ở nội trú, cũng không ở nhà, anh ở trong một tòa biệt thự cũ, rất lớn rất đồ sộ, chỉ ở một mình. Tự anh mua đồ ăn, sau đó nấu cơm. Quét dọn vệ sinh, đốt đèn sáng tác. Ngày nào cũng thế, không có chút gì là bất lương.

Cô quan sát anh hơn một tháng, kết quả vào một ngày nào đó trong một tháng sau, Vu Nhiên rốt cuộc quay đầu, mặt lạnh nhìn cô: "Em đi theo tôi làm gì? Em có mục đích gì? Cả một tháng qua đều lén lút."

Thảm Thiển trong chốc lát cứng đờ, thấy anh mặt lạnh như thế, cô ngược lại da mặt dày nói: "Bởi vì tôi thích anh đó."

Vu Nhiên bỗng nhiên đỏ mặt, rầu rĩ nhìn cô, chậm rãi nói như bóp kem đánh răng: "Không biết xấu hổ."

Thảm Thiển cợt nhả, cười đến vô cùng vui vẻ, sau đó huyýt sáo, nghênh ngang xoay người đi về, khoát tay áo với người phía sau, "Đi nhé." Để lại Vu Nhiên ở đằng sau kinh ngạc, cảm thấy cô đúng là cô gái kỳ lạ.

Đây cũng chính là mở đầu cho hai người bọn họ. Thảm Thiển không biết, sau này cô sẽ thích Vu Nhiên đến nhường nào, thích đến cả đời chỉ muốn trả giá cho một cuộc tình như vậy là quá đủ. Mà Vu Nhiên cũng không biết, hóa ra bên cạnh có một người nào đó lại kỳ diệu đến như vậy.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

PS: 1, không cần rồi rầm Lục Tử Ngang, đó là nam chính sau này của tôi, tôi đang làm quảng cáo thôi.

2, Đừng có nghĩ linh tinh, Thẩm Thiên và Vu Nhiên tuyệt đối không phải anh em, một xu quan hệ cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thứ Y Không Đơn Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Thẩm Thiên ngũ âm không được đầy đủ cho nên cô rất ghét học nhạc, trở trêu thay nhà trường lại chú trọng giáo dục ngoại khóa nên tuần nào cũng phải có một tiết âm nhạc. Cô giáo dạy nhạc cho Thẩm Thiên còn rất trẻ, lúc nào cũng thích đánh phấn trắng bệch, sau đó tô son đỏ tươi. Các bạn trong lớp liền đặt cho cô ấy biệt danh là "Nghệ Kỳ". (Gái nghệ thuật)

Nghệ Kỳ rất thích đánh piano để khoe mẽ. Nghe người ta nói cô này là giáo viên duy nhất trong trường chơi piano qua cấp 8, cho nên Nghệ Kỳ là một bông hồng đầy gai vô cùng kiêu ngạo. Cô ấy rất thích đàn đủ loại danh khúc thế giới mà không cần nhìn khuôn nhạc. Sau đó vui sướng nhận lấy những tràng pháo tay nhiệt liệt của học trò. Mãi cho đến một ngày đang đàn một nhạc khúc thì đột nhiên bị đứt âm, cô ấy tự thấy xấu hổ, lập tức chạy vội ra khỏi phòng học nhạc. Hóa ra là quên đánh như thế nào. Trong lớp cũng có người biết âm luật, cậu ta nhỏ giọng nói, nhạc khúc đó tên Dream Wedding.

Tuần lễ sau đó, Nghệ Kỳ không dám tới lớp, có lẽ là thấy không có mặt mũi nào gặp người khác. Sau đó lớp cô liên tục mấy tuần lễ sau cũng không có cô giáo đến dạy, lớp trưởng quyết tâm học hành phản ánh với trường, nhà trường trả lời là: Nghệ Kỳ đã xin nghỉ không làm nữa.

Trong trường chỉ có khối cao nhất là học nhạc, một tuần cũng chỉ có một tiết, mấy lớp khác cũng là do Nghệ Kỳ dạy, giáo viên âm nhạc cũng chỉ có một mình cô ấy. Giáo viên đi rồi thì còn học làm gì? Cấp bách điều giáo viên cũng cần phải thời gian, mà không tiếp tục một tiết tự học này thì lại ngại lãng phí, vì thế mới nhân tiện tìm học sinh khóa trên đến chịu trách nhiệm.

Vừa vặn trước giờ thể dục của Vu Nhiên lại đúng vào giờ nhạc của Thẩm Thiên. Nhà trường liền mời Vu Nhiên đến dạy một tiết. Lúc Vu Nhiên mặc đồng phục màu lam nhạt của mùa hè đi vào, cả lớp đang chạy nhảy la hét ầm ĩ đều phải dừng mắt lên nhìn vị đàn anh đẹp trai nổi tiếng này.

Bạn gái ngồi cùng bàn với Thẩm Thiên lay Thẩm Thiên đang ngủ gà ngủ gật, "Vào tiết rồi."

Thẩm Thiên than thở hai câu, mơ màng mở trừng mắt, ngẩng cổ nhìn đàn anh trong truyền thuyết mà nhà trường phái tới. Lúc nhìn thấy nam sinh ngồi bên piano, cô gần như muốn nhảy dựng lên, không thể tin được nhìn Vu Nhiên.

Vu Nhiên nâng đuôi lông mày, qua loa nhìn lướt qua Thẩm Thiên "hạc đứng giữa đàn gà", lạnh nhạt hỏi một câu: "Tôi cũng sẽ không dạy gì đâu, cũng chỉ đàn cho các bạn nghe như cô Học Lương (Nghệ Kỳ) làm thôi."

Vu Nhiên vừa nói xong, Thẩm Thiên liền thì thầm một câu, "Đàn anh Vu Nhiên, đánh cái bài "Dream Wedding" đi." Cô cười tí tưng với anh, Vu Nhiên lườm cô, khẳng khái không nghe tiếng lòng cô, lạnh lùng cự tuyệt, "Không đánh."

Thẩm Thiên lại cười, "Không đánh thì tối nay sẽ không cho anh về nhà."

Các bạn trai trong lớp lập tức ồ lên, ái muội chớp mắt nhìn nhau, hiểu ra gì đó liền lớn tiếng gào thét, "Ngay cả nhà cũng biết ở đâu á."

Đám nam sinh lấm mồm này còn hỏi lại Thẩm Thiên, "Lẽ nào thẩm mẫn đàn anh nên theo về nhà."

Thẩm Thiên cùng Vu Nhiên đồng thời đỏ mặt, Thẩm Thiên nhìn không được liếc nhìn Vu Nhiên một cái, vừa vặn Vu Nhiên cũng lén nhìn qua cô, mặt hai người càng đỏ hơn, nhưng biểu hiện khác phục hậu quả của cả hai lại khác nhau.

Vu Nhiên bộ dạng phục tùng xấu hổ đứng ngồi không yên, một nam sinh lấm chuyện thấy vậy, quý quái kêu một tiếng, "A, Thiên cô nương quả nhiên là nhanh tay."

Thẩm Thiên cầm cuốn sách nhạc của cô bạn cùng bàn, hung hăng ném qua chỗ mấy cậu ta, hơn nữa còn đáp thêm một câu, "Tôi thích tiên hạ thủ vi cường thì sao?" Quyền sách kia đập vào đầu cậu kia, tuy không đau, nhưng cậu ta lại gào khóc thảm thiết làm Vu Nhiên phải nhìn qua, cậu ta nói: "Đàn anh Vu, bên đó có vũ khí ngực bự, anh nhất định phải bảo vệ tốt trinh tiết của mình đây."

Thẩm Thiên bỗng nhiên thấy mình thật mất mặt, sợ hãi rụt rè ngồi trở lại bàn, cô không tự tin nhất chính là bộ ngực của mình, rất emm lớn.

Nhưng Vu Nhiên đơn thuần nghĩ lầm "vũ khí ngực" là "hung khí", mà hung khí này chính là cuốn sách nhạc kia, anh cười nói: "Loại hung khí này không làm khó được tôi, tôi có thể một tay đón được."

"..." Một đám người trong lớp đều cảm như hén, Thẩm Thiên cũng không còn gì để chống đỡ, lời này nếu truyền ra ngoài thì cô còn có thể nào gặp người ta đây chứ? Thế mà lại bị đùa giỡn như vậy sao? Cô đập bàn, trừng anh: "Anh nói lung tung, làm sao anh có thể chắc chắn có thể... có thể một tay đón được."

Vu Nhiên phì cười, "Trước kia tôi đã từng thử."

"..." Cả lớp lặng ngắt như tờ, toàn bộ đều dùng ánh mắt mờ ám nhìn bọn họ.

Thẩm Thiển mặt đã đỏ như gấc, đỏ đến không thể đỏ hơn. Vụ Nhiên trước tiên là có chút mờ mịt, sau đó nhận ra chân tướng, gương mặt liền lập tức đỏ chót.

Cứ như vậy, một giai thoại được lưu truyền, đàn anh Vụ Nhiên có thể thoải mái "nắm giữ" vũ khí ngực của đàn em Thẩm Thiển. Tin tức này về sau càng lan càng nhanh, ai cũng biết, cũng đoán quan hệ của bọn họ không tầm thường.

Kỳ thật quan hệ bọn họ thuần khiết cỡ nào chứ. Có điều bị người ta đồn đại về mối quan hệ này, trái tim vốn lững lờ của thiếu nữ Thẩm Thiển bắt đầu trở nên rất nồn nóng. Cô không biết sự nồn nóng này từ đâu mà đến, nhưng lại biết chỗ nào đang nồn nóng. Trong đầu cô lúc nào cũng xuất hiện bóng dáng của Vụ Nhiên, còn cả câu nói vô tâm mà quá "trêu chọc" của anh. Cô không dám hỏi người khác, chỉ dám hỏi bảo mẫu lo ăn lo ở rằng cô như vậy là bị làm sao, bảo mẫu trùng to nói mất: "Thiển Thiển, cháu phát xuân rồi đấy."

Cuối cùng cô cũng hiểu triệu chứng như vậy là mình đang phát xuân, vậy tất nhiên là phải tìm đối tượng làm cô phát xuân để mà phát tiết. Thẩm Thiển học cao nhất nên không cần phải tự học buổi tối, tối đến cô nằm vùng ở cửa nhà chờ anh. Vụ Nhiên tan học là đã chín giờ, Thẩm Thiển chờ mãi nên ngủ quên.

"Này." Vụ Nhiên đá chân cô. Thẩm Thiển mở to mắt, mơ mơ màng màng nhìn anh, nhìn thấy anh, cô lập tức tỉnh táo, nhảy dựng lên nói, "Anh về rồi đấy à."

"Em tới đây làm gì? Nửa đêm nửa hôm." Vụ Nhiên kỳ quái nhìn cô.

Thẩm Thiển lại bày ra vẻ cợt nhả, "Tôi phát xuân."

Vụ Nhiên sững sốt, anh rất dễ thẹn, đỏ mặt nói: "Đâu có liên quan tới tôi."

"Chuyện này rất lớn. Tôi phải phát tiết, phát tiết." Thẩm Thiển làm ra vẻ "Cái này mà anh không hiểu" xem thường anh, sau đó từ trong túi lấy ra một phong thư, đưa tận tay anh, "Thư tình của tôi, cầm."

"Tôi có thể không nhận không?" Vụ Nhiên không dám nhìn Thẩm Thiển, nhưng khóe miệng anh lại mỉm cười.

"Cũng có thể, tôi đọc cho anh nghe." Nói xong Thẩm Thiển đã tự mở lá thư tình kia ra, Vụ Nhiên lập tức sốt ruột, giật thư lại, nói thầm, "Vẫn là đề tôi tự xem."

"Sao mặt anh càng lúc càng đỏ vậy?" Thẩm Thiển hề hề xấu xa cười anh, Vụ Nhiên bực bội liếc cô, nhìn vào bức thư tình của Thẩm Thiển mà thiếu chút nữa anh hộc máu.

——MR. You, we make a big love. (Ý của Thẩm Thiển là Anh gì ơi, chúng ta yêu nhau đi. Nhưng mà đúng nghĩa thì hơi đen tối)

"Em... em không biết xấu hổ." Vụ Nhiên quăng thư tình lại cho Thẩm Thiển. Thẩm Thiển nhú chặt mày, "Tôi bày tỏ với anh mà sao anh lại chửi tôi?"

"Cái này không phải là em đang bày tỏ, mà là đang... đề nghị chuyện ấy. Hơn nữa còn dùng tiếng Anh sai ngữ pháp."

"A?" Thẩm Thiển tự mình nhìn trên dưới trái phải một lần cho rõ ràng, chỗ nào là đề nghị chuyện ấy nhỉ? Cô hỏi lại: "Vậy anh nói nên như thế nào mới đúng ngữ pháp?" Tiếng Anh của cô vốn rất kém nên cô không hề hoài nghi Vụ Nhiên bác bỏ tiếng Anh của cô.

"SEX." Vụ Nhiên nói xong, cũng muốn bóp cổ mình, không đành lòng tiếp tục nói tiếp. Thẩm Thiển đọc lại mấy lần, cuối cùng dùng phiên âm viết ra từ đơn này. S-E-X... Sau khi kết hợp lại xong, mặt cô lập tức đỏ bừng. "Không liên quan gì tới cái này đâu, ý tôi muốn nói là chúng ta hãy cùng nhau trải qua một lần hẹn hò sâu sắc."

Vụ Nhiên sững sốt, "Em đang yên đang lành lại đi viết tiếng Anh làm gì?"

"Bởi vì anh là đại biểu môn tiếng Anh."

"..."

Thẩm Thiển rất dính Vụ Nhiên, sau khi tan học về là lại đến phòng anh học chờ anh. Anh học cao tam nên lúc nào cũng tan học trễ hơn cô, tiếp đó Thẩm Thiển lại thích tiễn Vụ Nhiên về tận nhà nhưng đến cửa nhà, Vụ Nhiên lại lộn trở lại đưa Thẩm Thiển về.

Thẩm Thiển cười ha ha, "Anh yêu, anh rất có khả năng gây vò bản thân đấy."

Vụ Nhiên trừng cô, "Cũng tại ai đó vô lương tâm thế đấy, không phải em không nên tiễn anh sao? Em biết rõ anh lo cho em nên nhất định sẽ đưa em về nhà."

Thẩm Thiển cười hi hi, kéo kéo tay anh, "Còn không phải là tại vì nhớ anh quá muốn ở cùng anh đấy thôi."

Vụ Nhiên biết, cho nên mới tùy theo cô. Mà không phải anh cũng hy vọng có thể ở cùng cô lâu hơn một chút sao?

Lúc mới yêu, buổi trưa hai người đều về nhà nấu cơm, sau đó mùa đông đến, trời mau tối nên nhà trường phải điều chỉnh thời gian nghỉ ngơi, thời gian nghỉ trưa bị rút ngắn lại, không có cách nào, hai người chỉ có thể ăn ở trường rồi rúc vào thư viện chán ngấy cùng đọc sách. Người khác đều nói bọn họ là một cảnh tượng đẹp, hiếm khi thấy ai dám vai kề vai tự nhiên công khai yêu đương như vậy.

Thẩm Thiển vui rạo rức, cô cảm thấy cô rất hạnh phúc. Nhưng mầy Vuur Nhiên lại càng ngày càng nhũn lại, nguyên nhân là anh đã lên cao tam được một nửa học kỳ, bài vở rất nhiều, bận đến căn bản không có thời gian ăn cơm, càng đừng nói đến việc ở bên Thẩm Thiển.

Thẩm Thiển cũng thông cảm. Tục ngữ nói tiểu biệt thắng tân hôn, hiếm khi có một ngày nghỉ để ra ngoài hẹn hò, hai người liền ngọt ngào như mật, đến lúc chia tay, Vuur Nhiên rút cuộc cũng bộc lộ ra chút tính "Thịt", mút lấy miệng Thẩm Thiển, động tác nhanh gọn như con mèo ăn vụng thịt sống vậy. Để lại Thẩm Thiển kinh ngạc, trong lòng tự nhủ, lần sau cô nhất định phải báo thù.

Sau đó thành tích của Vuur Nhiên càng ngày càng kém, từ trong top đầu rớt xuống top cuối. Thầy cô giáo đến tìm Vuur Nhiên cũng không có kết quả, đành phải tìm Vuur tư lệnh. Vuur tư lệnh quản không được, ông biết trong 18 năm nay ông đã chẳng quan tâm đến anh, bây giờ nhúng tay vào e là sẽ càng bị ghét, cho nên Vuur tư lệnh đành nhờ đến tham mưu trưởng của ông, tham mưu Trịnh. Tham mưu Trịnh là người đã nhìn Vuur Nhiên lớn lên, đối với Vuur Nhiên rất quan tâm chăm sóc, Vuur Nhiên đối với ông ít nhiều cũng có vài phần kính nể.

Đó cũng là lần đầu tiên tham mưu Trịnh nhìn thấy Thẩm Thiển, ở trong nhà Vuur Nhiên. Cô đang giúp Vuur Nhiên thái rau. Lúc Vuur Nhiên mở cửa cho ông, khoe miệng vẫn còn vuron lại nụ cười. Lúc anh gọi ra, cô đeo tạp dề bên eo, chùi hai tay lên tạp dề, dùng đôi mắt tò mò đánh giá ông.

Tham mưu Trịnh sừng sốt, "Hai đứa sống chung?"

"Không có, Thiển Thiển chỉ là tới ăn cơm với con thôi, tới con sẽ đưa em ấy về."

"Vậy." Tham mưu Trịnh mấy lời lý luận đã đến tới miệng lại lập tức nuốt xuống. Ông cũng không biết nên xử lý chuyện này như thế nào. Là một trưởng bối, bọn nhỏ yêu sớm thì hẳn là nên ngăn lại, nhưng bên cạnh Vuur Nhiên không có ai thân thích, nụ cười chính là đã thiếu càng thêm thiếu. Nếu cứ kiên quyết chia rẽ thì không được nhân đạo cho lắm.

Ông đã nhìn Vuur Nhiên lớn lên há trong lòng lại không hiểu được thằng bé Vuur Nhiên này muốn cái gì. Tuy rằng người lớn bọn họ có thể mang đến điều đó, nhưng lòng Vuur Nhiên lại đang bài xích.

Ông cùng với Thẩm Thiển hàn huyên trong chốc lát, cảm thấy cô là một cô gái nhanh nhẹn miệng không giả vờ, quan trọng hơn một chút là ông biết Thẩm Thiển cũng lớn lên trong gia đình mồ côi cha. Ông cười cười nói cùng với Vuur tư lệnh, việc này ông không muốn nhúng tay vào, Vuur Nhiên có quyết tâm của mình.

Vuur tư lệnh lại nghĩ là mọi chuyện đã xử lý xong. Nhưng sau đó Vuur Nhiên lại không tham gia thi đại học, anh nói thành tích anh quá kém, có thi cũng sẽ vào trường không tốt, anh tình nguyện học lại. Vuur tư lệnh thấy cũng đúng, liền thông qua quan hệ, để anh ở trường học lại.

Năm ấy, Thẩm Thiển lên cao nhị, Vuur Nhiên vẫn cao tam. Bởi vì Vuur Nhiên không thi đại học nên Thẩm Thiển vô cùng cảm động, bản thân cũng móc toàn bộ trái tim ra trao cho Vuur Nhiên. Cô không đếm xỉa bất kỳ nam sinh nào khác nữa, kỳ thật cũng không có nam sinh nào đẹp trai hơn Vuur Nhiên.

Hiếm khi được nghỉ hè, Thẩm Thiển nghĩ mẹ cô sẽ về, kết quả lại đội phí công, bà chỉ gửi cho Thẩm Thiển một khoản tiền, bảo cô tự đi chơi. Cô tìm Vuur Nhiên khóc lớn một trận, cảm giác bản thân là đứa trẻ chẳng ai cần đến.

Vuur Nhiên nói, "Anh cần em."

"Cần bao lâu?"

"Cả đời, có đủ không?"

Thẩm Thiển cười hi hi nói: "Nếu cả đời của em rất ngắn thì sao? Có phải anh sẽ cần người khác không?"

Vuur Nhiên nói: "Ừ, anh sẽ cần người khác."

Thẩm Thiển giận dữ, "Đồ đàn ông thú!"

"Để tránh đàn ông thú của em muốn người khác, em phải sống lâu một chút."

"Hừ." Thẩm Thiển hừ lạnh một tiếng, "Anh đòi đòi kiếp kiếp đều là người của em, nếu dám lẹo tẹo bên ngoài, em bóp chết anh." Nói xong, cô lại cười lên người Vuur Nhiên, làm ra vẻ muốn bóp chết người.

Hai người đều ngã vào sofa, một người xin tha thứ, một người làm ra vẻ đàn bà chanh chua, cuối cùng... Hai người đều ngừng lại, nhìn nhau vài lần rồi bắt đầu những nụ hôn.

"Thiển Thiển."

"Hừm?"

"Nếu anh thật sự lẹo tẹo bên ngoài, em có bóp chết anh, anh cũng không trách em."

"A? Còn dám tính tương lai đi lẹo tẹo nữa hả?"

"Nữ vương ơi, ý của thần là nói thần sẽ vì bảo trụ mạng già này để mặc cho người cười, chứ tuyệt đối sẽ không lẹo tẹo ở ngoài."

"Hi hi, ngoan." Thẩm Thiên ôm mặt anh rồi lại hôn lên.

Thẩm Thiên đối với Vu Nhiên rất tốt, Vu Nhiên đối với Thẩm Thiên rất cung chiêu. Có người nói Vu Nhiên không phải là đàn ông, để mặc Thẩm Thiên khi dễ. Sau này Thẩm Thiên nghe được, liền kêu cậu kia tới, dùng chân hung hăng đạp vào háng cậu ta, phì nhả nói: "Cậu thì biết cái gì là đàn ông? Ông xã tôi mặc cho tôi khi dễ, là tôn trọng tôi. Ai giống như các người, đàn ông ôm cái đũng quần co rút." Nói xong cô xoay đầu bước đi.

Sau đó, Thẩm Thiên ở trong trường được gọi nữ lưu manh. Quả thật, khai giảng năm lên cao nhị, trên lỗ tai trái Thẩm Thiên có bảy cái lỗ tai, xếp thành một hàng, cực kỳ bắt mắt. Thẩm Thiên cũng là lần đầu tiên bấm nhiều như vậy lỗ tai một lần như vậy, không được chăm sóc tốt nên rất nhiều lỗ bị sưng mủ, lỗ tai sưng to như lỗ tai heo, vừa buồn cười vừa đáng thương.

Đó là lần đầu tiên Vu Nhiên không dung túng cô, vừa giúp cô xử lý mủ, vừa mắng, "Em ăn no rừng mỡ à, bấm một hai cái thì thôi, bấm bảy cái một lần, em tưởng em thật sự là lưu manh đây à?"

Thẩm Thiên oan ức, "Em bấm nhiều lỗ như vậy, còn không phải là để năm nay anh được dễ chịu chút sao?"

Sau đó Vu Nhiên mới biết bảy lỗ tai kia có liên quan đến sinh nhật anh. Cuốn sách đó là Thẩm Thiên nhét vào trong bàn học của Vu Nhiên, sau khi anh đọc hết mới dờ khóc dờ cười, nhưng trong tim lại ngọt như đường.

Ngày đó lúc ăn cơm, anh đã hôn Thẩm Thiên, nói: "Chờ tai trái của em lành rồi, chúng ta sẽ bấm một cái lỗ tai, nam tả nữ hữu."

"Làm gì?"

"Có đôi có cặp."

Sau lại Thẩm Thiên mới biết, đàn ông mà chỉ bấm một bên lỗ tai trái thì ám chỉ người đó bị gay. Cô không hiểu vì sao Vu Nhiên lại nổi hứng như vậy.

Quan hệ của họ càng ngày càng tốt, mãi đến ngày mưa hè đó, hai người ướt như chuột lột, Thẩm Thiên thay áo sơ mi trắng của Vu Nhiên... Ném trái cấm. Dùng lời không biết xấu hổ của Thẩm Thiên mà nói thì là: "Ham muốn hoang dã của chúng ta được khai quật."

Vu Nhiên dờ khóc dờ cười, không phải là như vậy, bởi vì lần đó anh đúng là chân chính cảm nhận được cái gì gọi là "cầu kết với nhau làm việc xấu" "Đầu giường ánh trăng sáng, nhìn hai người hoang... dâm."

Vu Nhiên cảm thấy cũng chẳng sao, anh muốn kết hôn với Thẩm Thiên, bất luận như thế nào. Anh sẽ sớm đưa Thẩm Thiên đến ngôi nhà anh không muốn về nhất, cho ba anh gặp, đây là một lời tuyên cáo, bất luận có được hay không, chỉ là nói cho ông biết, anh đã có một người như vậy, là người phụ nữ của anh.

Mãi đến sau khi Thẩm mẹ trở về, mọi chuyện đều thay đổi... Thẩm Thiên không bao giờ có thể ở bên Vu Nhiên nữa, cho dù muốn, mẹ cô cũng không đồng ý. Còn nhớ sau khi Thẩm Thiên đã đem chuyện cô yêu Vu Nhiên nói cho Thẩm mẹ biết, sắc mặt Thẩm mẹ liền tái xanh, sau đó giáng một cái tát xuống, năm dấu ngón tay đỏ tươi, còn cả một câu nói tàn khốc, "Hạ tiện."

Mẹ cô mắng cô hạ tiện... Cô lần đầu khóc đến tê tâm liệt phế. Cô bị mẹ cấm cửa, sách cũng không được đọc. Chừng một tháng, vất vả lắm mới đợi đến ngày được thả, cô nói điện đi tìm Vu Nhiên, lại nhìn thấy Vu Nhiên đang ôm Vu Tranh - em gái Nam Nam, người quan hệ tương đối tốt với cô - nói cười cười đi về phía cô.

Thẩm Thiên cứ nghĩ đây chỉ là trùng hợp gặp được bên ngoài, nhưng thật ra là màn kịch do Vu Nhiên bố trí. Anh chờ Thẩm Thiên đi đến bóp chết anh, lại chỉ chờ được một câu, "Tôi quả nhiên hạ tiện." Cô mỉm cười, lần đầu tiên lạnh lùng với Vu Nhiên mà cô quan tâm nhất, cô cắn răng nói: "Vu Nhiên, chúng ta chia tay đi. Là tôi, không cần anh."

Vu Nhiên nhếch miệng, ánh mắt lóe lên tia bất định, thần nhiên nói: "Như vậy cũng tốt."

Thẩm Thiên không khóc ở trước mặt anh, mà thoải mái quay đầu, bước đi cách anh càng lúc càng xa. Chỉ có Vu Nhiên rụt vai, đau lòng nhìn cô đi xa, trong đầu nhớ lại một câu của ba anh.

"Con có biết Thẩm Thiên không có cha không?"

"Con biết."

"Ta chính là ba con bé. Con bé cùng một mẹ với Vu Sơ."

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Không Đơn Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 33

Ánh mắt Vu tư lệnh nhìn Thẩm Thiển quá mức chăm chú khiến Tần Chính cũng không thể không nhìn thêm vài lần.

"Ông nội Tần." Vu Tranh từ phía sau vỗ vỗ Tần Chính, vẻ mặt cười hi hi. Tần Chính giật mình quay đầu, thấy là Vu Tranh liền cười tươi như hoa, ông vui tươi hơn hờ lại hiền lành nói: "Tranh Tranh, hôm nay con đẹp quá." Ông lại nhìn xung quanh nhưng không thấy bóng dáng Tần Hạo, "Hạo Hạo đâu?"

"Không biết ạ." Vu Tranh diu Tần Chính, đáng vẻ ngoan ngoãn nhìn Vu tư lệnh, lễ phép gật gù đầu, "Con chào bác Vu."

Vu tư lệnh rất thích Vu Tranh, thứ nhất là miệng lưỡi cô ngọt ngào, con người lại hoạt bát, nếu Vu Nhiên con ông có thể quen với cô thì không thể nào tốt hơn, vừa khéo lại có thể bổ sung cho tính cách. Đáng tiếc thằng con này của ông... Ông lại nhìn không được nhìn về phía Vu Nhiên.

Vu Tranh nhìn theo ánh mắt ông rồi cười mĩa mai nói: "Bác Vu, kia là Thẩm Thiển, con dâu tương lai của bác đấy."

Tần Chính ngẩn ra, "Gi? Nhiên Nhiên có bạn gái?"

"Ba, cô gái đó chính là mối tình đầu Nhiên Nhiên." Vu tư lệnh có đôi chút bất đắc dĩ.

Tần Chính biết Vu Nhiên rất yêu mối tình đầu của mình. Sau lần tai nạn giao thông đó, cảnh sát vốn muốn phạt Vu Nhiên vì tội chạy quá tốc độ cho phép trên đường cao tốc, nhưng ông cụ Tần đã dàn xếp, sau đó cảnh sát lại điều tra phát hiện, đây căn bản không phải là tai nạn xe cộ ngoài ý muốn, mà là cố ý.

Chuyện này đúng là khó lường, vì nguyên nhân gì mà khiến cậu cháu ngoại bảo bối đang ở đỉnh cao cuộc đời của ông nghĩ quẩn như vậy? Đó là chưa nói học viên đội bay sau khi có thể tốt nghiệp được đặc biệt phê chuẩn thành chiến sĩ hạt giống là vô cùng hiếm có, về sau tiền đồ rộng mở, hơn nữa Vu Nhiên có ba hậu thuẫn, không cần phải nói cũng biết tiền đồ về sau sáng sủa nhường nào. Có bối cảnh tốt như thế rồi mà vẫn còn nghĩ quẩn? Ông cụ Tần tìm Vu tư lệnh nói chuyện, không ngờ Vu tư lệnh lại nói cho ông biết một chuyện hoang đường.

Vậy mà lại là vì biết mối tình đầu đã chết, cảm thấy cái chết của cô đều do anh một tay tạo thành, nên luẩn quẩn trong lòng? Ông cụ Tần tức giận đến mức không ngừng gõ gậy ba-toong, đàn ông phải lấy sự nghiệp làm trọng, có thể nào lại vì một người phụ nữ mà đòi chết đòi sống? Học cha không học lại đi học cái kiểu nhĩ nữ tình trường của mẹ.

Ông cụ Tần cứ nghĩ tiền là vạn năng, ông thích Vu Tranh, thứ nhất là vì cô gái này không tệ, thứ hai gia cảnh tốt, thứ ba, trước kia ông vẫn thấy cô cùng Vu Nhiên xứng đôi nên mới hứa với anh là nếu anh cưới Vu Tranh thì sẽ được hưởng 80% tài sản của ông.

Cái này chắc chắn là muốn tạo điều kiện cho Vu Nhiên. Ông cụ Tần có nhận nuôi một người con trai và một người con gái, con của con trai nuôi ở nước ngoài, còn Vu Nhiên là con của con gái nuôi của ông, gần quan được ban lộc, cơ hội tất nhiên là nhiều hơn.

Nhưng mà điều kiện như vậy vẫn không đủ động được cậu cháu trai cổ chấp này của ông, không chỉ không cưới, anh còn nói một câu làm cho ông cụ Tần tức đến run người.

"Ông ngoại, con không biết, cả đời này con chỉ cần một người phụ nữ, là cô ấy đã cho con biết cảm giác được ý lại, là cô ấy đã cho con biết đến sự ấm áp của gia đình, con đã chẳng còn bao nhiêu sự ấm áp để cho những người phụ nữ khác, con không muốn hại họ, khiến họ không hạnh phúc."

"Tình cảm có thể bồi dưỡng kia mà, sao con lại vô đoán như vậy!!" Ông cụ Tần lại bắt đầu gõ gậy xuống đất.

"Vậy ba với mẹ con vì sao không bồi dưỡng được?" Vu Nhiên hỏi ngược lại một câu khiến ông cụ Tần im bật. Vu Nhiên lúc ấy mắt đã mù, cái gì cũng không thấy, nhưng ánh mắt anh lại vẫn nhu hòa như trước, anh nói, "Ông ngoại, tình cảm có thể bồi dưỡng, nhưng nếu trong lòng đã chẳng còn chỗ hoặc là áy náy thì chỉ có thể làm tổn thương đến một người vô tội khác. Mọi cảm xúc hi vọng ái ố đã không còn ở trên người con nữa rồi..."

Ông cụ Tần không nói lời nào, nhưng trái lại Vu tư lệnh ở bên cạnh vẫn trầm mặc lại cất tiếng nói: "Ba, ba cứ mặc nó đi, nó như bây giờ... cũng tốt."

Ông cụ Tần nhớ sau tai nạn năm ấy, cứ mỗi lần nhìn Vu Nhiên sống "đời" mù lòa là lòng ông lại đau xót. Lần trước anh gọi điện cho ông nói đồng ý điều trị, ông còn tưởng là đã nhìn trúng cô bé nào đó, trong lòng không ngừng cười nhạo thẳng thóc này rốt cuộc cũng hiểu suy nghĩ lúc trước là sai lầm. Nhưng không ngờ, không ngờ, Vu Nhiên quay đi quay lại vẫn là trở về với cô gái ấy.

"Ta nói lão Vu, lần này cậu muốn làm thế nào?" Ánh mắt ông cụ Tần vẫn dán chặt vào bóng dáng Thẩm Thiển, thản nhiên hỏi một câu.

"Ba, Nhiên Nhiên cũng không còn là Nhiên Nhiên lúc trước tùy ý chúng ta điều khiển."

"Ha ha, có một chút, Nhiên Nhiên đối với cô bé kia tính chiếm hữu rất mạnh. Nhìn đi..." Ông cụ Tần chu miệng, trên mặt là ý cười không sâu không cạn, "Những người khác đều là nữ khoát chặt nam, còn Nhiên Nhiên thì lại bám lấy cái cô tên Thẩm Thiển kia."

Thẩm Thiển run rẩy cả người, muốn bỏ bàn tay Vu Nhiên choàng bên eo cô ra, nhưng lại không dám thể hiện rõ ràng quá, dù sao Vu Nhiên cũng

đang đưa cô đi giới thiệu với bạn bè anh.

Thẩm Thiển luôn nghĩ, phật nhìn cà sa, người nhờ ăn mặc quả đúng không sai, nhìn mấy người trong giới thượng lưu này bộ dạng thật ra cũng rất bình thường, nhưng khoác quần áo sang trọng lên, con người cũng có cảm giác như được thăng cấp, còn những người đàn ông đẹp trai tuấn tú không cần dựa vào ăn mặc vẫn có thể phát huy khí chất bản thân đến cực hạn như Vu Nhiên quả thật là hiếm.

"Lục Tử Ngang?" Vu Nhiên nhìn chằm chằm anh chàng cao gầy toàn thân lễ phục đen đứng bên bàn rượu sâm banh đang trước, tự rót tự uống, khẽ gọi một tiếng. Anh chàng kia quay đầu lại, mặt mày thâm thúy, ngũ quan cũng thanh tú như là được thượng đế tỉ mỉ tạo hình.

Anh ta đi về phía Vu Nhiên, cười khể: "Đã lâu không gặp."

"Cậu cũng vậy." Vu Nhiên cũng rất lễ phép đáp lại.

Lục Tử Ngang tùy ý liếc Thẩm Thiển một cái, cũng không ngừng lại bao lâu, "Cậu đúng là si tình."

Vu Nhiên từ trên bàn bên cạnh cầm lấy một ly sâm banh, nhấp một ngụm, tùy ý nói: "Nghe nói cậu sắp kết hôn? Sao không thấy em dâu đâu?"

Lục Tử Ngang dừng một chút, gương mặt vốn hăm hở ngạo nghễ lập tức ảm đạm, nhưng anh ta vẫn cười: "Cãi nhau nên giận rồi, mấy ngày nữa là ổn thôi."

"Cô ấy không ở trên thuyền? Cậu thực sự cam lòng để cô ấy giận hơn hai tháng?" Vu Nhiên rất hiểu tính cách của Lục Tử Ngang.

"Ngày mai thuyền cập bến Malacca, mình sẽ xuống, không nhọc cậu quan tâm." Lục Tử Ngang lại nhìn Thẩm Thiển, rồi thu mắt lại, trêu chọc một câu, "Cậu hạnh phúc quá rồi."

"Sao? Chẳng lẽ cậu không hạnh phúc?" Vu Nhiên hỏi lại một câu.

"Cậu không biết từ năm năm trước mình đã theo đạo Thiên chúa rồi sao? Trước khi cưới không được làm chuyện xấu." Lục Tử Ngang nhặt nhẹo nhấp rượu, "Cho nên chỉ có thể uống chút rượu."

"Mình cũng không tin cậu ngoan đạo như vậy."

"Đúng vậy, bởi vì không đủ ngoan đạo nên cô ấy mới nổi giận nói mình là cảm thú."

Thẩm Thiển nghe thấy mà sững sốt, cảm giác hai người này quan hệ cũng không phải là nông, cái gì cũng dám nói. Vu Nhiên lại cười: "Cô ấy còn chưa nhìn rõ cậu, không biết cậu không bằng cảm thú sao?"

"Mình nghĩ lời này phải là cô Thẩm đánh giá cậu mới đúng chứ?"

Thẩm Thiển gật mạnh đầu.

Vu Nhiên dở khóc dở cười, cúi xuống bên tai cô nói: "Lần đó anh không phải cố gắng lắm? Lại nói anh không bằng cảm thú? Vậy lần sau anh sẽ cố gắng hơn một chút mới được?"

Thẩm Thiển sắc mặt đỏ bừng, đối với hành vi ngang nhiên xấu xa như thế của Vu Nhiên thật sự là xấu hổ đến muốn chui xuống hố không dám ra gặp ai. Nào ngờ, Lục Tử Ngang này ngược lại nhìn quen không quen, chỉ khoát tay, "Hai người cứ tiếp tục, uống nhiều rượu chút rồi qua bên kia nghỉ ngơi."

"Ừ." Vu Nhiên vẫn duy trì nụ cười tuyệt đẹp, gật gật đầu.

Lục Tử Ngang cũng bày ra nụ cười thanh tú, đến sô pha bên cạnh. Thẩm Thiển quay đầu nhìn thêm vài lần, dù sao vẫn thấy người đàn ông này cũng không phải vui vẻ lắm, Vu Nhiên cầu eo cô. Thẩm Thiển hít vào một hơi, giận dữ trừng anh, "Anh làm gì vậy?"

Vu Nhiên làm như bưng bình đại ngộ, xấu hổ nói: "Ồ đây nhiều người lắm, tối hãy làm."

"..." Thẩm Thiển nhớ Vu Nhiên từng nói, ngày nào muốn yêu cầu anh lại một lần gì đó gì đó thì ám hiệu chính là "Anh làm gì vậy". Nhưng... nhưng đây là câu cô thường xuyên nói nhất...

"À, anh thân với anh chàng đẹp trai kia à? Hình như anh ta cũng có quen em?"

Vu Nhiên đỏ mặt, có chút xấu hổ nói sang chuyện khác, "Hôm nay đồ ăn rất phong phú đó."

Thẩm Thiển lúc này lờ mờ anh. Chút kỷ xảo ấy, cô trong lòng hiểu rõ nhưng không nói ra. Lễ đính hôn mãi vẫn chưa bắt đầu, khách khứa cũng bắt đầu xi xào, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Vu Nhiên không khỏi cau mày, nét mặt có chút dự cảm không lành, anh dặn dò Thẩm Thiển ở tại chỗ không được chạy lung tung, anh đi rồi sẽ trở lại, Thẩm Thiển gật gật đầu, nhìn anh chạy vào hậu trường phòng khách. Cô nhìn bốn phía đều chẳng thấy ai quen, cũng không thấy những người khác. Cô đành phải đi đến sô pha ngồi bên cạnh Lục Tử Ngang, "Anh là bạn Vu Nhiên?"

Lục Tử Ngang thoáng nâng đuôi lông mày lên, chau mày.

"À, trước kia anh có quen tôi sao?"

"Không quen, lúc cô quen với Vu Nhiên, tôi đã xuất ngoại." Lục Tử Ngang buông ly rượu, liếc cô bằng nửa con mắt, vẻ mặt có chút lười biếng. Thẩm Thiên sùng sốt, thì thào tự nói, "Tôi còn tưởng trước kia anh có quen tôi." Cô vốn định nghe ngóng chút thông tin về mình trước kia.

"Tôi biết cô mất trí nhớ." Lục Tử Ngang cười nhạt: "Vu đầu gỗ đúng là si tình, nhiều năm như vậy rồi mà đối với cô vẫn là toàn tâm toàn ý."

"Tôi cũng không có người đàn ông khác." Thẩm Thiên có chút ngập ngừng nói.

Lục Tử Ngang sùng sốt, bật cười, "Cô thế này rất khó tin lại là cô gái mạnh mẽ đã đạp đổ Vu đầu gỗ."

"Hử?"

Lục Tử Ngang đột nhiên nói: "Cô không biết sao? Lần đầu tiên của hai người là cô nhào vào Vu đầu gỗ ấy mà?"

"..." Thẩm Thiên xanh cả mặt, mấp máy môi sau một lúc lâu cũng không nói nên lời, việc này... cô thực sự không biết, nhưng mà sao Vu Nhiên cái gì cũng nói với người khác vậy, ngượng chết mất. Cô đỏ mặt, sửa sang lại dáng vẻ, "Tôi đi trước, lát nữa còn phải dự lễ đính hôn."

Lục Tử Ngang đan hai tay vào nhau, chân bắt chéo, chep miệng, "Lễ đính hôn này có khả năng không được rồi."

"Ố... Sao lại nói vậy?"

"Không có chú rể thì còn lễ đính hôn gì?"

"Cái gì? Tàn Hạo biến mất?"

"Mượn trực thăng của tôi, hóa trang thành người của tôi bay đi rồi." Lục Tử Ngang xoa xoa thái dương, có chút mệt mỏi nói, "Cô tiếp tục chờ đi, tôi uống thêm rượu, rồi về phòng nghỉ ngơi một lát." Nói xong, anh ta liền đứng dậy rời đi.

Thẩm Thiên kinh ngạc không thôi. Lúc này, Vu Nhiên từ hậu trường đi ra, đến chỗ Thẩm Thiên, khuôn mặt có chút nghiêm túc, "Lần này lớn chuyện rồi, Tàn Hạo biến mất, lễ đính hôn này phải hủy bỏ."

Thẩm Thiên vẻ mặt lo lắng, nhìn khách khứa tập nập mà nhìn thế nào cũng thấy như vậy rất không ổn. Đây là người có vai vế danh tiếng, giờ mà âm ỉ như thế, sau này sẽ rất khó ăn nói, có khi còn trở thành trò cười cho đám thượng lưu rảnh rỗi.

Nhưng nhìn dáng vẻ này của Vu Nhiên thì hình như cũng tám chín phần mười đã biết lần này sẽ âm ỉ đến kết quả cuối cùng, cô trấn an anh, vỗ vỗ mu bàn tay anh, sau đó cầm lấy, "Vậy hai nhà sắp xếp thế nào?"

Vu Nhiên vẻ mặt khổ sở, "Sứt đầu mẻ trán, cảm thấy lần này quá khó xử. Ngược lại Vu Tranh rất bình tĩnh, không lo lắng gì nhiều. Nhưng, còn thể diện của ông ngoại anh, bây giờ ông đang vừa giận vừa lo. Những người trên thuyền có một số người có máu mặt ở trong thành phố chúng ta, để người ta chê cười không nói, bọn họ đại đa số là có công việc của mình, thời gian rất quý giá, có một số người là đặc biệt tới tham dự lễ đính hôn lần này mà từ mọi bờ biển trong nước lên thuyền rồi thuyền, chòng chành mệt nhọc, nếu mạo muội hủy bỏ như thế này, về sau ông ngoại sẽ rất khó ngẩng cao đầu."

"Vậy... vậy giờ phải làm sao?"

"Anh đã đưa ra một đề nghị, tất cả đều đồng ý."

"Đề nghị gì?"

Vu Nhiên thực nghiêm túc nhìn Thẩm Thiên, mỉm cười, vô cùng xinh đẹp động lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Không Đơn Giản* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

Theo hiểu biết của Thẩm Thiên về Vu Nhiên, cô cảm giác nụ cười này của Vu Nhiên có một ý nghĩa khác. Đôi mắt dài nhỏ xinh đẹp cong cong, nửa nhắm nửa mở khiến người ta ảo giác, giống như một con hổ ly đang lừa miếng thịt trong miệng quạ đen. Mà Thẩm Thiên cô chính là miếng thịt anh sắp sửa gặm đi.

"Thiên Thiên, lễ phục của em hôm nay rất đẹp." Vu Nhiên bỗng nhiên nắm tay cô, mỉm cười nói: "Không sử dụng bộ lễ phục này cho có ích thì thật là đáng tiếc, đúng không?"

Thẩm Thiển á khẩu không trả lời được, cô hỏi một câu, "Nói thẳng đề nghị của anh đi."

"Em là người của anh." Vuuru Nhiên vuốt ve mu bàn tay cô, vuốt tới rồi lại vuốt lui. Thẩm Thiển cũng lay động, chờ Vuuru Nhiên nói tiếp. Cô bỗng nhiên dần dần nghĩ ra kế hoạch này hình như có liên quan đến hai người bọn họ?

Quả nhiên, Vuuru Nhiên sâu kín nâng đuôi lông mày lên, chu miệng, "Hôm nay đổi thành lễ đính hôn của chúng ta."

"..." Thẩm Thiển cảm giác trên đỉnh đầu mình như đang có một đàn quạ trắng bay tới, hiểm hoi cô lại không nói gì. Cái này, cái này căn bản là không thương lượng với cô? Cô còn chưa đáp lời, Vuuru Nhiên đã nói tiếp, "Hiện tại đang gấp rút chuẩn bị, em có biết phải thể hiện như thế nào không?"

"Em..." Thẩm Thiển hơi chần chờ, có vẻ rất rối loạn, cô không biết nói làm sao nữa: "Vậy đây rốt cuộc là đính hôn thật hay là đính hôn giả?"

Vuuru Nhiên cầm tay cô, đặt ở trên ngực anh, "Em nghĩ sao?"

"Em không biết, trong lòng em có hơi rối." Đột nhiên nảy ra chuyện này khiến Thẩm Thiển rất rối. Cô thích Vuuru Nhiên đúng vậy, lấy anh cô cũng nguyện ý, nhưng mà... Điều duy nhất làm cô rối rắm là, cô là con gái riêng, Vuuru Nhiên không ngại, không có nghĩa là gia đình anh không ngại. Hơn nữa, cô chưa báo với Thẩm mẹ đã liễu lĩnh tự định chung thân, không phải là tốt lắm nhĩ?

Vuuru Nhiên thấy Thẩm Thiển do dự liền thở dài, "Chỉ là đính hôn thôi mà, cách kết hôn còn cả một đoạn. Lần này cũng là giải quyết chuyện khẩn cấp, không cần để ý vậy đâu em."

Thẩm Thiển gật gật đầu, nghĩ xem như đây là giúp một cái nhân tình đi. Vuuru Nhiên dẫn Thẩm Thiển đến hậu trường, ở đó có Vuuru tư lệnh, ông cụ Tàn, còn có cả nhà Vu Thiên Dương. Nam Nam đứng ở bên cạnh, dùng ánh mắt xem kịch vui nhìn vợ Vu Thiên Dương, Hồ Nhã Thi - Hồ nữ sĩ. Lúc bà nhìn thấy Thẩm Thiển ở bên cạnh Vuuru Nhiên, ánh mắt đó pha trộn rất nhiều cảm xúc. Kinh khủng? Hoang mang? Còn có cái vẻ sợ hãi khi làm chuyện xấu.

Vu Thiên Dương không phát giác ra, chỉ nói với Vuuru Nhiên, "Cảm ơn cậu, nếu không về sau Tranh Tranh sẽ rất khó xử."

Ông cụ Tàn gõ gậy ba-toong, giận dữ nói: "Đều là do thằng nhóc rùa Tàn Hạo kia, ta mà tìm được không rút da nó là không được."

Thẩm Thiển lúc ấy nghe xong lại có chút buồn cười. Ông cụ Tàn này đúng là chẳng có trình độ mắng người gì cả, Tàn Hạo là cháu ông, ông mắng Tàn Hạo là thằng nhóc rùa, vậy chẳng phải ông cũng là rùa sao? Vuuru Nhiên liếc Thẩm Thiển đang ghen cười một cái, tất nhiên là biết trong đầu cô nương này đang nghĩ cái gì? Anh bất động thanh sắc cầm tay cô, dắt đến trước mặt Vuuru tư lệnh, "Ba, đây là Thẩm Thiển."

Vuuru Nhiên một lần nữa giới thiệu Thẩm Thiển với Vuuru tư lệnh, lúc đầu Vuuru tư lệnh cũng không hiểu lắm, sau đó ngẫm lại quá khứ đầy đáng tiếc của Vuuru Nhiên và Thẩm Thiển, còn có một chút quá đáng ông đã làm với Thẩm Thiển, cũng hiểu ý Vuuru Nhiên chính là tất cả bắt đầu lại một lần nữa, chuyện trước kia cứ cho bay đi theo gió. Vuuru tư lệnh khó khăn mỉm cười với Thẩm Thiển, nên biết Vuuru tư lệnh từ lúc mất đi đứa con út, sau đó lại mất vợ, sau đó lại mất Vuuru Sơ, ông liền rất ít cười.

Vu Thiên Dương lúc này cẩn thận đánh giá Thẩm Thiển, dù thế nào cũng thấy cô có vài phần quen quen, ông cố gắng nhớ mới nhận ra, "Cô Thẩm Thiển này hình như có quen Nam Nam nhà chúng ta? Từng đến nhà mình đúng không?" Vu Thiên Dương dùng ánh mắt hỏi dò nhìn về phía Nam Nam.

Nam Nam còn chưa nói, Hồ nữ sĩ đã vội vàng bước lên phía trước chen vào một câu, "Ông nhớ nhầm rồi, Nam Nam tính cách quái gở, làm gì mà có bạn chứ."

Nam Nam cũng không thừa bổ sung thêm một câu, "Đúng vậy, con không có bạn đâu ba."

Vu Thiên Dương không thể nói rõ, chỉ có thể ngượng ngùng cười, xoa dịu tình cảnh xấu hổ của bản thân. Vuuru Nhiên đưa mắt nhìn Hồ nữ sĩ thêm vài lần, cảm thấy có chút kỳ lạ, rõ ràng Thẩm Thiển với Nam Nam từng là bạn rất tốt, Hồ nữ sĩ cũng từng rất thích Thẩm Thiển, nhưng vì sao phải kiên quyết phủ nhận? Nam Nam lại còn phối hợp, chẳng lẽ là biết gì đó?

"Được rồi, thời gian không đợi người, buổi lễ này cũng đã trì hoãn gần 40 phút rồi, mau lên mỗi người đều vào vị trí đi." Ông cụ Tàn không nhẹ không nặng nói một câu, trong tập thể này, trường bối duy nhất có tiếng nói cũng chỉ có ông cụ Tàn.

Vuuru Nhiên nhẹ nhàng cúi xuống, thì thầm bên tai Thẩm Thiển, "Bà xã, mọi chuyện đã có anh lo."

Thẩm Thiển đỏ mặt, tức giận lườm anh, nhưng trong mắt lại lấp lánh hạnh phúc khiến người ta đổ kỵ. Vu Tranh vô cùng khó chịu nhìn hai người bọn họ, trong lòng khó nói là có bao nhiêu tức giận. Cô đột nhiên nhớ đến lần đầu tiên cô gặp Vuuru Nhiên. Ngày đó cô đi đưa bằng tên cho chị gái, trường chị cô nội quy rất nghiêm, không có bằng tên, không mặc đồng phục là không được vào trường, cửa trường lúc nào cũng có người canh gác.

Chị cô quên mang bằng tên, bị chặn ở ngoài trường, mà người ngăn chị ấy là cô bạn Thẩm Thiển của chị. Đó cũng là lần đầu tiên Vu Tranh gặp Thẩm Thiển, thần hình Thẩm Thiển cao lớn hơn những bạn gái bằng tuổi, tóc buộc đuôi ngựa ở sau đầu, không giống cô, trên đầu còn cài rất nhiều kẹp tóc xinh xắn.

Lúc cô đến, chuông kết thúc giờ tự học buổi sáng đã reo, chị cô cũng sốt ruột muốn khóc. Muộn giờ tự học buổi tối sẽ bị trừ 0,3 điểm tích lũy học tập, nếu nghỉ giờ tự học buổi sáng thì sẽ bị trừ một điểm tích lũy, nếu bị trừ trên bốn điểm học sinh đó sẽ không được bình chọn học sinh ba tốt và cán bộ xuất sắc.

Nam Nam sau khi lấy được bằng tên liền òa khóc chạy vào lớp. Vu Tranh nhìn về mặt bình tĩnh của Thẩm Thiển mà trong lòng vô cùng căm ghét cô,

cảm thấy cô không có tình người.

Bác bảo vệ đến nói một câu: "Thẩm Thiển, hết giờ trực rồi, con mau chạy đến lớp Nam Nam giải thích với con bé đi, nói là chỗ cầu thang khu giảng đường có giáo vụ kiểm tra, nếu tra được sẽ bị trừ ba điểm tích lũy, con thế này cũng là vì tốt cho con bé thôi."

"Không sao đâu ạ, cho cậu ấy một bài học cũng tốt." Thẩm Thiển đưa tay kéo cái băng đồ trên cánh tay xuống, mở ra, nghiêm trang đặt lên bàn, nói với một bác bảo vệ khác, còn chưa ra khỏi phòng thường trực. Bác trai bĩu môi, "Bạn trai con đưa bữa sáng đến kìa."

Đó cũng là lần đầu tiên Vu Tranh nhìn thấy Vu Nhiên, mặc đồng phục rộng thùng thình, bộ đồng phục vốn không thành hình như thế mà mặc ở trên người anh lại đẹp long lanh, nhìn thế nào cũng thấy đẹp, anh ôn hòa cười, lúc đó không có nắng mai mà lại có cảm giác tươi đẹp gấp bội.

Nhưng mà, thiếu niên đẹp trai ấy lại không cười với cô, mà là Thẩm Thiển, đưa bữa sáng tới tay Thẩm Thiển, sau đó thoải mái ôm Thẩm Thiển vào lòng, nói nói cười cười đi vào sâu trong trường. Cô cứ nhìn như vậy, nhìn thấy mà chẳng với tới được.

Ngọn đèn đại sảnh bỗng nhiên bùng sáng, người chủ trì buổi lễ khuôn mặt tươi cười uyển chuyển nói: "Xin chào mừng nam nữ nhân vật chính hôm nay."

Tiếp theo đó là tiếng vỗ tay rào rào. Lúc Thẩm Thiển cùng Vu Nhiên dắt tay nhau lên sân khấu, có mấy người khách tròn tròn mắt, mà không chỉ có tròn tròn mắt, còn quên cả vỗ tay, ngây ngẩn nhìn hai người trên sân khấu.

Vu Nhiên vừa mới cuồng cuồng đã đổi đồ chú rể, toàn thân lễ phục trắng tinh, tóc mái trên trán tùy ý định hình ở một bên, ánh mắt long lanh lấp lánh, sáng rực động lòng người.

Mà bạn gái bên cạnh anh cũng khiến người ta kinh ngạc hơn là cô không mặc lễ phục dạ hội màu trắng thần thánh, cũng không chọn lễ phục dạ hội đen cao quý thanh lịch mà lại chọn một bộ lễ phục dạ hội rất gọn gàng tùy ý chỉ độc màu cà phê. Mái tóc nâu uốn xoắn đỏ sang một bên, để lộ một bên cổ vô cùng hoàn mỹ, hơn nữa cổ áo mở, càng phát huy điểm đặc biệt này. Dáng người cô rất đẹp, lễ phục dạ hội vừa khít, càng làm rõ những đường cong của cô.

"Đây là thiên kim nhà ai vậy? Sao chưa từng thấy qua?" Dưới sân khấu một số người bắt đầu xì xào, có mấy người bắt quai còn nói, "Chú rể trên sân khấu không phải là con trai Vu tư lệnh, từng là đội trưởng đội Phi Long sao?"

"Ôi trời, chuyện gì vậy nhỉ? Không phải lễ đính hôn của cháu trai Tần Chính cùng với con gái nhỏ của sư trưởng Vu sao?" Nhân vật nổi tiếng có chút không hiểu, đồng loạt nhìn về phía nam nữ nhân vật chính đánh trống trên sân khấu.

Chỉ có Lục Từ Ngang ngồi trên sô pha ở phía dưới nghỉ ngơi là vẻ mặt bí hiểm nhìn bọn họ, nhất là Vu Nhiên ánh mắt lấp lánh, khoe miệng mỉm cười trên sân khấu kia. Trong phạm vi quen biết của Lục Từ Ngang và Vu Nhiên thì hai người bọn họ nổi danh nhất, một người ôn thuận, một người yêu nghiệt. Tất nhiên, ôn thuận là Vu Nhiên, yêu nghiệt là Lục Từ Ngang. Nhưng hôm nay, Lục Từ Ngang lại có chút bội phục mưu mẹo của Vu Nhiên, đề cô được cô gái này mà thật đúng là vất vả theo đến cùng. Lục Từ Ngang nhủ lòng may, giờ ly rượu còn sót lại trên bàn lên nóc cạn. Muốn có được một người phụ nữ, không có chút thủ đoạn là không thể nào có được.

Người chủ trì buổi lễ làm động tác yên lặng dừng sốt ruột, vui mừng nói: "Cụ Tần có chuyện muốn nói."

Dưới sân khấu đồng loạt vỗ tay, tất nhiên, ai cũng đều có ơn có nợ với ông cụ Tần. Ông cụ này lẫn lộn trong hai giới hắc bạch, ai mà không kính sợ? Ông cụ Tần cười tùm tùm nói: "Tôi biết mọi người rất kinh ngạc, không hiểu tại sao nam nữ nhân vật chính trên thiệp mời lại không phải hai người hiện tại đang đứng ở đây? Bây giờ tôi xin giải thích một chút, chuyện này thật ra là dương đông kích tây, tránh tai mắt người đời. Mọi người cũng biết hiện tại truyền thông báo chí rất thích mấy chuyện bắt quai giật gân. Cháu ngoại của Tần nỗ lực tôi đính hôn, cánh phóng viên nhất định sẽ tới. Mọi người cũng biết chuyện của cậu cháu ngoại này của tôi rồi đấy, đã từng có rất nhiều chuyện nói về chuyện tình của Vu Nhiên và mối tình đầu của nó. Đến lúc đó bọn họ lại hỏi mấy vấn đề riêng tư, nếu không trả lời thì mọi người cũng biết với năng lực của bọn họ nhất định sẽ khai thác cho đến khi rõ ràng mới chịu kết thúc." Ông cụ Tần tuyệt đối là người thuộc trường phái hành động, ông bắt tay chỉ vào Thẩm Thiển nói: "Cô ấy là một bác sĩ thú y rất bình thường, nhưng tính tình thiện lương chừng mực, có thể chịu khổ nhọc, mà chúng tôi ai cũng thích cái bản tính tự nhiên này. Hai đứa cũng đã đến lúc bàn việc cưới xin, nhưng lại sợ tin tức truyền thông thêm thêm muối, nên người cũng biết chuyện của chúng nó rồi đấy. Không muốn dây vào, không muốn làm sáng tỏ, chỉ xin được bình thản bình thường. Đừng đến quấy rầy cuộc sống của chúng nó."

"Cho nên cụ Tần mới lấy danh nghĩa cháu nội để phát thiệp?" Một người đàn ông đội mũ gậy trợ xương, thân hình nhỏ bé, xấu xí từ bên trong đi ra.

Ông cụ Tần nhủ mày, với kinh nghiệm nhiều năm của ông, người này chính là một người trong đám paparazi. Ông cụ Tần không hổ danh là lão Khương kinh nghiệm sa trường, ông hiền hòa cười, "Không như vậy thì làm sao mấy người tạo ra được mấy trò cười chứ?"

Tiểu tử kia đỏ mặt, im ắng lui ra ngoài, những người có mặt kỳ thật đều thâm hiểu trong lòng. Thật ra trong đám khách quý, có rất nhiều nhóm paparazi ẩn núp, lúc này mà có chuyện gì xảy ra, thì những chuyện cười được đưa ra nhất định không giống như bình thường, bởi vì nó đúng là vô cùng có sức công phá.

Vu Nhiên bỗng nhiên đứng dậy, vẻ mặt ôn hòa nói: "Hôm nay là lễ đính hôn của tôi và Thẩm Thiển, tôi với bà xã không thích lễ nghi phiền phức nên tất cả đều giản lược, mọi người cứ tùy ý."

Thẩm Thiển lén lờn Vu Nhiên một cái, cái gì mà tất cả đều giản lược? Rõ ràng là thời gian không kịp, chỉ có thể vác xác không ra trận. Vu Nhiên lặng lẽ véo eo cô một cái, nghiêng răng nghiêng lợi duy trì nụ cười bình tĩnh với người ngoài, miệng thì rì rầm: "Đợi xem tối nay xử lý em thế nào, bà xã thân mến."

Thẩm Thiển run rẩy toàn thân, Vưu Nhiên thuận thế ôm Thẩm Thiển vào lòng, nhẹ hôn lên trán cô, thì thầm, "Anh yêu em, Thiển Thiển."

Anh nói rất tình cảm, rõ ràng là đang diễn kịch, nhưng Thẩm Thiển vẫn vì thế mà cảm động. Có điều cô không hiểu, anh ra sức diễn như vậy để làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thứ Y Không Đơn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Dưới sân khấu rần rần vang lên tiếng vỗ tay. Thẩm Thiển trừng đôi mắt to trong suốt, chớp chớp nhìn Vưu Nhiên, "Anh cũng là người thuộc phái hành động." Nhìn xem những nhân vật nổi tiếng dưới sân khấu đều bị vẻ thâm tình của anh làm cho cảm động. Vưu Nhiên cũng không có mở miệng cãi lại Thẩm Thiển.

Người chủ trì buổi lễ đi lên đưa cho Vưu Nhiên một cái hộp, nhỏ giọng dặn, "Cụ Tần chuẩn bị cho hai người, bảo cậu Vưu đeo cho cô Thẩm." Thẩm Thiển sững sốt, bây giờ chỉ là diễn kịch thôi mà vẫn hạ vốn gốc sao?

Vưu Nhiên mở ra vừa nhìn thấy liền ngăn người. Lai lịch của sợi dây chuyền này rất thăng trầm, nó là thứ mà ông cụ Tần quý trọng nhất đời. Ông cụ Tần đời này không có con, nhưng có một người vợ. Sợi dây chuyền này chính là vật duy nhất bà để lại cho ông. Thời niên thiếu ông cụ Tần rất nghèo, không thể cưới được vợ, mà vùng đó cũng không có nhà nào muốn gả con cho ông. Vậy mà lại có con gái một vị địa chủ nguyện ý ở bên ông, để có thể ở bên ông mà làm náo loạn cả nhà, thậm chí là đoạn tuyệt. Sợi dây chuyền chính là của hồi môn duy nhất của bà. Lúc đó, ông cụ Tần đã tự thề, nhất định phải kiếm thật nhiều tiền, nhất định phải thành phú ông, để xem ai còn coi thường ông, để cho người ta biết vợ ông lấy được ông là một chuyện vô cùng đúng đắn. Sau đó cả nước đi vào giai đoạn kháng Nhật, ông tìm đúng thời cơ, đi theo người ta ra nước ngoài buôn vũ khí đạn dược. Bởi vì loạn lạc nên để vợ ở nhà. Trong lúc đó, ông cụ Tần ra sức kiếm một khoản lớn, buôn lậu vũ khí ra nước ngoài phục vụ chiến tranh thế giới thứ II, từ đó về sau giàu càng thêm giàu. Có điều ông tay trắng dựng lên một nhà "tiền cửa", sau đó trở về mới biết chính ông cũng đã tự tay phá hủy gia đình mình.

Người đi - nhà trống. Hàng xóm nói, vợ ông đời ông năm năm, cuối cùng ngã bệnh hơn một tháng trước rồi qua đời, lúc đó thi thể đã có mùi mới được người ta phát hiện ra, qua loa chôn trong hố đất. Anh đi đến hố đất đó, cỏ trên nấm đã cao quá đầu, lúc này ông mới nhận ra là ông đã ở nước ngoài tám năm.

Trong gian nhà đất cũ nát đó cái gì cũng không có, chỉ duy nhất phát hiện được một cái hộp gỗ ở chỗ bọn họ chôn rượu lúc mới kết hôn, nằm ngay ngắn bên trong là một sợi dây chuyền màu đỏ có đeo một cái mặt hình mặt trăng bằng ngọc phi thủy xanh biếc. Đó là lần cuối cùng trong đời ông cụ Tần rơi lệ, từ đó về sau ông không cưới ai nữa.

Vưu Nhiên không nhìn được đưa mắt nhìn về phía ông cụ Tần, trong ánh mắt ấy pha trộn giữa cảm kích và tin tưởng. Anh hiểu ý của ông ngoại, phải biết quý trọng những gì hiện có.

Ông cụ Tần chỉ mỉm cười gật đầu kèm theo một tiếng thở dài buồn ngùi. Lúc trước ông cụ gả con gái cho Vưu tư lệnh cũng chỉ là đôi bên cùng có lợi, đại bộ phận lợi nhuận của ông cụ Tần trước kia kiếm được đều từ cả hai giới hắc bạch đạo, cho nên ông cần ngay một chỗ dựa ổn định tin cậy. Lúc ấy Vưu tư lệnh vẫn chưa phải là tư lệnh, hơn nữa ông còn có cả vợ con. Là ông cụ Tần đã giúp ông thăng quan, hai người cũng bắt đầu hay lui tới, Vưu tư lệnh cũng thường đến nhà ông cụ Tần làm khách, khi đó cô con gái mới biết yêu lại thích Vưu tư lệnh. Có một số việc cần phải biết thời biết thế mà Vưu tư lệnh lại là một người thông minh...

Vưu tư lệnh khôn ngoan lấy được sự khen ngợi của ông cụ Tần, nhưng cũng bị ông cụ khịt mũi coi thường. Vì sự nghiệp, vứt bỏ người vợ tào khang, rõ ràng chẳng có tình người. Giữa hai người luôn tồn tại quan hệ lợi ích, ông cũng coi như mù mà không nhìn thấy.

Mãi đến khi gặp Vu Tranh, những chuyện xưa ông cụ Tần chôn cất nhiều năm mới bị đào móc ra, nhìn vật nhớ người. Vu Tranh nhìn rất giống vợ ông. Trong lòng ông vừa áy náy vừa có những hồi ức nói không nên lời. Ông lại thấy Vưu Nhiên với Vu Tranh quan hệ không tồi, làm ông lại muốn nhận Vu Tranh vào nhà. Lúc này mới phát hiện, Vưu Nhiên say đắm mối tình đầu của anh, hơn nữa còn điên cuồng đến mức như vậy.

Ông cụ Tần không hiểu, nghĩ tiền và lợi ích mới là tất cả nên ông tưởng dùng những thứ đó ra làm mồi nhử là có thể chi phối được, nhưng ông đã sai. Sự chấp nhất của cậu cháu ngoại Vưu Nhiên này đã gần như thành cố chấp, cũng giống như vợ ông. Không vì tiền, không vì danh, chỉ vì một tình yêu vô cùng đơn giản trong tim.

Kỳ thật Tần Hạo có thể im lặng trốn đi cũng là do ông cụ Tần cố tình thả. Trên chiếc thuyền này bốn phương tám hướng đều có giám sát viên, còn có cả radar, có thể dễ dàng trốn được sao? Là ông đã nhờ Lục Tử Ngang cho mượn phi cơ trực thăng riêng của anh ta cho Tần Hạo dùng, để anh ta đào hôn.

Lúc Tần Hạo đến phòng ông nói anh ta không cần tài sản, muốn từ hôn, ông cụ Tần cũng có chút kinh ngạc. Hỏi nguyên nhân, Tần Hạo chỉ nói: "Ông nội, anh họ không chịu cưới Vu Tranh, là vì trong lòng đã có người yêu, lúc trước con muốn kết hôn với Vu Tranh, là vì thích đồng tài sản kia, nhưng con phát hiện, con đường của anh họ là đúng đắn, con xin lỗi, ông nội." Anh ta cúi người, rời khỏi phòng ông cụ.

Ông cụ Tần nghĩ, lúc trước ông vì tiền vì tiền đồ, chẳng phải cũng là để vợ ông không phải bị người khác cười nhạo sao? Nhưng đúng là tự tôn của bạn thân làm hại mình mà thôi. Ông cho dù có hàng trăm hàng ngàn tỷ gia tài, nhưng lại rất ít khi được thực sự vui vẻ; mà con rể ông, Vưu tư lệnh thì có được cái gì? Ngoài danh lợi, e là ông còn mất nhiều thứ hơn. Bọn họ đều là vì tài sản mà cô phụ những người thương họ.

Từ lúc Thẩm Thiên lên thuyền, ông cụ Tần chỉ biết Thẩm Thiên là mối tình đầu của Vu Nhiên. Từ miệng Vu tư lệnh ông cũng biết bọn họ đang qua lại. Không biết vì sao, lòng ông cụ cứ rầu rĩ như có một tảng đá nặng chèn ép khiến ông không thở nổi. Ông cụ ngóng nhìn lên sân khấu, Vu Nhiên đem sợi dây chuyền đồ kia đeo lên cổ Thẩm Thiên, tiếp đó hôn nhẹ lên trán cô rồi mỉm cười.

Thẩm Thiên oán trách nhìn anh, lại thẹn thùng nói: "Dưới kia nhiều người thế kia, anh thật không biết xấu hổ."

Vu Nhiên nheo mắt cô, "Buổi tối anh còn muốn làm chuyện không biết xấu hổ hơn kia."

"Mơ cũng đừng hòng, hừ." Thẩm Thiên vặn vẹo người, cúi chào quan khách bên dưới rồi chạy trốn vào hậu trường. Như vậy lại giống như là chạy trốn vào đồng hoang. Dưới sân khấu quan khách bật cười, có một người đàn ông nói với Vu Nhiên đang đứng phía trên: "Vu thiếu, cô dâu xinh đẹp của anh mắc cỡ rồi kia."

Vu Nhiên cười khế, rồi đuổi ngay theo. Vu tư lệnh ngồi ở dưới thấy hai người quây như vậy lại thấy đau đầu, "Hai đứa này..."

Ông cụ Tần nghiêng đầu hỏi ông, "Mà này, sau đó cậu làm sao mà biết Thẩm Thiên không phải con gái cậu?"

"Mẹ Thẩm Thiên nói cho con biết, khoảng chừng là sau khi Thẩm Thiên gặp chuyện không may một tháng." Vu tư lệnh cũng có một chút khó hiểu, "Cô ấy nói Thẩm Thiên bị tai nạn giao thông không phải là ngoài ý muốn, mà là có người cố ý tông mẹ con cô ấy, nếu không Thẩm Thiên đây mẹ ra còn mình thì giết mình lui một cái nửa người thì e là cả hai người đều đã đi gặp Diêm Vương rồi. Cô ấy cầu xin con giúp bọn họ tìm ra hung thủ."

"À? Chuyện này thật thú vị, còn có người muốn giết mẹ con họ?"

"Lúc trước con cũng tò mò mới hỏi tình hình cụ thể. Cô ấy nói hôm tai nạn xảy ra là nửa đêm, tiệm cô ấy vừa đóng cửa, hai người chuẩn bị về nhà, một chiếc xe từ phía sau tông thẳng tới, hơn nữa còn tông thẳng về phía trước. Lúc ấy cô ấy sợ đến choáng váng nên căn bản không để ý biển số xe."

"Vậy cậu tra được gì rồi?"

"Tất nhiên không tra được gì, không có nhân chứng, cũng không có một chút thông tin. Con hỏi cô ấy có thù oán với ai, cô ấy chỉ ấp úng nói không có."

"Thẩm Thiên chỉ có mẹ?" Ông cụ Tần kỳ quái hỏi.

"Vâng. Lúc trước cô ấy tới nhà con, nói Thẩm Thiên là con gái con, nói là mang thai con bé lúc con ly hôn vợ trước, khi đó con không tin, tuổi tác cũng không đúng, nhưng cũng không loại trừ khả năng đăng ký hộ khẩu chậm. Sau đó con cố ý tra xét hộ khẩu của cô ấy, trên đó ghi là chưa kết hôn, cho nên con mới tin."

"À? Thú vị đây, chưa chồng đã có con?" Ông cụ Tần đùa nghịch cây gậy ba-toong của mình, đập đập xuống đất, "Vụ này còn dẫn đến một vụ án mưu sát."

"Sau khi Thẩm Thiên tỉnh lại, mẹ con bé điện thoại đến bảo con không cần lo việc này nữa, sau đó thì biến mất." Vu tư lệnh nhún mày, hiển nhiên lúc trước ông muốn quan tâm đến chuyện này.

"Có khả năng cô ta biết hung thủ là ai, nhưng không muốn tố giác." Ông cụ Tần từ trong túi tiền lấy ra một hộp thuốc, cầm lấy một điều lên hít mấy hơi, "Chúng ta cũng đừng nhúng tay vào việc này, thêm một chuyện chỉ bằng bớt đi một chuyện."

"Ba, việc này con biết, không phải đã nhiều năm rồi con cũng không can dự vào sao?"

"Ừ." Ông cụ Tần nhắm mắt gật gật đầu, ánh mắt tùy ý đảo qua, lại bắt gặp Lục Từ Ngang đang đi về hướng bọn họ, trong tay anh ta cầm theo một ly rượu chân cao, chân thành đi tới, "Con chào ông Tần."

"A, Từ Ngang." Ông cụ Tần lập tức phản chấn, "Lần sau ta phải tham dự hôn lễ của con mới được, lần trước con đính hôn ta còn ở Mỹ, không về kịp."

"Nhất định nhất định." Lục Từ Ngang cười nói, nhìn về phía Vu tư lệnh, lễ phép gật đầu với ông, "Chào chú Vu."

"Ừ." Vu tư lệnh hòa ái cười, "Bây giờ con với ba đã tốt hơn chưa? Ba con đang bị bệnh gì à? Hôn lễ lần này cũng không tới dự."

Lục Từ Ngang cười nói: "Ông ấy cũng không có gì đáng ngại đâu ạ, lần trước cùng vợ con chơi tennis, bị trượt chân thôi ạ."

"Lão Lục này thành lão ngoan đồng từ khi nào vậy?" Ông cụ Tần cười ha ha. Vu tư lệnh cũng phì cười, "Cũng chỉ có thiên kim của quân trưởng Tần mới có thể khơi dậy tính trẻ con của lão Lục."

"Ta vẫn chưa thấy vị hôn thê của Từ Ngang đâu đấy, Từ Ngang, lần sau dẫn đến cho ta nhìn mặt nhé."

"Tất nhiên rồi ạ."

Lúc này, Vu Nhiên từ sau sân khấu đi tới, anh cười, "Tán gẫu gì mà vui vậy?"

Lục Từ Ngang lướt nhìn quanh một lượt, "Cô dâu xinh đẹp đâu rồi?"

"Không biết chạy đi đâu, trốn còn nhanh hơn thỏ."

"Mà này, cô dâu xinh đẹp của cậu từ cạp mẹ thoái hóa thành tiểu bạch thỏ rồi hử?" Lục Tử Ngang nhẹ nhàng nhấp ngụm rượu, yêu nghiệt nói hết câu.

Vưu Nhiên bật lại ngay, "Cũng thường thôi, bảo bối tâm can của cậu không phải cũng là từ một con thỏ ngoan ngoãn cuối cùng tiến hóa thành một con mèo ranh mãnh cậu không thể nào tóm được đó sao?"

Hai người đều nheo mắt lại, hăm hực nhìn đối phương, giữa hai luồng mắt dường như còn có một tia điện xẹt qua xẹt lại. Vưu tư lệnh nhẹ giọng ho khan hai tiếng, nói với Vưu Nhiên: "Con lại đi tìm Thẩm Thiên đi, nếu xảy ra chuyện gì sẽ không hay đâu."

"Uhm." Vưu Nhiên gật gật đầu, xoay người rời đi.

Lục Tử Ngang cũng đi theo nói: "Con đi gặp những bạn bè khác đây, con chào ông Tần, chú Vưu."

"Ừ."

Đội Lục Tử Ngang đi rồi, Vưu tư lệnh mới búi ngùi thờ dài, "Hai thằng nhóc đó rõ ràng là rất tốt, nhưng cứ thấy mặt nhau là lại đối chọi gay gắt, ganh đua nhau như vậy."

"Đã là oan gia lại vừa là đối thủ vừa là bạn bè."

Vưu Nhiên có chút ảo não, chiếc du thuyền này to như vậy muốn tìm một người thực sự rất khó, lại không nghe điện thoại, đúng là phiền toái mà, anh đi vòng qua vòng lại, đến boong tàu thì vừa vận nhìn thấy Thẩm Thiên toàn thân lễ phục dáng dài, tựa người lên lan can, điện thoại cầm trong tay đang không ngừng rung.

Vưu Nhiên đi qua, "Em chạy tới đây làm gì vậy?"

"Muốn gọi điện thoại, báo cho mẹ em biết." Thẩm Thiên chỉnh lại tư thế nói với anh.

Vưu Nhiên thờ dài, "Hiện tại thuyền vẫn đang đi trên biển, đến gần bờ chắc là sẽ có tín hiệu, đến lúc đó lại gọi nhé."

"Uhm." Thẩm Thiên nắm điện thoại trong tay.

Vưu Nhiên cầm tay Thẩm Thiên, phát hiện tay cô lạnh cóng, anh nói: "Mau vào đi, bên ngoài gió lớn lắm." Nói xong anh liền kéo Thẩm Thiên về, bởi vì vội vàng quá mà Thẩm Thiên bước không vững, cô không tự chủ được mà lao đảo một cái, gót chân không cẩn thận giẫm lên lan can, "roẹt", một tiếng vài bị kéo rách cắt ngang qua màn đêm yên tĩnh trên biển, bắt đầu từ chỗ nói, một đường rách bắt đầu xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thi Y Không Đơn Giản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Bộ lễ phục dạ hội kia nhất định là điên rồi. Gần như trong nháy mắt, toàn bộ chiếc váy bị toẹt ra, phần còn vương lại trên người Thẩm Thiên chẳng còn được bao nhiêu, bắp đùi trắng ngần bị phơi bày vô cùng khó coi, ngay cả cái quần nhỏ màu đen cũng có thể nhìn thấy được.

Thẩm Thiên sợ tới sắp phát khóc, vẻ mặt ủy khuất che ba điểm trên người, giận dữ trừng Vưu Nhiên ở bên cạnh đang lên cười.

"Mau nhắm mắt lại, còn nữa... cời áo." Thẩm Thiên chỉ vào áo Vưu Nhiên, trừng đôi mắt to ngập nước, vẻ mặt bá đạo. Vưu Nhiên kia tươi cười, đi tới gần cô vài bước, Thẩm Thiên kẹp chặt hai chân, cố gắng hết sức để mình không bị lộ, nhưng phải phòng ngừa Vưu Nhiên gây rối nên cô duỗi thẳng tay, ngăn cản anh đi tới, "Không được nhúc nhích."

Vưu Nhiên dừng lại, sắc mặt thân thiện, cười khẽ, "Làm sao giờ?"

"Đã bảo anh cời áo rồi mà." Thẩm Thiên hướng về phía áo anh bĩu môi, nhất thời thả lỏng, miếng vải trên ngực cũng có nguy cơ rớt xuống... Càng bị kịch và tệ hại từng phần hơn là, hôm nay cô không mặc nội y.

Vưu Nhiên nén cười, tiến lên ba bước, nhặt vài roi dưới đất lên, vắn quanh eo cô rồi thắt cho cô một cái nút. Thẩm Thiên ngẩn ngơ nhìn động tác của anh mà thất thần, mãi đến khi anh bắt đầu nhìn chằm chằm vùng ngực chỉ có miếng dán ngực của cô.

"Đê xôm." Thẩm Thiên che ngực, trong lòng đầy tức giận bất bình. Đây là cái bộ lễ phục quỷ quái gì, cho dù lúc trước Nam Nam từng dặn là do chỉ sửa chữa tạm nên nếu có mấy chỗ nói bị cụt là rất dễ toạc, nhưng mà toạc đến thế này thì quá bất thường. Nhất là nửa người trên, lộ vai là một, nhưng lộ nhũ thì chỉ có biến thái.

Vưu Nhiên tùy tay luồng tay qua, kéo Thẩm Thiển vào trong lòng anh, đôi mắt thâm thúy còn sáng lấp lánh hơn cả sao trên trời, anh mỉm cười, "Hoàn cảnh thế này, có phải chúng ta nên làm chút chuyện gì đó có ý nghĩa hay không?"

Gió biển kia đang thổi, sóng biển kia đang rong chơi... Thẩm Thiển ở trong gió hỗn độn. Cô đẩy Vưu Nhiên ra, trợn mắt trừng trừng, "Em không ham." Dứt lời ôm ngực chuẩn bị đi về hướng cửa, cô vừa mới chuẩn bị đi vào cửa, liền nghe thấy tiếng người cười nói: "Gió biển đêm mùi vị cũng hơi khác."

"Đúng vậy đúng vậy, hơi âm ẩm."

Thẩm Thiển thất kinh, nhìn sang bốn phía xem có chỗ nào có thể nấp không nhưng chỉ thấy bốn phía đều là boong tàu bằng phẳng, vô cùng trống trải, chỉ có bóng dáng cao lớn của Vưu Nhiên là có thể che được cô. Mà Vưu Nhiên ở cách đó không xa dường như cũng nghe thấy có người đến, ý cười càng đậm, anh nheo ánh mắt lại, ngoắc ngoắc ngón tay, gọi Thẩm Thiển mà như gọi cún con.

Thẩm Thiển lúc ấy thật phần nộ, nhưng cô chẳng còn chỗ nào để trốn, cũng chẳng có lựa chọn nào khác đành phải như con chó Nhật ngoan ngoãn chạy chậm chậm vào lòng Vưu Nhiên, cố hết sức co người lại nép trong lòng anh. Vưu Nhiên quay lưng về phía cửa, Thẩm Thiển lén nghiêng mặt nhìn người sắp đến chỗ cửa.

"Thiển Thiển, chúng ta như vậy giả quá." Vưu Nhiên bĩu môi, rất có thâm ý nói, "Như thế này vừa nhìn là đã biết có hai người, mà hai chúng ta lại ôm nhau như vậy, ngược lại sẽ khiến người khác thêm chú ý."

Tâm lý này Thẩm Thiển rất hiểu. Bởi vì cô cũng là người như thế, đối với những thứ vừa to lớn vừa khiến người ta mơ màng sẽ luôn chú ý đến hơn. Cô vô cùng hoang mang, nếu bị người ta nhìn như vậy thì cô chết quách cho rồi.

Cô cảm lấy áo Vưu Nhiên, vừa sợ vừa khủng hoảng nhìn tiếng nói ở cánh cửa càng lúc càng lớn, cô sốt ruột nói: "Bây giờ chúng ta nên làm gì?"

Vưu Nhiên nhẹ tay khẽ vuốt ve tấm lưng trắng tinh đang lộ ra ngoài của Thẩm Thiển, kề bên tai cô, nhẹ nhàng hà hơi, một luồng hơi nóng thổi vào vùng tóc gáy mẫn cảm của cô, anh nói: "Phi lễ chó nhìn."

"..."

Đang lúc Thẩm Thiển chờ người ra, từ cửa hầm có hai người đàn ông đi lên, bọn họ tạm thời không nhìn về phía bên phải, mà sôi nổi bàn tán cái gì đó. Thẩm Thiển thần kinh nhất thời căng cứng, cô hít sâu một hơi, nắm chặt tay, về mặt thấy chết không sờn chấp nhận, "Mau đi, mau phi lễ đi."

Vưu Nhiên đột nhiên nghiêng người, Thẩm Thiển chống đỡ hết nổi mà ngã ra sau, tựa vào lan can, về mặt cô đầy căng thẳng, không phải chứ? Đến nhanh vậy?

Vưu Nhiên bắt đầu nói: "Đánh đã chiến, lực công kích nhất định phải mạnh, nhanh, chuẩn."

Thẩm Thiển đang suy tư những lời này của anh. Nhưng Vưu Nhiên hoàn toàn không cho cô thời gian, lập tức thực thi tiêu chuẩn "nhanh". Nắm lấy cằm Thẩm Thiển, anh mạnh mẽ hôn xuống. Thẩm Thiển cắn răng chịu đựng, cả người cũng vận vẹo, cảm giác bị anh nắm cằm rất khó chịu.

Vưu Nhiên buông cằm Thẩm Thiển ra, tay không nén nổi mà vuốt ve ngực cô, nhẹ nhàng xoa nhẹ một chút. Thẩm Thiển cứng ngắc cả người, muốn đẩy anh ra, nào ngờ vừa đẩy tay này thì tay kia đã nắm lấy, đặt cô lên trên lan can. Thẩm Thiển đành phải nắm chặt lấy lan can, không để mình lại bị di chuyển quá lớn. Cô ở trong lòng không ngừng ám chỉ, đây chỉ là diễn trò, phi lễ chó nhìn để sau cũng được.

Thế nhưng... Vưu Nhiên liếm môi bất mãn, bùi ngùi than nhẹ, cạy mở lưỡi cô. Thẩm Thiển "Ồ ồ" hai tiếng, hai chân run lên, nếu không tựa vào lan can thì e là cô đã ngã xuống lâu rồi.

Vưu Nhiên nắm tay vuốt ve cặp đùi trắng trẻo của cô, không nhẹ không nặng, làm cho Thẩm Thiển cả người tê dại. Vưu Nhiên rất quen thuộc với cơ thể Thẩm Thiển, anh biết chỗ nào trên người có thể khiến Thẩm Thiển không khống chế được.

Quả nhiên, Thẩm Thiển tựa cả người lên lan can, bàn tay nhỏ bé rành rỏi không khống chế được liền đưa tới xoa lên người Vưu Nhiên, bàn tay cô lớn mặt đưa ra sau lưng Vưu Nhiên, rồi tiếp tục đi xuống.

Cô chớp chớp mắt, lúc nét mặt còn mơ màng thì vừa vận nhìn thấy ánh mắt hai người đàn ông đang ngậy ra như phồng. Hai người đàn ông há miệng, sững sờ. Thẩm Thiển không khỏi đỏ mặt, mới buông thả trong giây lát mà đã bị tóm gáy.

Vưu Nhiên hơi nghiêng đầu, mặt không chút thay đổi nhìn hai người đàn ông đứng ở sau lưng anh. Hai người đó lập tức bị ánh mắt đóng băng cấp tốc của Vưu Nhiên làm cho hết hồn, lập tức lấy lại tinh thần, sợ chết khiếp chạy vội về khoang.

Thẩm Thiển thấy hai người kia đi liền thở ra thật dài, còn chưa kịp thuận hơi lại lập tức nghẹn cứng. Vưu Nhiên kia không nhẹ không nặng nhẹ nhàng liếm vài cái lên cổ Thẩm Thiển, Thẩm Thiển đột nhiên cảm thấy toàn thân tê dại, ôm chặt lấy Vưu Nhiên.

"Sao vậy?" Vưu Nhiên xấu xa cười, vô cùng thích chí đón lấy cái ôm nằm trong dự kiến.

Thẩm Thiển cả hồi lâu không lên tiếng, mặt nóng ran, đỏ còn hơn cả ớt khi. Cô thấy mình thật dọa người, cô... cô mà lại có... có thể phóng dăng xấu xa, mẫn cảm muốn chết như vậy, cô hiện tại... muốn... ㄟ quá đi mất.

"Bọn họ đi rồi." Vưu Nhiên giả vờ hồn nhiên nói một câu, tất nhiên anh đã phát hiện ra Thẩm Thiển đang run, cả bàn tay đặt trên eo anh cũng đang không ngừng vuốt ve lưng anh.

"Cái đó..." Thẩm Thiển cắn chặt răng, thấy khó mà có thể gọi ý. Cô trầm ngâm nửa ngày, nuốt vài lần nước miếng, chuẩn bị vài lần, đắn đo vài lần, vất vả lắm mới nói ra được, "Anh muốn làm gì?"

Trên đầu cô, rốt cuộc có người bật cười, còi áo xuống, Thẩm Thiển kinh hãi, nghĩ đến chuyện giải quyết ngay tại chỗ liền lắp bắp nói: "Em thích ở trên giường hơn."

Vưu Nhiên không khỏi bất đắc dĩ đứng dậy, khoác áo lên người Thẩm Thiển, cài nút thật chặt, "Ồ đây gió lớn quá." Sau đó dắt tay cô, rồi lại nháy mắt với cô, "Không thoải mái được."

"..."

Kỳ thật, Thẩm Thiển rất hối hận khi đó đã không ráng nhận lời anh mời gọi. Bởi vì người đàn ông này thật ra còn muốn yêu hơn cô, chẳng qua là chịu đựng giới hơn cô mà thôi. Cô có cảm giác cả người mình đều bị mất hết đi quyền lực.

Thẩm Thiển xụi lơ nằm trong bồn tắm, lúc nước dâng đến cằm của cô thì Vưu Nhiên đóng vòi lại, bước vào ngồi bên cạnh cô, giúp cô chà lưng, Thẩm Thiển nhắm mắt, tuy rằng cô rất xấu hổ, nhưng cô thật sự bị anh hút khô rồi, một chút sức lực cũng không có, về mặt cầu xin nói: "Anh đúng là cảm thú."

Vưu Nhiên nhướn lông mi, ánh mắt hàm súc đặc biệt nhìn cô, tựa như đang uy hiếp. Thẩm Thiển áp ứng, yếu ớt nói: "Cảm thú cũng có điểm tốt của cảm thú."

Vưu Nhiên ôm Thẩm Thiển vào trong lòng, mỉm cười nói: "Tốt chỗ nào? Hửm?"

Lưng Thẩm Thiển dán lên vòm ngực nóng bỏng của Vưu Nhiên, cả người cô không được dễ chịu lắm, cô giãy dụa vài cái muốn rời khỏi, nhưng không được như ý, người cô chẳng có chút sức nào, mà cảm thú nào đó chỉ vừa mới trải qua thú... dục vẫn còn rất hăng, cô chắc chắn là thất bại.

Cô rất ngoan, chui vào lòng Vưu Nhiên, đánh trống lảng, "Thiển Thiển đi đâu rồi? Lúc vào cũng không thấy."

"Nó sắp sinh rồi nên gửi tới chỗ cô giúp việc."

Thẩm Thiển lập tức xoay người nhìn anh, "Cô giúp việc thì làm sao biết chăm, đừng quên em là bà đỡ chuyên nghiệp, anh đón Thiển Thiển về đi."

"Ừ."

"Ai da, nói đi nói lại em đúng là làm bậy, không thể để Long Xù nhà em tận mắt nhìn con mình chào đời."

Vưu Nhiên cúi xuống, tính tới gần thêm chút nữa, Thẩm Thiển vốn định lui ra, nào ngờ dưới bề rất trơn nên bị trượt, cả người rơi tòm vào trong nước. Được Vưu Nhiên vớt lên, Thẩm Thiển ho khan một trận.

Vưu Nhiên cười khỏ, "Đề phòng anh quá vậy? Thực khiến người ta thương tâm."

Thẩm Thiển vẫn còn đang sặc, vất vả lắm mới ngừng ho khan, lập tức lờm anh, "Là anh đột nhiên cúi người làm người ta sợ đó được chưa?"

Vưu Nhiên nhíu mày, Thẩm Thiển này bất tri bất giác lá gan càng lúc càng lớn, mắt cũng thường xuyên trợn trắng lờm anh, còn bắt đầu giờ móng vuốt thị uy. Nhưng như thế, Vưu Nhiên lại thấy cô có phong độ của năm đó.

Anh cự mắt, cười tủm tỉm, "Thiển Thiển, em còn sức trợn mắt như vậy chắc đã nghỉ ngơi đủ rồi nhỉ?"

"Anh... Anh muốn làm gì?" Vừa nói xong, Thẩm Thiển liền kinh hoàng tỉnh ngộ, mình tiêu rồi, quả nhiên, Vưu Nhiên tới gần một chút, trước khi ngậm lấy môi cô còn cảm dỗ đùa cợt nói: "Muốn."

Thẩm Thiển thật ra là một cô gái tự tin, cô lúc nào cũng tin ý trung nhân của cô là vị anh hùng cái thế, một ngày nào đó ý trung nhân của cô sẽ cười trên đám mây bảy màu đến cưới cô. Nhưng cô không đoán trúng đằng trước, cũng không đoán được kết cục.

Cô nhìn chăm chăm "ý trung nhân" đang ngồi dương dương tự đắc ở đầu giường bùng nước muối cho cô. Ý trung nhân của cô không phải một vị anh hùng cái thế mà là một tên cảm thú cái thế, có một ngày tên cảm thú này dắt một con chó bị cưỡng gian đến tìm cô tính sổ. Vì thế, nghiệt duyên của cô cứ như vậy tiếp diễn.

"Đừng nhìn anh chăm chăm như vậy, mau uống nước muối đi, xoa dịu dạ dày, rồi xuống dưới ăn sáng."

Thiển Thiển đang mang thai ngồi dưới chân Vưu Nhiên, nó đang dùng một đôi mắt tò mò đánh giá Thẩm Thiển dựa vào giường không đứng dậy nổi. Kỳ thật, Thẩm Thiển không muốn ngồi dựa vào giường, cô rất muốn đứng dậy, nhưng cảm thú cái thế của cô lại dầy vò cô đến mức không thể rời giường.

Thẩm Thiển hỏi: "Nói, ăn sáng xong chúng ta phải làm gì?" Cảm giác nói cho Thẩm Thiển biết hôm nay cô sẽ không nhàn rồi.

Quả nhiên, Vưu Nhiên cúi đầu nhìn Thẩm Thiển dưới chân, cung chiều vượt đầu nó, "Dắt Thiển Thiển đi dạo."

"Phụt." Vốc nước muối đang ngậm trong miệng Thẩm Thiển phụt ra, bắn tung tóe khắp nơi. Vưu Nhiên nhíu mày, nhìn Thẩm Thiển, "Tám giờ tối Long Xù đến Malacca, thuyền chúng ta chặng vạng tối chừng 6 giờ sẽ dừng ở Malacca, anh đã cố ý dặn chừng 5 tiếng. Vừa vặn đi dạo một chuyến."

"..." Thẩm Thiển hơi nghẹn lời, "Anh chờ Long Xù đi bằng máy bay?"

"Uh."

"Ồ, em còn chưa được đi máy bay nữa đấy, máy bay dài ngắn thế nào em cũng không biết."

Vưu Nhiên sùng sốt, cười tủm tỉm nói: "Em muốn đi không?"

"Ồ, nhưng ngắm lại, sau này sẽ có cơ hội."

Vưu Nhiên bỗng nhiên đứng lên, đi tới bên cửa sổ, nhìn nhìn ra bên ngoài, "Hôm nay gió biển không lớn lắm, đến gần bờ chúng ta sẽ đi máy bay trực thăng đến Malacca."

"..."

Thẩm Thiển thật ra muốn nói, cô chỉ là tùy tiện nói thôi, không cần nhanh như vậy đã giúp cô thực hiện nguyện vọng, cô ăn không tiêu. Đối với Thẩm Thiển mà nói, đời này cô sống rất không uống phí, hàng không dân dụng chưa từng đi mà đi lần đầu đã được đi trực thăng. Nói vậy cũng chỉ có chiếc du thuyền to lớn xa hoa này mới có thể có không gian cho máy bay trực thăng cất hạ cánh. Lúc trực thăng xuất phát, cánh quạt quay phát ra sức gió vô cùng lớn, thiếu chút nữa là thổi ngã Thẩm Thiển. Vưu Nhiên giữ chặt Thẩm Thiển chuẩn bị lên máy bay. Ông cụ Tần nhìn theo từ xa, Vưu tư lệnh cau chặt hàng lông mày, vô cùng mất hứng nói: "Thằng Vưu Nhiên này càng ngày càng làm cản."

Ông cụ Tần cười ha ha nói: "Thanh niên nên điên cuồng chút ấy mà, mà giờ này chắc thằng nhóc Tần Hạo cũng đã ở Malacca rồi."

"Tần Hạo, ba nó không đi bắt nó lại sao?"

Ông cụ Tần tùy ý liếc Vưu tư lệnh một cái, "Cậu cũng không phải không biết, sau chuyện suýt bị rơi máy bay hơn 10 năm trước, ba thằng Tần Hạo sợ đi máy bay, cứ mắc kẹt ở Mỹ không đi đâu được."

"Không phải ba nói Tần Hạo thích cô nào đó sao? Nói vậy là nó chạy tới chỗ cô gái đó."

"Trịnh tham mưu nói, cô gái thằng nhóc Tần Hạo kia thích cũng là người con trai cậu thích." Ông cụ Tần nói xong những lời này, liền xoay người đi vào cửa, Vưu tư lệnh sùng sốt, dời ánh mắt nhìn chăm chú vào Thẩm Thiển, rồi con trai ông.

Ông rút cuộc cũng nhận ra, thật ra ông cụ Tần từ lâu đã biết hết mọi chuyện, hơn nữa ông cụ còn biết tính cách của cháu nội và cháu ngoại ông thế nào, lần du thuyền này chẳng qua chỉ là một cơ hội để hai đứa trẻ tích cực đối mặt. Mà Trịnh tham mưu cũng góp phần thúc đẩy chuyện này, hèn gì tối nào đó, ông ta mới đùa đùa nói: "Tư lệnh, con ông lần này hạnh phúc, nhưng đừng để nó lại đá ông đấy."

Nếu không có lần du thuyền này, thằng nhóc Vưu Nhiên đó chắc chắn sẽ lại lẳng nhẳng, mà cuộc sống thằng bé Tần Hạo cũng sẽ trở nên tiêu cực, không chủ kiến không năng nổ như trước...

Ông cụ Tần kỳ thật rất quan tâm đến hai đứa cháu nội, cháu ngoại này.

Sau khi lên trực thăng, Vưu Nhiên làm hết mọi khâu đảm bảo an toàn cho cô. Nhìn anh làm những động tác quen thuộc rất kinh nghiệm, còn trao đổi với nhân viên kiểm tra kết quả kiểm định chiếc trực thăng này. Thẩm Thiển rất hưng phấn, cô hỏi: "Anh không phải là lái máy bay chiến đấu sao? Cả trực thăng cũng lái luôn á?"

Vưu Nhiên chỉ cười không nói. Mãi đến khi trực thăng cất cánh, đi được một lúc lâu, Vưu Nhiên mới hỏi: "Cảm giác thế nào?"

"Uhm, hơi buồn nôn." Thẩm Thiển nuốt nuốt nước miếng, đầu bắt đầu thấy choáng váng. Nhân viên kiểm tra ngồi ở phía sau nói: "Cô Thẩm, đây chỉ là phản ứng bình thường thôi."

Thẩm Thiển nhìn không được nhìn về phía Vưu Nhiên, trong quá trình bay, anh không nói một câu, chỉ cẩn thận tỉ mỉ lái trực thăng, tinh thần rất tập trung, cô bỗng nhiên cảm thấy, Vưu Nhiên lúc này vô cùng khí khái, bỗng nhiên cô thấy có lẽ ý trung nhân của cô là một anh hùng cái thế.

Đây là trực thăng kiểu mới, ở trên không trung là trực thăng, đáp xuống đất lại là xe bốn bánh. May mà đã liên hệ với chính quyền địa phương, nếu không có khả năng sẽ bị xe tăng bọc thép bắn cho tan nát.

Nơi liên lạc là một sân bay hàng không dân dụng. Thẩm Thiển vừa xuống máy bay, liền đứng không vững, đầu óc ù ù, cô nhìn về mặt bình tĩnh của Vưu Nhiên, trong lòng có chút nghi hoặc nhìn không được nói thầm, "Lúc trước học lái máy bay, anh không khó chịu sao?"

"Nhắc lại thì rất mất mặt, lúc anh tập lái bị ói cả một tuần, phải đưa vào bệnh viện."

"Á, lúc trước vì sao anh lại học làm phi công?" Thẩm Thiển cảm thấy Vưu Nhiên làm phi công, chắc chắn là do bị ép buộc, ba anh là tư lệnh không quân,

nhất định là muốn con trai nối nghiệp cha.

Vuru Nhiên bỗng nhiên kẻ mặt lại, ánh mắt pha trộn giữa trêu chọc và không nghiêm túc, "Bởi vì nơi đó khổ nhất mệt nhất, để anh không còn rảnh mà nghĩ đến em."

Thẩm Thiển đỏ bừng cả mặt. Đúng lúc này Thiển Thiển ở dưới chân bạo động đứng lên, hai người định hình nhìn lại, hóa ra là trong lúc không để ý bọn họ đã ra khỏi sân bay đang đi đến cửa. Còn người Thiển Thiển đang sửa kìa lại là... Tần Hạo.

Anh ta đeo hành lý nhỏ gọn trên lưng, tay cầm vé máy bay. Dường như cũng bị tiếng chó sủa thu hút, đưa mắt nhìn về phía bên này thấy Thẩm Thiển cùng Vuru Nhiên khiến anh ta không khỏi ngừng lại.

Vuru Nhiên nắm tay Thẩm Thiển đi qua, Vuru Nhiên nói: "Hóa ra là cậu trốn đến Malacca."

Tần Hạo kéo nụ cười chừng mực tự nhiên, ánh mắt dán chặt lên bàn tay đang giao nhau của hai người, cười nửa mai, "Chúng ta đều thực ngốc, không phải sao? Anh họ? Khoản tiền lớn như vậy cũng không cần."

Vuru Nhiên híp mắt, nắm tay Thẩm Thiển đưa đến trước ngực, "Đây là tài sản của anh."

"Anh họ, cố ý làm em ghen tị à. Cần thận em cướp đấy."

Vuru Nhiên làm vẻ mặt vô tội, nói với Thẩm Thiển: "Ba của con Thiển Thiển là ai nhỉ?"

Thẩm Thiển sững sốt, Tần Hạo sắc mặt lại tái nhợt, ngưng ngưng cười, "Em phải lên máy bay, em đi trước." Anh ta thờ dãi, cười khổ, trước khi đi còn để lại cho Vuru Nhiên một câu, cũng là cố ý chọc giận anh, "Anh họ, Thiển Thiển từng thâm mê em 5 năm đấy."

Vuru Nhiên cười khê, thoải mái trả lời: "Em họ, Thiển Thiển này cả đời chỉ có một người đàn ông, là anh."

Tần Hạo không còn gì để chống đỡ.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Không Đơn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Thẩm Thiển lại trộn mắt với Vuru Nhiên, dường như rất bất mãn anh kích thích Tần Hạo như vậy. Vuru Nhiên vẫn chỉ dắt Thiển Thiển đi, làm như không thấy. Thẩm Thiển có hai sở thích, một là nhìn trời phần nộ, hai là thích hỏi người khác "Anh/chị/ông/bà... muốn làm gì?"

Thẩm Thiển lần đầu tiên ra nước ngoài, cứ nghĩ sẽ hoàn toàn xa lạ, dù sao ngôn ngữ cũng bất đồng. Vậy mà đi ở gần sân bay, ngẫu nhiên gặp mấy người, lời họ nói cô lại có thể nghe hiểu, vô cùng ngạc nhiên, cô hí hửng tay Vuru Nhiên, cười hề hề, "Ồi trời, em có thể nghe hiểu được bọn họ nói gì kìa."

"... Bọn họ nói tiếng Trung mà." Vuru Nhiên tối sầm mặt.

Vuru Nhiên tính trước khi Long Xù đến thì đưa Thiển Thiển đi dạo, nhân tiện đưa Thẩm Thiển cùng đi. Vuru Nhiên tìm một chiếc xe taxi, cùng tài xế huyền thuyên nói một tràng, rồi nhét Thẩm Thiển vào xe. Tuy rằng Thẩm Thiển biết Vuru Nhiên nói tiếng Anh với tài xế, nhưng bất hạnh là cô ngoài mở đầu "Hello", còn lại đều nghe không hiểu.

Cô vốn là một học sinh hạng ba, nhờ "chó táp phải ruồi" nâng đỡ mà thi đậu vào trường đại học hạng hai, lúc tốt nghiệp miễn cưỡng thi qua được tiếng Anh cấp 4, trong đó cũng có một bộ phận "là chó táp phải ruồi". Tóm lại, Thẩm Thiển đặc biệt có tài năng "chó táp phải ruồi". Cô vốn nghĩ mình sẽ ế cho đến già, nào ngờ trước lúc mất trí nhớ còn dự dõ được người đàn ông toàn thân trên dưới trong ngoài đều hạng nhất trước mắt, cho cô lại "chó táp phải ruồi" nói lại duyên xưa.

Thẩm Thiển vẫn rất buồn bực, tên này rốt cuộc thích cái gì ở cô? Ngoài dáng người có hơi được, nhưng cái khác đều chả ra làm sao. Kỳ thật từ sau khi bọn họ tái hợp nghĩ vẫn này cứ lẩn quẩn mãi trong đầu Thẩm Thiển.

Cô nhìn trong xe, ngoài một con chó nghe không hiểu tiếng người và tài xế nghe không hiểu tiếng Trung, cũng chỉ có cô và Vuru Nhiên, cô nuốt nuốt nước miếng, chọc chọc cánh tay anh. Vuru Nhiên chớp mắt, thần nhiên nhìn qua, giống như đang hỏi cô có chuyện gì?

Thẩm Thiển lại nhin không được nuốt nước miếng, xoay mắt một vòng, thật cẩn thận hỏi: "Anh yêu..."

Hai chữ "Anh yêu" này vừa thốt ra, lông mi Vuru Nhiên liền run lên, nhưng anh nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, yên lặng nghe tình hình.

"À, anh thích em ở điểm nào?"

Vưu Nhiên nghe cô đột nhiên hỏi vấn đề này, nhũu chặt mày, cứ như đang khổ sở suy tư vấn đề này vậy, hay là tìm không thấy lý do, hay là thấy vấn đề này có chút dư thừa. Thẩm Thiển khẩn trương nhìn anh, nội tâm không ngừng cầu nguyện, trăm ngàn lần đừng có là ngực hay gì gì đó...

"Có lẽ là do thấy em rất ngon miệng." Vưu Nhiên trầm ngâm cuối cùng tổng kết một câu.

Thẩm Thiển cứng họng, thớ thịt trên mặt run lên không ngừng, "Ngon miệng?"

Vưu Nhiên ngoắc ngoắc ngón tay, ý bảo cô tới gần chút nữa, Thẩm Thiển tưởng anh muốn nhỏ giọng giải thích cho cô về ngon miệng liền ngoan ngoãn ghé sát qua, nhìn anh đầy mong chờ. Vưu Nhiên khẽ môi vào bên tai cô, phả hơi nóng lướt qua hai má cô khiến chúng lập tức đỏ ửng.

Khỏe miệng Vưu Nhiên bỗng nhiên cong lên một nụ cười thâm sâu, "Mỗi lần em đỏ mặt là anh lại muốn ăn em." Giọng anh rất nhẹ, nhẹ đến mức Thẩm Thiển phải căng tai lên mới nghe rõ. Nhưng cũng vì thế mà hai gò má vốn đã đỏ của Thẩm Thiển trong nháy mắt lại như xuất huyết, lan thẳng đến mang tai, cô ngượng ngùng, ngồi thẳng người, để thể hiện bản thân tự tại tại cơ nào, cô lại liếc mắt một cái, "Em hay đỏ mặt lắm, ngày nào tối nào cũng đỏ mặt, anh dám ngày nào tối nào cũng ăn em?"

Vưu Nhiên bật cười, mặt không đổi sắc. Thiển Thiển ngồi xổm dưới chân ve vẩy lỗ tai, nhìn Thẩm Thiển như đang xem kịch. Lúc Thẩm Thiển còn đang suy nghĩ thì bỗng nhiên chiếc xe rung mạnh vài cái, Thẩm Thiển ngồi không vững liền ngã lên đùi Vưu Nhiên, oán giận lắm lắm, "Vừa rồi tay bác tài bị chuột rút à?"

Tài xế ở phía trước nói: "Không có, chỉ là trái tim vừa rồi không thoải mái."

"À." Thẩm Thiển lên tiếng, dần dần lại thấy có gì đó không ổn...

Vừa rồi cô dùng tiếng Trung để hỏi bác tài, bác tài cũng dùng tiếng Trung để trả lời cô... Nghĩ đến đây, Thẩm Thiển ghen ghét nhìn trần trời, xấu hổ và giận dữ bành trướng đến tận đỉnh, cả khuôn mặt vốn hơi hồng hồng, nay đã là đỏ rực. Cô nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ vào Vưu Nhiên...

Chỉ thấy Vưu Nhiên cười mỉm, vuốt bộ lông vàng của Thiển Thiển, rồi nói với nó: "Haizz, Thiển Thiển à, sau này sẽ mệt lắm đấy."

Thẩm Thiển bóp ngón tay răng rắc, nhìn anh tao nhã vuốt lông Thiển Thiển, không nhìn cô giương nanh múa vuốt. Anh nhất định biết tài xế này biết tiếng Trung.

Bọn họ xuống xe taxi, gương mặt Thẩm Thiển vẫn duy trì trạng thái "Đỏ tươi", ngay cả mặt bác tài cô cũng không dám nhìn, vừa đến nơi là cô liền vọt xuống, không thèm để ý đến Vưu Nhiên cùng Thiển Thiển ở phía sau.

Vưu Nhiên chậm rãi đi theo, tùy ý kêu một tiếng, "Thiển Thiển."

Thẩm Thiển tưởng anh muốn xin lỗi cô hay là lấy lòng cô nên về mặt cực kỳ tức giận trừng mắt quay lại, nào ngờ lại thấy Vưu Nhiên cúi đầu nói với Thiển Thiển anh đang dắt theo: "Phía trước là rừng dừa, mang máy đi uống nước dừa nhé." Sau đó, anh bỗng nhiên ngẩng đầu, mỉm cười với Thẩm Thiển, ôn ôn nhuận nhuận nói: "Em yêu, cùng đi nào."

Thẩm Thiển vốn đang mặt đỏ đầy bụng, nghe thấy hai chữ "em yêu" của Vưu Nhiên thì mọi thứ đều tan thành mây. Cô rầu rĩ lại mất tự nhiên nói: "Ừ."

Cô đứng im tại chỗ, chờ Vưu Nhiên đuổi kịp. Vưu Nhiên đi tới, nắm lấy tay Thẩm Thiển, nghiêng đầu cười nói: "Em yêu, em có biết anh mong chờ từ thế nào của em nhất không?"

Thẩm Thiển trừng đôi mắt trong suốt nhìn anh.

"Em cũng đã từng hỏi anh, anh nói là em trên anh dưới."

"..."

"Hiện tại đoán được chưa?" Vưu Nhiên cười tít mắt.

Thẩm Thiển cắn chặt răng, "Anh trên em dưới."

Vưu Nhiên về mặt bắt đắc dĩ, dở khóc dở cười nói: "Em yêu, cho dù là anh trên em dưới, hay là em trên anh dưới, anh đều thích, hơn nữa không chỉ làm một lần."

"..." Thẩm Thiển cúi gằm mặt, không dám ngẩng đầu nhìn anh.

"Nắm tay em, đi mãi." Vưu Nhiên bỗng nhiên ngây ngô cười một mình. Thẩm Thiển không kiềm được mà nâng mắt lên, yên lặng nhìn anh, hốc mũi dần dần cay xè. Lại nghe Vưu Nhiên tiếp tục nói: "Em giống như con gà mái già, vừa đi vừa đẻ trứng... Phía sau là một đàn con của chúng ta đi theo."

Thẩm Thiển đang cảm động nghe thấy câu này của Vưu Nhiên, đột nhiên lông mi cũng run lên. Vưu Nhiên bỗng nhiên cong lưng, cúi người nhìn thẳng vào cô. Thẩm Thiển ngẩn người, "Anh nhìn em như vậy làm gì?"

Vưu Nhiên vuốt mặt Thẩm Thiển, tiến sát hơn một chút, Thẩm Thiển hơi hơi ngửa ra sau, có chút chần chờ, nhưng cô vẫn để mặc Vưu Nhiên tới gần, cho đến khi môi anh dính lên môi cô, mút vài cái.

Thẩm Thiển ngẩn người, có chút ngượng ngùng nhìn quanh, cũng may đây là vùng ngoại thành, ở trên con đường rợp tán dừa không có một bóng người. Cô cười gượng đẩy anh chàng đột nhiên nổi con thần kinh này ra.

"Không biết xấu hổ." Thẩm Thiển lầm bầm.

Vưu Nhiên phì cười, kéo cô nói: "Đi hái dừa đi."

"Chẳng lẽ đất chó đi dạo chính là đất chó đi dạo trên bờ biển hái dừa?"

"Ừ."

"..."

Thẩm Thiển thật không biết trong lòng anh chàng này rốt cuộc nghĩ cái gì, chỉ thấy anh gọi thợ hái dừa tới, bảo thợ hái năm trái dừa bự, tiếng dừa thả rơi từ trên cây xuống đất nghe bình bịch.

Thẩm Thiển dường như rất ngạc nhiên với những trái dừa vừa rơi xuống nên cứ nhìn chằm chằm, không ngừng đảo qua đảo lại quanh chúng. Vưu Nhiên thì chỉ cho thợ hái dừa hái trái nào.

Thẩm Thiển bất đắc dĩ cười cười, cô tùy tay cầm di động. Vốn chỉ muốn xem giờ một chút, thấy di động có tín hiệu, cô chần chờ trong chốc lát liền gọi điện thoại cho Thẩm mẹ. Đầu dây bên kia tút tút vài tiếng, liền có người nghe, "Alo."

"Mẹ." Thẩm Thiển đề thấp giọng xuống một chút, đợi người kia trả lời nhưng bên đó vẫn tiếp tục im lặng, không nói. Thẩm Thiển cắn chặt răng, nén nhịn nỗi mất mát trong lòng, cô nói: "Mẹ, con..."

"Đính hôn? Chúc mừng con." Thẩm mẹ giành trước đáp lại một câu.

"..." Thẩm Thiển hơi kinh ngạc, làm sao mà bà biết chuyện này?

"Trên báo có đăng, đêm đó con rất đẹp." Thẩm mẹ cười khẽ rồi lại im lặng. Thẩm Thiển cũng không biết trả lời như thế nào. Cô cùng mẹ tình cảm rất nhạt, lại bị mất trí nhớ, 5 năm sống với nhau, Thẩm mẹ đối với cô rất lãnh đạm, có khi cô không biết làm sao lại rồi cũng dần quen.

"Thẩm Thiển." Thẩm mẹ ở đầu dây bên kia đầu bỗng nhiên gọi nữ danh đã lâu không dùng của cô. Thẩm Thiển nhẹ nhàng "Dạ" một tiếng, Thẩm mẹ nói: "Mất Vưu Nhiên... có phải đã hoàn toàn hồi phục thị lực rồi không?"

"Chắc vậy." Thẩm Thiển không khỏi liếc mắt qua, Vưu Nhiên đang ngửa đầu, suy nghĩ xem nên hái trái dừa nào.

"Vậy là tốt rồi. Con đối xử với nó tốt một chút, thằng bé đó vì con mà phải chịu không ít đau khổ. Lúc trước là mẹ nhất thời hồ đồ."

Thẩm Thiển dừng lại một chút, "Mẹ, con vẫn chưa nhớ được quá khứ của con và anh ấy."

"Thật hả? Vậy lúc con về thì về nhà một chuyến đi, cho con xem mấy thứ. Lúc trước con rất thích nó, thích điên cuồng." Giọng Thẩm mẹ rất trầm, Thẩm Thiển có chút sững sờ.

Vưu Nhiên lúc này mới chuyển mắt sang Thẩm Thiển, thấy Thẩm Thiển đang nói chuyện điện thoại với ai đó, trong lòng anh hơn phân nửa đã biết rõ đó là ai.

Lúc Thẩm Thiển ngẩng đầu, vừa vặn nhìn thấy Vưu Nhiên đang ở phía đối diện nhìn cô, còn mỉm cười với cô. Thẩm Thiển cắn cắn môi, "Mẹ, mẹ có muốn nói chuyện với Vưu Nhiên không?"

"Uh, có."

Thẩm Thiển đi lên, đưa điện thoại cho Vưu Nhiên, Vưu Nhiên ngẩn người, nhận điện thoại, anh gọi một tiếng mẹ. Đầu lông mày Thẩm Thiển lại run lên.

Vưu Nhiên lắng nghe đầu dây bên kia nói, không được bao lâu lại phun ra một chữ "Dạ." Sau đó cúp máy. Thẩm Thiển vội vàng hỏi: "Hai người nói gì vậy?" Vưu Nhiên ôm trái dừa, huyền thuyên với người thợ bên kia những câu gì đó, người thợ kia liền từ bên hông rút ra một cái dùi, một cái chùy đầu to, đục một lỗ, rồi lại từ bên hông rút ra một cái ống hút, cắm vào.

Vưu Nhiên đưa cho Thẩm Thiển, "Uống đi."

"Cái đó, mẹ em rốt cuộc đã nói gì với anh?"

"Em uống đi rồi anh nói cho em biết." Nét mặt nghiêm túc của anh làm cho Thẩm Thiển lại nghi hoặc, cô tính uống mấy ngụm rồi hỏi tiếp. Vưu Nhiên cũng ôm một trái dừa mà uống, "Mẹ nói..."

Thẩm Thiển cất đôi mắt to long lanh nước, gấp gấp nhìn anh, ánh mắt biểu đạt sự chờ đợi mãnh liệt.

Vưu Nhiên hít mắt lại, "Thiên Thiên."

"?"

"Mẹ nói, chúng ta nhanh chóng kết hôn."

"Ồ..." Thẩm Thiên co rút khóe miệng, không phải vậy chứ? Cô liếc xéo Vưu Nhiên, không tin lắm hỏi: "Anh đừng hù em?"

"Em cứ gọi điện hỏi đi, mẹ nói, em ngủ hay thích đá chăn, không ăn đồ cay, sau tai nạn, trên người em di chứng rất nhiều bệnh, nửa năm là phải đến bệnh viện khám một lần. Đầu óc hơi ngốc, chuyện vợ chồng bảo anh phải chỉ dẫn nhiều, muốn có con thì cứ trực tiếp gieo hạt, không cần thương lượng với em"

"..."

"Thiên Thiên, mẹ sợ anh không cần em."

"..."

"Thiên Thiên, anh biết em nghĩ mẹ lãnh đạm với em, nhưng mà, em phải tin, bà ấy rất thương em"

Thẩm Thiên không nói lời nào, yên lặng cúi đầu. Nghĩ đến người phụ nữ lúc cô vừa tỉnh lại đã gục trên người cô, khóc nức nở; nghĩ đến người phụ nữ giai đoạn hồi phục, mỗi ngày đẩy xe lăn, đưa cô đến bệnh viện, mặc kệ mưa rền gió dữ, gặp thời tiết không tốt, bà vẫn che cái ô đỏ trên đầu che cho cô khỏi nắng, còn bà ở phía sau bị mưa quất cho không mở mắt ra được; cô ngủ rất hay đá chăn, lúc người phụ nữ đó không ở nhà, buổi sáng, chăn đều ở dưới giường, lúc người phụ nữ đó ở nhà, buổi sáng, chăn thể nào cũng được nhét kỹ; hàng năm cô sẽ quên đi kiểm tra, cũng là người phụ nữ đó bấm đốt ngón tay tính ngày, rồi gọi điện cho cô, dặn dò cô đến bệnh viện...

Thẩm Thiên cắn chặt răng, trước mặt bỗng nhiên hiện ra một trái dưa tròn to, cô ngẩng đầu nhìn về phía Vưu Nhiên, chỉ thấy Vưu Nhiên nói: "Trong thiên hạ có người mẹ nào không thương con?"

Thẩm Thiên hơi hơi cong môi lên thành một đường cong, "Đúng vậy."

"Cho nên, chúng ta về sẽ lập tức đi đăng ký kết hôn đi."

"..."

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Không Đơn Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

Thẩm Thiên lại có chút bất đắc dĩ với cái lối tư duy nhảy vọt này của Vưu Nhiên, mẹ cô thương cô thì có liên quan gì đến chuyện kết hôn? Theo quán tính, Thẩm Thiên lại lờm Vưu Nhiên, cô cắn ống hút, hút mấy ngụm, đủ để chịu rồi mới nâng mí mắt lên nói với Vưu Nhiên: "Anh nên chú ý thời gian, đừng quảng Long Xù của em ở vùng hoang vu xa lạ."

Vưu Nhiên bưng trái dưa, nhìn nhìn đồng hồ, chau hàng lông mày: "Ăn một bữa trước đã, lát nữa rồi về."

Thẩm Thiên gật đầu, hai người liền đi vào một nhà hàng bên bờ cát tùy ý ăn chút gì đó, vừa giết thời gian, vừa lấp đầy bụng. Lúc quay trở lại sân bay, đã là gần sáu giờ tối, đợi gần nửa tiếng, máy bay chở Long Xù mới đến. Lúc nhân viên dắt chó đi ra khỏi cửa ra, Long Xù lập tức điên lên, liều mạng kéo dây, lao về phía Thẩm Thiên. Thẩm Thiên vui mừng kinh ngạc quá đỗi, chạy vội qua tính ôm nó một cái.

"Long Xù." Thẩm Thiên còn chưa thấy người, giọng nói đã sột ruột reo lên.

"Ấu ấu." Long Xù hưng phấn nhảy dựng lên. Nhân viên thấy kéo không được nó đành phải thả dây. Long Xù được giải thoát lập tức giống như con điều đứt dây, "vèo" một cái, chạy như bay đến tương phùng.

Cứ ngỡ một người một chó sắp ôm nhau thắm thiết mừng gặp lại, nào ngờ ngay trong một khoảnh khắc, Long Xù bỗng nhiên quẹo qua, lờ đi vòng tay của Thẩm Thiên, bỏ nhào về bên Vưu Nhiên. Thẩm Thiên lúc này hóa đá, máy móc xoay người, nhìn Long Xù nhảy múa trước mặt Thiên Thiên, thỉnh thoảng hai chân chạm đất, cọ vào đầu Thiên Thiên. Thiên Thiên ngược lại hít mắt, ngửa đầu, phe phẩy lỗ tai.

Thẩm Thiên bỗng nhiên thấy bi thương, đúng là đồ vô tình có vợ là quên mẹ. Cũng không biết là ai dọn phân dọn nước tiểu nuôi nó lớn, nay con chó đáng chết lông lang dạ sói này lại dám thân nhiên không đếm xỉa đến cô?

Vưu Nhiên cúi đầu nhìn hai con chó thân thiết với nhau lại không nén được nụ cười, lúc ngẩng đầu, Thẩm Thiên đã đến bên anh, thổi râu tròng mắt nhìn

Lông Xù. Vưu Nhiên nói: "Vợ chồng đoàn viên mà."

"Ngày mai anh tìm một con chó đẹp trai đến quyến rũ Thiển Thiển đi." Thẩm Thiển nghiêng răng nghiêng lợi.

Vưu Nhiên chau lông mày, "Em còn muốn làm cho Lông Xù cường gian Thiển Thiển lần nữa?"

"Ố? Để Lông Xù cường gian một lần nữa?"

"Chó mẹ mang thai, bình thường đều không có ai hỏi thăm, cũng giống như con người vậy, nếu phụ nữ có thai đàn ông bình thường cũng không dám xuống tay." Vưu Nhiên nhìn Thẩm Thiển từ trên xuống dưới, lúc nói lời này hình như đang nghĩ cái gì đó.

Thẩm Thiển bị ánh mắt gian manh này của anh làm cho sợ tới mức run rẩy cả người, túm lấy Lông Xù còn đang hứng chí cọ cọ Thiển Thiển, nói với Vưu Nhiên: "Mau đến bến tàu thôi."

"Ừ."

Lúc bọn họ đến bến tàu, chiếc du thuyền đang đậu ở đó, trên dưới có rất nhiều người ra vào, nhân viên thì đang nhập xuất hàng hóa, trông rất nhộn nhịp. Hai người vừa mới lên thuyền đã thấy Lý Mỹ Lệ đang đứng vẫy tay ở bên kia boong tàu.

Thẩm Thiển đi qua, thấy cô chỉ có một mình thì không khỏi ngần ngại, hỏi: "Cao Trường Phong đâu?"

"Xuống thuyền đi mua đặc sản cho mình rồi."

"Cậu đúng là không có lúc nào không tham ăn." Thẩm Thiển hơi quờ mắt một chút. Lông Xù ở dưới chân Thẩm Thiển nhìn thấy Lý Mỹ Lệ phản ứng đầu tiên chính là sửa "Àu àu..." Tiếng sửa này dường như là đang khoe hoặc là nhắc nhở Lý Mỹ Lệ sự tồn tại của nó.

Lý Mỹ Lệ mới đầu đúng là không chú ý đến Lông Xù, nghe tiếng sửa này, mới liếc mắt nhìn xuống dưới chân, vừa thấy là Lông Xù liền lập tức chửi, "Ta sát, Thẩm Thiển, sao cậu lên thuyền đi du lịch cũng mang con quỷ này theo vậy? Không phải đã bảo cậu để nó ở bệnh viện thú cưng rồi sao?"

Thẩm Thiển ho khan vài tiếng, hơi mất tự nhiên nói: "Cái đó... Là do mình lo."

Lông Xù lại sửa, khiến Lý Mỹ Lệ tức chết, vô cùng khó chịu, "Đồ quỷ, sửa nữa là đem mày làm thịt luôn đấy."

Nào ngờ, Lông Xù càng sửa hung, miệng cũng nhả nhứ lại, thù thế gầm gừ vài tiếng uy hiếp. Lý Mỹ Lệ nhìn mà run rẩy, "Con chó này càng ngày càng giống chủ, hờn tí là phát hỏa."

"Lý Mỹ Lệ." Thẩm Thiển bỗng nhiên hạ giọng đe dọa.

Lý Mỹ Lệ liếc nhìn Vưu Nhiên đang ở một bên xem kịch, "Đại đội trưởng, mau đem con gà hăng máu có bộ ngực là vũ khí này đi đi, cứ tùy ý chà đạp, dùng nện, roi da, dây thừng... gì cũng được"

Thẩm Thiển lập tức nhào tới, chuẩn bị làm một trận.

Còn đang thù thế thì Cao Trường Phong lên thuyền, trong tay xách theo một đồng túi, vừa chạy tới, liền lập tức kêu ngừng, "Dừng tay."

Thẩm Thiển lập tức cứng đờ. Lý Mỹ Lệ bỗng nhiên đắc ý dào dạt vịn vào người dán vào Cao Trường Phong, nũng nịu làm nũng, "Ông xã, Thiển Thiển vừa mới sử dụng bạo lực với em."

"Anh thấy rồi." Cao Trường Phong sau khi xoa dịu Lý Mỹ Lệ, liền giả vờ phê bình Thẩm Thiển, "Thiển Thiển. Sau này em dịu dàng với Mỹ Lệ một chút, đừng hề tí là lại nổi giận."

Thẩm Thiển u ám nhìn hai vợ chồng nhà này, nhất là Cao Trường Phong. Thẩm Thiển cùng Lý Mỹ Lệ thường bóp cổ nhau sau đó tóm lấy nhau muốn làm đồ vật, anh ta nên nhìn quen rồi chứ, vậy mà bây giờ, Lý Mỹ Lệ dịu ngoan rất nhiều không nói, Cao Trường Phong biểu hiện cũng đặc biệt cưng chiều, mà Lý Mỹ Lệ dường như cũng rất chìm đắm trong sự cưng chiều này? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy nhỉ? Thẩm Thiển nghiêng đầu, "Hai người làm cái gì mà kỳ quái vậy?"

Vưu Nhiên tinh tế quan sát đồng túi trong tay Cao Trường Phong, là mấy hộp canxi và vitamin, còn có một ít đồ ăn vặt, ô mai loại chua. Mà Lý Mỹ Lệ hôm nay lại mặc một bộ váy liền áo có vẻ rộng thùng thình. Theo Vưu Nhiên nhớ, Lý Mỹ Lệ bình thường thích mặc quần đùi với áo ba lỗ bó sát, có vẻ tương đối trung tính. Những triệu chứng này chỉ có thể chứng minh một điều...

Vưu Nhiên không khỏi cười rộ lên, kéo Thẩm Thiển đang nổi giận vào lòng, nói với vợ chồng bọn họ: "Tôi về sẽ xoa dịu cô ấy." Dứt lời, anh kiên quyết kéo Thẩm Thiển vào cửa.

Thẩm Thiển than thở, "Anh giúp người ngoài bỏ mặc người thân."

Vưu Nhiên không nói lời nào, kéo cô vào phòng 101 của anh, sau đó mặc kệ cô, tự đi châm trà uống, Thiển Thiển tất nhiên trung thành đi theo chủ, mà con chó Lông Xù chỉ trọng sắc khinh bạn, vô lương tâm cười vợ quên mẹ vẫn tiếp tục đi theo sau đít Thiển Thiển, còn không ngừng vui vẻ ư ư.

Thẩm Thiển trong lòng thật khó chịu, về sau xu thế lại là một chọi ba sao? Vưu Nhiên bưng ly nước lại, ngồi ở bên cạnh Thẩm Thiển, không nói lời nào, giống như đang nghĩ gì đó. Thẩm Thiển đang buồn bực, cũng không nói gì, trong lòng có chút sốt ruột, anh này rốt cuộc làm sao vậy?

Vưu Nhiên hơi động mí mắt, chuyên chú nhìn cái ly Mark cầm trên tay, híp mắt, cuối cùng xoay mặt qua nhìn Thẩm Thiển, nói: "Thiển Thiển, trong lòng anh rất khó chịu."

"Hử?" Thẩm Thiển sững sốt, từ nãy đến giờ, Vưu Nhiên một câu cũng không nói, nhìn quả thật là có chút âm trầm, nhưng anh đột nhiên nói mình rất khó chịu khiến cô quả thật có chút không tiêu hóa nổi. Cô chớp chớp mắt, dò dẫm nhìn Vưu Nhiên, chờ anh nói xem anh khó chịu như thế nào?

Anh lại không nói tiếp, mà thả cái ly Mark xuống, nghiêng người về phía cô, đôi mắt trong suốt lóe lên một tia sáng vàng皎皎, anh hỏi: "Còn nhớ anh mong chờ tư thế nào nhất không?"

Thẩm Thiển khóe miệng co rút, "Nắm tay của em, vừa đi vừa sờ trứng."

"Một trái trứng còn không có." Vưu Nhiên bỗng nhiên thờ dài một chút, tay phải chỉ nhẹ nhàng lướt qua hai má, môi, cầm Thẩm Thiển, sau đó nhìn chăm chăm miếng ngọc phi thủy hình mặt trăng vài giây, ngón tay một đường trượt tới đùi, anh bỗng nhiên nâng đôi mắt lên, hàng mi xinh đẹp nhuu nhu, ý vị thâm trường nhìn cô.

Thẩm Thiển tất nhiên là biết ý của anh. Cô cảm thấy đàn ông cầm dục đã lâu một khi phạm giới là sẽ nghiện ngay lập tức. Ví dụ như anh chàng trước mắt này. Còn nhớ một tối nào đó, lúc làm chuyện xấu, tên nào đó đã tán tỉnh nói: "Thiển Thiển, vì em thủ thân như ngọc nhiều năm như vậy, em cũng nên bồi thường cho anh nhiều nhiều chút chứ."

Có khi đó là ý loạn tình mê nên mới tùy tiện gật đầu.

Anh chàng nghiện ăn trước mắt này chỉ cần dùng ánh mắt ý vị thâm trường đó nhìn cô là cô hiểu ngay, kỳ thật việc này, cô cũng rất thích, chủ yếu là do Vưu Nhiên rất hiểu cơ thể cô, rất đúng chỗ. ==

Nếu chỉ nghĩ về phương diện gì gì đó thì cô không ngại nói... Nhưng ý nghĩa của câu "Một cái trứng cũng không có" mà Vưu Nhiên vừa than thở lúc này rất rõ ràng, mà cô lại không làm được, đành phải yếu ớt đáp lại anh, "Không được gieo giống. Trước khi kết hôn, em không thể mang thai, em... không muốn con em sinh ra lại không có ba giống em"

Đây là nguyên tắc của Thẩm Thiển, không có tình thương của ba, người thân thì lạnh nhạt khiến con đường tình cảm của cô luôn khó khăn. Cô lúc nào cũng耿耿于怀 là thiếu một chút cũng không sao, nhưng mỗi lần nhìn thấy người khác nhắc tới ba họ tốt với bọn họ thế nào thì trong lòng lại luôn hăm mộ.

Trong đời người có ba thứ tình cảm, tình thân, tình yêu và tình bạn... Kỳ thật thiếu một thứ cũng không được. Lúc chưa gặp được Lý Mỹ Lệ, chỉ có một mình Thẩm mẹ, Thẩm Thiển cảm thấy cuộc sống hai mẹ con nương tựa vào nhau thật cô đơn; sau khi có bạn, cuộc sống của cô trở nên sinh động hơn, nhưng trong lòng ngực vẫn thấy thiếu một mảng, nơi đó vô cùng trống rỗng. Mãi đến khi gặp được Vưu Nhiên, cô mới thấy được bù đắp, máu chảy vào lòng ngực tưới tắm cả trái tim cô.

Nhưng trong lòng cô vẫn còn có một chỗ bé tắc, đó là người mẹ sống nương tựa với cô. Lúc trước cô đến thành phố này, chỉ là muốn nhìn người đàn ông có thể làm cho Thẩm mẹ cam chịu khổ cả đời kia một chút, xem ông ta rốt cuộc có cái gì tốt? Nhưng cô lại chỉ nhìn thấy một người đàn ông bình thường, hai con mắt một lỗ mũi một cái miệng, ngoài diện mạo cương nghị thì chẳng có gì đặc biệt. Chỉ là được Thẩm mẹ yêu ông ta mà thôi. Nhưng vì sao bà không nghĩ lại như thế có đáng hay không?

Thẩm Thiển mím môi, chặt đến nỗi môi cũng trở nên trắng bệch. Vưu Nhiên thấy Thẩm Thiển như thế lại nghĩ anh ép cô khiến cô khó xử nên có chút đau lòng xoa đầu cô, "Em muốn khi nào kết hôn thì cứ nói cho anh biết, anh chờ em"

Thẩm Thiển ngẩng ngốc nhìn Vưu Nhiên, trên mặt anh là một nụ cười bất đắc dĩ, người đàn ông này còn nguyện ý chờ cô? Cô có tư cách gì mà để người đàn ông này đợi cô?

Bỗng nhiên, có người ấn chuông cửa. Vưu Nhiên ngồi thẳng người, tiến lên đi mở cửa. Thẩm Thiển cũng chính đón tư thế, trong lòng ngổn ngang.

"Ai nha, Nhiên Nhiên, chỗ cháu có thuốc đau đầu không?" Người tới chẳng phải ai khác mà là Vu Thiên Dương.

"Dạ có, bác Vu vào trong ngồi đã ạ."

Vu Thiên Dương nhìn nhìn vào bên trong thấy Thẩm Thiển đang ngồi trên sofa liền nghĩ nghĩ, "Thôi, con lấy thuốc ra là được."

Thẩm Thiển nhìn ông thêm vài lần, trên mặt cũng không biểu lộ ra quá nhiều cảm xúc. Chỉ là...

Thẩm Thiển kiểm lòng không được mà đứng lên, nói với Vu Thiên Dương: "Chú bị chảy máu mũi kìa."

Vu Thiên Dương vội vàng lấy khăn ra lau, xấu hổ cười, "Gần đây hay bốc hỏa nghiêm trọng nên thường đau đầu chảy máu mũi." Nụ cười chẳng hợp với bề ngoài của ông lại làm Thẩm Thiển thấy trái tim chìm xuống một tác.

Người này... là ba cô.

Vưu Nhiên từ trong phòng đi ra, cầm thuốc giảm đau đưa cho ông. "Con thấy bác Vu vẫn nên đi khám đi."

"Ồi, bệnh cũ thôi ấy mà, can hòa vượng, không có việc gì đâu." Vu Thiên Dương lại lên lút nói với bọn họ: "Đúng rồi, việc này đừng nói cho bác gái con, sợ bà ấy lại cảm rằm, nếu không thì bác cũng không tìm cái hũ thuốc là con mượn thuốc."

Vưu Nhiên im lặng cười, tiến bước Vu Thiên Dương, Thẩm Thiên lập tức hỏi: "Hũ thuốc?"

"Không có gì, di chứng sau tai nạn thôi."

Thẩm Thiên lập tức xì mặt xuống...

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Không Đơn Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Thẩm Thiên vẫn không biết, Vưu Nhiên có di chứng sau tai nạn, mỗi ngày anh đều tươi cười, ôn hòa lãnh đạm với mọi người, nhưng có ai biết anh phải thường xuyên uống thuốc giảm đau? Ngay cả Thẩm Thiên luôn ở bên cạnh anh cũng không biết việc anh uống thuốc.

Anh uống thuốc khi nào cơ chứ? Thẩm Thiên phóng tầm mắt. Anh vẫn như bình thường, dường như không có việc gì. Cô cuối cùng cũng nhận ra góc khuất chặn ngang giữa cô và Vưu Nhiên. Cô tuy rằng cũng bị tai nạn giao thông, nhưng cô không bị di chứng, chuyện này đáng phải ăn mừng, điều khác biệt duy nhất chính là cơ thể cô không còn khỏe mạnh như trước kia, rất thèm ngủ. Cũng chính vì thèm ngủ mà cô đã bỏ lỡ một mặt Vưu Nhiên không muốn người khác biết.

Đêm đó, cô không ngủ, giả bộ nằm ở bên cạnh anh. Hơn ba giờ đêm, bên cạnh có động tĩnh, cô đã sớm chuẩn bị sẵn sàng xoay đầu quay về phía anh. Chỉ thấy anh hơi hơi nhíu mày, xoa xoa thái dương, sau đó yếu ớt mở to mắt, nhìn Thẩm Thiên. Thấy Thẩm Thiên đang ngủ, liền đứng lên đi ra khỏi phòng.

Thẩm Thiên bỗng nhiên mở mắt ra, bàng hoàng nhìn chăm chăm theo bóng dáng anh. Cô ngồi bật dậy, rón rén bước theo. Thẩm Thiên ló đầu ra khỏi phòng, chỉ thấy bóng dáng cao to mà gầy yếu của Vưu Nhiên đứng ở bên quầy bar rót nước, rồi từ trong ngăn kéo thứ ba phía bên phải quầy bar lấy ra một cái hộp thuốc, đổ mấy viên thuốc lên tay, bỏ hết vào trong miệng, uống nước vào nuốt xuống.

Thẩm Thiên lập tức xoay người lùi vào trong ổ chăn, đưa lưng về phía anh, tiếp tục giả bộ ngủ. Vưu Nhiên vào phòng, lên giường, nhích người lại gần, ôm cô ngủ từ phía sau lưng. Thẩm Thiên mở to mắt, thần thờ nhìn về phía trước.

Cô quan sát rất nhiều ngày, gần như ngày nào cũng chính xác khoảng từ 1 đến 3 giờ sáng là anh lại vì đau đớn mà phải dậy uống thuốc, sau đó trở lại phòng ôm cô ngủ. Thẩm Thiên vẫn luôn chịu đựng, rốt cuộc có một đêm, lúc anh trở về phòng, Thẩm Thiên nằm nghiêng đối diện anh, ánh mắt mở to.

Vưu Nhiên hình như đã sớm đoán được nên chỉ cười khê: "Sao lại dậy rồi?" Sao lại có cảm giác biết rõ còn cố hỏi nhỉ?

Thẩm Thiên từ từ ngồi dậy, về mặt đau khổ vô cùng bất mãn nói: "Anh thành thật khai báo đi, di chứng này của anh nghiêm trọng hay không nghiêm trọng? Vì sao ngày nào anh cũng phải uống thuốc? Lại lên uống thuốc sau lưng em?"

"Cái đó không phải thuốc, mà là thuốc giảm đau." Vưu Nhiên sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, vô cùng thân thiết nhẹ nhàng béo một cái, "Cái này cũng là chuyện gần đây thôi, không có việc gì đâu."

"Khám bác sĩ chưa?" Thẩm Thiên cố chấp nhìn anh.

Vưu Nhiên nâng mặt cô, hôn một cái, "Nhìn đi, có việc gì đâu."

"Bác sĩ nói thế nào?" Thẩm Thiên dựng anh ngồi thẳng dậy, tiếp tục đề ra câu hỏi, về mặt nhìn là biết cô sẽ không chịu bỏ qua. Vưu Nhiên rất thích sự cố chấp lúc này của Thẩm Thiên, anh cười đùa: "Anh nói cho em biết thì em sẽ thưởng cái gì cho anh?"

"Buồn cười, lúc này mà còn ra điều kiện với em?" Thẩm Thiên lúc này lại nổi đóa, trừng to đôi mắt nhìn Vưu Nhiên. Vưu Nhiên ngược lại càng cười tươi hơn, anh vẫn nghĩ Thẩm Thiên sau khi mất trí nhớ tính tình thay đổi rất nhiều, nay xem ra, cũng chỉ là bị ả đi, bây giờ đã bắt đầu lộ dần ra mà thôi.

Anh vẫn duy trì đáng về khiêm tốn, gật đầu.

Thẩm Thiên bậm môi, bất mãn nói: "Anh muốn thế nào thì như thế đó, nói mau."

"Haizz." Vưu Nhiên hỏi hặn lắc lắc đầu, "Nếu biết vì chuyện này mà có thể để anh muốn làm gì em cũng được thì anh đã nói cho em biết lâu rồi." Vưu Nhiên giả bộ có chút đáng tiếc.

Thẩm Thiển không khỏi run rẩy đầu lông mày, sao lại có cảm giác mình vừa lên thuyền gặc vậy?

Quả nhiên, Vu Nhai cười xấu xa tới gần cô, dùng đầu ngón tay chắc nịch đặt lên môi cô, nương theo ánh sáng từ bên ngoài, cô có thể nhìn thấy rõ nụ cười bí hiểm của Vu Nhai, anh nói: "Anh chỉ bị đau nửa đầu thôi."

"..." Thẩm Thiển bỗng nhiên cảm giác như bầu trời đang sụp xuống.

Vu Nhai có thâm ý khác vuốt ve môi Thẩm Thiển, có một chút không một chút, ánh mắt dịu dàng như có thể vắt ra nước, anh sâu kín nói: "Anh muốn thể nào được thể đó, hửm?"

Thẩm Thiển không tỏ ra yếu thế mà cắn ngón tay anh. Vu Nhai chỉ hơi hơi nhăn mày, chứ không có biểu cảm gì nhiều lắm. Thẩm Thiển hài lòng nhả ra, cười vô cùng đắc ý, "Anh tất nhiên là muốn thể nào được thể đó, nhưng em cũng có thể muốn kháng cự thể nào thì kháng cự thể đó."

"À?" Vu Nhai hơi hơi nheo mắt lại, đôi mắt xéch dài nhỏ, xinh đẹp nhìn cô từ đầu đến chân, nhìn đến mức Thẩm Thiển cũng sờn tóc gáy, cô có cảm giác lúc này mình chỉ là một con gà đang xù lông trước mặt một con sói đội lốt cừu đang cúi đầu. Chẳng lẽ anh muốn bá vương ngành thượng cung?

Vu Nhai bỗng nhiên cười ha ha, bình tĩnh tự nhiên làm vẻ mặt buồn ngủ, "Mệt rồi, ngủ đi."

Đột nhiên anh "lãnh đạm" ngược lại còn dọa Thẩm Thiển hơn, cô ngờ nghệch "A" một tiếng, nhìn Vu Nhai ngả lên giường đưa lưng về phía cô ngủ. Thẩm Thiển dờ dẩn nhìn chằm chằm vài giây, mới phản ứng lại, anh không muốn làm chuyện đó.

Vì sao cô lại chột dạ chứ? Thẩm Thiển co đầu rút cổ cũng nằm xuống theo, nhưng lại quay đầu về phía lưng Vu Nhai, hơn nữa còn nhìn chằm chằm..

Bỗng nhiên, Vu Nhai xoay người một cái, quay mặt về phía cô, tròn tròn mắt nhìn cô, "Sao còn chưa ngủ?"

"Em... Em ngủ ngay đây." Giọng Thẩm Thiển có chút bất ổn, cô vội vàng nhắm mắt lại. Nhưng nhắm mắt một hồi lâu mà vẫn không buồn ngủ, cô lại đành phải lên mở to mắt. Nào ngờ vừa mở mắt lại thiếu chút nữa là Thẩm Thiển sợ chết khiếp, Vu Nhai vẫn còn đang nhìn cô, ánh mắt ẩn chứa ý nghĩ sâu xa. Anh nhếch miệng cười: "Dáng vẻ như là đang có tâm sự ngổn ngang?"

Thẩm Thiển ho khan, "Nói... Hôm nay anh rất lạ." Đúng là bị à, cô đã quen với việc Vu Nhai nhào vào mình, lần này không như vậy, cô ngược lại cảm thấy khác thường, đây là bị kịch kiểu gì chứ.

"Em muốn anh bình thường?" Vu Nhai nhướn lông mày, thâm ý nhìn cô.

Thẩm Thiển rầu rĩ không đáp. Kỳ thật cô cũng rất mâu thuẫn, rốt cuộc cô muốn anh bình thường hay khác thường? Hiện tại cô cũng không muốn ngủ, cứ cứng rắn ép mình ngủ như vậy, ít nhất cũng phải trằn trọc thật lâu. Nếu để anh bình thường, có khả năng cô sẽ bị mệt. Suy đi nghĩ lại như thế khiến Thẩm Thiển rất rối rắm. Cô dường như đang đấu tranh, mà Vu Nhai lại rất thích thú chờ cô đấu tranh xong, tuyệt đối không chủ động cầm thú một phen.

Cứ như vậy, anh cởi quần áo, sau đó lên giường, vô cùng thoải mái nói: "Anh cởi rồi đấy, em cứ tùy ý."

Tên đại gian đại ác này...

Răng nanh Thẩm Thiển bắt đầu nghiêng ken két, cô đột nhiên cường thế sà vào Vu Nhai, nâng mặt anh lên nói, "Đến đây đi."

Vu Nhai hơi sùng sốt, anh vừa mới bị Thẩm Thiển cọt nhả đầy sao. Vu Nhai là ai cơ chứ, sao có thể để cho một cô gái đứng ở thế chủ động, anh không cần tốn nhiều sức, phản công một cái, áp đảo cô trên giường, thấp giọng cười khê: "Em đúng là tiểu yêu tinh."

"Uhm..." Cô gái nào đó vô cùng hưởng thụ phát ra tiếng rên rỉ.

Vu Nhai đè lấy Thẩm Thiển —— một người tình nguyện tấn công, một người tình nguyện đón nhận.

Thẩm Thiển cảm thấy thật dễ chịu, buổi sáng thức dậy tinh thần thực sảng khoái, cô mặc một cái áo T-shirt vải bông màu trắng, lết quệt đi ra khỏi phòng ngủ, quả nhiên Vu Nhai đang ở bên ngoài, bắt chéo chân đọc báo, thấy Thẩm Thiển ra khỏi phòng, anh không nhẹ không nặng nói: "Lại đây ăn sáng đi."

Thẩm Thiển cười cười, kéo ghế, bắt đầu ăn, mắt cũng liếc nhìn qua tờ báo kia, hỏi: "Có tin gì mới không?"

"Chỉ có mấy tin tức lá cải thôi." Vu Nhai ném tờ báo sang một bên, "Vừa rồi Cao Trường Phong, chồng Lý Mỹ Lệ có đến đây, nhấn em đến khu boong tàu số 3."

"Làm gì?"

"Em đi thì biết."

"Vậy còn anh?"

"Anh biết em muốn anh cùng đi với em, đúng không?"

"..." Thẩm Thiển thật ra đúng là có ý này, nhưng cần gì phải nói toạc tâm ý của cô ra như vậy chứ, cô sẽ thấy ngại đấy.

Về phần tính cách thỉnh thoảng động kinh của Lý Mỹ Lệ, Thẩm Thiển từ chối cho ý kiến, chắc chắn cô ấy lại vừa chạm mạch nào đó nữa rồi. Quả nhiên, lúc Thẩm Thiển cùng Vu Nhiên tới boong tàu số ba liền nhìn thấy một cảnh thực sự khiến người ta rút gân.

Boong tàu số ba là boong tàu nằm ở ngay đầu thuyền. Mà Lý Mỹ Lệ tỉnh tỉnh thỉnh thoảng động kinh đang cùng với Cao Trường Phong quản lý vợ vô cùng chặt chẽ, diễn cảnh Rose và Jack giờ tay đón gió trong Titanic, có điều hai người này...

Lý Mỹ Lệ chống nạnh, vẻ mặt sáng khoải đón mặt trời mọc trên biển sớm, Cao Trường Phong ôm lấy eo cô nàng, vô cùng cẩn thận sợ cô nàng bị ngã.

"Jack, cảnh này thật sự rất đẹp." Lý Mỹ Lệ ngẩng cao đầu.

Cao Trường Phong vẻ mặt cầu xin, "Nhưng không đẹp bằng em, Rose."

Lý Mỹ Lệ lập tức chu miệng lên, ý bảo diễn đoạn hôn môi kinh điển cuối cùng. Cao Trường Phong vẻ mặt dè dặt, cực kỳ gian nan hoàn thành cảnh này.

Thẩm Thiển nhìn mà hắc tuyến rơi đầy mặt, ngay cả những hành khách khác cũng đang cười những thứ buồn nôn bọn họ đã làm. Thẩm Thiển xoa xoa thái dương, "Em không quen bọn họ." Vu Nhiên ở bên cạnh mỉm cười, "Nhưng bọn họ quen em."

Quả nhiên, Lý Mỹ Lệ nhảy xuống lan can chạy về phía Thẩm Thiển, vẻ mặt hưng phấn nói: "Thẩm Thiển, ở trên đó chơi vui lắm, làm người ta có cảm giác muốn đánh rắm."

Cảm giác muốn đánh rắm... Lý Mỹ Lệ dùng từ lúc nào cũng mới mẻ độc đáo như vậy. Thẩm Thiển cười ha ha, "Có phải cậu lại sửa tiếng chuông thành rung không?"

"Sao cậu biết?" Lý Mỹ Lệ vô cùng thân thiết kéo Thẩm Thiển, "Thẩm Thiển, hôm nay đi bơi với mình đi."

"Á? Một con quỷ lười như cậu mà cũng có một ngày chủ động rủ mình đi vận động?" Thẩm Thiển quả thật quá kinh ngạc, Lý Mỹ Lệ thà ngồi một chỗ ngẩn người, cũng không muốn vận động, trừ phi là được cho tiền.

Lý Mỹ Lệ vẻ mặt thẹn thùng nói, "Mình muốn sinh thường, không muốn sinh mổ."

"Sinh con? Cậu có bầu rồi hả?" Thẩm Thiển kinh ngạc không thôi, mà Lý Mỹ Lệ lại kinh ngạc, "Cậu không biết mình có bầu hả?"

Thẩm Thiển lắc đầu. Lý Mỹ Lệ vẻ mặt ủy khuất, "Số của cậu sao mà tốt quá vậy, ông cụ Tàn đã lên tiếng nói viện trưởng cho cậu nghỉ phép, còn mình thì phải xin nghỉ sinh trước kỳ hạn mới có thể đi du lịch. Tiền lương cũng chỉ còn một nửa."

Lời Lý Mỹ Lệ rõ ràng đã làm cho Thẩm Thiển và Vu Nhiên giật mình, ông cụ Tàn lên tiếng nói viện trưởng cho Thẩm Thiển xin nghỉ? Vu Nhiên nghĩ lại, không khỏi cười khỏ, "Quả nhiên gừng càng già càng cay."

Thẩm Thiển không hiểu lời Vu Nhiên, cũng không nghĩ tiếp nguyên nhân sâu xa bên trong, mà chuyển chủ đề sang Lý Mỹ Lệ, "Mấy tháng rồi?"

"Bốn tháng."

"Một chút cũng nhìn không ra. Có bầu thật hay giả vậy?" Thẩm Thiển rất không thương thức, cô cứ nghĩ có bầu bốn tháng thì bụng sẽ rất lớn. Lý Mỹ Lệ mặc đồ bó nên bụng cũng chỉ hơi hơi lộ ra một chút, nhìn chỉ giống như là đang mập ra mà thôi.

Lý Mỹ Lệ lườm cô một cái, "Sau này cậu có bầu thì nó có lớn được thế này không?" Lý Mỹ Lệ vẽ lên một đường cong thật lớn trên bụng mình.

"Mình... Mình sẽ không mang thai đâu." Hai bên mang tai Thẩm Thiển lập tức đổ ụp, thỉnh thoảng lại liếc về hướng Vu Nhiên, lại thấy anh đang cười mờ ám với cô, hình như ngày hôm qua có cô nàng nào đó rất YD (dâm đảng)...

Hơn nữa... Hình như là trực tiếp gieo mầm...

Thẩm Thiển trong lòng trống rỗng, ngày hôm qua để anh trực tiếp gieo mầm là do cô đã bấm đốt ngón tay thấy là kỳ an toàn, hy vọng sẽ không sơ suất mà làm ra một sinh mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thứ Y Không Đơn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Thẩm Thiển luôn tự xưng là bơi lội không tồi. Nhưng bơi cùng phụ nữ có thai lại là một chuyện khác. Vốn tính ra ngoài bơi, nhưng Cao Trường Phong

ngại phơi nắng nhiều quá sẽ làm đen Lý Mỹ Lệ, vì thế chỉ có thể đến hồ bơi trong nhà.

Vưu Nhiên bao trọn hồ bơi nên cả đại sảnh hồ bơi lớn chỉ có bốn người bọn họ. Lý Mỹ Lệ thực lưu loát thay áo tắm, vui vẻ lội xuống nước. Tất nhiên, Cao Trường Phong luôn đi theo sau mông hộ giá cũng xuống nước theo.

Lúc Thẩm Thiển từ phòng thay đồ đi ra lại vừa vận chạm mặt Vưu Nhiên cũng từ trong đó đi ra. Thẩm Thiển không khỏi đưa mắt nhìn lên, mặc dù cô đã nhìn thấu cơ thể Vưu Nhiên nhưng hôm nay dưới ban ngày ban mặt mà nhìn lộ liễu như vậy thì lại có cảm giác là lạ.

Thẩm Thiển đi qua, chọc chọc cơ ngực Vưu Nhiên, cười gian nói: "Cứng nhỉ."

Vưu Nhiên liếc liếc mắt một cái, "Em còn sờ được cái cứng hơn nữa kia mà?"

"..." Thẩm Thiển co rút khóe miệng, liếc xéo anh một cái, "Hạ lưu."

Vưu Nhiên cầm khăn lông vòng qua cổ Thẩm Thiển, hai tay kéo một cái, kéo Thẩm Thiển vào trong lòng mình, cười như một đứa con nít, "Ngày hôm qua cũng không biết là ai..."

Thẩm Thiển lập tức bịt miệng Vưu Nhiên, mặt cũng nóng ran, cô nín miệng, về mặt ảo não. Cô hồi hận rồi, đàn ông chủ động là rất bình thường, còn phụ nữ mà chủ động, đàn ông liền thích lấy việc này ra trêu chọc một phen, phụ nữ da mặt lại mỏng nên vô cùng chán nản. Giống như Thẩm Thiển vậy, chuyện này đã trở thành vết thương trí mạng của cô.

Lúc hai người đến gần hồ bơi thì từ cửa xuất hiện hai chú chó, chân thành lại tao nhã đi tới. Tất nhiên, ngoài Thiển Thiển và Long Xù thì còn ai vào đây nữa? Thiển Thiển chân yếu điệu bước, lắc lắc cái mông nhỏ, chạy đến dụi vào chân Vưu Nhiên.

Thằng nhóc Long Xù không tiền đồ kia thì vẫn đi theo sau Thiển Thiển, khoe mẽ cầu hoan với Thiển Thiển, lúc Thiển Thiển đang cạo chân Vưu Nhiên còn chạy tới xin chút bột thí, liều mạng cọ vào Thiển Thiển. Đáng tiếc, Thiển Thiển lại thờ ơ, vờ vờ người, tiếp tục cạo chân Vưu Nhiên, không để ý tới Long Xù gần như đang nhảy lên người nó, xin được yêu mến.

Thẩm Thiển thấy con chó không tiền đồ kia của mình lại chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, "Mày chỉ được có chừng ấy tiền đồ thôi hả."

Vưu Nhiên nhẹ nhàng khom lưng, vuốt ve Thiển Thiển, rồi đi đến bên Thẩm Thiển, "Long Xù nhà em có vẻ không yêu em lắm nhỉ. Tối đây cũng không muốn nhìn em." Thẩm Thiển vừa nghe, trong lòng liền nhất thời bị thương, cô thờ dài, "Chỉ thấy người mới cười, đâu thấy người xưa khóc."

"Ừ, may mà có anh thu nhận em." Vưu Nhiên xoa đầu cô, cười cười.

Thẩm Thiển vốn định đập tay anh, nhưng Vưu Nhiên đã buông tay xuống, chuyển ánh mắt sang hướng Lý Mỹ Lệ, cười khê: "Tư thế bơi ngựa của Lý Mỹ Lệ rất được."

Thẩm Thiển cũng đưa mắt nhìn theo, quả thật không tồi, lúc Lý Mỹ Lệ bơi không làm nước bắn tung tóe. Còn cô, nước bắn tung tóe văng khắp nơi. Cô bỗng thấy chột dạ, tuy rằng cô bơi rất nhanh...

"Em sẽ bơi tư thế nào?" Vưu Nhiên hỏi Thẩm Thiển. Thẩm Thiển nghĩ lại, lúc trước ai dạy cô bơi, cô cũng không biết, chỉ biết là mình vừa xuống nước liền biết bơi, mà cũng thật sự không biết là tư thế gì.

Bơi lội không phải là bao gồm bơi ếch, bơi bướm, bơi ngựa hoặc là bơi tự do sao. Cô nghĩ lại động tác của mình, không giống bơi ếch cũng không giống bơi bướm lại càng không giống bơi ngựa, như vậy nói tóm lại, chắc là cô bơi tự do nhỉ?

"Em sẽ bơi tự do." Thẩm Thiển nói như thế.

Vưu Nhiên nhướn mày, hiển nhiên là có chút bất ngờ, "Học bơi tự do lúc nào vậy?"

"Ai cần anh lo." Thẩm Thiển lầu bầu một câu rồi đi đến bên hồ bơi, nhảy bùm xuống nước. Trước tiên là hụp xuống nước, để cơ thể làm quen với nhiệt độ rồi ló đầu lên, vuốt nước trên mặt, vui cười nói: "Nhìn đi, em bơi rất nhanh đó. A nhân tiện bấm giờ giúp em luôn."

Sau đó Thẩm Thiển tựa như một con cá, lặn vào trong nước, bùm bùm bơi tới một đầu khác, lại bùm bùm rẽ nước bơi về. Lúc cô cuối cùng ngẩng đầu lên, Lý Mỹ Lệ liền vỗ tay, "Thiển Thiển nhanh lắm đó."

Vưu Nhiên nhìn đồng hồ, lông mày nhu nhu lại, khóe miệng trồi lên một nụ cười mỉa, "Đúng là rất nhanh, thật sự là kỷ lục bậc nhất của kiểu bơi chó."

"..." Thẩm Thiển cùng Lý Mỹ Lệ đều im bật. Cái gì mà bơi chó?

Cao Trường Phong đỡ mông Lý Mỹ Lệ phì cười, "Người dài nên bơi nhanh?"

"Thiển Thiển đây không phải là bơi tự do sao?" Lý Mỹ Lệ tỉnh tỉnh mê mê hỏi một câu. Thẩm Thiển vội ho một tiếng, mặt đã xấu hổ mà đỏ không thôi, chật vật leo ra. Vưu Nhiên lại vô cùng chu đáo, lấy khăn bông lau nước trên người cho cô.

Long Xù thì đi bên cạnh, dùng đôi mắt tròn long lanh, nghiêng đầu nhìn Thẩm Thiển. Thẩm Thiển chịu đá kích lớn, tư thế bơi của cô sao lại là bơi chó được? Thật đá kích người ta mà, cô nhìn chăm chăm Long Xù vài cái.

Bỗng nhiên cô nói: "Bơi chó là như thế nào?"

Vưu Nhiên một cước đẩy Long Xù xuống nước, lạnh nhạt nói: "Em nhìn kỹ đi."

"Âu ầu..." Long Xù rơi xuống nước, kinh hoàng kêu lên, nhưng rất nhanh nó đã điều chỉnh xong tư thế, nhanh chóng bùm bùm bơi lên bờ, rũ mạnh bộ lông ướt, há miệng le lưỡi. Sau đó lập tức rống lên với Vưu Nhiên, "Gâu gâu."

Thiên Thiên sao có thể dễ yên? Chạy đến trước mặt Long Xù, rống lên với nó "Gâu gâu." Thiên Thiên vừa ra oai, Long Xù liền ỉu xiu, lập tức im miệng cọt vào người Thiên Thiên.

Thẩm Thiên về mặt đầy hắc tuyến, cảm thấy con chó này của cô thật không có tiền đồ. Vưu Nhiên vừa giúp Thẩm Thiên lau tóc, vừa nói: "Tư thế bơi này của em vẫn chưa đúng. Vẫn giống trước kia."

"Nói, là ai đã dạy em bơi như thế?" Nghe Vưu Nhiên nói như vậy, ngẫm lại chắc là rất lâu trước kia cô đã biết bơi chó, hơn nữa nghe giọng điệu bất đắc dĩ của Vưu Nhiên thì có vẻ là cô dạy mãi không sửa, khăng khăng bơi kiểu bơi chó.

Quả nhiên, Vưu Nhiên dùng một chút rồi phun ra hai chữ, "Nam Nam."

"Trước kia em với cô ấy quan hệ tốt lắm hả?" Thẩm Thiên ngẩng đầu, tò mò nhìn Vưu Nhiên.

"Cô ấy chỉ có em là bạn, mà tính em thì ai thật lòng với em thì em cũng sẽ thật lòng đáp lại." Vưu Nhiên mỉm cười. Hiển nhiên, Thẩm Thiên là nhìn lầm người rồi.

Lý Mỹ Lệ lúc này từ trong nước leo ra, ôm vai Thẩm Thiên, tùy tiện nói: "Thiên Thiên hiện tại có tôi là được rồi."

Thẩm Thiên chớp đôi mắt to trong veo như nước, cảm động tựa vào vai Lý Mỹ Lệ, "Mỹ Lệ, mình biết cậu yêu mình mà."

"Mỹ Lệ yêu anh nhất." Cao Trường Phong vừa hầu hạ lau nước cho cô nàng, vừa không kìm được mà buột miệng lầm bầm. Lý Mỹ Lệ một tay ôm Thẩm Thiên, một tay ôm ông xã nhà mình, nở nụ cười hưởng thụ niềm vui gia đình, "Trai gái gì cũng ăn tuốt."

Vưu Nhiên tiến lại, túm Thẩm Thiên lôi ra khỏi lòng Lý Mỹ Lệ, kéo cô đến phòng thay đồ thay quần áo, nhân tiện còn bỏ lại một câu, "Mơ mộng hào huyền."

Vưu Nhiên đã kích người khác, cho tới bây giờ đều là mặt không đổi sắc, bình tĩnh tự nhiên. Hiển nhiên công phu đó của anh không loại trừ phụ nữ có thai. Anh phải bảo vệ tốt lãnh địa của mình. Hai người cáo biệt vợ chồng Lý Mỹ Lệ, chuẩn bị trở về phòng.

Ở trên đường, Thẩm Thiên nhịn không được mà ngáp mấy cái, nhìn có vẻ rất buồn ngủ. Vưu Nhiên ghé mắt nhìn lại, hỏi: "Sao vậy? Mệt rồi hả?"

"Anh biết rồi đấy, em khá là thèm ngủ."

Vưu Nhiên bỗng nhiên dừng chân. Thẩm Thiên có chút khó hiểu cũng dừng lại theo, ngẩng đầu nhìn anh. Vưu Nhiên nói: "Em có nghe thấy tiếng gì không?"

Thẩm Thiên im lặng, chậm rãi lắng nghe. Quả nhiên, ở bên cạnh hàng lang phía bên trái cô có tiếng người đang nói chuyện, âm thanh cũng không phải là nhỏ, hình như đang cãi nhau. Mà cái giọng này sao lại quen thế nhỉ?

Vưu Nhiên ôm Thẩm Thiên, tiếp tục đi, "Việc này chúng ta làm như không nghe thấy."

Thẩm Thiên rõ ràng nghe thấy tiếng một người phụ nữ thì thầm, "Bệnh cũ gì, ông tưởng tôi không thấy tờ báo cáo đó sao? Ông muốn chết như vậy sao?"

"Bà rốt cuộc nói xong chưa?" Là giọng của một người đàn ông rất mất kiên nhẫn.

Thẩm Thiên làm sao có thể không nhận ra cái giọng này? Đó chẳng phải là người cha ruột trên danh nghĩa của cô đó sao? Còn người phụ nữ kia là vợ ông, Hồ nữ sĩ. Hai người hiển nhiên là đang cãi nhau, nhưng cãi vì cái gì thì ngờ nghệch như Thẩm Thiên cũng có thể đoán được. Người thông minh như Vưu Nhiên thì chắc chắn lại càng rõ. Có điều, anh nói đúng, chuyện này bọn họ không nên dính vào.

Cho đến khi...

"Trời ơi, Thiên Dương, Thiên Dương, ông tỉnh lại đi." Hồ nữ sĩ đang kêu gào la hét.

Thế này thì không thể vô tâm bỏ mặc tiếp tục đi rồi. Vưu Nhiên chạy qua, sau đó vừa an ủi Hồ nữ sĩ vừa xoa bóp cho Vu Thiên Dương đang ngất xỉu nằm trên mặt đất. Thẩm Thiên liền ngây ngốc đứng ở một bên nhìn người đàn ông hai mắt nhắm nghiền, môi trắng bệch. Trong lòng cô rất bình tĩnh, cứ như là đang nhìn một người đàn ông xa lạ. Cô đối với người được gọi là ba này thật sự là một chút tình cảm cũng không có.

Hồ nữ sĩ lập tức đứng lên, tính đi tìm nhân viên y tế, nhìn thấy Thẩm Thiên đứng ở một bên lạnh lùng nhìn thì sững sốt, ánh mắt bà ta ẩn chứa rất nhiều cảm xúc phức tạp, Thẩm Thiên nhìn không ra những tình cảm phức tạp trong ánh mắt ấy bao hàm những gì.

Hồ nữ sĩ cũng chỉ dừng lại trong chốc lát rồi chạy đi tìm nhân viên y tế. Một lát sau, nhân viên y tế chạy tới, đưa Vu Thiên Dương đi, Hồ nữ sĩ về mặt như muốn khóc, nhìn rất yếu đuối, khác hẳn người đàn bà chưa ngoa chửi đồng vừa rồi.

Thẩm Thiên bỗng nhiên nhớ tới mẹ cô, Thẩm mẹ. Nếu bà biết ông ta bị ngất thì có phải cũng giống như người đàn bà này lo lắng muốn khóc hay không? Liệu bà có lột cái vẻ ngoài vốn lạnh lùng như băng giá đó xuống, để lộ ra một mặt yếu đuối như vậy hay không? Chắc là không, bởi vì mẹ cô nào có tư cách để khóc thoải mái như vậy.

Vưu Nhiên theo ánh mắt sâu thẳm của Thẩm Thiên nhìn về phía Vu Thiên Dương càng lúc càng xa, trong ánh mắt anh có một tia thăm dò, anh đang thăm dò xem rốt cuộc vì sao Thẩm Thiên lại dùng vẻ mặt nghiêm túc đó để nhìn Vu Thiên Dương?

Thẩm Thiên nói: "Em muốn về nhà một chuyến, không đi du lịch nữa."

Đây là câu mà cô suy nghĩ hồi lâu mới nói. Vưu Nhiên đầu tiên là sững sốt, cũng tạm dừng vài giây, rồi trả lời, "Uh, thuyền cập bến tiếp theo, chúng ta sẽ xuống."

Thẩm Thiên cười ngẩn ngơ, "Anh có thể tiếp tục đi du lịch mà."

"Không được, anh cũng muốn đi gặp mẹ em, cả nơi đã cất giấu Thiển Thiển của anh nhiều năm như vậy nữa." Vưu Nhiên mỉm cười với cô, nụ cười ấy vừa xinh đẹp lại vừa dịu dàng khiến trái tim Thẩm Thiên cảm thấy thật ấm áp.

"Được rồi."

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Không Đơn Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Rời thuyền cùng Thẩm Thiên còn có cả gia đình Vu Thiên Dương. Nghe đồn, Vu Thiên Dương bệnh rất nặng. Không quan tâm đến chuyện này nhưng lòng Thẩm Thiên vẫn không thể bình tĩnh, lúc nào cũng bất an, đứng ngồi không yên. Ngay cả lần đầu tiên đi máy bay, cô cũng không có kiểu ngạc nhiên như "Nông dân lên phố" thế này.

Cô cũng tốt số, lúc này có thể nằm khoan khoái trong khoang hạng nhất của một chuyến bay đường dài quốc tế, ghế ngồi thông minh có thể chuyển thành giường. Kết hợp với ghế có thể nằm thẳng còn có phòng riêng, mini bar cả màn hình tivi LCD cỡ lớn. Cái TV này so với cái trên khoang phổ thông đúng là khác biệt rất lớn.

Thẩm Thiên không khỏi thán thán, "Kẻ có tiền đúng là tốt số, quả nhiên tiền là thứ tốt nhất."

Vưu Nhiên ngồi bên cạnh liếc xéo cô một cái, buồn cười, "Vây em và anh nên thấy may mắn, không lo lắng về tiền bạc."

"Em? Anh?" Thẩm Thiên đối với những lời này của Vưu Nhiên cảm thấy có chút khó hiểu, cô dùng một đôi mắt tò mò hỏi anh. Vưu Nhiên mỉm miệng cười cười, "Anh từ nhỏ đã ăn ngon mặc đẹp, anh muốn cái gì, chỉ cần là thứ tiền có thể mua được thì anh đều có thể có. Trưởng thành, vẫn như thế, người khác đều nói không quản đũa ngọc ưu việt, nhưng đối với anh thì chỉ thường mà thôi."

"Đó là may mắn của anh khi có gia đình như vậy, đâu có liên quan tới em?" Thẩm Thiên nhin không được lại tròn trĩnh mắt.

Vưu Nhiên nắm tay đặt lên trán, điệu bộ vô cùng lười biếng, anh nói: "Em là của anh, của anh cũng là của em"

Thẩm Thiên trầm tư một phen, cảm thấy lời này xuôi tai cô mới quả quyết gật đầu, "Uhm, của anh là của em, còn của em vẫn là của em, cái này em thích. Hi hi." Thẩm Thiên cũng bắt đầu thích bá đạo. Vưu Nhiên hiển nhiên không thèm để ý đến sự bá đạo của cô, ngược lại mỉm cười, nheo nheo mắt cô, sau đó bắt đầu ăn miếng cô...

Thẩm Thiên cũng không đỏ mặt, trực tiếp đón nhận, còn để cho mình thoải mái hơn một chút mà choàng hai tay qua cổ Vưu Nhiên. Vưu Nhiên cắn má cái, lại quay trở về chỗ cũ, nhin không được mà trêu chọc, "Em càng sống càng trẻ ấy nhì." Thẩm Thiên như thế này, so với lúc trước chỉ có hơn chứ không có kém.

Thẩm Thiên liền giải thích lý do thay đổi của mình, "Thật ra, em thấy, hôn môi hoặc là thân thiết với người mình yêu rất là thích nhé, nếu đã thích như vậy thì cứ để mình thích nhiều nhiều một chút, dù sao cũng không thiếu một miếng thịt, hơn nữa..." Thẩm Thiên hề hề cười gian, "Theo nghiên cứu khoa học, hôn môi có thể đốt cháy một lượng lớn carlorie, một ngày hôn 20 lần có thể đạt tới hiệu quả giảm béo."

"Vây còn chuyện ấy thì sao?" Vưu Nhiên nhướn lông mày.

"..." Thẩm Thiên im bất, vấn đề này, cô kỳ thật cũng biết... Chỉ là cô đang tìm từ ngữ thích hợp để trình bày về chủ đề tương đối nhạy cảm này. Cô nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng cho ra một câu súc tích, "Đó là một loại vận động, anh hiểu rồi chứ."

Vưu Nhiên nheo đôi mắt xéch dài nhỏ lại, "Vận động có phải là càng tập càng khỏe đúng không? Hèn gì gần đây anh càng ngày càng khỏe."

"..." Được rồi, Thẩm Thiên cảm thấy cô có thể tiếp tục im lặng.

Tục ngữ nói, hoàn cảnh thoải mái làm cho người ta có cảm giác thoải mái mà lười biếng. Ở trong hoàn cảnh thoải mái giết thời gian lại càng không cần phải nói, chỉ trong nháy mắt, còn chưa lấy lại được tinh thần thì máy bay đã đến nơi.

Thẩm Thiên cảm thấy số mình đúng là rất tốt, lần đầu tiên ngồi máy bay là được ngồi khoang hạng nhất, lại còn là bay chuyến đường dài quốc tế. Không uổng công sống đời này!

Chỉ là...

Thẩm Thiên có chút oán niệm. Hai con chó vừa xuống máy bay, đi tìm chủ nhân, đều là chạy vội đến dưới chân Vưu Nhiên. Thật ra thì cũng chỉ có Thẩm Thiên chạy vội đến dưới chân Vưu Nhiên, còn thằng nhóc Long Xù không tiền đồ là chạy đuổi theo Thẩm Thiên. Hai tay vừa hưng phấn giang ra của Thẩm Thiên cứng đờ giữa không trung, đúng là quá mất mặt.

Rốt cuộc, sau N+1 lần Long Xù lơ lửng Thẩm Thiên, Thẩm Thiên liền chỉ vào Long Xù mà mắng, "Tao nói cho mày biết, con cầu khinh người kia, hoặc là mày đi theo con chó mẹ này," cô chỉ Thẩm Thiên, sau đó lại chỉ vào mình, "Hoặc là theo tao, mày chọn một trong hai đi."

Long Xù phe phẩy đuôi thẳng lơ lửng tai nhọn lên, trừng một đôi mắt đen to tròn long lanh, ngậy thơ nhìn Thẩm Thiên, vừa phe phẩy cái đuôi, vừa há miệng le lưỡi. Nhìn xem, nó nhìn chăm chăm vào Thẩm Thiên nhìn cũng..

Thẩm Thiên đột nhiên thấy được an ủi, haizz, vẫn là mẹ quan trọng nhất.

Cô nói lời này hơi bị sớm, Long Xù chỉ vừa nhấc Thẩm Thiên ở bên cạnh cũng đang vẫy đuôi liên bất động, sau đó... nhảy vọt một cái, toàn bộ thân chó đều bay vọt lên, nhào đến bên Thẩm Thiên.

Thẩm Thiên nhìn thấy cảnh tượng vô tình như thế lại rơi lệ đầy mặt, "Mày là con chó vô lương tâm, vừa cưới vợ là quên ngay mẹ."

Vưu Nhiên thực đồng cảm với Thẩm Thiên, vỗ vỗ vai cô, "Lần khác anh sẽ cho vợ nó tái giá."

"Đừng, Long Xù sẽ khóc đó."

"Nó không khóc thì em sẽ khóc." Vưu Nhiên thực bất đắc dĩ.

Thẩm Thiên trề môi, "Không sao, Thẩm Thiên cướp Long Xù của em, em cướp lại chủ nhân nó yêu nhất, huê." Nói xong cô túm cánh tay Vưu Nhiên, cười ngọt đến ngấy.

Vưu Nhiên cũng mỉm cười đáp lại, "Như vậy đi, Thẩm Thiên có bầu, hay em cũng có bầu luôn nhé?"

Thẩm Thiên ánh mắt nhất thời lóng lánh, "Hỏi mẹ em ấy."

"Chú ý hay." Vưu Nhiên nở nụ cười quân tử.

Vưu Nhiên lái xe đưa Thẩm Thiên đến trấn cũ cô ở trước kia, không mang theo Thẩm Thiên cùng Long Xù đi. Vào trấn, Vưu Nhiên giảm thấp tốc độ lái xe, cẩn thận quan sát thì trấn không lớn là bao này, đường xá chật hẹp, xe cộ cũng ít. Cũng vì vậy mà chiếc Rolls-Royce Phantom này của anh quả thật có chút chói mắt.

Lúc dừng trước nhà cô, Thẩm Thiên đi ra đầu tiên. Hàng xóm trong những ngôi nhà cũ liền thình thoảng lại như chuột lột đầu khỏi hang tò mò ra xem. Tinh Tinh chơi khá thân với Thẩm Thiên lên đến bên cạnh cô, nhỏ giọng hỏi: "Chị Thẩm Thiên, chị đến thành phố bên cạnh là để gặp với đại gia à."

"Không phải là gặp với đại gia đâu." Thẩm Thiên có chút xấu hổ.

Đây là một thị trấn cũ, không có ai giàu có, bình thường mà có xe đẹp đến, theo lời Tinh Tinh kể thì đó toàn mấy cô gái ra ngoài gặp kẻ người giàu có áo gấm về làng. Nói cũng lạ, mấy cô gái xinh đẹp từ trấn cũ này đi ra ngoài lúc trở về đều mang theo đàn ông giàu có về theo, còn về phần có phải vợ cả hay không thì không thể nào khảo chứng.

Mẹ Thẩm Thiên vẫn là hộ kinh doanh nhỏ, bán mấy loại sữa bột trẻ con thường dùng, kèm theo đủ loại văn phòng phẩm.

Vưu Nhiên từ từ bước ra, sau khi anh đi ra, Tinh Tinh liền trừng lớn mắt, tự lẩm bẩm, "Anh trai đẹp trai quá đi."

Trên mặt Thẩm Thiên tránh không khỏi rớt xuống vài đạo hắc tuyến, Vưu Nhiên không nên lái chiếc xe chói mắt như vậy, lại càng không nên... vào giờ nghỉ trưa, đưa cô về nhà. Ở cái trấn này mà không cẩn thận là sẽ bị đồn đại ngay.

Vưu Nhiên bấm chìa khóa, chiếc Rolls-Royce Phantom liền kêu "Tít tít" một tiếng. Vưu Nhiên đi đến trước mặt Thẩm Thiên, ôm cô vào trong lòng, nhìn nhìn căn nhà trước mắt thật lâu.

Đại khái là có một cái sân, cộng thêm hàng xóm hai bên cũng có đến bảy tám hộ, những người hàng xóm lớn tuổi đều đang giống như chuột ló ra cửa sổ hoặc cửa chính nhìn hai người, xem ra mẹ Thẩm Thiên là người trẻ nhất trong khu này rồi.

Tĩnh Tĩnh nhìn chằm chằm vào soái ca trước mắt. Cô nữ sinh trung học mười bảy tuổi này rất thích bát quái. Cô bé càng nhìn Vu Nhiên càng thấy quen, chợt nhớ tới đồng báo cũ chất cao như núi ở nhà trước đó đã dọn dẹp đem đi bán đồng nát, trong một bản tin về tai nạn giao thông có chân dung một thiếu gia nhà giàu nhìn rất giống anh đẹp trai trước mắt.

"Thiên Thiên, em chắc là mẹ em đang ở nhà không?" Anh quan sát toàn bộ sân, duy chỉ có hộ nằm phía chính tây là cửa chính và cửa sổ đều đóng.

Thẩm Thiên gật đầu, "Uhm, em đi gõ cửa." Thẩm Thiên thật ra có chìa khóa, nhưng cô chọn gõ cửa.

Cô gõ được một lúc mà cánh cửa vẫn không chịu nhúc nhích. Cô hơi hơi sùng sốt, cảm thấy có chút kỳ lạ. Thẩm mẹ có thói quen về nhà làm cơm trưa, sau đó ngủ nửa tiếng rồi mới tiếp tục mở tiệm. Phương thức kinh doanh này tuy rằng không kiếm được tiền, nhưng cũng đủ ăn mà Thẩm mẹ cũng chỉ muốn có thế.

"Thiên Thiên, mẹ cháu ở trong nhà ấy, chắc là đang ngủ, cháu lại xem thử đi." Bà cụ nhà bên hạo tâm nhắc nhở Thẩm Thiên đang có chút dao động. Thẩm Thiên gật gật đầu, tiếp tục gõ.

Quả nhiên, bên trong có động tĩnh, sau đó một phụ nữ trung niên mái tóc xõa hơi rối, mặc áo ngủ in hoa bằng vải bông ra mở cửa. Thẩm mẹ thấy Thẩm Thiên đang đi du lịch lại đột nhiên chạy tới thăm bà liền kinh ngạc. Nhưng điều khiến bà càng kinh ngạc hơn là phía sau Thẩm Thiên còn cậu thiếu niên Vu Nhiên đã lâu bà không gặp.

Tình cảnh lần đầu tiên Thẩm mẹ gặp Vu Nhiên cũng vậy. Chỉ là năm ấy thời tiết rất nóng, lại đúng là ngày nóng, ve trên cây ngô đồng kêu ra rả, trời lại hanh khô. Bà có thói quen giữa trưa phải ngủ nửa giờ, mở quạt điện chạy cho bớt nóng.

Cũng y như thế này, Thẩm Thiên ở bên ngoài gõ cửa, bà vừa mở cửa liền nhìn thấy Thẩm Thiên đáng lẽ phải đang ở trường còn cả cậu thiếu niên cao gầy phía sau cô. Thẩm mẹ không thích những anh chàng có vẻ ngoài bắt mắt như vậy, cảm giác không đáng tin, thế nào cũng là kẻ đào hoa. Vu Nhiên không chỉ bắt mắt mà còn có thể nói là đẹp trai.

Đôi mắt anh sâu đen lấp lánh, lúc cười lộ lên, dường như ánh mắt cũng có thể nói được. Anh chàng như vậy có cô gái nào không mê? Hơn nữa năm ấy Thẩm Thiên chỉ mới 18 tuổi, vừa lên cao nhĩ, cô vừa về, liền vội vàng đưa cậu nhóc đó đến, vậy là thế nào?

Đây không phải là giấu lên vết xe đổ của bà năm ấy sao? Thẩm mẹ là một người phụ nữ cực kỳ chuyên nhất, lúc đó bà cũng yêu sớm, cũng có anh bạn trai bắt mắt như vậy, người đó là Vu Thiên Dương. Lúc ấy tình cảm rất trong sáng thuần khiết, đến năm tay cũng không dám.

Mối tình đầu thường không thành nhưng dấu ấn của nó vẫn ghi sâu vào trong trái tim của con người ta. Ông thi vào đại học, lại đậu vào trường tốt, còn bà chỉ đậu được vào một trường chẳng ra gì nên bỏ học, đến phường thuê làm công nhân, từ đó về sau mỗi người một hướng, dần dần những lá thư cũng bắt tri bắt giác mà gián đoạn, cứ như vậy một đoạn cảm tình trôi vào quên lãng. Sau đó duyên trời run rủi, bà gặp lại ông, bà hiểu tình cảm của mình, bà nghĩ hai người có thể nối lại, cũng nghĩ Vu Thiên Dương sẽ là chân mệnh Thiên Tử của bà, nhưng... Đến khi bà vạn kiếp bất phục thì lại gặp phải cảnh ngộ "Bất gian tại giường" mà bà từng khinh thường nhất. Bà đang trần truồng thì bị vợ ông kéo xuống giường, tay nắm chân đá. Bà hoàn toàn vô tội, ông không hề nói với bà là ông đã kết hôn.

Bà hận ông, chắc chắn là hận. Nhưng hôm ấy, người đàn ông đó đã tình nguyện cũng trần truồng ở trước mặt bạn vợ ông, cố gắng che chở cho bà, không để bà bị thương, miệng nghẹn ngào nói: "Xin lỗi, anh không nói cho em biết, là vì sợ em không cần anh."

Đúng vậy, nếu nói cho bà biết ông đã kết hôn, đã có vợ thì bà chắc chắn sẽ không chấp nhận nối lại, lòng tự trọng của bà làm sao có thể cho phép điều đó? Từ lần đó về sau, bà hoàn toàn biến mất khỏi cuộc đời của người đàn ông đó, giấu ông sinh Thẩm Thiên, cả đời phải mang tiếng nuôi con không cha.

Cho nên Thẩm mẹ rất kị yêu sớm, yêu sớm là hồ đồ, chút rung động ban đầu ấy đối với một số người có lẽ sẽ là cả đời, nhưng nếu cả đời chỉ đơn phương thì đúng là tai họa. Nhưng sau đó, bà bóp chết tình yêu của bọn họ rồi mới hiểu, hai đứa trẻ này đều đối xử với nhau cả đời vẹn nguyên như tình yêu thuở ban đầu.

Cả đời, chỉ cần một mình cô ấy, không cần người khác...

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thứ Y Không Đơn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Gương mặt Thẩm mẹ mặc dù có hơi chút kinh ngạc, nhưng ngay lập tức đã bình thường trở lại, bà kéo da mặt, xoay người qua nhường đường rồi nói: "Vào đi."

Thẩm Thiên mím chặt miệng, kéo tay Vu Nhiên vào nhà. Thẩm mẹ và Vu Nhiên dường như là cùng lúc liếc mắt về phía bàn tay Thẩm Thiên đang nắm

lấy tay Vu Nhai. Ánh mắt Thẩm mẹ mơ hồ, cũng không biết đang nghĩ gì, Vu Nhai lại thâm sâu nhìn chăm chăm ra ngoài một hồi.

Hai người cứ như đã thỏa thuận trước, lại cùng lúc thu hồi tầm mắt, đưa mắt nhìn nhau. Tình huống này sao lại giống đến thế, lúc trước cũng là Thẩm Thiên kéo Vu Nhai vào nhà, mặt Thẩm mẹ không chút thay đổi nhìn chăm chăm hai bàn tay đang nắm chặt, sau đó nhìn Vu Nhai.

Điều khác biệt duy nhất chính là, lúc đó Vu Nhai rút tay ra, ngượng ngùng cười cười, còn bây giờ, anh lại dùng ánh mắt tự nhiên lạnh nhạt đáp lại Thẩm mẹ, trong ánh mắt ngoài ẩn chứa ý cười còn có một phần cứng cỏi.

Cậu thiếu niên ngượng ngùng lúc trước có thể dễ dàng tách tay ra ấy giờ đã khác. Thẩm mẹ là người phụ nữ thông minh, bà chỉ mỉm cười, sau đó gương mặt lại không chút thay đổi.

Thẩm Thiên và Vu Nhai nhu thuận ngồi trên sofa, yên lặng chờ Thẩm mẹ rót nước. Thẩm mẹ rót hai ly nước sôi để nguội đặt ở trước mặt hai người, ngượng ngùng cười nói: "Trời hơi nóng nên không pha trà, uống tạm nước sôi vậy."

Vu Nhai mỉm cười, "Mẹ, cái gì cũng được mà."

Thẩm Thiên lườm một cái, ánh mắt như muốn nói anh thật là không biết xấu hổ, không được gọi mẹ lung tung. Thẩm mẹ cũng không thích ứng việc anh đột nhiên gọi như vậy, lạnh nhạt đáp lại, "Nói thật, tuy rằng tôi rất cảm kích tình yêu cậu dành cho Thiên Thiên, nhưng cậu cũng biết quan hệ của chị tôi với nhà cậu rồi đấy, lúc trước cũng là yêu thương tha thiết nhưng kết cục rồi cũng như thế. Giờ gả con gái tôi vào nhà cậu, tôi vẫn có chút khúc mắc."

Thẩm Thiên có chút nghi hoặc, không hiểu lời này của Thẩm mẹ có ý gì. Mặt Vu Nhai hơi hơi cúi thấp, nhẹ nhàng gật gật đầu, cười yếu ớt, "Con không có Thiên Thiên thì không thể nào sống được. Phải xa Thiên Thiên, thì chỉ bằng cứ lấy mạng con đi. Nhưng con vẫn mong mạng của mình có thể dài thêm một chút."

Thẩm Thiên nhíu nhíu lông mày, kỳ quái nhìn Vu Nhai, cảm thấy những lời này của anh làm cô sồn gai ốc, nói mấy lời gì mà nghe vừa hạ lưu bại hoại lại còn buồn nôn như vậy?

Thẩm mẹ bật cười, "Tôi đây tất nhiên không thể xem mạng người như cỏ rác được."

Thẩm Thiên lại kinh hãi, Thẩm mẹ rất ít cười, mà lời này lại có thể làm Thẩm mẹ cười? Chẳng lẽ nó buồn cười lắm à?

Thẩm mẹ bỗng nhiên thu lại nụ cười, nói với Vu Nhai: "Tôi nghĩ, đã đến lúc phải nói cho Thiên Thiên biết một việc." Thẩm mẹ đứng lên, trở vào phòng ngủ của mình, trong chốc lát, trên tay bà đã mang theo một quyển album thật dày, đưa cho Thẩm Thiên, "Thẩm Thiên, đây là quá khứ của con."

Thẩm Thiên vô cùng sùng sốt, vụng về nhận lấy, sau đó chậm rãi mở ra. Trang thứ nhất là lúc cô đầy tháng, nằm trên giường, ngây ngốc nhìn ống kính, lần lượt sau đó đều là ảnh chụp khi cô còn nhỏ, chỉ có mình cô, thỉnh thoảng mới có ảnh xuất hiện Thẩm mẹ, nhưng rất ít hầu như không có mấy.

Ảnh khi cô mười mấy tuổi, thì ngay cả bóng dáng Thẩm mẹ cũng không có, chỉ có một mình Thẩm Thiên cô út một mình. Lật đến phần sau, rốt cuộc mới thấy bóng dáng của người khác, cô ôm một người con trai vóc dáng cao cao, ảnh hai người chụp rất ngốc, nhưng lại cười vô cùng ngọt ngào.

"Cậu nam sinh này tên Vu Sơ, là con trai dì con. Cũng là anh cùng cha khác mẹ của Vu Nhai." Thẩm mẹ hít sâu một hơi, nhắm chặt hai mắt, rồi sau đó từ từ mở ra, ánh mắt lúc ấy đã không còn nghi hoặc như trước.

Thẩm Thiên có chút kinh ngạc, trố mắt nghiêng đầu nhìn về phía Vu Nhai, Vu Nhai chỉ nhẹ nhàng cười nói: "Thì ra hai người quen nhau."

Phần sau của cuốn album đại bộ phận đều là ảnh của Thẩm Thiên và Vu Sơ, cho đến tám cuối cùng, mới có Thẩm mẹ xuất hiện. Thẩm Thiên sững sờ nhìn tám ảnh mà bỗng nhiên thấy hơi đau đầu, từng đoạn từng đoạn ký ức vụn vặt lại hiện ra...

"Anh họ, anh đẹp trai như vậy, chắc là có nhiều con gái theo đuổi lắm nhỉ?" Thẩm Thiên nhìn chăm chăm tám ảnh mới chụp, nhìn tiểu soái ca trên đó mà trên chọc.

Vị tiểu soái ca kia nói: "Cũng nhiều nhưng không có ai đáng yêu như Thẩm Thiên, nên không thèm để ý đến."

"Xi... Được đăng chân lần đầu tiên." Thẩm Thiên lấy quần áo bên cạnh, mà ném về phía anh. Thẩm mẹ thực bất đắc dĩ nói: "Được rồi, được rồi, đừng quậy nữa, ăn cơm đi." Hai người vui vẻ tụ lại bên bàn ăn.

Thẩm Thiên không khỏi nhíu mày, không muốn nghĩ nữa, cô phát hiện cô càng nghĩ thì đầu lại càng đau. Cô tiếp tục lật ảnh, nhưng sau đó đều trống không. Thẩm Thiên sững sờ, ngẩng đầu nhìn về phía Thẩm mẹ. Thẩm mẹ cười cười, "Sau đó là bí mật của con, con sợ mẹ phát hiện, nên cố ý để trống rất nhiều trang, con cứ lật tiếp đi là thấy."

Thẩm Thiên nghe lời tiếp tục lật, lật thật lâu sau, mới nhìn thấy một tấm ảnh về nguyệt ngọc linh tinh, mà nhân vật trong những tấm ảnh này lại là Thẩm Thiên và Vu Nhai. Rõ ràng tấm ảnh này là cố ý chụp. Hai người vẫn còn mặc đồng phục, ngồi thẳng tắp trên ghế sau phòng học trước tấm bảng đen, nét mặt cười tươi như hoa. Trên tấm bảng đen ở phía sau, có viết một chữ 囍 (Hi) màu đỏ thẩm nhìn không được đẹp cho lắm.

Hai người cười rất ngọt ngào, để lộ hai hàm răng trắng. Những nét vẽ nguyệt ngọc trên tấm ảnh này rất buồn cười, trên trán hai người đều vẽ chữ "三", Vu Nhai còn vẽ râu, lại còn dùng bút lông đỏ viết lên trên tay một con dấu nho nhỏ, bên trong con dấu có viết ba chữ "đã kết hôn" đẹp gấp mười lần chữ 囍 ở phía trên.

Vưu Nhiên yên lặng nhìn tấm ảnh chăm chú, ánh mắt có chút trống rỗng. Tấm ảnh buồn cười này là do Thẩm Thiển muốn chụp. Lúc đó anh không nói cho cô biết, anh học lại một năm nên cô cứ tưởng là anh sắp đi, liền kéo anh đến hiệu chụp ảnh mượn camera bảo Nam Nam chụp cho mình.

Rửa ảnh về, Thẩm Thiển liền reo hò đưa cho anh, "Nè, đây là ảnh kết hôn của chúng ta, lên đại học, nhất định phải đặt ở nơi dễ thấy, thỉnh thoảng lấy ra khoe khoang một hai tiếng."

"Thiển Thiển, chúng ta giống hai đứa ngốc ấy."

"Anh mới ngốc á, dù sao cũng phải nghe em, đặt ở nơi dễ thấy, qua lại mỗi ngày."

"Ngày nào cũng phải nhìn bộ dạng em ngốc như vậy, anh sẽ ăn không ngon."

"Ai muốn anh xem chứ, là em để cho người khác xem, vừa thấy đã biết anh là người của em, để xem còn ai muốn món hàng second-hand như anh. Hừ." Thẩm Thiển đột nhiên cầm lấy cây bút, viết ở phía dưới bên phải tấm ảnh: Bảo bối Thiển Thiển, anh yêu em, moa moa.

Anh nhìn không được mà co rút khóe miệng, "Em thật không biết xấu hổ, tự nói tự xưng."

Thẩm Thiển túm cánh tay anh, nhộn nhạo nhìn tấm ảnh ngốc xít này, tự thấy thỏa mãn nói: "Lát nữa viết thêm lên mấy tấm nữa, rất thú vị đó."

"Em không phải sẽ viết là 'bảo bối Nhiên Nhiên, em thích tiểu ** của anh nhất' đấy chứ."

Thẩm Thiển ôm anh một cái, "Đúng vậy, em thích đến mức muốn thiến thẳng nó mà cắt đi luôn."

"Vậy về sau em sẽ không hạnh phúc đâu."

Thẩm Thiển không sao cả nói: "Em có thể tìm người khác cho em hạnh phúc. Cũng không phải chỉ có mình anh."

"Cũng đúng, may mà em nhắc nhở anh, không nên chỉ làm cho một mình em hạnh phúc."

"....."

Sau đó, anh chàng nào đấy mới biết làm cho một người hạnh phúc là đã vất vả lắm rồi...

Vưu Nhiên hồi tưởng lại thì không khỏi bật cười. Thẩm Thiển sau khi nhìn thấy tấm ảnh ngốc xít này thì hắc tuyến rơi đầy mặt. Trời ạ, lúc trước cô ngốc như vậy sao? So với bây giờ còn ngốc hơn sao?

Cô nhanh tay lật tiếp một trang khác, kết quả vẫn là tấm ảnh này, nhưng phía trên không có nét vẽ bậy, mà phía dưới bên phải có viết một hàng chữ: Thẩm Thiển là nữ vương của Vưu Nhiên.

"." Thẩm Thiển im lặng trong chốc lát, rồi nói với Vưu Nhiên: "Anh viết hả?"

"Em nghĩ có thể thế không? Là em viết."

"." Thẩm Thiển hoài nghi chắc lúc trước nào cô bị tàn rồi.

Cô lại lật một trang, vẫn là tấm ảnh ấy, bên dưới lề phải cũng có hàng chữ vẫn là dùng bút lông viết: Vưu Nhiên là kỹ sĩ của Thẩm Thiển.

"." Thẩm Thiển nhìn không được lại im lặng, cô nghĩ, lúc cô dậy thì chắc có một chút bệnh mơ mộng hão huyền.

Thẩm Thiển lại lật một trang khác, kết quả vẫn là tấm ảnh này. Thẩm Thiển nhìn không được tròn mắt, bọn họ chỉ có một bức ảnh này thôi sao? Tấm ảnh này không có chữ viết, sạch sẽ, nhưng ở bên cạnh lại có tờ giấy. Chữ vẫn còn có thể nhìn rõ ở trên đó là: tạm biệt.

Thẩm Thiển sửng sốt, cô lại tìm tiếp nhưng cái gì cũng không có. Cô nghi hoặc nhìn Vưu Nhiên, "Sao lại là tạm biệt?"

Vưu Nhiên không nói lời nào, chỉ nắm chặt tay Thẩm Thiển, thậm chí còn sợ cô sẽ bỏ tay ra nên dùng lực có hơi mạnh. Thẩm Thiển bị đau, nhưng không hé răng, mà dùng ánh mắt dò hỏi nhìn về phía Thẩm mẹ, "'Tạm biệt' đây là sao vậy ạ?"

Thẩm mẹ nói: "Con đi với mẹ rồi cho nên tạm biệt."

Thẩm Thiển bán tín bán nghi, chuyển hướng ánh mắt sang Vưu Nhiên, Vưu Nhiên thần nhiên cười, "Ý nghĩa của tạm biệt chính là hẹn gặp lại."

"."

Hai người ở lại phòng nhỏ của Thẩm Thiển, cái giường chỉ rộng một mét nên rất nhỏ. Thẩm Thiển vốn muốn bảo Vưu Nhiên đến khách sạn ở, nhưng Vưu Nhiên lại không muốn, nhất quyết là phải cùng cô chen chúc trên chiếc giường nhỏ này. Thẩm Thiển không khỏi tròn mắt lên với anh, "Là anh tự chuốc khổ đấy nhé, em ngủ luôn lộn xộn, có lẽ đập anh xuống giường cũng đừng trách em."

"Anh nằm dưới, em ngủ trên người anh là được." Vưu Nhiên ngồi ở trên giường, nhún nhún người, cảm giác chiếc giường này vẫn có chút đàn hồi anh liền

cởi giày lên giường, vẩy vẩy tay, cười quỵn rũ, "Lại đây."

Thắm Thiên đi qua, đặt mông ngồi ở trên đùi anh. Người nào đó bị đau đến nhủu mảy, nâng mông cô lên, đặt ở nơi thích hợp để anh không bị đau, "Em ngồi đó là thiếu chút nữa ngồi bẹp luôn hạnh phúc của em rồi đấy."

Thắm Thiên liếc mắt nhìn anh một cái, không nói lời nào, "Em thực ra muốn ở nhà với mẹ nửa tháng, anh thực sự tính ở lại với em sao?"

"Dù sao anh cũng rảnh, chờ thu phục em xong, anh còn phải làm công tác đường mẹ của con anh nữa."

". . . ." Thắm Thiên thuận thế ngã vào trong ngực anh, cọ cọ, "Thật ra em đã bị anh thu phục rồi. Anh nhìn anh đi, vừa đẹp trai, nhà lại có tiền, nhìn bề ngoài nho nhã vậy chứ thật ra là mặt người dạ thú."

"Phương thức khen người của em đặc biệt quá ha, anh rất thích em nói anh mặt người dạ thú." Anh nở nụ cười thâm sâu, sau đó đưa tay vào bên trong áo cô mà sờ soạng, Thắm Thiên lập tức bắt lấy bàn tay đang vượt rào kia của anh, "Ồ chỗ mẹ em mà anh cũng dám giờ trò lưu manh?"

"Em không nói, anh không nói, mẹ em làm sao biết? Hử?" Anh nhướn lông mi, khoe miệng cong lên một nụ cười nghiêng ngả.

Thắm Thiên hơi khựng lại, có chút mất tự nhiên nói: "Sẽ bị nghe thấy."

"Em không kêu là được." Dứt lời một cái liền xoay người đặt cô xuống dưới.

"Không.." Cô còn chưa kịp nói hết, đã bị ai đó bịt miệng, tùy ý khiêu khích. Thắm Thiên thực sự rất muốn khóc, kỹ thuật của Vu Nhiên quá tốt, cô chắc chắn sẽ không không chế được mà kêu lên mất thôi, trời ạ...

Tục ngữ nói, thê không bằng thiếp, thiếp không bằng kỹ nữ, kỹ nữ không bằng lén lút. Làm mấy chuyện này cũng vậy, phải lén lút mới là kích thích nhất, hưng phấn nhất. Nhưng đêm đó, Thắm Thiên lại ghen muốn chết.

Vu Nhiên ở bên ngoài rất khiêm tốn. Anh đối với Thắm mẹ rất lễ phép, biết việc gì nên làm, việc gì không nên. Thắm mẹ càng nhìn càng vừa lòng. Chỉ có Thắm Thiên là khóc ở trong lòng. Người đàn ông này, mặc xong quần áo thì đúng là không thể không nói là quá tốt, nhưng đã cởi quần áo ra rồi thì quả thực thay đổi giống như một con người khác. Anh rất giống một con ác thú xấu xa thích nhìn bộ dạng cô vô cùng xoắn xuýt muốn kêu lại không dám kêu..

Nhưng cũng trong mấy ngày này, Thắm Thiên đã thật sự cảm nhận được thế nào gọi là hạnh phúc. Buổi sáng cùng mẹ đi tập thể dục, tối gần giữa trưa cùng Vu Nhiên đi chợ mua đồ ăn, anh nấu, cô phụ. Sau đó chờ mẹ cô về, trò chuyện, ăn cơm, nói mấy chuyện tâm phào mà lại thấy ấm áp. Buổi tối lại đau khổ và sung sướng bị con cầm thú nào đó dày vò.

Cô cứ nghĩ cuộc sống sau này vẫn sẽ có thể tiếp tục như vậy, cho đến khi vị khách không mời xuất hiện.

Hôm đó, Thắm Thiên cùng Vu Nhiên mua đồ ăn về liền nhìn thấy một chiếc xe sang trọng đậu ở cửa sân. Vu Nhiên vừa nhìn thấy chiếc xe liền cảm thấy nghi hoặc, anh nhận ra chiếc xe này, là xe của Vu gia.

Thắm Thiên còn cười nói: "Chẳng lẽ hàng xóm nhà em cặp kè với người giàu có?" Cô vừa nói vừa cười, lúc gần đến nhà, Tinh Tinh liền từ trong cửa nhà mình chạy ra, "Chị Thiên Thiên, chị với anh ấy bỏ trốn về đây à?"

". . . ." Thắm Thiên dờ khóc dờ cười, "Ai nói thế?"

"Có một dì đến nhà khóc với mẹ chị, cầu xin mẹ chị cho chị đi cùng đi ấy một chuyến."

Thắm Thiên liền nhủu mảy, không biết vị khách không mời mà đến này là ai, vì sao lại đột nhiên đến thăm, lại còn đưa ra yêu cầu khó hiểu như vậy. Vu Nhiên hơi hơi nheo mắt lại, ánh mắt thay đổi liên tục.

Vừa bước vào nhà, hai người liền thấy ngồi trên sofa ngoài Thắm mẹ, còn có hai người nữa, đó là... Hồ nữ sĩ, vợ của Vu Thiên Dương cùng con gái lớn Vu Nam Nam.

Thắm Thiên vô cùng sững sốt, đứng phía sau Vu Nhiên liếc mắt nhìn Hồ nữ sĩ, lại thấy Hồ nữ sĩ cũng đang có phần kinh ngạc nhìn Vu Nhiên, ánh mắt không ngừng trốn tránh cái nhìn chăm chú của anh.

"Mẹ, có chuyện gì vậy?"

Mặt Thắm mẹ không chút thay đổi nói với Hồ nữ sĩ: "Con gái tôi đã trưởng thành, việc này cô cứ hỏi nó đi." Thắm mẹ nói xong, liền vào trong phòng, để lại mấy người đang vô cùng lúng túng.

Hồ nữ sĩ cắn chặt răng, nhìn về phía Thắm Thiên đang đứng ở cửa, yếu ớt đứng lên, đi đến trước mặt cô, cất giọng không lớn lắm: "Cô Thắm, tôi là vợ của Vu Thiên Dương."

Thắm Thiên nghiêm mặt, không nói lời nào.

"Mẹ của cô đã nói cho cô biết ai là ba cô rồi đúng không."

Thẩm Thiên lạnh mặt, "Bà yên tâm, tôi sẽ không tìm ông ấy."

Hồ nữ sĩ nhắm mắt lại, quỳ xuống trước mặt cô, ngay lập tức nước mắt như mưa, nghẹn ngào nói: "Cầu xin cô đi cứu... cứu ba cô, ba cô bị ung thư máu, ông ấy cứ giấu không cho tôi biết, đến bây giờ thì hóa trị cũng không có tác dụng, chỉ có thể ghép tủy. Nhưng nhóm máu hai đứa con gái của tôi đều không hợp nên giờ chỉ còn hy vọng duy nhất vào cô."

"Mẹ." Nam Nam muốn kéo Hồ nữ sĩ dậy, nhưng bà ta nhất quyết không chịu, kiên quyết quỳ dưới đất.

Thẩm Thiên vốn đã kinh hãi, lại đột nhiên bị Hồ nữ sĩ quỳ xuống trước mặt nên còn khiếp sợ hơn cả việc biết người đàn ông mới gặp không lâu ấy nay lại ngã bệnh. Nhưng cũng không thể trách Thẩm Thiên vô tình, cô không hề thấy khó chịu, mà chỉ kinh ngạc.

"Người đàn ông đó thực buồn cười, tới lúc sắp chết rồi mới đến tìm tôi, nhận tôi?" Thẩm Thiên ôn hòa nói, cũng không đỡ Hồ nữ sĩ đang quỳ gối trước mặt cô đứng dậy. Hồ nữ sĩ lặng im một hồi, nước mắt lăn dài, "Ông ấy không biết ông ấy còn có một đứa con gái, lần này là tự tôi âm thầm tới đây."

Thẩm Thiên chưa sót cười, "Các người hiện tại đang cầu xin tôi, không thành ý."

Hồ nữ sĩ không nói lời nào, Nam Nam đứng bên cạnh rút cuộc nói một câu, "Nếu không phải mẹ cô xuất hiện, quan hệ của ba mẹ tôi sẽ không tồi tệ như vậy, cô còn ở đó mà nói không có thành ý? Cũng đã quỳ xuống xin cô rồi còn gì."

"Đem trách nhiệm đổ hết lên đầu mẹ tôi? Là người đàn ông kia không tự quản tốt bản thân đấy chứ? Có tư cách gì mà nói mẹ tôi?" Thẩm Thiên lần đầu tiên ăn nói kích động như vậy.

Nam Nam trở mặt không thể nói được gì, Hồ nữ sĩ giận dữ trừng mắt liếc cô ta một cái, bảo cô ta cầm miệng, sau đó về mặt ôn hòa nói với Thẩm Thiên: "Dù sao đó cũng là ba cô, cô không thể thấy chết mà không cứu được?"

"Cũng đâu có chắc chắn là tôi có thể cứu được ông ấy, không cần đề cao tôi như vậy."

"Dù sao cũng là thêm một cơ hội."

Thẩm Thiên nghiêm mặt lạnh, "Ý của tôi còn chưa đủ rõ ràng sao? Tôi, không, đi." Mặt cô vẫn không chút thay đổi sau khi nói xong ba chữ kia.

Hồ nữ sĩ im lặng không nói lời nào. Nam Nam nhin không được mà kéo Hồ nữ sĩ, "Mẹ, chúng ta đi, chúng ta không thể bị khi dễ thế này được."

"Nhưng Nam Nam, ba con..."

"Mẹ, ba con đối xử với mẹ như vậy mà mẹ còn tốt với ông ấy? Từ nhỏ đến lớn, bởi vì người phụ nữ kia mà hai người suốt ngày cãi nhau, mỗi lần như vậy tôi ba lại không về nhà, còn mẹ thì ở nhà đập đồ đạc, con với em cứ phải nửa đêm lại bị đưa đến nhà bà ngoại. Là ông ấy có lỗi với mẹ, bây giờ mẹ vì ông ấy mà đi cầu xin một người hại cả đời mẹ, mẹ có cần phải để mình bị coi thường như vậy không?"

"Bốp." Một bàn tay giáng thẳng vào mặt Nam Nam, Hồ nữ sĩ nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Bây giờ người nằm hấp hối trên giường bệnh chính là ba con đấy! Ông ấy có sai như thế nào thì cũng là trụ cột nuôi cả nhà chúng ta, cho con được ăn ngủ yên ấm, con là đứa con gái bất hiếu."

Hồ nữ sĩ liếc mắt nhìn Thẩm Thiên một cái rồi oán hận rời đi. Nam Nam lau nước mắt, đi theo. Thẩm Thiên chỉ biết ngây ngốc nhìn màn diễn này mà không biết nên khóc hay nên cười. Vụ Nhiên đi tới, ôm cô vào trong lòng, an ủi nói: "Vẫn là chuyện tâm với một người phụ nữ, không đụng chạm đến người phụ nữ khác, cũng không làm cho người phụ nữ của mình thương tâm là tốt nhất, đúng không? Thiên Thiên?"

Thẩm Thiên dờ khóc dờ cười, "Anh đang nói anh đấy à?"

"Đương nhiên, phương pháp của anh rất sáng suốt đúng không?"

"Uhm." Thẩm Thiên rúc vào ngực anh, khoan thai nhắm mắt lại, thật may khi gặp được một người đàn ông sáng suốt.

"Thiên Thiên." Thẩm mẹ từ trong phòng đi ra, trên mặt vẫn còn nước mắt. Thẩm Thiên từ trong ngực Vụ Nhiên đi ra, sững sờ nhìn về mặt đó của Thẩm mẹ, thì thào nói, "Mẹ, mẹ..."

"Con đi một chuyến đi, dù sao ông ấy cũng là ba con, nếu ông ấy chết, mẹ..." Bà đột nhiên che mặt, kiềm chế cảm xúc của mình, "Thiên Thiên, lúc trước mẹ sinh con, con có biết là vì sao không?"

"Vì yêu ông ấy?"

Thẩm mẹ lắc đầu, "Bởi vì mẹ hận ông ấy. Mẹ muốn làm cho con của ông ấy sống không yên ổn. Nhưng mẹ lại quên mất, con cũng là con mẹ. Sau khi sinh con, mẹ mới hối hận, sợ dĩ mẹ đối xử không tốt với con là bởi vì mẹ không có cách nào để đối xử tốt với con."

Thẩm Thiên cảm lạnh. Thẩm mẹ đi tới, "Mẹ xin lỗi con. Vì mẹ bị tổn thương, không còn tin tưởng đàn ông, hơn nữa ba Vụ Nhiên lại là người đàn ông vứt bỏ vợ con, mẹ sợ con ông ấy cũng cùng một giuộc với cha nó, cho nên... mới làm chuyện hồ đồ, kiên quyết chia rẽ hai đứa. Sau biết mình làm sai thì đã muộn. Cũng may, hai đứa thật có duyên, bây giờ lại có thể hạnh phúc. Coi như là con tích chút phúc đức, coi như là cứu người xa lạ đi."

Trong lòng Thẩm Thiển ngổn ngang trăm ngàn cảm xúc, cô không biết phải trả lời người phụ nữ đang khóc đến đỏ hoe cả mắt này thế nào. Cô biết Thẩm mẹ vẫn còn yêu Vu Thiên Dương, lại càng biết, nếu Vu Thiên Dương chết, mẹ cô cũng không sống nổi.

Cả ngày hôm ấy, Thẩm Thiển vẫn không đồng ý với Thẩm mẹ, chỉ rầu rĩ không nói năng gì. Tối tối, Thẩm Thiển vẫn ngây ngốc ngồi trên giường không nói lời nào. Vu Nhiên đi tới, ôm cô thật chặt vào lòng, "Khó quyết định lắm sao?" Thẩm Thiển ngẩng đầu nhìn về phía Vu Nhiên đang vô cùng bình tĩnh tự nhiên, hỏi lại: "Anh có hận ba anh không?"

"Em xem ông ấy là một ví dụ."

"Nếu một ngày nào đó ba anh bị ung thư máu, cần anh cho tùy, anh có đồng ý đi không?"

Vu Nhiên nghĩ nghĩ, vẻ mặt nghiêm túc nâng mặt Thẩm Thiển lên, "Giống như mẹ em nói, xem như cứu một người xa lạ, cho người khác một hy vọng, hoàn thành một chút tình yêu thương của mình? Hơn nữa, cũng không nhất định sẽ thành công."

Thẩm Thiển gật gù đầu, bỗng nhiên xoay mặt lo lắng nói với Vu Nhiên: "Anh không ngại em là con riêng chứ?"

Vu Nhiên phì cười, cúi người hôn cô hai cái, "Bất kể em là con gái nhà ai, là người phụ nữ của anh là được rồi." Dứt lời, không hỏi cô, anh đã trực tiếp nhào tới, tiếp tục hoạt động cảm thụ của anh.

Thẩm Thiển đồng ý đi kiểm tra tùy, nhưng trước đó cô thỏa thuận với Hồ nữ sĩ không được nói cho Vu Thiên Dương biết cô là con gái ông ấy, Thẩm Thiển không muốn cuộc sống của mình và mẹ bị quấy nhiễu.

Hồ nữ sĩ đồng ý, mà phải nói là mừng như điên. Điều này chắc chắn có lợi cho bọn họ. Nói như thế nào Vu Thiên Dương cũng là quân nhân cấp bậc sư trưởng, có đưa con gái riêng thì thanh danh cũng không tốt, nhẹ thì bị dèm pha, nếu nghiêm trọng thì còn có thể bị cách chức điều tra, kéo theo rất nhiều phiền phức.

Kỳ thật Thẩm Thiển nào có nghĩ nhiều đến như vậy, đây chỉ là do Thẩm mẹ cứ năm lần bảy lượt yêu cầu Thẩm Thiển phải làm như vậy mà thôi. Thẩm Thiển không khỏi oán giận, "Người khác đều gọi mẹ em là Thẩm mẹ, em thấy nên gọi bà ấy là thánh mẫu mới đúng."

Vu Nhiên bật cười, "Con của Thánh mẫu là Jesus đấy, em cũng muốn ngày nào đó bị coi sạch mà treo lên hả?"

"Đi chết đi." Thẩm Thiển phẫn hận nói.

Sau khi Thẩm Thiển để lại mẫu tùy gần nửa tháng, lúc đó, Thẩm Thiển và Vu Nhiên đã về tiểu khu Giang Hạ. Điều đáng nhắc tới chính là, khi Thẩm Thiển và Vu Nhiên ở thị trấn cũ, Thẩm Thiển đã sinh được một ổ năm con chó con. Thẩm Thiển nói, "Chó bình thường chỉ sinh hai đến bốn con, rất ít khi sinh năm, nhìn xem mầm móng của Long Xù nhà em mạnh mẽ ghê chưa."

Vu Nhiên lạnh lùng hắt nước lạnh, "Để lại mầm móng thì gọi là sao? Nói như thế nào thì cũng là công lao của con mẹ."

Thẩm Thiển nghiêng răng nghiêng lợi, đến việc này mà cũng phải làm cho cô cụt hứng, Thẩm Thiển chỉ vào Vu Nhiên, nói với Long Xù, "Long Xù, cắn anh ấy, anh ấy nói mày không có tài cán gì kìa."

Long Xù nào có để ý cô, nó còn đang bận le lưỡi liếm cho con nó. Thẩm Thiển không khỏi roi lệ đầy mặt, "Anh ấy nói mày bất lực đó, vậy mà lại mày không phản ứng."

"Anh đâu có nói vậy, là em bẽ cong sự thật. Bất lực là không sinh đẻ được, vậy con của Thẩm Thiển là của ai? Không phải Long Xù sao?" Vu Nhiên nhướn mày. Long Xù dường như cũng nghe hiểu tiếng người, dùng đầu lưỡi lại, từ từ âm trầm quay đầu nhìn Thẩm Thiển.

"."

Vu Nhiên phì cười, vuốt vuốt tóc Thẩm Thiển, "Em như vậy chính là muốn làm cho Long Xù tức chết à."

Lúc Thẩm Thiển đến bệnh viện, rất nhiều người cùng đi, đương nhiên, là những người biết chuyện. Nam Nam, Hồ nữ sĩ, Vu Nhiên. Thẩm Thiển bắt an ngồi ở trên ghế. Vu Nhiên ngồi bên cạnh ôm cô. Nam Nam nhìn như có chút cáu kỉnh, hai tay đan vào nhau, ánh mắt nhìn rất bất định. Hồ nữ sĩ là người căng thẳng nhất, bà ta vẫn nắm chặt hai tay, chặt đến nỗi tay cũng trở nên trắng bệch, mu bàn tay còn đau âm ỉ. Rốt cuộc cũng đến phiên bọn họ.

Bác sĩ nói: "Có một tin tốt và một tin xấu."

Cho nên mọi người đều sững sốt.

"Tin tức tốt chính là, tùy của cô Thẩm phù hợp với tùy của ông Vu Thiên Dương."

Nhưng mọi người không biết nên vui hay nên buồn, bởi vì còn có tin xấu.

"Tin xấu chính là, cô Thẩm đang mang thai, nếu muốn hiến tùy thì phụ nữ có thai không được hiến, hoặc là phải bỏ đứa bé, hoặc là... từ bỏ." Bác sĩ chuyên nghiệp nở nụ cười.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: đây có tính là cầu huyệt đặc thù không nhỉ ==

A-men, rồi rầm a rồi rầm . . .

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thứ Y Không Đơn Giản* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Tin này chỉ là xấu với những người nào đó, còn với Thẩm Thiên mà nói đây lại là một vấn đề khó khăn. Cô nhớ lúc biết được tin này, phản ứng đầu tiên của cô đó là xem phản ứng của Vu Nhiên. Khuôn mặt anh mới đầu vô cùng kinh ngạc, nhưng cũng chỉ là hơi lướt qua rồi lập tức quay lại bình thường, ánh mắt lướt về phía Thẩm Thiên, trong lúc ánh mắt hai người giao nhau, Thẩm Thiên chỉ nhìn thấy nơi khóe miệng Vu Nhiên ẩn chứa một nụ cười nhạt. Hình như anh không vui lắm. Thẩm Thiên chính là nghĩ như vậy.

Hồ nữ sĩ nghe được tin này thì dùng âm điệu vô cùng hoảng sợ hỏi Thẩm Thiên, "Cô Thẩm, vậy cô xem bây giờ chúng ta phải làm sao?"

Thẩm Thiên nhún vai, "Việc này, không phải một mình tôi nói là được, cho chúng tôi nửa tháng đi."

Hồ nữ sĩ sững sốt, nhìn về phía Vu Nhiên, chỉ thấy gương mặt anh không chút thay đổi nhìn bà, mỉm cười lễ phép. Hồ nữ sĩ ghen không nói nên lời, tự nhiên trong lòng bà đã hiểu. Thẩm Thiên đi về phía Vu Nhiên, sà vào lòng anh, lay lay cánh tay anh, đáng thương nói: "Em có rồi."

Vu Nhiên mỉm cười, "Ừ", của anh."

Nói thừa! Thẩm Thiên lúc này thực sự muốn đánh người, cô còn tưởng Vu Nhiên sẽ nói cái gì mà giống của anh lợi hại gì đó, nào ngờ lại là một câu thừa thãi thế này. Vu Nhiên thuận thế ôm cô vào trong ngực, tiếp đó nói: "Về nhà sẽ khao em thật lớn."

Thẩm Thiên kỳ quái nhìn Vu Nhiên, biểu hiện anh rất quái dị khiến Thẩm Thiên không thể hiểu được. Thấy Thẩm Thiên sắp bị Vu Nhiên đưa đi, Hồ nữ sĩ chần chờ một lúc, muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn không ngại xấu hổ hỏi, "Hy vọng cô Thẩm mau chóng cho chúng tôi một câu trả lời."

Thẩm Thiên chỉ khoát tay áo, xem như là đồng ý. Kỳ thật, tâm trạng của Thẩm Thiên khi biết mình mang thai rất phức tạp. Đứa bé đột ngột xuất hiện vào lúc này là điều cô căn bản chưa từng nghĩ tới, nhưng lại vô cùng hợp lý. Cô cùng Vu Nhiên không tiết chế hơn nữa còn nhiều lần không trang bị chỉ để ý cảm xúc mạnh mẽ nên việc trúng thưởng cũng khó mà tránh khỏi. Thứ hai, Thẩm Thiên chưa kết hôn, mới nhiều nhất là chiếu cáo với thiên hạ rằng cô đã đính hôn. Vậy coi như là chưa chồng đã chữa sao? Cô không hề thích việc chưa chồng đã chữa này chút nào. Đây cũng là vấn đề phức tạp thứ ba. Cô không thích chưa chồng đã chữa, nhưng cô cũng không muốn bỏ con, ngay cả chính cô cũng không biết là vì sao. Tóm lại, Thẩm Thiên đang vô cùng hoang mang lo sợ, chỉ có thể dựa vào Vu Nhiên. Nhưng cái thái độ không nóng không lạnh của Vu Nhiên lại khiến cô có chút bức bối.

Về nhà, Long Xù liền lùi ra cửa, ve vẩy đuôi nghênh đón bọn họ. Ở của Thẩm Thiên đã chuyển ra phòng ngoài để cho nó tiện việc đại tiểu tiện, tiết kiệm nhiều thời gian để trông con. Bên ngoài đại sảnh toàn là tiếng chó con, vừa lạnh lạnh lại có chút thú vị.

Vu Nhiên đi vào phòng, tiện đường đến nhìn Thẩm Thiên, vuốt ve vỗ về Thẩm Thiên đã thành một bà mẹ, sau đó nhoẻn cười xoay người vuốt đầu Thẩm Thiên đang đi theo phía sau anh. Thẩm Thiên không vui đập tay anh, "Đầu em mới gội hôm qua."

Vu Nhiên bỗng nhiên bế cô lên khiến Thẩm Thiên la lên một tiếng, đập đập tay anh, "Anh làm gì vậy?"

"Bé thử xem nặng bao nhiêu."

"Bác sĩ nói mới có ba tuần thôi." Thẩm Thiên tròn mắt, ba tuần thì vẫn chỉ là một cái mầm nhỏ xíu, có thể nặng được bao nhiêu chứ?

Vu Nhiên thả cô xuống, nhìn chằm chằm gương mặt của cô một lần, sau đó lại nhìn thêm lần nữa, cuối cùng mới mở miệng, "Thiên Thiên, anh chỉ muốn hỏi em một câu, em có cần đứa bé này không?"

Thẩm Thiên sững sốt, hóa ra Vu Nhiên không phải là thờ ơ, không quan tâm đến việc cô có con, mà là để ý xem cô có cần đứa con này hay không. Thẩm Thiên nghiêm túc suy nghĩ một lát, sau đó lại có chút khó xử, "Thật ra thì em chẳng có chút tình cảm nào với Vu Thiên Dương, em thừa nhận em có chút ích kỷ, nếu phải lựa chọn đứa con trong bụng với Vu Thiên Dương, em có thể lựa chọn con mình. Có thể em sẽ bị người ta chửi mắng, nhưng mà..."

Vu Nhiên che miệng cô lại, mỉm cười, ý bảo cô không cần nói thêm gì nữa. Thẩm Thiên chớp chớp đôi mắt to, nhìn thực vô tội. Vu Nhiên đang ghét cô bất hiểu đó sao? Nhưng mà giữa cô với Vu Thiên Dương, căn bản là không có tình cảm cha và con, đó là còn chưa nói tới việc cô vẫn oán hận Vu Thiên Dương vô tình. Về lý, Thẩm Thiên phải có nghĩa vụ cứu Vu Thiên Dương; về tình, Thẩm Thiên hình như có thể tự do lựa chọn. Thẩm Thiên vuốt tay Vu Nhiên, sau đó nói: "Em..."

"Thiên Thiên." Vu Nhiên thở dài, kéo Thẩm Thiên đến ngồi trên sofa, được một lát, anh lại ôm Thẩm Thiên ngồi lên đùi mình, nhẹ nhàng cầm một bàn tay của cô, nhìn chăm chú thật lâu, mới tiếp tục nói: "Anh hiểu, lúc biết yêu, anh đã từng thề với lòng, sau này anh chỉ cần một người phụ nữ, không đi tìm chọc những người phụ nữ khác, cũng không muốn người khác động đến người phụ nữ của anh. Anh chỉ muốn có một người phụ nữ, cả đời chỉ cần một mình cô ấy, dùng cơ thể của cô ấy sinh cho anh một đứa con, sau đó là yêu thương đứa con mà người phụ nữ duy nhất ấy đã đau đớn sinh ra."

"Thiên Thiên, trước và sau khi gặp em, anh chưa từng rung động." Vuur Nhiên cười khổ, "Mỗi người phụ nữ đều có một điểm tốt, một khi phát hiện ra điểm tốt này thì sẽ không thể kiềm chế được mà rung động. Nhưng mà..."

Thẩm Thiên yên lặng nhìn Vuur Nhiên, lắng lắng nghe anh nói hết. Bởi vì cô biết Vuur Nhiên đang nói hết những lời gan ruột của mình.

"Anh không muốn chấp nhận. Anh biết rõ người phụ nữ quan trọng nhất trong lòng mình là ai, anh biết rõ tương lai sau này, đứa con mà anh muốn nhất, yêu thương nhất là con của ai, anh lại càng biết, có một số người là không thể thay thế. Như vậy, đối với anh ở bên một người phụ nữ khác là không công bằng. Cho nên anh ngăn cản người khác tới gần anh, tự khép mình lại."

Thẩm Thiên nắm tay Vuur Nhiên, trong lòng cay xót, rất muốn nói một câu, lại nói không nên lời. Vuur Nhiên vuốt tóc Thẩm Thiên, "Anh rất hiểu, ba anh thật ra cũng yêu mẹ anh, nhưng lại vướng bận người vợ cả nên ông ấy không có cách nào toàn tâm toàn ý, hoặc cũng có thể nói là ông ấy không thể chấp nhận. Mà mẹ anh vì cảm thấy bất công cho mình nên mới tức giận bất bình, buồn bực mà chết. Ví dụ rõ ràng như vậy ở trước mặt anh khiến anh càng không thể chấp nhận."

"Anh muốn nói, anh là vì không muốn chấp nhận cho nên mới cố sống cố chết giữ lấy em? Chứ không phải là do anh một lòng với em?" Thẩm Thiên chu chu miệng.

"Không phải, là vì trong lòng lúc nào cũng chỉ có em nên không thể chứa thêm người khác, nếu miễn cưỡng chấp nhận thì đối với ai cũng không tốt, chỉ bằng không chấp nhận." Vuur Nhiên ôm lấy Thẩm Thiên, "Hôm nay lúc biết em có thai, trong lòng anh rối lăm, anh thấy chạng đường này đều là anh cưỡng ép em, từng bước một đưa em vào trong lòng anh mà không hề hỏi em có đồng ý hay không?"

"À, gạo nấu thành cơm rồi mới nói vuốt đuôi?" Thẩm Thiên vẻ mặt khinh bỉ nhìn Vuur Nhiên, nhưng bên khóe miệng lại cười tươi như hoa. Kỳ thật cô thật sự rất may mắn khi Vuur Nhiên ở bên cô, cho nên một người kém phượng hượng như cô dù quanh quẹo nhiều thế nào thì đích đến cuối cùng vẫn là trong lòng anh.

Thẩm Thiên cười gian, vòng tay qua cổ anh, tựa vào ngực Vuur Nhiên, nũng nịu ngọt ngào cười, "Anh Vuur à, cảm ơn anh đã dẫn em vào trong lòng anh, em rất thích."

Vuur Nhiên bật cười, cường thế nhào lên, hôn môi cô, sóng mắt lưu chuyển một tia yêu dị, "Vào được rồi là không ra được nữa đấy."

"Không sao, em mang theo tim mình luôn là được cả đời."

Vuur Nhiên cắn cô mấy cái, nhịn không được mà nhẹ nhàng nỉm cười, "Từ lâu đã thấy em ôm tim theo rồi."

"Anh..." Thẩm Thiên nghiêng răng nghiêng lợi, anh đúng là không bao giờ để mình chịu thiệt~!

Hai người vánh tai chạm tóc mai một hồi rồi Thẩm Thiên có chút bất an ôm lấy khuôn mặt tuần tú của Vuur Nhiên, "Cái đó... Em muốn sinh con ra." Cô chăm chú nhìn Vuur Nhiên một lúc, cuối cùng nhuệ khí tan rã, cúi đầu, nói thẳng ra, giữa cha ruột và con, cô sẽ không lương tâm chọn con mình. Cô sợ Vuur Nhiên trách cô như vậy là quá ích kỷ, quá không hiểu chuyện.

Vuur Nhiên vỗ vỗ miệng cô, "Anh sẽ nghĩ cách tìm tùy cho bác Vu."

"Anh có cách?"

"Nước ta dân đông như vậy, thế nào cũng có tùy hợp thôi?"

"Nhưng chưa chắc ai cũng đồng ý quỳen tặng mà?"

"Vậy mua thì sao?" Vuur Nhiên híp mắt, "Bỏ ra một cái giá trên trời để mua, anh nghĩ ông ngoại sẽ rất sẵn lòng đưa một mức giá trên trời mua một đứa cháu ngoại."

"Anh muốn kinh động đến ông ngoại anh."

Vuur Nhiên bắt đầu dĩ nhún nhún vai, "Chỉ có ông ngoại mới có khả năng xúc tiến lần mua bán phi pháp này, hơn nữa việc này không thể nói cho ba anh biết, ông ấy không thích mạo hiểm như vậy."

"Vậy... vậy nếu vẫn không có?"

Vuur Nhiên buồn buồn, vuốt tóc Thẩm Thiên, ánh mắt dịu dàng, "Thiên Thiên, tuy rằng ông ấy rất có lỗi với em, nhưng mà... Về lý, em phải giúp ông ấy. Con cái thì dù sao vẫn sẽ có lại, nhưng còn cha chỉ có một, cho dù em có thừa nhận ông ấy hay không. Mẹ em chịu tha thứ cho ông ấy thì em cũng có thể."

Thẩm Thiên im lìm không nói lời nào, thật lâu sau cô mới nói: "Anh thực lợi hại."

Vuur Nhiên thở dài, "Thiên Thiên, không ai quý trọng đứa con này bằng anh đâu."

Anh đứng lên, đi sang một bên, nhấc điện thoại lên gọi, Thẩm Thiên cứ như vậy yên lặng nhìn anh gọi điện, không nghe thấy gì mà đầu óc cũng trống

rỗng. Cô một mình trở lại phòng, buồn bực chui vào chăn.

Sao cô không biết Vuư Nhiên quý trọng đứa con này cơ chứ? Anh thà phạm pháp, cũng muốn bảo vệ nó. Cô làm sao không biết Vuư Nhiên yêu cô? Vì cô nhiều năm như vậy, con của cô là kết tinh tình yêu, sao anh lại không quý trọng? Cô biết hết chỉ là cô ích kỷ, cô không suy nghĩ cẩn thận. Di động của Thẩm Thiển reo thật lâu, cô mới nghe. Đúng như dự kiến, là mẹ cô.

"Mẹ, mẹ định khuyên con bỏ đứa bé sao?" Thẩm Thiển ôn hòa, bình tĩnh nói.

Đầu dây điện thoại bên kia cả một lúc lâu không lên tiếng, Thẩm Thiển vẫn kiên nhẫn, chờ mẹ cô trả lời. Qua một lúc, Thẩm mẹ ở bên kia mới mở miệng, "Mẹ hiểu con. Lúc trước cũng vậy, mẹ cũng không bỏ con, huống chi Vuư Nhiên lại tốt như vậy, con với nó lại đang ở trong giai đoạn yêu thương cuồng nhiệt. Mẹ biết. Nhưng mà Thiển Thiển, mẹ muốn nói cho con một việc."

"Việc gì ạ?"

"Người đó sống cũng không được tốt."

"Cho nên, mẹ đồng cảm với ông ta?"

"Sở dĩ ông ấy cưới Hồ nữ sĩ là vì Hồ nữ sĩ có một người cha rất lợi hại. Ở vào lúc ông ấy được trọng dụng nhất lại lựa chọn ở bên mẹ, ằm ỉ đòi ly hôn với Hồ nữ sĩ, do đó ông ấy luôn bị nhạc phụ chèn ép. Quân nhân nếu ngoại tình sẽ bị phạt nặng, thậm chí phải ngồi tù. Nhạc phụ ông ấy đã lấy việc này ra uy hiếp. Ông ấy rõ ràng biết hết nhưng vẫn muốn ở bên mẹ, Thiển Thiển, mẹ biết con sẽ nói mẹ không biết tự trọng, nhưng mà... Mẹ không thể độc ác với ông ấy được. Trong chuyện này, cả mẹ cùng ông ấy đều có sai. Nhân quả báo ứng, mấy năm nay ông ấy sống rất khổ sở mà mẹ cũng chẳng tốt được gì. Ông ấy nếu có lỗi, cũng là có lỗi với mẹ chứ không phải con. Ông ấy là một người cha tốt, là mẹ không cho hai người nhận nhau, bởi mẹ rất hiểu ông ấy, ông ấy sẽ liều lĩnh đi nhận con, không quan tâm một sự trường có con riêng sẽ có hậu quả như thế nào."

"Mẹ, những điều mẹ nói, con hiểu." Thẩm Thiển xoa xoa trán, nói thêm vài câu rồi cúp máy. Cô hiện tại thực sự rất đau đầu.

Ngày hôm sau, cả những hôm sau sau nữa, Vuư Nhiên đều rất cung chiêu Thẩm Thiển, tuy rằng Thẩm Thiển có đôi khi bĩu môi, nhưng vẫn rất hưởng thụ. Ngẫm lại, Vuư Nhiên nói cũng đúng, không ai muốn con cô được sinh ra như anh.

Liên tiếp hai mươi ngày, qua nửa tháng, Hồ nữ sĩ vừa sốt ruột lại da mặt dày thường xuyên gọi điện đến. Thật ra Hồ nữ sĩ cũng không hy vọng nhiều, nhưng vẫn không kiềm được lo lắng.

Mãi đến một ngày, Vuư Nhiên biểu tình thực nhẹ nhàng, nhẹ nhàng vuốt ve đầu cô, ôn hòa nói: "Hôm nay đến bệnh viện kiểm tra đi."

"..."

"Khoa phụ sản." Vuư Nhiên mỉm cười.

Thẩm Thiển sững sốt, "Tùy kia."

"Tiền không phải là vạn năng, nhưng không có tiền thì cái gì cũng không được, đã tìm được tùy hợp rồi, tối hôm qua đã chuyển qua bằng máy bay, ba ngày sau sẽ tiến hành phẫu thuật cho bác Vu, hôm nay đưa em đến khám phụ khoa, nhân tiện thăm ông ấy luôn."

Thẩm Thiển kích động ôm cổ Vuư Nhiên, "Em muốn kết hôn. Kết hôn rồi em mới sinh con."

"Được rồi, cái gì cũng nghe em." Vuư Nhiên ôm cô càng chặt, "Ông ngoại nói, lần này ông chảy máu nhiều như thế nên bảo em phải bảo vệ chất ngoại cho thật tốt."

"Tuân mệnh." Thẩm Thiển hôn "chụt" một cái thật mạnh lên mặt Vuư Nhiên, nét mặt tươi như hoa.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Không Đơn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

Thẩm Thiển tuy rằng là một bác sĩ thú y, nhưng cô lại không thích bầu không khí trong bệnh viện. Nhất là lúc đến bệnh viện khám, bên trong toàn mùi thuốc khử trùng, nghe là đã khiến người ta muốn nôn. Vuư Nhiên thấy Thẩm Thiển cau chặt mày liền quan tâm hỏi: "Sao vậy em? Nghén à?"

Thẩm Thiển lắc đầu, "Không phải, là mùi bệnh viện khó chịu quá."

Vuư Nhiên vỗ vỗ vai cô, "Ráng chịu chút đi em."

Vưu Nhiên đã hẹn trước với bác sĩ phụ trách khoa phụ sản, làm một loạt kiểm tra, kết quả đều rất bình thường. Thẩm Thiển đi tới đi lui đến cạn kiệt sức lực, hết hơi nói: "Mang thai chứ có phải là bị bệnh đâu."

"Nhưng nếu không tốt thì nó còn hành hạ người ta hơn cả bệnh tật nữa đấy." Vưu Nhiên liếc cô một cái. Thẩm Thiển không thích đi thang máy nên hai người đành đi thang bộ. Lúc lên đến lầu hai, vừa vặn nhìn thấy Nam Nam đang cầm thuốc trong tay.

Cô dường như cũng rất bất ngờ nên có chút mất tự nhiên nhìn Thẩm Thiển, rồi xoay mặt đi làm như là không quen biết.

"Bác Vu đang nằm ở phòng nào vậy?" Vưu Nhiên bỗng nhiên mở miệng, ngữ khí bình thản không gọn sóng, ánh mắt cũng không nhìn cô, cứ như là đang nói với người khác chứ không phải là Nam Nam. Nam Nam cười lạnh, "Vưu thiếu gia bản lĩnh lớn như vậy, điều tra một chút là biết thôi mà."

Cô vừa nói xong, lại nhìn Thẩm Thiển, rồi lại lập tức nhếch miệng mỉm cười, vừa như là chào lịch sự lại vừa như là có thâm ý khác, "Cô Thẩm tốt số thật đấy, tìm được một ông chồng toàn năng như vậy, sau này sẽ sướng lắm đấy."

Thẩm Thiển nghe cũng hiểu câu này của cô có ý hoàn toàn khác nhưng là âm thầm châm chọc cô hay là bóng gió khen bản lĩnh của Vưu Nhiên lớn? Thẩm Thiển thực sự không thể hiểu được cô gái âm dương quái khí này mà cô cũng không muốn quan tâm đến cô ấy. Cô kéo Vưu Nhiên đi xuống dưới, Vưu Nhiên cũng đi theo cô.

"Em thực không hiểu, sao lúc trước em lại đi làm bạn với một cô gái âm dương quái khí như vậy cơ chứ?" Thẩm Thiển không khỏi oán giận, cô cảm thấy Nam Nam có vấn đề, từ trong ra ngoài chỗ nào cũng có vấn đề.

"Anh cũng không hiểu, trước kia cô ấy chỉ hơi có vẻ hướng nội, từ sau khi em ra đi, cô ấy liên kỳ quái như vậy, bác Vu lúc trước còn dẫn cô đi khám bác sĩ tâm lý, kết quả là phát hiện ra cô ấy có triệu chứng trầm cảm, điều trị nửa năm, rồi đi Pháp học thiết kế thời trang. Anh cứ tưởng cô ấy đã khỏi, nào ngờ gần đây cô ấy lại tái phát." Vưu Nhiên không khỏi nhún mày. Thẩm Thiển khó lòng nói: "Cô ấy là từ sau khi em ra đi mới bị như vậy?"

"Đúng vậy, lần trước anh đưa em đến chỗ cô ấy, anh phát hiện thái độ của cô ấy đối với em rất khác lúc trước, cũng không biết là do thời gian thay đổi hay là có ân tình khác."

Thẩm Thiển nhún nhún vai, cô cũng đâu biết là làm sao?

Nhắc tới Vu Thiên Dương, Thẩm Thiển lại hiểu sâu sắc thế nào là bể dâu của sinh lão bệnh tử. Còn nhớ một thời gian trước Vu Thiên Dương nhìn rất khỏe mạnh vậy mà nay tóc trên đầu đã nên thưa thớt, kèm theo đó là gương mặt tái đến không thể tái hơn được nữa. Nhìn ông vô cùng tiêu tụy, ánh mắt thì vô thần.

Hồ nữ sĩ gọt táo, đưa đến bên miệng ông, "Thiên Dương, ăn chút đi ông."

Vu Thiên Dương cụp mí mắt, lừ đừ lắc lắc đầu. Ông nói: "Bà cần gì phải đối xử tốt với tôi như vậy, rõ ràng bà biết rõ tôi sẽ không đón nhận tình cảm của bà kia mà."

Hồ nữ sĩ cắn môi, miễn cưỡng cười, "Ông còn hận tôi lúc trước đã gài bẫy ông, buộc ông phải cưới tôi? Trước kia ông vô có muốn ly hôn, tôi đã phải tham tử theo dõi ông, biết ông đang hạnh phúc với người đàn bà kia, sau đó lại nhảy ra diễn cảnh bắt gian tại giường?"

Vu Thiên Dương nhắm mắt lại, mặt mũi nói: "Đã qua hết rồi, đừng nhắc tới nữa."

Hồ nữ sĩ hừ lạnh, ném quả táo kia đi, "Đã nhiều năm như vậy mà trong lòng ông vẫn chỉ có người đàn bà kia. Cô ta có được nửa phần tôi đối xử với ông không? Cô ta vừa chịu đả kích một chút là bỏ trốn, tôi bị đả kích lớn như vậy mà vẫn ở bên ông. Có trách thì chỉ nên trách tôi không đủ tàn nhẫn, nếu tôi đi tố giác ông thì có khi bây giờ ông đã chết trong tù rồi."

"Bà đi tố cáo đi, những lời này bà đã nói hơn mười năm rồi, bà không mệt nhưng tôi mệt." Vu Thiên Dương hiển nhiên không hứng thú nói chuyện với Hồ nữ sĩ cho lắm, rõ ràng việc này đã lặp đi lặp lại rất nhiều lần.

Hồ nữ sĩ dường như cũng đã quen với vẻ lạnh lùng ấy của Vu Thiên Dương, một lần nữa nhặt quả táo lên, đưa đến bên miệng ông, kiên quyết bắt ông phải ăn. Vu Thiên Dương chẳng còn cách nào đành phải nhận lấy quả táo, từ từ lại chậm rãi cắn một miếng.

Thẩm Thiển cảm thấy hai vợ chồng này thực thú vị, bèn nhỏ giọng nói với Vưu Nhiên: "Đúng là kỳ quái, rõ ràng sống với nhau chẳng hạnh phúc, vì sao vẫn phải ở bên nhau."

Vưu Nhiên thản nhiên cười cười, "Anh nghĩ đây là minh chứng cho câu 'Yêu một người, rõ ràng không vui cũng muốn ở bên người ấy'. Cũng như mẹ anh, sống với ba anh cũng không hạnh phúc nhưng vẫn không ly hôn, vẫn muốn sống với ông ấy."

Thẩm Thiển le lưỡi, "Vậy thì mặt mũi biết bao nhiêu? Nếu là em thì em thà là bỏ đi cho rồi. Tình yêu vốn là làm cho người ta hạnh phúc chứ không phải là đi vào chỗ bế tắc."

Vưu Nhiên nhéo mũi cô, "Anh thích câu này của em."

Vưu Nhiên đưa Thẩm Thiển vào phòng bệnh. Hồ nữ sĩ nhìn thấy Thẩm Thiển, cả người liền cứng đờ, bà vô cùng mất tự nhiên cười cười, "Hai người..."

Vưu Nhiên lễ phép gật gật đầu, "Đến thăm bác Vu thôi ạ, nghe nói bác Vu sắp phẫu thuật."

Vu Thiên Dương cười nói: "Làm phiền cháu còn nhớ đến lão già này." Ông nhìn Thẩm Thiển, ánh mắt vô cùng dịu dàng, "Cô Thẩm hôm nay nhìn mặt mày hồng hào quá, chắc có chuyện gì vui đúng không?"

Thẩm Thiển đang nghĩ nên trả lời như thế nào thì Vu Nhiên lại trả lời giúp cô, "Thiển Thiển đang mang thai, hôm nay đến bệnh viện kiểm tra."

"Biết ngay mà, thằng nhóc như con sao có thể nghĩ đến việc thăm bác cơ chứ." Vu Thiên Dương cười ha ha, nhìn trái ngược hẳn với cái dáng vẻ yếu ớt vừa rồi. Vu Nhiên cũng chỉ cười yếu ớt. Thẩm Thiển không biết Vu Nhiên rốt cuộc có dụng ý gì, tại sao phải nói cho Vu Thiên Dương biết cô đang mang thai?

Ra khỏi bệnh viện, Thẩm Thiển liền đem hỏi ngay thắc mắc trong lòng, Vu Nhiên suy tư một lát rồi cho Thẩm Thiển một câu kết luận, "Chỉ là anh muốn cho nhiều người biết thôi." Vu Nhiên bỗng nhiên nắm tay Thẩm Thiển nói: "Càng nhiều người biết, để xem sau này có ai dám dõm ngó đến người phụ nữ có thai như em không. Đột nhiên anh cảm thấy Long Xù thông minh thiệt đó, hiểu được thế nào tiên hạ thủ vi cường, sớm biết như thế, anh đã lừa em luôn cho rồi."

Thẩm Thiển lườm anh một cái, ánh mắt híp lại thành một cái khe nhỏ, bắt chước cái dáng vẻ hồ ly thường ngày của Vu Nhiên, "Vậy thật sự ngại quá, em không phải Thiển Thiển, em là Thẩm Thiển, em sẽ đệ đơn lên tòa, tố cáo anh tội cường gian."

"Em có tin là em nhất định sẽ thua không?"

"Vì sao?"

"Em biết đó, anh có thể làm đi làm lại đến khi em không xuống được giường, đến lúc em xuống được giường thì đã không có chứng cứ có thể chứng minh nữa rồi."

"..." Thẩm Thiển oán hận nhìn anh, người đàn ông này đúng là ác độc.

Vu Nhiên ôm vai cô, "Đi thôi, chúng ta đi thử áo cưới."

"Không đi." Thẩm Thiển hờn giận không chịu đi, bĩu cái miệng nhỏ xịu lên, "Em mệt, không muốn đi. Chờ sinh con xong rồi thử đi." Nhớ tới một đồng việc phải chuẩn bị cho kết hôn là Thẩm Thiển liền đau đầu. Lúc trước Lý Mỹ Lệ kết hôn, cô chỉ làm phù dâu mà đã mệt muốn xỉu, giờ làm cô dâu chắc là sẽ bị hành đến chỉ còn nửa cái mạng quá. Nói theo kiểu của Lý Mỹ Lệ là: "Cậu có biết trên thế giới già nhanh nhất là cái gì không? Chính là cô dâu, ngày hôm sau, đã đổi xưng hô thành bà xã rồi. Xem đi, chỉ trong một đêm mà đã già đi như vậy rồi đấy."

Đến Lý Mỹ Lệ luôn không sợ khổ không sợ mệt mà cũng than thở thì Thẩm Thiển khẳng định là chịu đựng không nổi. Cho nên... cô tình nguyện chưa chồng đã có con, cứ chờ sau này trên người không còn gánh nặng, hoàn toàn thoải mái rồi hãy tính. Dù sao, cái tên trước mắt này cũng chạy không thoát. Thẩm Thiển nghĩ như thế liền thấy yên dạ yên lòng.

Vu Nhiên đương nhiên biết Thẩm Thiển trong lòng đang tính toán cái gì nhưng anh không so đo với cô. Con cũng có rồi, sợ gì cô nằng nặc đi mất. Mà cho dù có chạy, anh cũng sẽ lùng cô về. Dù sao mang bầu chạy cũng không nhanh.

Bọn họ đều có lý do để bình tĩnh, sau này vẫn còn những ngày dài đang chờ họ. Có người đánh giá đó là những chuỗi ngày lúc nào cũng có cảm giác rớt thẳng từ thiên đường xuống địa ngục. Đây rốt cuộc là cảm giác như thế nào? Thẩm Thiển lúc này vẫn chưa lĩnh hội, nhưng những chuyện xảy ra sau này đã khiến cô hoàn toàn cảm nhận được hạnh phúc không phải thứ dễ dàng mà có được.

Sau khi mang thai được ba tháng, Thẩm Thiển bắt đầu thường xuyên thấy choáng váng. Đến sau năm tháng, tình trạng choáng váng bắt đầu trầm trọng lên thành ngất. Sáng sớm một ngày nào đó, cô thêm ngủ nên cho dù Vu Nhiên có treu thế nào cô cũng chỉ như một con lợn chết. Hết cách, Vu Nhiên đành phải một mình ra ngoài tập thể dục. Bình thường, Thẩm Thiển đều theo anh đi tản bộ.

Thẩm Thiển dậy rất muộn, lúc mở mắt ra là đã tám giờ. Cô đuổi thất lung, bước xuống giường, vừa đi được vài bước, bỗng nhiên trước mắt tối sầm, đầu nặng trĩu, hai chân nhũn ra, mắt nhắm chặt, không còn nhận biết được gì nữa.

Lúc cô tỉnh lại đã nằm trong bệnh viện, trước mắt rất im lặng, Thẩm mẹ buồn bã ngồi trên sô pha, nhìn không có chút tinh thần, hình như là đã thức cả đêm. Tay cô đang bị một người nào đó nắm lấy, Thẩm Thiển hạ thấp tầm mắt, quả nhiên, Vu Nhiên đang tựa vào bên giường ngủ, một bàn tay nắm chặt tay cô.

Cô giương mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời còn nhá nhem, thăm một màu lam đậm, chắc là còn chưa tới rạng sáng. Cô nhớ mình tám giờ ngủ dậy, sau đó hôn mê bất tỉnh, bây giờ là rạng sáng, vậy là phải chăng cô đã hôn mê một ngày? Thẩm Thiển vừa nghĩ như thế, trong lòng bỗng nhiên nặng trĩu, cô... chắc là không có việc gì chứ?

Cô hơi hơi động dậy ngón tay, quả nhiên, Vu Nhiên lập tức giật mình, nhìn thấy Thẩm Thiển trừng mắt đôi mắt to nhìn anh, anh lập tức nhẹ nhàng mỉm cười, nói: "Sau này không được đùa như vậy nữa, làm anh sợ hết hồn."

"Em đâu có cố ý, bất ngờ kia mà." Thẩm Thiển làm nũng.

Có lẽ là do có tiếng lao xao nên Thẩm mẹ ngồi ở trên sô pha giật mình một cái, thấy Thẩm Thiển đã tỉnh, bà liền kích động chạy tới, hỏi: "Thiển Thiển, còn có chỗ nào khó chịu không con?"

Thẩm Thiển lắc đầu, "Không có ạ, con khỏe lắm."

Ánh mắt Thẩm mẹ bỗng nhiên âm trầm, muốn nói lại thôi. Thẩm Thiển trong lòng còn thấy hơi thắc mắc thì Vu Nhiên đã mở miệng trước nói với Thẩm mẹ: "Mẹ, việc này con sẽ nói với Thiển Thiển, mẹ về nhà nghỉ ngơi trước đi ạ." Vu Nhiên đưa chìa khóa cho Thẩm mẹ.

Thẩm mẹ nhận lấy, gật gật đầu, vẻ mặt lo lắng nhìn Thẩm Thiển, xoa xoa đầu cô, dịu dàng nói: "Thiển Thiển, mẹ về nhà nấu cháo cho con nhé."

Thẩm Thiển gật đầu.

Thẩm mẹ đi rồi, Thẩm Thiển liền ngồi dậy, trừng mắt nhìn Vu Nhiên, "Nói, em bị bệnh nan y gì?" Cô rất hiểu, mẹ cô mà yếu ớt như lúc cô ở trong giai đoạn bình phục trước kia thì nhất định không phải chuyện bình thường.

Vu Nhiên dừng một chút, "Thiển Thiển, hay là chúng ta bỏ con đi."

"Cái gì?" Thẩm Thiển lập tức cao giọng, mặt cũng tái xanh, "Vì sao? Lý do."

"Chúng ta trước tiên là chữa bệnh, sau này vẫn còn có thể có đứa khác mà em."

"Đừng nói với em là em cũng bị ung thư máu đấy." Thẩm Thiển không khỏi co giật mí mắt, nhìn rất không ổn.

Vu Nhiên mỉm cười lắc đầu, "Thiển Thiển cơ thể em rất khỏe mạnh."

"Vậy vì sao muốn em bỏ con?" Thẩm Thiển nghiêng răng nghiêng lợi, "Không phải anh rất muốn con của chúng ta sao?" Vu Nhiên hơi hơi nhắm mắt lại, nét mặt đầy cam chịu, anh cố gắng bình ổn lại bản thân, không để mình vào giờ khắc này lại không thể nào thờ nổi.

"Cả con và bà xã anh đều muốn, nhưng nếu phải lựa chọn giữa hai người thì anh chọn em, Thiển Thiển."

"Vậy là sao?"

"Em có biết vì sao em bị mất trí nhớ không?"

"..." Thẩm Thiển chưa bao giờ hỏi những điều này. Trong lòng cô đột nhiên cảm thấy sợ hãi. Quả nhiên, Vu Nhiên nói: "Bởi vì trong não của em có một khối máu tụ chèn ép, do đó mới khiến em mất trí nhớ."

"Sau đó thì sao?"

"Khối máu tụ này đang không ngừng mở rộng, nếu không phẫu thuật thì có khả năng sẽ nguy hiểm đến tính mạng."

"Em phát hiện con của em thực khó." Thẩm Thiển hít hít mũi, cầm lấy tay Vu Nhiên cầu xin, "Còn có năm tháng nữa thôi, năm tháng nữa hãy phẫu thuật được không anh?"

Vu Nhiên nắm chặt tay Thẩm Thiển, "Bản thân ca phẫu thuật này xác suất thành công cũng không cao. Ông ngoại tính cho em qua Mỹ phẫu thuật, xác suất thành công có thể tăng lên tới 60%. Nếu tiếp tục trì hoãn, đừng nói 60%, 1% cũng khó. Thiển Thiển ngoan đi em, bỏ con đi."

Thẩm Thiển khẽ cắn môi, ai oán nhìn anh, "Em không bỏ."

Vu Nhiên đau lòng từ từ nhắm hai mắt lại, "Không phải do em quyết định, buổi chiều sẽ đưa em đi phá."

Thẩm Thiển sững sờ nhìn Vu Nhiên, bỗng nhiên cảm thấy anh thực xa lạ, có thể ra tay sát hại con của chính mình, người đàn ông này thực tàn nhẫn. Thẩm Thiển nắm chặt ra giường, đốt ngón tay bởi vì dùng sức quá độ mà trắng bệch. Cô nói: "Muốn em bỏ cũng được, nhưng sau khi bỏ rồi, em sẽ không bao giờ sinh con nữa."

"..." Vu Nhiên trầm mặc trong chốc lát, rồi đứng phắt dậy, lạnh lùng bỏ lại một câu, "Buổi chiều cùng em đi phá, em nghỉ ngơi trước đi, anh đi ra ngoài." Trong khoảng khắc cánh cửa bị Vu Nhiên đóng lại, Thẩm Thiển khóc nức lên như một đứa bé. Đứa con tưởng mất rồi lại có, giờ lại có mà phải đánh mất sao? Cô đã nói đến cùng như thế mà anh vẫn muốn cô bỏ con.

Thẩm Thiển ôm lấy hai đầu gối, vùi đầu vào giữa hai đầu gối, khóc nức nở. Lần này cô đã thật sự cảm nhận được cảm giác rớt thẳng từ thiên đường xuống địa ngục. Mà Vu Nhiên cũng chẳng dễ chịu gì. Anh áp lưng vào bên kia cánh cửa, bên tai chỉ toàn là tiếng khóc của Thẩm Thiển ở bên trong. Anh tàn nhẫn với cô thì lại càng tàn nhẫn với chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thứ Y Không Đơn Giản* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Thẩm Thiên hạ quyết tâm, cô không thể bỏ con. Tuy rằng cô biết Vu Nhai là vì tốt cho cô, nhưng cô vẫn là không thể thân nhiên lên bàn giải phẫu bỏ đi đứa con còn chưa kịp chào đời. Cô phải trốn.

Có lẽ Vu Nhai cũng không dự đoán được Thẩm Thiên sẽ bỏ trốn nên lúc cô lặng lẽ rời khỏi phòng bệnh, cũng không có ai trông thấy Thẩm Thiên. Thời tiết bắt đầu chuyển lạnh, Thẩm Thiên lại đang mặc trang phục mùa hè nên lập tức cảm nhận được một làn hơi lạnh buốt đánh thẳng vào lục phủ ngũ tạng khiến cô rất buồn nôn. Đúng là buồn cười, cô lại vì con mà bỏ trốn? Chính cô cũng nhận không được mà thấy thật mỉa mai, cô có thể chạy đi đâu? Lý Mỹ Lệ vẫn còn đang trên đường về, cũng phải năm sáu ngày nữa mới tới nơi. Ở thành phố này cô lại chẳng quen ai, chỉ có thể trở về cái trấn nhỏ ấy, nhưng cái trấn kia nhỏ như vậy thì có thể trốn tới đâu?

Thẩm Thiên không ôm nhiều hy vọng, mà cũng có thể nói, cô một mình đi ra ngoài, chỉ là để đổi gió một chút mà thôi. Cho dù là đổi gió, cô cũng phải lên lút, không thể để người ta phát hiện. Cô vừa ra cửa bệnh viện liền gọi xe đi đến chợ.

Vừa khéo, lúc đó Nam Nam vừa dừng xe ở trước cửa bệnh viện liền nhìn thấy Thẩm Thiên đứng ở cửa bệnh viện ngoắc gọi taxi. Cô biết chuyện Thẩm Thiên trên đầu có khối máu tụ cần phải phẫu thuật ngay. Cô còn biết cả việc để làm phẫu thuật thì phải bỏ đứa bé. Cô lẳng lặng ngóng nhìn bóng người đang vừa sốt ruột lại vừa run rẩy vậy xe taxi kia.

Cô gái trước mắt này vẫn y như trước, luôn tự cho mình là đúng. Nam Nam không khỏi khổ cười rộ lên, nhớ tới lúc cô kết thân với cô gái trước mắt.

Cô thật sự đã xem Thẩm Thiên như là bạn tốt, chị em tốt. Thẩm Thiên đối với cô cũng rất chân thành, rất tốt. Mà cô cũng muốn đối xử với Thẩm Thiên tốt như Thẩm Thiên đã đối xử với cô biết bao, cho dù cũng thích Vu Nhai nhưng cô vẫn không thể ghét Thẩm Thiên, chỉ trách Thẩm Thiên là người bạn đầu tiên của cô nên cô thật sự rất quý trọng.

Cô thường dẫn Thẩm Thiên đến nhà cô chơi, mà Thẩm Thiên cũng dần trở nên thân thiết với cả nhà cô. Mẹ cô, Hồ nữ sĩ còn đối đãi với Thẩm Thiên chẳng khác nào con gái nuôi. Nhưng có một ngày, ba cô mẹ lại cãi nhau, lại còn ở ngay trước mặt Thẩm Thiên, mà cũng chỉ là vì những chuyện lông gà vỏ tỏi như vậy. Em gái vừa lên sơ trung thì khóc, mẹ cũng khóc, còn ba thì sập cửa đi ra ngoài. Trong nhà hỗn loạn không chịu nổi, mà Thẩm Thiên lại chứng kiến tất cả.

Cô chỉ có thể cười khổ, từ nhỏ đến lớn, cảnh tượng như vậy cô đã thấy nhòe rồi. Thẩm Thiên lo cho cô nên hỏi ba mẹ cô vì sao lại như vậy, cô nói: "Ba mình ngoại tình, kể từ đó nhà mình chẳng lúc nào được bình yên."

Thẩm Thiên vỗ vỗ bả vai cô, "Mình còn thăm hại hơn, từ nhỏ mình đã không có ba, mẹ nói lúc mình chưa sinh ra ba mình đã chết rồi."

Cô khi đó cảm thấy bọn họ rất gần gũi, gần đến mức có thể cảm nhận được hơi thở của đối phương, có cảm giác hai người cùng là người lưu lạc nơi chân trời vô tình gặp được người quen. Có lẽ do bọn họ đã trưởng thành, nên dần dần, ba mẹ cô rất ít khi cãi nhau, cái gia đình vốn đã nứt toác ấy lại có khả năng tu bổ. Cô cảm thấy rất vui, thời gian đúng là phương thuốc tốt. Nhưng sau đó, trong một lần tình cờ đi với mẹ, cô gặp được Thẩm mẹ, cô còn nhiệt tình chào hỏi Thẩm mẹ, hoàn toàn không để ý đến sắc mặt mẹ cô đang trắng bệch.

Sau đó không lâu, lúc ba cô đi làm, em gái cô đi học vẽ, trong nhà bỗng nhiên xuất hiện một người đàn ông thần thần bí bí đeo kính râm. Cô bối vì tò mò mà nghe lén họ nói chuyện. Cả đời cô cũng không quên được những lời mà người đó đã nói.

"Bà ta vẫn chưa kết hôn, bên cạnh cũng không có đàn ông, tôi nghĩ, Thẩm Thiên chính là con gái của chồng bà."

"Cô ta không phải là đã xuất ngoại rồi sao? Sao lại đột nhiên trở về? Chẳng lẽ là về đòi nợ? Cô ta muốn dùng con gái để uy hiếp chồng tôi hay là muốn chồng tôi phải thân bại danh liệt?"

"Chuyện này thì tôi không rõ lắm, lòng dạ đàn bà như kim đáy biển, trong chuyện này cũng chỉ có mấy người với bà ta mới biết được."

"Cô ta đã từng nói là hận ông ấy..." Hồ nữ sĩ sắc mặt càng lúc càng tái nhợt, cắn chặt khóe hàm, "Giải quyết bọn họ thì cần bao nhiêu tiền?"

"Hồ nữ sĩ, bà chắc chứ? Nếu điều tra ra, bà... còn cả gia đình bà nữa..."

"Nếu cô ta xuất hiện thì cả tôi và cái nhà này cũng chẳng còn." Gương mặt Hồ nữ sĩ trở nên sắc lạnh, sắc mặt trắng bệch, "Ra giá đi."

Lúc ấy cô ngồi bệt dưới đất, hai chân đã không còn chút cảm giác. Hồ nữ sĩ nghe thấy tiếng động liền cuống cuống đi tới, nhìn thấy cô ngã ngồi dưới đất, ánh mắt đại ra nói: "Mẹ, Thẩm Thiên là con gái nuôi của mẹ đó."

Hồ nữ sĩ khế cắn môi, "Nam Nam, con có biết là ai đã làm cái nhà này rạn nứt như trước kia không? Là mẹ của Thẩm Thiên! Nay bà ta quay lại, là muốn phá hủy gia đình ta."

Cô vẫn còn rất rối, đầu óc trống rỗng, trốn ở trong phòng khóc cả một ngày. Lúc đó, vừa vặn Thẩm Thiên âm ỉ đòi chia tay với Vu Nhai, tâm trạng của Thẩm Thiên vô cùng không tốt. Mẹ cô giam lỏng cô, sợ cô nói lung tung. Mỗi cô mới có cơ hội có thể gọi điện thoại báo cho Thẩm Thiên, cảnh báo cô cẩn thận một chút. Nhưng cuối cùng, lúc cầm lấy điện thoại, cô lại nghĩ đến từ nhỏ đến lớn, gia đình cô lúc nào cũng cãi vã, bên tai lại văng vẳng tiếng ba cô sập cửa, tiếng mẹ cô la khóc, còn cả tiếng em gái cô gào khóc, cô không muốn tiếp tục sống những ngày tháng như vậy nữa. Vất vả lắm, gia đình cô mới bắt đầu hàn gắn... Cuối cùng cô vẫn là ích kỷ buông điện thoại xuống.

Sau đó lại biết Thẩm Thiên đã cùng mẹ rời khỏi thành phố này, cô thường thở ra, lại cảm thấy buồn cười. Cũng không đến một tháng, liền nghe được tin dữ, Thẩm Thiên bị tai nạn, tính mạng đang trong nguy cơ ngàn cân treo sợi tóc.

Cô khóc chạy đi hỏi mẹ, Hồ nữ sĩ cũng kinh ngạc, "Không phải mẹ đã bảo người đó ngừng tay lại sao? Bọn họ đều rời khỏi thành phố này rồi mà!" Hồ nữ sĩ vội vàng gọi điện thoại qua, kết quả đáp án quả nhiên là bọn họ làm.

Những người trong giới hắc đạo này đúng là cần việc làm đến điên rồi. Hồ nữ sĩ cũng rất hỗn loạn, bà bắt lấy cánh tay Nam Nam, khẩn trương đến nói cũng lắp bắp, "Nam Nam, con cứ làm như không biết gì hết, biết chưa?"

"Mẹ, mẹ là hung thủ, con là đồng lõa." Nam Nam mím chặt miệng, ngăn cản dạ dày đang quay cuồng, cô hiện tại rất muốn nôn, cũng nổi điên muốn nôn hết mọi thứ trong bụng, nhất là tất cả những điều cô đã biết.

Hồ nữ sĩ cúi kinh ngẩng đầu lên, "Việc này con không cần phải xen vào, mẹ sẽ xử lý."

Cô không nói gì, lao đảo trở về phòng, rầu rĩ ở lì trong phòng ba ngày không ra ngoài, ba ngày sau lúc đi ra, cô có chút không bình thường, đi khám bác sĩ tâm lý thì bị chuẩn đoán là chứng trầm cảm nghiêm trọng. Điều trị hơn nửa năm, ba cô thấy cô vẫn có vẻ buồn bực không vui liền cho cô đi Pháp học thiết kế.

Cô dùng thời gian nhiều năm như vậy để điều trị, sau khi về nước gặp lại cô gái này, cô thật sự không thể buông bỏ được, cô luôn không ngừng tìm cách rời xa bọn họ. Cứ nghĩ Thẩm Thiên sắp được hạnh phúc, nào ngờ cuối cùng tội ác của cô và mẹ tạo ra lại tiếp tục làm hại cô ấy...

Nam Nam không biết vì sao, cứ nhìn chăm chăm theo bóng hình của Thẩm Thiên, thấy cô lên xe taxi rời đi, cô hoàn toàn không có lý do gì để mà đuổi theo. Có lẽ là tò mò muốn nhìn xem cô gái sắp tuyệt vọng này sẽ làm gì, có lẽ là lương tâm cô thấy sợ phụ nữ có thai như cô ấy sẽ làm chuyện gì đó ngu ngốc? Tóm lại, Nam Nam khởi động xe mình, đuổi theo chiếc taxi kia.

Thẩm Thiên đi chợ, mua rất nhiều đồ ăn, rau thịt cá gì cô đều muốn hết, có món Vụ Nhiên thích ăn, còn có món Thẩm mẹ thích ăn, đương nhiên, cô cũng không quên chính mình. Mua đồ ăn xong, lại như nghĩ đến thứ gì đó, đây có lẽ là món cô và Vụ Nhiên thích nhất —— mì Hoàng Ngu.

Cô không tự chủ được mà đi đến tiệm mì ấy, nói với chủ quán: "Chủ quán ơi, cho em hai bát mì Hoàng Ngu."

Chủ quán lần này không phải chị lần trước mà là một ông cụ hơn sáu mươi tuổi, gầy gò cao cao. Ông chủ quán trước tiên là vui vẻ trả lời, lúc quay qua thấy Thẩm Thiên liền vô cùng sững sốt, "A... vợ thằng nhóc Vụ, Thiên Thiên."

Thẩm Thiên sững sốt, "Ông chủ, ông quen cháu à?"

"Sao lại không quen chứ, lúc trước chồng con vì để cho con ăn ngon miệng mà lần nào cũng đến chỗ ông để ông ăn thử đồ. Trong một tháng đó ông béo lên tận bốn năm cân cơ đấy. Sau lại nó còn học làm mì Hoàng Ngu, còn mang con đến ăn, nói thật ra, chồng con rất thương con đấy."

Thẩm Thiên cười ha ha, lúc ấy anh đã cưng chiều cô như vậy sao? Cô nói: "Anh ấy thật sự là một ông chồng tốt."

Thẩm Thiên ngẩng đầu cười nói: "Ông ơi, bây giờ ông có thể dạy con làm mì Hoàng Ngu như thế nào không?"

Ông chủ nhìn thời gian, giờ này cũng không phải lúc ăn cơm, sẽ không bận nhiều việc, nghĩ nghĩ, "Được chứ, nhưng mà học cấp tốc như vậy không biết con có làm được không thôi."

"Cứ thử xem sao đi ạ." Thẩm Thiên cười cười.

"Đúng là kỳ quái, lúc trước chồng con đã học ông làm mì Hoàng Ngu, sao giờ đến con cũng muốn bắt chước? Không phải một người biết làm là được rồi sao?" Ông chủ vừa nói chuyện, vừa kinh ngạc nhìn về phía Thẩm Thiên, chỉ thấy Thẩm Thiên nhẹ nhàng ra cười, cười đến rất đẹp, "Con không phải là người vợ tốt."

"..." Ông cụ ngẩn người, mỉm cười, "Ông nghĩ ở trong lòng nó thì chỉ cần con muốn ở bên nó thì đã là người vợ tốt rồi."

"Ông hình như rất chắc chắn."

"Nó vẫn thường ăn mì Hoàng Ngu của ông mà, sau khi con đi vùng khác học, thằng nhóc đó vẫn đều đặn đến ăn mỗi ngày, cứ ăn là lại khóc, nhìn chẳng ra dáng đàn ông gì cả. Nó còn tiểu lâm nói với ông, không có vợ bên cạnh thì làm sao còn là đàn ông?"

"Ha ha." Thẩm Thiên cười gượng hai tiếng, lời này của anh sao cứ mờ ám như vậy?

"Khoảng mấy tháng trước nó lại gửi tin nhắn cho ông, nói con đã về, muốn tới chỗ ông ăn mì, đúng lúc đó ông lại ngã bị thương."

"Dạ, hôm nay anh ấy có chút việc, con mua đồ ăn nấu cơm cho anh ấy."

"Nhân tiện làm cho nó một chén mì Hoàng Ngu tình yêu hả?" Ông cụ nhướn mày cười xấu xa. Thẩm Thiên ngại ngùng cười, xem như thừa nhận.

Nam Nam xa xa nhìn Thẩm Thiên làm mì mà thấy hơi khó hiểu. Không biết có phải cô gái này là bởi vì đã kích quá nặng nên điên rồi, hay là đang muốn làm cho mình bữa ăn cuối cùng? Cô đậu xe ở bên cạnh, ngây ngốc nhìn.

Chiếc xe đằng sau không ngừng bóp còi, ý bảo cô tránh đường. Nam Nam lúc này mới giật mình, xe của cô đúng là đang đậu trên đường cái... Cô nhanh chóng nhấn ga, đánh tay lái, muốn rẽ sang ngã tư đường lớn, có lẽ là do trong lòng đang bất an nên cô không chú ý đến đèn vàng đã nhấp nháy mấy lần, chuẩn bị chuyển sang đèn đỏ. Cô vượt đèn đỏ, ngay lúc đang chuyển hướng thì một chiếc xe ở phía bên kia ngã tư đường lao về phía cô, tông thật mạnh vào hông xe...

Thẩm Thiển nghe thấy tiếng phanh xe chói tai còn có cả tiếng của một đám người đang xô xao. Lúc này cô đang ở cắt cá, ngẩng đầu hỏi ông chủ, "Tiếng gì vậy ông?"

"Chắc là tông xe. Chúng ta đừng xen vào, con đợi lát nữa rồi từ cái ngõ nhỏ này đi ra, bên kia chắc chắn là rất hỗn loạn."

Thẩm Thiển gật gật đầu, quả thật không cần thiết phải vào góp vui. Thẩm Thiển làm một chén mì Hoàng Ngu đông không ra đông, tây không ra tây, ông chủ nhũn mảy, không muốn đá kích Thẩm Thiển nên chỉ có thể nói, "Cũng được."

Thẩm Thiển lại hiểu cũng được chắc là có thể chấp nhận. Cô vừa mới cảm điện thoại tính ra khỏi cửa thì điện thoại của cô đã vang lên, cô cười cười, vừa rồi cô tắt máy, vừa mới mở nguồn là Vu Nhiên đã gọi tới, chắc là anh đang rất điên rồi đây. Cô bắt máy.

"Em đang ở đâu?" Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói không chút hờn giận, dường như là đang cực lực che dấu sự nôn nóng và bất an.

Thẩm Thiển bật cười, trả lời anh, "Ông xã, về nhà ăn cơm đi."

"Anh đang ở nhà." Giọng Vu Nhiên rõ ràng đã mềm đi vài phần.

"Vậy còn mẹ em đâu?"

"Ở trong bệnh viện, anh đi tìm em nên mới về nhà xem thử."

Thẩm Thiển im lặng một hồi mới nói, "Vậy chờ em về đi, anh thật ngốc." Thẩm Thiển không đợi Vu Nhiên đáp lại, liền cúp máy, xoay người nói với ông chủ ở bên cạnh: "Ông ơi, lần sau rảnh sẽ tìm ông học tiếp, con nhất định sẽ làm ngon giống như chồng con vậy."

"Ừ." Ông chủ mỉm cười.

Thẩm Thiển bắt xe về tiểu khu Giang Hạ. Cô sợ mì bị trương, cũng sợ Vu Nhiên chờ lâu. Nhưng xe của cô còn chưa tới tiểu khu Giang Hạ đã nhìn thấy Vu Nhiên đứng đợi ở cửa chính. Thẩm Thiển xuống xe, trả tiền rồi đi đến trước mặt Vu Nhiên, giữ chặt tay anh, "Ông xã, về nhà bà xã nấu cơm cho anh ăn."

Vu Nhiên tùy ý kéo Thẩm Thiển, vẫn im lặng không nói gì, dường như đang suy nghĩ dụng ý của Thẩm Thiển, lại như đã hiểu rõ hết thảy.

Thẩm Thiển lui húi ở trong bếp, Vu Nhiên lẳng lặng ngồi bên bàn cơm, nhìn chăm chăm mì Hoàng Ngu trước mặt, nhìn thật lâu mới rút cuộc cảm thấy ăn mấy miếng. Không phải ngon lắm, căn bản không phải là hương vị của tiệm đó.

Thẩm Thiển lúc này cũng mang đồ ăn lên, thấy Vu Nhiên ăn mì Hoàng Ngu thì có chút ngượng ngùng nói: "Mới học nên mùi vị chưa đúng, về sau em nhất định sẽ học được."

Thẩm Thiển xới cho Vu Nhiên một bát cơm đầy, đưa cho anh, chớp chớp đôi mắt sáng, vẻ mặt chờ đợi nhìn anh, "Đây đều là món anh thích ăn. Em còn mua cả món mẹ em thích, đợi lần sau bà đến sẽ làm cho bà ăn."

"Thiển Thiển..." Vu Nhiên cầm tay cô, Thiển Thiển cũng cầm chặt tay anh, bùi ngùi cười nói: "Em nghe lời anh, bỏ con, sau đó đi chữa bệnh. Em không thể lại làm cho chồng em lo lắng, anh đau lòng thì em cũng đau."

Vu Nhiên lẳng lặng nhìn cô, mỉm cười...

"Nhưng em đi Mỹ, nhất định anh phải đi cùng, em muốn anh lúc nào cũng ở bên cạnh em"

Vu Nhiên vuốt vuốt tóc Thẩm Thiển, "Thiển Thiển, anh sẽ luôn ở bên em, không xa không rời."

"Vậy mau ăn đi. Đây là bữa tối cuối cùng của một nhà ba người chúng ta."

Thẩm Thiển nghĩ, cô có một ông chồng từ đầu đến cuối thủy chung với cô không xa không rời, cô làm sao có thể để mình mạo hiểm rời khỏi anh, mạo hiểm đi làm chuyện bốc đồng. Con tất nhiên là quan trọng, nhưng nếu như vì con mà cô ra đi thì cô tuyệt đối có lỗi với người đàn ông này.

Tại phòng bệnh đặc biệt, Hồ nữ sĩ bấu hai tay lên trên cửa sổ thủy tinh, nhìn vào bên trong, ruột gan như đứt thành từng khúc. Vu Thiên Dương trấn an Hồ nữ sĩ, Hồ nữ sĩ vẫn đang khóc. Trong phòng kính, người cầm đầu ống, lúc nào cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng là con gái của bà, là thịt trên người bà...

Liên tục mấy ngày không ngủ nghỉ, Hồ nữ sĩ cứ trừng to mắt nhìn về phía phòng kính, sợ Nam Nam có thể ra đi bất cứ lúc nào. Rốt cuộc có một ngày, Nam Nam run rẩy cố hết sức giơ tay lên. Hồ nữ sĩ la gọi bác sĩ y tá, bác sĩ y tá đi vào kiểm tra một phen, sau đó đi ra nói với Hồ nữ sĩ: "Con gái bà gọi bà vào."

Hồ nữ sĩ mặc đồ vô khuẩn đi vào. Bà lo lắng nhìn Nam Nam hơi hơi mờ to mắt, cố gắng để không bật khóc, cầm tay Nam Nam, "Nam Nam ngoan, sẽ ổn thôi mà, mẹ sẽ ở cùng con."

Lúc kéo chụp dưỡng khí xuống, Nam Nam dùng giọng nói yếu ớt của cô nói: "Mẹ, đây là báo ứng."

Hồ nữ sĩ lập tức nín thở, ổn định hơi thở không cho Nam Nam tiếp tục nói tiếp, nhưng Nam Nam vẫn cố chấp cố hết sức nói: "Mẹ cuối cùng cảm nhận được cảm giác của mẹ Thẩm Thiên lúc trước, mà con cũng cảm nhận được cảm giác của Thẩm Thiên khi bị tai nạn. Thật sự rất đau, mẹ..."

Hồ nữ sĩ nhất thời khóc òa. Mà khỏe mắt Nam Nam cũng ào ào nước mắt, ướt đầm cả gối, cô ngơ ngẩn nhìn trần nhà, không muốn nhìn Hồ nữ sĩ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thứ Y Không Đơn Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

Có một số việc người ta thường ví như hạt bụi rơi xuống đất, cũng như mỗi tâm bệnh đã vương vấn trong lòng Hồ nữ sĩ rất lâu kia vậy. Nam Nam nói đúng, báo ứng đã đến thì chẳng có gì có thể ngăn cản được. Bà đã tự mình trải nghiệm cảm giác con gái bị tai nạn xe cộ, sợ hãi con gái hấp hối trong phòng bệnh sẽ buông tay rồi bỏ thế gian. Bà biết lúc đó con gái bà còn đau đớn hơn cả bà.

Nhưng bà vẫn không có cách nào tha thứ hoặc là đi cầu xin người đàn bà kia tha thứ. Trong câu chuyện xưa kinh khủng kia, thật ra cả ba người đều có lỗi, nếu Vu Thiên Dương không tham lam, bà cũng sẽ không bị biến thành người phụ nữ độc ác, người đàn bà kia cũng sẽ không trở thành cái gai trong mắt bà.

Cảm thấy mọi chuyện cần phải được giải quyết, Hồ nữ sĩ mang theo đơn ly hôn tìm Vu Thiên Dương nói chuyện. Ngày đó bà ăn mặc rất chỉnh chu, hoàn toàn không giống với ngày thường, áo khoác hàng hiệu màu nho phối với áo dài màu đen, tai đeo khuyên mã não.

Bà hẹn Vu Thiên Dương ở trong thư phòng nhà bọn họ. Hiển nhiên, tư thái này đã khiến Vu Thiên Dương giật mình. Hồ nữ sĩ nói: "Chúng ta ly hôn đi."

Vu Thiên Dương nhíu chặt mày, "Lý do."

"Cả ông và tôi đều hiểu mà, tôi đã bị báo ứng ... Con gái tôi giờ rốt cuộc không đứng dậy được! Phải cắt đi một cái chân đấy." Hồ nữ sĩ rõ ràng có hơi kích động, nhưng bà vẫn cực lực khống chế bản thân, "Tôi không muốn đưa con gái thứ hai cũng bị báo ứng, tôi thà là mọi chuyện cứ đổ hết cho tôi đây."

"Gặp báo ứng cũng có cả tôi nữa cơ mà? Nam Nam cũng là con gái tôi." Vu Thiên Dương mỉm cười, nhưng lại càng thêm phần tang thương. Có lẽ những năm gần đây Vu Thiên Dương cũng thật sự sống không tốt. Chưa đến năm mươi tuổi đời mà mái đầu đã bạc hơn phân nửa, lúc bốn mươi tuổi tóc ông đã bắt đầu bạc, mỗi ngày qua đi lại nhiều thêm một chút nên phải đi nhuộm, nhuộm đi nhuộm lại vậy mà đã hơn mười năm.

Hồ nữ sĩ lau nước mắt, "Thẩm Thiên là con gái ông. Một tuần sau khi ông qua lại với người đàn bà kia, tôi đã biết đến chuyện của hai người. Tôi phải thám tử tư theo dõi ông, sau đó ở vào lúc hai người không thể chịu đựng được nhất mà xuất hiện, khiến người đàn bà đó không còn mặt mũi nào mà ở lại, sau đó bà ta sinh cho ông một đứa con gái, tai nạn xe cộ xảy ra với nó cũng là tôi gây ra." Hồ nữ sĩ hàm súc kể lại hết mọi chuyện trước kia, bà cứ tưởng là sẽ bị ông phỉ nhổ hoặc bạt tai, nhưng Vu Thiên Dương lại quá mức bình tĩnh, ông chỉ nói: "Như vậy à..."

Hồ nữ sĩ trừng to đôi mắt đầm lệ nhìn Vu Thiên Dương. Đột nhiên bà không rõ trong lòng người chồng đã cùng bà cùng chung chăn gối bao nhiêu năm nay đang suy nghĩ cái gì. Vu Thiên Dương không nên có phản ứng như vậy, ông nên cho bà một bạt tai, sau đó bỏ lại tất cả mà đi nhận Thẩm Thiên, trở về bên người đàn bà kia, không phải là nên như thế sao?

Vu Thiên Dương chẳng những không làm gì, mà còn đem tờ đơn ly hôn trả lại cho bà, ông nói: "Chờ chuyện của Nam Nam qua đi đã rồi nói sau."

Hồ nữ sĩ khế cắn môi, đột nhiên nước mắt rơi như mưa. Bà tiếp tục đưa đơn ra, nhất quyết muốn giải quyết cho xong. Mới có một đêm mà Vu Thiên Dương nhìn đã già nua đi rất nhiều. Bệnh nặng mới khỏi nên trông ông yếu ớt như một tờ giấy mỏng manh lúc nào cũng có thể bị thổi bay hoặc rách nát. Ông im lặng hồi lâu, cuối cùng cầm bút...

Trước lúc Thẩm Thiên xuất ngoại mới biết chuyện trong nhà Vu Thiên Dương. Nam Nam bởi vì tai nạn xe cộ, tuy rằng thoát khỏi nguy hiểm đến tính mạng, nhưng lại phải cắt bỏ chân. Có điều Nam Nam nhìn rất bình tĩnh, hoàn toàn không có vẻ gì là sống không bằng chết, Hồ nữ sĩ thì ngược lại, ngày nào bà cũng khóc, chạy khắp nơi tìm bác sĩ. Ông cụ Tàn quan hệ với nhà Vu Thiên Dương không tồi nên chẳng thể khoanh tay đứng nhìn, bèn giúp bọn họ tìm một bác sĩ điều trị tốt nhất thế giới, hiện tại đang trong giai đoạn lên phác đồ điều trị.

Điều càng khiến người ta bất ngờ là... Vu Thiên Dương xin ra khỏi đảng, từ quan. Bình thường quy định đối với đảng viên muốn ra khỏi đảng rất nghiêm, tuy có thể tự do rút lui, nhưng phải có lý do chính đáng. Lý do của Vu Thiên Dương chính là —— không phù hợp với tiêu chuẩn của một đảng viên.

Hiện giờ, tuy Vu Thiên Dương sống một thân một mình nhưng lại có vẻ thoải mái hơn, không cần phải lo lắng sợ hãi. Thẩm mẹ sau khi biết chuyện chỉ

cười, vẫn tiếp tục ở cái trần cỏ ấy bán sữa bột trẻ em mà sống qua ngày. Thắm Thiên trước khi đi cũng đến gặp Thắm mẹ, Thắm mẹ liền ôm một thùng sữa em bé đưa cho Thắm Thiên, bà nói rất dịu dàng: "Thiên Thiên, thật ra con may mắn hơn rất nhiều người khác đấy."

Thắm Thiên tất nhiên là hiểu ý của mẹ. Cô quả thật là rất may mắn, lúc cô còn ngây ngô, vô cùng trong sáng đã yêu một người, may mắn người ấy lại là người xứng đáng để cô lấy làm chồng. Những điều anh dành cho cô còn lớn hơn rất nhiều những điều cô đáng có được, cô thật là may mắn biết bao, vào độ tuổi đẹp để ấy đã gặp được anh, từ đó về sau không xa không rời.

Cô ôm một thùng đầy sữa em bé đi ra. Vưu Nhiên đang dựa vào xe, mỉm cười trông sang. Thắm Thiên mỉm cười, đi qua, vui tươi hơn hờ ôm thùng sữa trong lòng, "Mẹ cho đấy."

Vưu Nhiên yêu thương xoa đầu cô, "Sau này lại có thể tiết kiệm chút tiền sữa rồi?"

"Hi hi, cũng đúng ha." Thắm Thiên nhoẻn cười, nụ cười như mùa thu tỏa nắng.

Trong lòng cô tự thấy thật may mắn, người đàn ông tốt như vậy, mà lại để cô gặp được, thật là quá tốt.

Nhoáng một cái mà đã đến ngày xuất ngoại, tại sân bay, có một đôi tình nhân vô cùng nổi bật, chàng trai khí chất xuất chúng, cô gái đáng người cao gầy động lòng người. Bên cạnh đôi tình nhân lại là những người rất nổi tiếng. Đại gia số 1 của thành phố Tần Chính, Vưu tư lệnh của đoàn không quân quân khu A, còn có cả nhân vật đang thường xuyên xuất hiện trên tiêu đề các báo một tuần qua, Vu Thiên Dương.

Là Thắm Thiên đưa Vu Thiên Dương đến gặp Thắm mẹ, lúc hai người gặp mặt, không ai thấy lúng túng, chỉ là một người cười, một người nói, "Em có khỏe không?"

Lúc đó Thắm Thiên thực sự không hiểu, hai người yêu nhau từng có muôn vàn khúc mắc, vậy mà gặp lại sau nhiều năm lại chỉ như thế này thôi sao. Vẫn là anh yêu của cô đã nhắc nhở cô, "Im lặng là vàng, mở miệng là bạch kim."

Hèn gì... Vàng gần đây vừa tăng giá.

Thắm Thiên cùng Vu Thiên Dương tuy không nhận nhau, nhưng trong lòng đôi bên đều biết rõ. Thắm mẹ cũng không bởi vì gặp lại Vu Thiên Dương mà thay đổi, bà vẫn như trước, ban ngày ngồi ở trong tiệm, đến giữa trưa thì đóng cửa về nhà ngủ, đến chiều lại tiếp tục mở tiệm.

Vu Thiên Dương thỉnh thoảng sẽ đi qua ngồi một lát, sau đó lại lái xe về. Chuyện gì cũng đều nhàn nhạt như vậy, nhạt đến mức còn trong hơn cả nước. Lúc Vưu tư lệnh biết Vu Thiên Dương là ba của Thắm Thiên, tuy mới đầu cũng rất giật mình, nhưng không lâu sau, ông chỉ im lặng cười, nói: "Đàn ông mà, cũng không có gì lạ."

Ông cụ Tần giận dữ trừng ông, đập cây batoong xuống đất quát, "Đừng có lôi con trai anh vào trong đám đàn ông thôi các anh."

Vưu tư lệnh lại như trước mỉm cười, "Dạ vâng, có một số đàn ông thì khác."

Vưu Nhiên khi đó đang uống nước trái cây. Bất luận nói thế nào... thì nghe vẫn thấy là lạ.

Ở trong sân bay, Vưu Nhiên ôm Thắm Thiên, nói với ông cụ Tần: "Ông ngoại, con sẽ đưa Thiên Thiên bình an trở về."

"Còn chất ngoại của ta thì sao?" Ông cụ Tần nhún mày, giả bộ tức giận.

Vưu Nhiên sùng sốt, phì cười, "Cũng mang về luôn." Thắm Thiên rúc vào lòng Vưu Nhiên, nhin không được lại vuốt ve cái bụng đã hơi hơi nhô lên. Đứa con này, cô sẽ cố gắng sinh ra.

Vốn đã tính từ bỏ đứa bé, hai người còn đến cả bệnh viện, thiếu chút nữa là đã vào phòng thủ thuật phá thai, may mà vào phút cuối cùng lại nhận được điện thoại của bác sĩ mổ chính trong ca phẫu thuật của Thắm Thiên, ông nói, trước tiên có thể chờ đứa bé vừa được hơn tám tháng rồi cho tiến hành sinh non. Sinh sớm hai tháng mặc dù có chút ảnh hưởng, nhưng đối với bọn họ, bọn họ có kỹ thuật để giảm thiểu ảnh hưởng này đến tối đa, thậm chí là thành không hề ảnh hưởng. Cứ như vậy, đứa bé vẫn bình an vô sự sống trong bụng Thắm Thiên, chậm rãi lớn lên.

Mãi đến khi Thắm Thiên cùng Vưu Nhiên vào cửa an ninh, Vu Thiên Dương vẫn không nói một câu, ông cụ Tần nhin không được hỏi: "Thiên Dương, Thiên Thiên sắp đi rồi, sao cậu lại chẳng nói năng gì hết vậy."

Vu Thiên Dương cười cười, "Tụi con đã nói rồi ạ."

"Há? Sao ta không nghe thấy nhĩ?" Ông cụ Tần quay đầu nhìn về phía Vưu tư lệnh, Vưu tư lệnh cũng mờ mịt lắc đầu.

Vu Thiên Dương nói: "Con bé vừa rồi nhìn con cười rất hạnh phúc, đó là con bé muốn nói... Con bé rất hạnh phúc, đừng suy nghĩ gì hết."

Ông cụ Tần sùng sốt, bật cười, khoát tay, chống gậy ba-toong tập tễnh từng bước ra khỏi sân bay. Vưu tư lệnh vỗ vỗ vai Vu Thiên Dương, ngượng ngừng cười: "Lão Vu, hôm nay chúng ta chơi cờ đi, không chơi cờ vậy, mà cờ bay."

Vu Thiên Dương trở mặt, cuối cùng lại nhin không được cười, "Hôm nay nhân phẩm khẳng định không tồi, có thể bắn được sáu quân."

"Xi, thử rồi mới biết."

Một năm sau...

Trong một khu chợ nào đó. Lý Mỹ Lệ trong tay xách theo một đồng túi to túi nhỏ không nói, Cao Trường Phong còn thăm hại hơn, tay ôm con, trên người thì móc đầy túi, trên cổ còn đeo tòng teng một cái túi bụi chẳng, mặt anh cũng bị chèn cho đến đỏ phừng phừng.

Cao Trường Phong nghẹn khuất nói: "Bà xã, chúng ta mua nhiều đồ ăn như vậy làm sao mà ăn cho hết?"

"Nói nhảm, sao lại ăn không hết..." Lý Mỹ Lệ lườm, "Nhìn đám chó kia đi, ngoại trừ em, con Thiên Thiên này cũng có thể sinh, mới một năm mà đã sinh được mười hai đứa."

Cao Trường Phong run rẩy cả người, nhắc tới Thiên Thiên, nhất định sẽ nhắc tới... Lý Mỹ Lệ ghét nhất.

"Mẹ nó, Long Xù chết tiết kia, không có việc gì phát tình thì cứ phát tình đi, nhưng lúc phát tình cũng nên mang áo mưa chứ, mấy con chó khác một năm hai lứa, Thiên Thiên chết tiết này lại là một năm ba lứa? Ông xã, anh đi tới tiệm thuốc một chuyến đi."

"Làm gì?"

"Mua mấy hộp áo mưa lại đây, em chịu không nổi rồi." Lý Mỹ Lệ lại kích động, giọng cũng hơi lớn, nên vừa mở miệng mọi người chung quanh đều nghe thấy, nghe thấy cũng chẳng sao, vấn đề là lời này... khó tránh khỏi làm cho người ta nghĩ nhiều.

Mất thấy những người chung quanh về mặt đều kỳ quái, thậm chí là còn nghĩ phức tạp nhìn một nhà ba người này.

Lý Mỹ Lệ đỏ mặt, xấu hổ không thôi. Nhưng cô còn không chưa xấu hổ xong, liền nghe thấy có một đôi nói chuyện còn ầm hơn cả bọn họ.

"Ông xã, anh đi chậm một chút." Cô gái nào đó đang không ngừng thờ dốc.

"Ai bảo em sáng sớm đã quay qua quay lại (ma ma chít chít), bây giờ thì muộn rồi đấy." Anh chàng kia hình như cũng thờ hồn hể dứt cả hơi.

Cô gái nào đó mơ hồ, sững sốt một lúc, mới xấu hổ nói: "Ai sáng sớm sờ JJ của anh, rõ ràng là anh sờ meo meo của em mà."

Chỉ một câu như vậy liền hấp dẫn đám người xem vốn đang chú ý Lý Mỹ Lệ, quay phắt qua vậy xem đôi tình nhân kia.

Vưu Nhiên thấy một đám người liếc về phía bọn họ, gương mặt vốn đỏ lại càng đỏ hơn, vệt đỏ còn kéo thẳng đến mang tai, anh kéo Thẩm Thiên, "Anh vừa rồi không phải nói sờ sờ kê kê, là quay qua quay lại."

"..." Thẩm Thiên sững sờ bất động, thiếu chút nữa là ngã xuống đất không dậy nổi.

Trong chiếc xe đẩy phía trước cô, có một em bé đang cười khanh khách...

【HOÀN CHÍNH VĂN】

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Không Đơn Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Phiên ngoại 1: Vụ án bánh nướng khiêu khích cầu hoan

Thẩm Thiên gần đây đặc biệt thích ăn bánh mì của một tiệm nhỏ mới khai trương ở góc đông nam con phố, chiều nào đi làm về, cô cũng sẽ ghé qua xếp hàng hơn hai ba tiếng, mua hai ba ổ bánh về nhà, không đếm xỉa đến đồ ăn Vưu Nhiên đã vất vả xuống bếp nấu.

Hôm nay, cô lại theo thói quen đi xếp hàng mua bánh, vừa tới gần tiệm bánh kia, nhìn thấy một đội quân rồng rắn xếp hàng dài mà bỗng nhiên cảm thấy rầu, không biết phải xếp hàng bao lâu nhỉ?

Lúc hàng dài kia còn đang rối rắm, có một anh chàng từ hàng trên đi ra, anh ta mặc một cái áo gió dạng bó làm tôn lên dáng người vốn đã thon cao quý phái, trong tay anh ta cầm ba ổ bánh lớn, nhẹ nhàng người người.

Thẩm Thiên nhìn anh chàng phong độ trước mắt, đầu tiên là tròn mắt há hốc mồm, rồi lập tức mặt đầy hắc tuyến. Hay nhỉ, ngày nào cũng nói bánh nướng không dinh dưỡng, rồi còn không vệ sinh gì gì đó, giờ đi ăn vụng vừa hay lại bị tóm! Không nói hai lời, cô trực tiếp sai bước đi qua, đoạt lấy cái bánh lớn trong tay anh, há miệng cắn phập xuống, thuận tay tóm lấy khuỷu tay anh, cười tủm tỉm, "Ông xã, anh chu đáo thiệt đó, biết em thích ăn bánh nướng còn cố tình xếp hàng cho em."

Vưu Nhiên híp đôi mắt xé nhỏ dài, cười cười, "Nghe mùi thì thấy cũng không tồi, thật sự ăn ngon lắm sao?"

Thẩm Thiên gật mạnh đầu, "Nhai rất cứng, nhưng miệng đầy mùi thịt."

Vưu Nhiên nhú mày, mỉm cười. Thẩm Thiên đột nhiên nghĩ đến cái gì đó liền nâng tay lên, nhìn xem đồng hồ trên cổ tay, bây giờ đã là sáu giờ chiều. Thẩm Thiên vội vàng hỏi, "Tiểu Vưu Nư nhà chúng ta đâu rồi?"

"Bị ông nội dẫn về chơi rồi."

Thẩm Thiên sáng mắt, không để ý bàn tay đầy mỡ ngấy vừa mới cầm bánh đưa móng vuốt túm lấy ống tay áo của anh, nghe răng trợn mắt cười, "Ông xã, hiếm khi hôm nay chúng ta có thời gian ở riêng."

Vưu Nhiên liếc mắt, khẽ cười, nhìn không có vẻ gì là hưng phấn lắm, đối lập hoàn toàn với Thẩm Thiên đang cười rộ thoải mái bên cạnh. Cũng khó trách Thẩm Thiên lại hưng phấn như vậy, từ lúc Tiểu Vưu Nư chào đời, ngày nào cũng hành hạ đôi vợ chồng son gần bó keo sơn bọn họ, đôi lúc Thẩm Thiên nói câu thì tiếng la so với Tiểu Vưu Nư còn chấn động hơn, cứ như hai người đó muốn liều mạng bên sườn cẳng bên gáy gọng mới thôi.

Có người nói, con gái là tình nhân kiếp trước của ba. Tiểu Vưu Nư nhà bọn họ khẳng định là muốn tìm tiểu tình nhân để bắt nạt, cứ Thẩm Thiên bế là con bé lại khóc. Vưu Nhiên chỉ cần hơi tới gần, là lại "Khanh khách" cười không ngớt.

Nay Tiểu Vưu Nư ba tuổi lại càng yêu ba đến tha thiết, ngày nào cũng chen vào giữa hai vợ chồng, chiếm lấy Vưu Nhiên, làm cho Thẩm Thiên so với "phòng không gối chiếu" còn thê thảm hơn. Là nhìn được mà sờ không được, muốn ăn cũng ăn không nổi, ở trước mặt Tiểu Vưu Nư mà nhào tới thì thật không tốt cho trẻ em. Thẩm Thiên thực sự là rối rắm cùng cực lắm rồi.

Hôm nay Tiểu Vưu Nư không ở nhà, có thể muốn làm gì thì làm. Nghĩ đến việc đem Vưu Nhiên từ hình ngay tại chỗ, Thẩm Thiên thực không hài hòa cười thành tiếng. Vưu Nhiên hơi nghiêng đầu, liếc mắt nhìn cô vợ muốn cái gì đều biểu hiện ra ngoài, mà hơi hơi cong khóe miệng.

Quả nhiên, vừa vào nhà, Thẩm Thiên liền ném bánh mì nướng mình vô cùng yêu thích lên bàn, sà vào lòng Vưu Nhiên, chớp đôi mắt to rung rung, "Ông xã, chúng ta làm đi."

Vưu Nhiên vẻ mặt bình tĩnh thu dọn đồ ăn vặt trên sofa, đem rác nhét vào trong tay cô, "Đi ném đi."

"Vâng." Thẩm Thiên vui vẻ đem rác đi ném, lộn trở lại, đã thấy Vưu Nhiên ở trên lầu. Thẩm Thiên ngăn người, vội vàng hỏi, "Ông xã, đi đâu đấy?"

"Tắm."

Thẩm Thiên nghe đến từ "tắm" hai mắt liền sáng rực, lượn lờ theo lên, vốn muốn cùng vào, nhưng hết lần này đến lần khác bị Vưu Nhiên ngăn cản, anh nói: "Em yêu, em vào phòng bên cạnh tắm đi, hôm nay phải tắm sạch một chút." Anh mờ ám nháy mắt.

Thẩm Thiên bị mê hoặc liền ngây ngô gật đầu, vào phòng khác tắm. Bình thường Thẩm Thiên tắm lúc nào cũng ước chừng 15 phút mới xong, Vưu Nhiên hình như là 10 phút. Hôm nay, Thẩm Thiên hòa tốc tắm, sử dụng công phu chạy không thấy dấu lao lên giường bọn họ, trên người chỉ bọc khăn tắm, trực tiếp chui vào chăn.

Lặng lẽ lắng nghe tiếng nước, lúc lớn lúc nhỏ, liên miên không dứt, vô cùng khiến người ta chịu không nổi. Vậy mà lại nhất quyết không có xu hướng dừng lại, Thẩm Thiên chui ở trong chăn, trông mòn con mắt, ruột gan như đứt thành từng khúc.

Đợi chờ lâu, dục vọng ban đầu biến thành mệt mỏi, hơn nữa giường lớn dễ chịu lại vừa mới tắm xong nên toàn thân đều thoải mái, thế là ngủ quên mất.

Thẩm Thiên là bị Vưu Nhiên đè cho tỉnh. Lúc mở mắt ra, Vưu Nhiên đang lột khăn tắm, sau đó rất phong độ ngậm lấy quả anh đào nhỏ trước ngực cô. Thẩm Thiên rên lên một tiếng, vốn đang ý loạn tình mê, nhưng trong đầu nghĩ đến vừa rồi mình bức thiết cầu hoan bị đã kích thần kinh thể nào, cô liền cự tuyệt sự hầu hạ, đẩy Vưu Nhiên ra, "Mệt rồi, muốn đi ngủ."

"Vận động rồi sẽ không mệt nữa." Vưu Nhiên lại lập tức nhào lên, đè cô xuống, mạnh mẽ hôn lấy cô. Miễn cưỡng một hồi, hơi thở cô tràn ngập mùi hương của Vưu Nhiên sau khi tắm còn có cả mùi thơm của cơ thể cô thích nhất, vậy là cô lại bắt đầu trầm luân.

Vậy mà, đang lúc chuẩn bị thỏa hiệp, cái bụng không chịu thua kém kia lại kêu lên, Vưu Nhiên sững sờ, Thẩm Thiên cũng sững sờ, hai người đưa mắt nhìn nhau thật lâu, cuối cùng Vưu Nhiên nói: "Đói lắm hả?"

"Giữa trưa đã ăn một ổ bánh nướng, vừa nãy cũng có cắn mấy miếng bánh." Thẩm Thiên gần đây thích bánh nướng đến điên cuồng, ngày ba bữa, trừ bữa sáng giải quyết ở nhà, trưa ở bệnh viện ăn bánh nướng, về nhà tiện đường lại mua bánh nướng nên về đến nhà lại không thể nào ăn cơm tối.

"..." Vưu Nhiên im lặng không nói, yên lặng hơn nửa ngày, mới ngồi dậy, "Để anh đi nấu cơm."

Thẩm Thiên mong chờ thân thể Vưu Nhiên rời đi, chung quanh vẫn còn lưu lại mùi hương dễ chịu trên người anh, còn cả cảm giác tê dại khi vừa rồi bị anh khẽ cắn, máu trong người lại không khỏi tăng vọt, cảm xúc cực kỳ không khống chế được. Cô khóc không ra nước mắt, sớm biết thế này thì vừa rồi đã trực tiếp ôm eo anh, không cho anh đi rồi. Còn kiềm nén nữa, không đuổi theo sao?

Cô lập tức đứng lên, đi xuống cầu thang, lặng lẽ tới gần phòng bếp, chỉ thấy Vưu Nhiên thân người thon dài đang đeo tạp dề, sục sục mặt tinh xảo dưới ánh đèn, nhẹ nhàng khiêu khích trái tim đang thấp thỏm của Thẩm Thiên. Nhất là đôi mắt đang tập trung tinh thần dưới làn tóc mái kia lại càng làm cho Thẩm

Thiền xao xuyến.

Rõ ràng là thèm khát ... Gần cả tháng nay không được chạm vào chồng, hiếm khi lại có cơ hội tốt như vậy. Cô từ từ thong thả bước đến phía sau Vuur Nhiên, từ sau lưng ôm lấy eo anh, về mặt ủy khuất than thở, "Ông xã."

"Ừ?" Vuur Nhiên đáp lại, lập tức cười nói: "Đói đến điên rồi à? Sắp xong rồi."

Trong hơi thở Thầm Thiền lúc này không thể nào ngửi được mùi đồ ăn gì, toàn bộ đều là mùi trên người Vuur Nhiên, dễ chịu vô cùng. Buộc chặt cánh tay, cô lại ôm Vuur Nhiên chặt hơn một chút, "Muốn ăn."

"Sắp xong rồi."

"Muốn ăn." Tay Thầm Thiền từ từ tiến đến phía trước quần anh, Vuur Nhiên lập tức bắt lấy cô nàng đang "Đói đến phát điên" này, anh bình tĩnh tắt bếp, xoay người, nhứu mày, nhìn cô: "Ồ đây?"

"Ồ, nếu có thể, em muốn lên lầu." Thầm Thiền nhìn cửa sổ phòng bếp, cửa sổ kia lớn như vậy, lại đối diện với garage xe, đông người lui tới, cô cũng không muốn biểu hiện... ấy bị người ta nhìn thấy.

Vuur Nhiên ba bước cũng đi thành hai bước, ôm cô dồn vào bên cạnh quầy bar, đưa mắt nhìn độ cao của quầy, trên mặt anh xuất hiện chút gì đó nhìn như cười khê nhưng thật ra là nụ cười có nội hàm, "Nấu ngay ăn ngay mới có hương vị."

Không nói hai lời, anh ôm Thầm Thiền lên quầy, sau đó OOX...

Thầm Thiền tổng kết bản thân cầu hoan hồng hét, đúng là không nên vì ham muốn cá nhân mà khiến bản thân cực khổ đến bỏ mạng tại hoàng tuyền. Nhất là lúc trốn con gái muốn tình nhân của nó, hậu quả rất nghiêm trọng.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thứ Y Không Đơn Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Phiên ngoại 2: Tiểu Vuur Ngư ký sự

Tên Vuur Ngư, mẹ nói là bởi vì bộ dạng giống như mì bị hồng, cho nên mới đặt là Vuur Ngư. Người tình của tôi cũng chính là ba lại nói, sở dĩ tôi tên Vuur Ngư, là vì một chuyện.

Là lúc tôi chào đời ở Mỹ. Ngày đó, trời mưa to, tôi khóc oe oe chào đời, liền được chị y tá chuyển vào phòng trẻ con, cẩn thận chăm sóc.

Mẹ chưa được nhìn thấy tôi nên ngày thứ ba sau khi tôi chào đời liền từ trên giường ngồi dậy, tựa vào bên cửa sổ thủy tinh của phòng trẻ con mà nhìn tôi. Đáng tiếc, không biết là do mắt mẹ bị lệ, hay là bị lác mà tôi lại thấy mẹ thâm tình, nước mắt nước mũi tèm lem nhìn cô bạn bên cạnh.

Còn nhìn rất chăm chú, vẻ mặt cũng rất phong phú, cuối cùng lại ôm lấy Người tình, nũng nịu nói: "Ông xã, con chúng ta thật hiếu động, chân nó cứ đá lung tung kia."

Rõ ràng là đang nằm im lặng chảy nước miếng, làm gì có động đậy nào đâu?

Người tình ngẩn người, cũng đưa mắt nhìn qua, tôi cũng trừng đôi mắt vô tội nhìn ông, ông nhất thời mặt đỏ đầy hắc tuyến, vỗ vỗ bả vai mẹ, ôn tồn hỏi: "Vừa rồi em nhìn đứa nào vậy?"

"Chính là đứa thứ ba bên tay trái."

Lại chỉ vào chỗ bạn gái bên cạnh kia. Hóa ra không phải mắt lệ, cũng không phải mắt lác. Từ đầu tới đuôi, đều là dùng vẻ mặt phong phú cùng tâm tình vui sướng nhìn con người khác. Nghĩ đến đây, tôi liền òa khóc, bắt đầu lăn lộn.

Người tình u ám trầm giọng nói: "Thiền Thiền, nhìn tên con đi có được không?"

Cô bạn bên cạnh kia tên là Cổ Ngư. Còn tên tôi là Vuur XX. Sau đó, có thể nghĩ, mẹ vì lần tế điện ngoài ý muốn này mà đặt tên tôi là Vuur Ngư, ban đầu Người tình của tôi cũng thấy không sao, mãi đến sau này, về nhà, lúc mua đồ ăn, di nào đó cứ thích la, "Đến căn vuur ngư (cá mực)."

Hình như có mười tám cân, mà thể nào lại là tới mười tám cân cá mực (vuur ngư) chứ?

Mẹ rất thích Người tình, tối nào cũng ngủ cùng Người tình, sau đó bỏ nhào lên người Người tình, cọ tới cọ lui, còn cười hi hi nói: "Anh iu, chúng ta làm đi."

Sau đó Người tình sẽ vừa cời quần áo, vừa bình tĩnh nói: "Nên suy nghĩ tìm bác sĩ, làm cho em lại mất trí nhớ, sắp bị em ép đến khô rồi." Sau đó Người

ình vô đến, hai người lại loạn cả lên...

Rất cuộc tôi cũng ba tuổi, có thể leo lên giường. Việc mỗi ngày tôi làm chính là trèo lên giường Người tình, ngủ cùng ông. Người tình rất yêu tôi nên chưa bao giờ cự tuyệt. Chỉ có mẹ là rất nhỏ mọn, lần nào cũng phải tìm cách đuối xuống, cho về cái giường gỗ nhỏ của tôi mà ngủ. Thực mất hứng, vậy là tôi lại khóc, mẹ sợ nhất là tôi khóc, khóc, Người tình sẽ ôm tôi vào lòng, vỗ vỗ đầu, bế tôi cùng ngủ, không để ý đến mẹ nữa. Mỗi lần mẹ đều làm bầm, "Sớm biết thế đã không sinh, sinh ra là cướp ngay đàn ông của mình, vòng tay của mình, # ¥ ¥%..." Mẹ làm bầm gì đó, tôi cũng nghe một chút rồi ngủ luôn.

Thật ra, tôi biết Người tình rất thương mẹ. Mẹ rất thích ăn, ăn đủ thứ, mặc dù có đầu bếp tay nghề cao, nhưng cho tới bây giờ đều là Người tình cầm chảo, Người tình bận rộn nhiều việc, ông muốn xây một khách sạn lớn, nên bắt đầu tham gia tiệc tùng. Nhưng mà vẫn là do Người tình trông tôi. Mẹ từng đề nghị, để bảo mẫu lo, nhưng Người tình không đồng ý. Kỳ thật, mẹ hoàn toàn có thể từ chức ở nhà, làm tròn chức năng của một người vợ, tiện thể trông tôi. Đáng tiếc mẹ mặc kệ, nói thích động vật sáu vú hơn là thích sinh vật biển. Không hiểu cái này với từ chức về nhà làm tròn trách nhiệm người vợ có cái quan hệ gì.

Mẹ nói thế nào cũng không giống phụ nữ, nhìn thế nào cũng giống đàn ông, làm chuyện gì cũng muốn làm đến cùng, có ngày rớt cuộc không thể nhịn được nữa, bà chỉ vào nói: "Vưu Ngu, đừng có lần nào cũng đi vệ sinh cũng phải bắt người khác chùi đít."

Nhẹ giọng "há" một tiếng. Mẹ hỏi lại, "Vậy biết về sau làm thế nào chưa?"

Tôi gật gật đầu, có chút yếu ớt nói: "Về sau vệ sinh, bảo chùi đít."

"..." Mẹ nước mắt đầy mặt, ngã vào trong lòng Người tình khóc rất thê thảm, nói: "Anh iu, sao Vưu Ngu lại kế thừa cái suy nghĩ kiểu ông nói gà bà nói vịt vậy chứ?"

Người tình vỗ vai mẹ, "Tốt mà, bình thường đều là cho chùi đít, hiện tại thêm người giúp đỡ." Người tình lại nháy mắt với tôi, tôi nháy lại, tôi rất thích Người tình, là người tốt nhất trong đám tóc ngắn tôi từng gặp.

Còn nhớ một ngày nào đó, mẹ dậy rất sớm, kéo tôi khỏi giường, lại nhai nói: "Vưu Ngu, biết hôm nay là ngày mấy không?"

Lắc đầu.

"Hôm nay là Thất Tịch, lễ tình nhân and sinh nhật Người tình, cho nên chúng ta cần phải thể hiện một chút đúng không?"

Mờ mịt quá đi, cái gì mà là lễ tình nhân? Nhưng mà tôi biết, hôm nay là sinh nhật Người tình nên cũng hưng phấn hẳn, cười khanh khách.

Mẹ trước tiên là dẫn tôi đến một cửa hàng lớn, chọn rất nhiều kiểu quần áo cho Người tình, mẹ hình như không phải là khách quen nên người bán hàng cứ hỏi mẹ đáng người cụ thể của Người tình, mẹ áp ứng nói không nên lời, đơn giản chỉ vào manocanh đặt ở trước cửa nói: "Thế này."

Người bán hàng mới cười: "Chồng chị đáng người đẹp quá."

Tôi hỏi mẹ, "Vì sao lại không mô tả được đáng người của Người tình chứ?"

Mẹ áp a áp ứng, "Thì vì mẹ chỉ nhìn, hoặc là sờ, chứ đã bao giờ đo đâu."

Tôi cảm thấy lời này rất có đạo lý, cũng không biết số đo của Người tình là bao nhiêu. Mẹ mua quà xong cho Người tình rồi mà vẫn còn chưa chịu đi, mà quẹo đến một chỗ khác, là khu vực chuyên bán quần áo mà mẹ mặc. Mẹ lại bảo tôi ngồi ở trong tiệm, còn mình thì đi vào phòng thử chọn đồ. Trong số đó mẹ chọn một cái áo bành tô nỉ màu vàng sữa, cứ ngắm nghía thật lâu, cuối cùng vẫn không lấy, tôi hỏi mẹ vì sao, nhìn mẹ rất thích cái áo nỉ lông đó, mẹ chỉ cười cười, "Đắt quá."

Đi rồi lại dừng ở rất nhiều tiệm khiến chân tôi cũng biếng đi, phải bảo mẹ bế. Mẹ cũng hết cách, đành phải bế tôi xem quần áo. Lượn qua lượn lại, hình như lại quay lại bên cạnh cửa hàng bán cái áo bành tô lúc này.

Sau đó lại nghe thấy tiếng của Người tình, cuộc đối thoại là như thế này.

"Anh oi, chị nhà kích cỡ thế nào ạ."

"Ngực, eo, mông lần lượt là 84, 62 và 86." Ông dừng lại một chút, "Ngực chắc là hơn 87 đi."

Người bán hàng sùng sờ, mỉm cười, "Anh thực hiểu đáng người chị nhà."

"Đúng vậy."

Ai nha, sao Người tình lại nắm rõ số đo của mẹ vậy nhỉ? Mà mẹ lại chỉ có thể cho ra một kích cỡ đại khái chứ? Tôi không có gọi mẹ, mà là hỏi: "Mẹ, Người tình cũng chỉ là nhìn với sờ thôi mà sao Người tình lại biết nhiều như vậy?"

Mẹ áp a áp ứng, giống như rồi rầm thật lâu mới nói: "Ba có khả năng đặc biệt này."

Hiểu rồi, Người tình chắc chắn cũng biết về hình thể, tôi lập tức khê kê: "Ba." Thật ra tôi muốn gọi Người tình, nhưng mà mẹ với Người tình đều không

đồng ý, nói ra bên ngoài vẫn phải có tôn ti trật tự.

Người tình thấy tôi với mẹ thì có chút bất ngờ, lúc đó người bán hàng kia cũng đã đi tới, trong tay cầm theo một cái túi màu trắng to, bên trong phình phình, hình như là quần áo. Nhìn kỹ vào thì ôi chao sao lại là cái áo bành tô màu vàng sữa mà mẹ rất thích kia?

Người tình nhận túi đồ, néo néo mặt, hỏi mẹ, "Sao lại tới đây?"

Không đợi mẹ trả lời, tôi đã trả lời trước, "Mua quà sinh nhật cho ba."

Người tình khẽ cười, nụ cười tươi nhất tôi từng thấy. Có đôi khi tôi cũng đề nghị mẹ cho Người tình đi khám bệnh, mẹ hỏi vì sao? Tôi nói: "Dì Lý hay nói là mắt bị tê liệt nặng."

Vậy mà thấy mẹ tặng quà, cái bệnh mắt tê liệt này lại tự động khỏi hẳn.

Mẹ nhìn nhìn cái áo bành tô màu vàng nhạt trong tay tình nhân, ngại ngần cười, khoe miệng như hoa lê nở. Tôi từng hỏi mẹ, vì sao cười như vậy?

Mẹ nói, lòng có tâm linh tương thông.

Nghe không hiểu. Cái gì gọi là tâm linh tương thông?

Nhưng tôi cảm thấy, nụ cười ngại ngần kia của mẹ rất đẹp, làm cho người ta có cảm giác hạnh phúc.

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Không Đơn Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.